

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BLOOD LANDS

SAVAGE LANDS BOOK FIVE

STACEY MARIE BROWN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BLOOD LANDS

VAHŞİ TOPRAKLAR KİTAP BEŞ

STACEY MARIE BRIDGEMAN

Kan Toprakları, Telif Hakkı © 2022 Stacey Marie Brown

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarların hayal gücünün ürünüdür. Gerçek kişiler, nesneler, yaşayan ya da ölmüş kişiler, yerler ya da olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Tarafından yayınlanmıştır: Twisted Fairy

Publishing Inc. Düzenleyen: Judi Fennell (www.formatting4U.com)

Kapak Yazarı: Jay Aheer (www.simp ly definedart.com)

Mo Siren's Call Author Services (thescarletsiren.com) ve Guardian City Creative, LLC'den Emily Morgan tarafından düzenlenmiştir. (emilymorganbooks@gmail.com)

AYRICA YAZAR: STACEY MARIE BROWN

Çağdaş Romantik

Diri Diri Gömüldüler

Körleşen Aşk Serisi

Paramparça Aşk (#1)

Pezzi di me (Paramparça Aşk)-İtalyan

Kırık Aşk (#2)

Çarpık Aşk (#3)

Şanssızlar

(Má Sorte-Portekizce)

Royal Saat Serisi

Kraliyet Nöbeti (#1)

Kraliyet Komutanlığı (#2)

Kendini Beğenmiş Piç

Paranormal Romantizm

Karanlık Serisi

Işığın Karanlığı (#1) (L'oscurita

Della Luce-İtalyanca)

Karanlıktaki Ateş (#2)

Karanlıktaki Canavar (Bir Elighan Dragen Romanı)

Karanlığın Sakinleri (#3)

Karanlığın Ötesindeki Kan (#4)

*Batı (Bir Karanlık Serisi
Romanı)*

Koleksiyoner Serisi

Korlar İçindeki Şehir (#1)

Aradaki Engel (#2)

Uçurumun Ötesinde (#3)

Yanan Küllerden (#4)

Hafiflik Destanı

Işık Tacı (#1)

Hafiflik Düşerken (#2)

Kralın Düşüşü (#3)

Közden Yükseliş (#4)

Bir Kış Diyarı Masalı

Deliliğe İniş (#1) Delilikten

Yükseliş (#2) Deliliğindeki

Güzellik (#3) Deliliğindeki

Canavar (#4)

Vahşi Topraklar Serisi

Vahşi Topraklar (#1)

Vahşi Topraklar (#2)

Ölü Topraklar (#3)

Kötü Topraklar (#4)

**Karakterlerime ve
okuyucularıma, umarım
beni affedersiniz...**

İçindekiler

[Bölüm 1](#) [Bölüm](#)

[2](#) [Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#) [Bölüm](#)

[5](#) [Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#) [Bölüm](#)

[8](#) [Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#) [Bölüm](#)

[11](#) [Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#) [Bölüm](#)

[14](#) [Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#) [Bölüm](#)

[17](#) [Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#) [Bölüm](#)

[20](#) [Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#) [Bölüm](#)

[23](#) [Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#) [Bölüm](#)

[26](#) [Bölüm 27](#)

[Yazar Hakkında](#)

Stacey [veya kitapları hakkında daha fazla bilgi edinmek için](#)

Teşekkür

Bölüm 1

Oyunlar başlasın..."

Bu ses arenada yankılandı ve ölümcül adımlarla göğsümün üzerinden geçti. Savaş çağrısı. Savaş ilanı.

Kazanamayacağım bir savaş.

Burada kazanmak yoktu ve hiçbir şekilde hayatta kalmak da yoktu, özellikle de ruhum için. Ama duracağım bir çizgi olduğunu fark ettim. Ölümü seçeceğim bir çizgi çünkü hayatta kalsam bile yaşamıyor olacaktım.

Istvan Markos'un yaptığı şey korkunçtu - gerçek sadakatimizin nereye düştüğünü görmek için Oyunların yeni güncellenmiş versiyonunda üçümüzü karşı karşıya getiriyordu.

Dikkatim Hanna'dan Akrep'e gitti, dehşet ve inançsızlık onları heykel gibi tutuyordu. Gerçekte neler olacağını asla tahmin edemezlerdi. Yapmak zorunda kalacakları nihai seçimi.

Bu gece yapmam gereken bir tane.

Zuz'un cesedi hâlâ ayaklarımın dibinde yatıyordu; kanı üzerime sıçramış ve cesedinin etrafındaki toprağa karışmıştı.

"Dövüşün!" Istvan bize emrederek hem Hanna'yı hem de Akrep'i sarstı, gözleri çılgına dönmüştü. "Yoksa *hepiniz* ölürsünüz."

Kızarmış kirpiklerimin arasından bakışlarım öfkemle sabit bir şekilde yaşlı koruyucuma yöneldi. Kanlı saç tokası parmaklarımdan düşerek toprağa saplandı.

Istvan'ın dudağı yukarı doğru çekildi, eli yeni genç nişanlısı Ukrayna Prensesi Olena'nın koluna girdi. Sanırım Caden gidince, Istvan stratejik olarak Ukrayna'yı ele geçirme fırsatını değerlendirdi ve Rebeka'nın yerini kolayca aldı.

"Askerle savaş dedim," diye bağırdı bana. Yeni gelinine karşı takındığı mutlu tavır, ondan uzaklaşıp korkuluklara yaslandığında dağıldı. "Ben bir emir verdim."

"Mesele de bu ya, Istvan," dedim, ona başkalarına karşı ilk adıyla hitap ederdim ama yüzüne karşı çok nadiren. İnsanların içindeyken Caden'dan bile unvanına saygı göstermesini isterdi ve yüz ifadesinden bunun gayri resmi olmasından hoşlanmadığı anlaşılıyordu. "Ben senin askerin değilim. Artık değilim."

Küstahlığım karşısında Markos'un omuzları kalktı, göz kapakları yarıklara indi. "O zaman sanırım ölürsün." Parmaklığı sıkıca kavradı.

"Zaten istediğin de buydu, değil mi?" Ben de karşılık verdim. "Caden'in duygularını manipüle edebilmek için benim bir fae tarafından öldürülmemi mi? Ne pahasına olursa olsun onu fae'leri yok etmenin en büyük savunucusu haline getirmek... benim intikamımı almak için?"

Caden neredeydi? Yeni sağ kolu olarak burada olacağını ve *"hak ettiğimi" almamı sağlayacağını* düşünmüştüm.

Istvan doğruldu, aklı muhtemelen aylar önce ben bir perdenin arkasına saklanırken Kalaraja ile ofisinde yaptığı özel konuşmaya gitti. Yalnız olmadıklarını ve benim her şeye kulak misafiri olduğumu fark etti.

"Artık buna ihtiyacım yok." Bir anlık şaşkınlığını çabucak atlattı, ağzı kibirle kıvrıldı. "Onu rehin alarak bunu benim için yaptın, değil mi? Şimdi seni küçümsüyor. Sana sırtını döndü." Yumruk tahmin ettiğimden daha sertti. "Ölmeni istiyor."

Caden o gece beni korudu. Istvan'a nektarın bende olduğunu söyleyebilirdi ama söylemedi. Neden söylemedi? Madem ölmemi izlemek istiyordu, neden burada değildi? HDF'de neler oluyordu?

"O zaman nerede? Nişanlısını beceriyor olman garip değil mi?" Ona ve Olena'ya işaret ettim. Yanakları kızarmış, güzel yüzünü nefret çizgileri kaplamıştı. "Rebeka nerede, Istvan?"

Yüzünde öfke alevlendi. "Öldürün onu." Scorpion ve Hanna'ya sanki kişisel suikastçileriymişler gibi başıyla işaret etti.

"Siktir. Seni." Scorpion herkesi korkutacak bir hınçla adama dudak büktü. Adam çok sertti; dövmeleleri 1.80'in üzerindeki vücudunun neredeyse her santimini kaplıyordu. Kirli, pasaklı ve yara bere içindeydi; kahverengi saçları yüzünün arkasında düğümlenmişti. Ama tek gördüğüm değer verdiğim biriydi. Sevdığım biriydi. Tam olarak bir kardeş gibi diyemezdim, çünkü çok seksiydi. Aramızdaki bağ onu benim için bir aile, uğruna cinayet işleyebileceğim biri yapmıştı. Onu asla incitemezdim, tıpkı Warwick'i incitemediğim gibi.

Onlar benim bir parçamdı.

Istvan ifadesini düzgün tutarak Akrep'e cevap vermesine izin vermedi. Bakışları Hanna'ya kaydı. "Sanırım bu sana bağlı."

İhanet ve nefret yüzünde ısl ısl parlıyordu, bize yaklaşırken başı titriyordu. "Hayır."

"Hayır mı?" Istvan'ın kaşı yukarı kıvrıldı. "Emin misin?"

Hanna çenesini yukarı kaldırırken ağzı inceldi. Scorpion'un bakışlarının ona kaydığını gördüm. Ona dönüp bakmadı bile ama orada bir şey hissettim. Istvan da bir şeyler hissetmiş olmalıydı, dikkati birinden diğerine kayıyor, bir kaşı yukarı kıvrılıyor, burnu kırışıyordu.

"Anlıyorum." Istvan'ın yüz hatları sertleşti. "Bunu tekrar düşünmek isteyebilirsin canım." Başını tribünlere doğru kaldırdı, çenesi eğildi. Bir çılgılık, herkesin sessiz bir şekilde yaşanan dramı izlediği sessiz odayı delip geçti. Oturma alanında bir kargaşa yaşandı; bir adam bağırıyordu... koridora taşınırken.

Tanıdık yüzler belirdi, Istvan'ın ne yaptığını anlayınca korkudan midem bulandı. Hanna'nın bunu anlaması biraz daha uzun sürdü; gözleri ve zihni gördüklerinin gerçek olduğunu algılayabiliyordu.

İki muhafız ailesinin kafasına silah dayamıştı. Nora ve Albert Molnár, donakalmış bir halde kızlarına bakıyorlardı.

"Anne? Baba?" Gerçek yavaş yavaş anlamaya dönüşürken kafası şaşkınlıkla sallandı, bakışları korku ve nefretle Istvan'a döndü.

"Hâlâ hayır mı?" Istvan dudaklarını büzerek başını muhafızlara doğru çevirdi. "Öldürün onları."

"Noooooo!" Hanna böğürdü, en kötü kâbusu gerçekleşirken sırtı kıvrıldı, yüzünü gırtlaktan gelen bir acı kapladı. "Hayır! Lütfen onlara zarar verme. Lütfen!" diye yalvardı. "Lütfen!"

Kendinden memnuniyeti, vücut kokusu gibi kokuşmuş bir şekilde havada çiçek açıyordu. Az önce ayaklarının dibine serdiği şey akıl almaz bir seçimdi ama bu seçimi yapmak zorunda kalacaktı.

"Eğer onları öldürürsen," diyerek Akrep'i ve beni işaret etti. "Sen ve ailen yaşarsınız. Reddederseniz, hepiniz ölürsünüz."

Hanna'nın gözyaşları yüzünden aşağı süzülürken dönüp ikimize de baktı. Acı ve işkenceyi görebiliyordum. Bunu anlıyordum. Kimi seçeceğini de biliyordum.

"Lütfen," diye yalvardı Markos'a, parlayan gözleri anne ve babasına dikilmişti. "Sana hiçbir şey yapmadılar. Bırak gitsinler!"

"İki seçeneğin var, Hanna. Birini seç. Ya da ben senin için yaparım."

Nora'dan gelen bir çığlık beni onlara geri döndürdü. Onu tutan asker silahın kabzasını kafasının arkasına vurdu ve Nora yana doğru tökezledi.

"Dur, lütfen!" Hanna'nın feryadını duydum ama tek odaklanabildiğim muhafızdı. Gözleri iri ve ılgındı, vücudu Şiddetle seğiriyordu, sanki her an vahŐileŐecekmiŐ gibiydi. Kan için kaŐınıyor, katliam için can atıyordu.

"Sadece ben!" Istvan yerine Scorpion'un sesi gürledi ve başımı ona doğru çevirdi. Omuzları açık, gėŐ kabarıktı. Gözleri Hanna'nın üzerindeydi ve kurbanlık koyun olacağını gösteriyordu. "Hanna benimle dvŐebilir... Brexley'i bu işin dışında bırak."

Kadın adama baktı, yüz ifadesi okunamıyordu ama gėŐ sıkıntı ve kederle inip kalkıyordu.

"Bana ne yapacağımı söylemeye nasıl cüret edersin?" Markos yüzünü kızartan bir öfkeyle havladı. "Sen bir hisin, Fae. Senin hayatın ya da ölümün umurumda mı sanıyorsun? Sen sadece eğlence için buradasın." Istvan dikkatini Hanna'ya çevirdi. "Onu öldürmek isteyeceğini düşünmüştüm, Hanna. Sen tutsakken seni koruyan oydu. Bana böyle söylemiŐtin, *değil mi*?" Sorusu bir meydan okumaydı. Ses tonunda tek bir aksaklık vardı.

Bir test.

Kafası karışan Hanna'nın ağzı açılıp kapandı.

Sorgulanırken mkemmelm bir itaatkr asker olarak Istvan'a her Şeyi anlattığına Şüphe yoktu. Yapmak için eğitildiğimiz Şey buydu. Soru sorulmazdı.

Bunun onun ölüm fermanı olduğunu ve kendisine karşı kullanılacağını bilmiyordu. Ondan ihtiyaı olan bilgiyi almıştı ve Şimdi onun için değersizdi. Atılması gereken bir Şey. Özellikle de onun herhangi bir Şekilde "*tehlikede*" olduğunu düŐünürse. Ailesi hapiste olduğu için Hanna'nın geri dönmesi onun için bir gaftı. Onların ortadan kaybolmasını ya da Istvan'ın onlar hakkında iddia ettiği hikyeyi kabul etmezdi. Istvan'ın başına bela olurdu. Onu ortadan kaldırmak için bir neden daha.

"İŞte sana bir fırsat, eğer söylediklerinde gerçekten samimiysen, er Molnr. Fae'lerden, özellikle de ondan nefret ettiğinizi söylemiŐtiniz." Istvan Akrep'i işaret etti. "Onun ölmesini diledin. İŞte intikamınız. ldr Şu aşağılık pisliği."

Hanna Akrep'e baktı, gözleri bir an için buluştu. Vücudu tereddütle yer değiştirdi.

Zayıflık.

Istvan kilometrelerce öteden kokusunu alabiliyordu.

"Sakin bana bu canavarlara karşı yumuşadığını söyleme." Istvan dişlerini göstererek parmaklıkları sıktı. "Bizim gibi insan olduklarını düşünmen için beynini mi kandırdılar? Sen de mi hain bir fae aşığı oldun?"

"Hayır-hayır." Hanna'nın başı sallandı, ifadesi sabitlenmeden önce sesi yarı yarıya çatladı. "Hayır, efendim."

"O zaman kanıtla." Bize el salladı. "Kendinizi kanıtlarsanız... burada, şimdi, sadece aileniz yaşamakla kalmaz, aynı zamanda HDF'ye de geri dönebilirsiniz." "Hanna, yap ş u n u ! Ne diyorsa yap." Albert tribünlerden bağırdı ve

Hanna çenesini daha da sıktı.

"Sana yalan söylüyor, Hanna." Başımı salladım. Caden ve ben, pek çoğunun tanımadığı pek çok köpek düdüğünü tanımayı öğrenmiştik. İnsanlar sadece istediklerini duyuyorlardı.

Ailesinin serbest bırakılacağını ya da iyi muamele göreceklarını söylemedi, sadece yaşayacaklarını söyledi. Ve stratejik bir oyun olan eski *haline getirilme ihtimali* muhtemelen sıfırdı.

Istvan'ın bakışları bana yöneldi, neşesi azalıyordu, Olena ise sıkılmış gibi onun yanında kıpırdanıyordu.

"Bu kadar konuşma yeter. Ya onları öldürürsün ya da sen ve ailen sefil bir şekilde ölürsünüz. Kimse sizin varlığınızı bile hatırlamayacak."

Hanna tereddüt etti, ağırlığı gergin bir şekilde bir ayağından diğerine geçiyordu. Hafifti ama Istvan'ın başının eğildiğini fark ettim.

Bang!

Silah sesi arenayı yararak geçti, dikkatim sert bir solukla tribünlere geri döndü. Albert'ın kafasından akan kan Nora'nın üzerine sıçradı, vücudu sertçe yere düştü.

Nora ve Hanna'nın tiz çığlıkları havayı dehşet ve kederle deldi.

Hanna derin hıçkırıklarla toprağa yığılırken, bir muhafız Nora'yı tuttu, vücudu travmadan neredeyse gevşemişti, kollarını uzatmış, kocasına ulaşmaya çalışıyordu, sanki onu kurtarmak için bir şans olabilirmiş gibi.

Eski bir dostu soğukkanlılıkla öldüren Istvan'dan hiçbir pişmanlık ya da tepki gelmedi. Istvan'ın daha önce pek bir özelliği yoktu, sadece daha fazla güç elde etmeye çalışan bir adamdı ama şimdi zalim bir diktatörün kopyasına dönüşüyordu. Sadece başkaları acı çektiğinde bir şeyler hisseden narsist bir psikopat. Ve her uyuşturucuda olduğu gibi, ondan aynı keyfi alabilmek için sürekli artması gerekiyordu.

Istvan, "Çabuk karar versen iyi olur Hanna," diye uyardı, çünkü Nora'nın yanındaki muhafız onu öldürme fikriyle adeta salyalarını akıtıyordu.

Hanna hıçkırıklarına karşı koymaya çalıştı, mücadele etti... hareket etmek için.

"Küçük engerek." Scorpion'un sesi alçaktan geliyordu, kulaklarımı zar zor sıyrıyordu, kızın yanına çömelirken neredeyse samimiydi.

"En son uyuduğumda, küçük şeytani engerek beni ısırды." Üssünde zincirliyken ona böyle seslenişinin anısı aklıma geldi.

Hıçkırıkları vücudunu titretti ama sustu, mavi gözlerini onunkilere dikti. "Derinlere dal. İçinde olduğunu biliyorum. Değersiz gözyaşları dökmeye devam mı edeceksin, yoksa gelip beni alacak mısın?" Tekrar ayağa kalktı, ona doğru yaklaştı. "İşte sana fırsat. Hep kıcımlı tekmelemekten mi bahsediyordun? Bunu yapabileceğini mi sanıyorsun? Ben şahsen senin zayıf, *acınası* bir insan olduğunu düşünüyorum."

Bu bir alaydı, onu ayağa kalkmaya ve savaşılmaya itiyor, acısını öfkeye dönüştürüyordu. Annesinin hayatını kurtarmak...

Hanna yemi yutarak alay etti. İçine çekerek ayağa kalktı. "İşte böyle, hadi." Kollarını açarak onu yanına çağırды ve onu al. "Neyin var göster bana, Küçük Engerek. Isırma şeklini sevdim."

Hanna hızla fırlayarak düşürdüğüm tokayı aldı, dudaklarını küçümseyerek savaşçı moduna geçti. Scorpion ne kadar da hızlı bir şekilde kederini bölümlere ayırmasını ve enerjisini kullanılabilir bir şeye dönüştürmesini sağlayabilmişti.

Ama Scorpion yerine bana döndü.

Etrafından dolanan Hanna kolunu bana doğru savurdu, iğnenin hançeri tenimden sadece bir nefes uzaktaydı. "Bunların hepsi senin suçun."

Geri çekildim.

"Hayır! Peşimden gel." Scorpion homurdandı, dikkatini üzerimden çekmeye çalışıyordu. "Seni bir boruya kelepçeleyen bendim."

"Sen sadece *akılsız* bir askersin. Sana söyleneni yapıyorsun." Hanna'nın gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı, acısı öfkeye dönüşüyordu ama Scorpion'un onun sözleri karşısında irkildiğini gördüm. "Tüm bunların sebebi *o*. Her şey dönüp dolaşıp ona geliyor." Hanna beni tekrar kesmeye çalıştı ama ben ondan kaçtım. "İyi bir arkadaş olarak gördüğüm birinin hayatımı ve değer verdiğim her şeyi mahvedeceğini bilmiyordum. Sen *her şeyimi* aldın." Yüzünde bir acı parıltısı belirdi. "Babam..."

"Babanın ölmesinin sebebi *o* değil." Scorpion ellerini kaldırarak bir üçgen oluşturdu. "Asıl suçlanması gereken kişi

Orada."

"Fark eder mi?" Hanna'nın dudağı ne kadar saklamaya çalışsa da titredi. "Annemin de ölmesine izin vermeyeceğim. Yapamam."

Lanet olsun, anladım.

"Biliyorum." Dişlerim birbirine çarptı, kendi gözlerim doldu.

Scorpion'un kafası bana doğru döndü, gözleri irileşmişti. Sesimin tonundan mı yoksa bir şey mi sezdi bilmiyorum ama dudaklarında "hayır" kelimesinin oluşmaya başladığını ve başının titrediğini gördüm.

Ben bir savaşçıydım. Hayatta kalmayı başaran biri idim ama Istvan'la birlikte acının sonunun gelmeyeceğini fark ettim. Beni her bir arkadaşımı öldürmeye zorlayacak, kurtulsam bile beni bir kabuk olarak bırakacaktı.

Eğer ölürsem, umarım dünyadaki en güçlü nesneyi de yanımda götürürüm. Bana ihtiyacı vardı. Eğer ölürsem, içindeki büyüünün azalacağını içten içe hissediyordum. Başka hiç kimse onu kendi hırsı ve gücü için kullanamazdı.

Istvan olmasaydı, başka biri olurdu. Her zaman ona sahip olmak, gücünü kullanmak isteyen bir başkası olacaktı.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Hiç tereddüt etmeden yanımda duran kişiye doğru döndüm. Parmak eklemlerim Scorpion'un boynunun yan tarafına çarptı, vagus sinirine, tam da birini bayıltmak için vurmak üzere eğitildiğim noktaya vurdu. Onun bu dövüşün bir parçası olmasına izin veremezdim. O sadece beni durdurmaya çalışırdı.

Scorpion yana devrildi, boynunu tuttu, kocaman gözleri şaşkınlıkla benimkilerle buluştu.

Zamanla anlayacağını umuyordum.

Tekrar vurdum, baskı noktasını vurdum. Toprağa düşmeden önce nefes almaya çalıştı. Bilinci yerinde değildi.

"Ne yapıyorsun?" Ona doğru döndüğümde Hanna bana bön bön baktı.

"Şimdi, sadece biz varız. Sonunda beni alt etme şansın. Eğitimde her gün bunun için dilek tutmadığını söyleme bana. Tıpkı sınıfımızın geri kalanının yaptığı gibi." Ona doğru atıldım, yumruğum çenesini kesti. Kıracak kadar değil ama onu ateşlemeye yetecek kadar. Onu kızdırmak için.

Ve tam da umduğum gibi çalıştı.

Scorpion'un daha önce yaptığı gibi, onun tüm üzüntüsünü öfkeye dönüştürmek istedim. Onu kandırarak ne yaptığımı görmesini engellemek.

"Hadi ama, kaltak. Sonunda bana meydan okuyabileceğini mi sanıyorsun? Her zaman kışını tekmeledim. Şimdi farklı olacağını mı sanıyorsun?"

Kükreyerek üzerime geldi, bedenlerimiz çarpıştı ve tekrar toprağa düştü.

Onu satmak için yeterince mücadele ettim, onu üzerimden sırt üstü çevirip ayağa fırlattım. Dans ederek ondan uzaklaştım ve onu kışkırttım. Tereddüt ettim ve ona saldırması için fırsat verdim. Bu gösteriş içindi. Warwick'in Halálház'da son kez dövüşürken bana yaptığıının aynısıydı. Beni anında öldürebilirdi ama beni hırpaladı, tahrik etti.

Yemin ederim şimdi onun etrafımda sinsice dolaştığını hissedebiliyordum ama bu sıcak ya da yatıştırıcı değildi. *"Ne yapıyorsun Kovacs?"* der gibi kızgınlık ve öfkeyle doluydu.

Hanna'nın yumruğu böbreğime çarptığında eğilmeyerek, nefesimin altında ona "Özür dilerim," diye mırıldandım. Sırtımda bıçak gibi bir acı yankılanırken vücudum eğildi ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülmeye başladı. Bir çizme dizlerimin arkasına çarptı, yüzüm toprağa çarptı, başım döndü. Bakos'un bize öğrettiği gibi, Hanna hiç tereddüt etmeden üzerime atladı. Kız vahşiydi ve ben onun bu yönüne bayılıyordum.

Kafatasımın arkasını yumrukladı ve safra boğazıma doldu, darbeler gelmeye devam ettikçe görüşüm bulanıklaştı. Artık zayıflık numarası yapmama gerek kalmamıştı, ciğerlerim nefes almakta zorlanıyordu. Bedenim kendi üzerine kıvrılıp yok olmak istiyordu. Siyahlık sis gibi üzerime çöktü.

Bir kez daha, Warwick'in enerjisinin ısırgan otu gibi tenime battığını hissettiğime emindim, öfkesi ve korkusu sanki pes ettiğimi, planımı gerçekleştirdiğimi hissediyormuş gibi bastırıyordu.

Eninde sonunda anlayacağını umuyordum.

Şiddetli bir kükreme çukuru gümbürdetti, arenanın duvarlarını titreştirdi, vücudumdaki her hücreye yayıldı.

Öfkeli.

Savage.

Ölümcü

l.

"Sakin aklından bile geçirme Kovacs." Warwick üzerimde belirdi, yüz ifadesi öfkeyle yanıyordu. Puslu formu çukurda yanımdaydı. Halüsinasyon olup olmaması önemli değildi, kendimi inandırdım ve küçük bir mutlulukla yok oldum. *"Kalk lan ayağa. Lanet bir kurban olarak ölmeyeceksin."* Gaddarlığı içimde gürledi ve beni soluk soluğa bıraktı.

"Yapmak zorundayım," diye fısıldadım sanırım. "Tek yolu bu."

"*Lanet olsun, Kovacs!*" Homurdandı, çömeldi, gözleri parlıyordu. Parmakları yüzümü sıyırdı. O kadar gerçekçiydi ki, dokunuşuyla hissettiğim enerji vızıltısı bile vücudumdaki acıyı hafifleten bir uyuşukluktu. Karanlık, damarlarıma hücum eden adrenaline birlikte dağıldı. "*Ayağa kalk yoksa burayı dağıtır ve onu öldürürüm! Anlıyor musun? Sana ulaşmak için HERKESİ öldüreceğim. Hiçbir şeyi esirgemem!*"

"DUR!" Keskin bir ses gürledi, dur emrini verenin Efsane olmadığını bildiğim için koltuklara doğru göz kırpmaya zorladı beni.

Hanna durdu, her yer hareketsiz kaldı.

"Onun yerine beni al!" Andris kendini bariyerlere doğru itmiş, doğrudan Istvan'la konuşuyordu. "Doğduğundan beri tanıdığın iki genç kızdan çok daha değerli olmaz mı Istvan?" Andris eski gardiyanıma ters ters baktı. "Bu sana bile yakışmıyor."

Istvan ayaklarının üzerinde kaydı.

"Benim ölmemi tercih edeceğini biliyorsun. Sana sırtını dönen adamı öldürmek hoşuna gitmez miydi? Sana *ihanet eden*? Bilerek senin yerine Fae'leri seçen adamı?"

Ne yaptığını anlayınca midem bulandı. Dehşetle Hanna'yı üzerimden ittim ve dengesiz bir şekilde ayağa kalktım. Beynimin arkasında bir yerlerde, ayakta duramamam gerektiğini anlamıştım. Onunla ve Zuz'la olan kavgamdan sonra kesinlikle kendimde olmamalıydım ama o anda amcamdan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Hayır." Fısıltıyla söyledim, başım şiddetle titriyordu.

"Ne yapıyorsun, *eski dostum*? Bırak gitsinler. Zaten bu onlarla ilgili değil. Her zaman seninle ve benimle ilgiliydi." Andris bir an durakladı, Istvan sessiz kaldı. "Seni tanıdığımda çocuklarla oynayan biri değildin. Gerçekten karşılık verebilecek olanlarla oynardın. Şimdi bu hale mi geldin?" Andris çukurdaki üçümüzü işaret etti.

Istvan'ın çenesi kilitlendi, yüzü koyu kırmızıya döndü. Sonunda başını eğdi. "Peki, oynamak ister misin Takacs?" Çukurdaki kapıların ardındaki Samu ve Joska'ya baktı. "Onu ve şu fae'yi dışarı çıkarın." Scorpion ve Hanna'yı işaret etti. "Ama o kalıyor." Beni işaret etti.

"Ne?" Andris başını salladı. "Mesele bu değil. Bu benimle ilgili! Sadece *ben* dedim."

Istvan bir kahkaha attı. "İşte burada yanıliyorsun, *eski dostum*. Bu sadece seninle ilgili değil."

Korkuluklara yakın bir yerde ellerini birbirine sürttü, görünüşe göre yanındaki kadını unutmak istiyordu.

"Ve senin burada söz hakkın yok." Istvan'ın ürpertici gülümsemesi dudaklarını çekiştirdi. "Ama dileğinin bir kısmını yerine getireceğim. Şimdi sen ve Brexley ölümüne dövüşmek zorundasınız."

Bölüm 2

Sanırım çığlık attım.

Yalvardığımı biliyorum.

Dehşet ve panik içimi oydu, kalbimi bedenimin dışına attı ve ellerimde kırılmaya bıraktı.

Muhafızlar Andris'i sürükleyerek ringin içine soktular, onu zorla toprağın içine attılar ve kapıyı arkalarından çarptılar.

Andris dizlerinin üzerinde başını kaldırdı, gözleri benimkileri buldu. Titreyerek kendini yukarı iterken bakışlarında derin bir keder vardı, yüz ifadesini acı kaplamıştı, dudaklarından "üzgünüm" sözleri dökülüyordu.

"Sadece biriniz yaşayacak," diye ilan etti Istvan. "Eğer yenilirseniz, ikiniz de ateş çukurlarında diri diri yanacaksınız." Istvan arenaya yerleştirilmiş büyük alevleri işaret etti; bu kez ortadaki direğin ne için kullanılacağını anlamıştım. Birini ona zincirlemek ve canlı canlı yakılmasına izin vermek için. "İkiniz de kendi türünüz yerine fae'leri seçtiniz ve tıpkı eskiden ruhsuz büyücü büyücüler gibi yanacaksınız."

"Noooooooo!" Sesin boğazımı parçaladığını hissettim, bedenim yere yığıldı, bakışlarım amcamınkilerle buluştu.

İçinde hiç mücadele yoktu. Sadece keder ve pişmanlık gibi görünen bir şey vardı.

"Brexley..." Adımı melankolik bir şarkı gibi söyleyerek bana doğru bir adım attı. Melodiyi, kararlılığının tınısını duyabiliyordum. İkimiz için çoktan verdiği kararı.

Dehşete kapılmış vahşi bir hayvana dönüşmüştüm, düşünemiyordum. Paniğin tadını dilimde hissedebiliyordum; keskin, acı korku ve kusmuk boğazımı yakıyordu.

"Hayır. Hayır. Hayır." Başım sallandı, kelime tekrar ediyordu. Arkadaşlarımı öldürmek zorunda kalmaktan, hayatımda ailem olarak gördüğüm tek adamı öldürmek zorunda kalmaya geçtim. Dünyadaki en güçlü nesneyi yok ettim.

Onu hayata döndürmek için kendi gücümü kullandım. O benim her şeyimdi. Hiç şüphesiz, bunu tekrar yapardım.

Onu şimdi kaybetmek ve bunu yapan kişi olmak mı? Hayır.

"*Drágám.*" Beni kırmak için tek bir kelime yeterliydi. Çünkü bu kelime değildi, paylaştığımız binlerce andı, bana hikâyeler okuduğu ya da bana göz kulak olması için pelüş hayvan Sarkis'i verdiği zamanlardı. Ailenin, babamın, rahatlığın, güven ve mutluluk dolu zamanların sesiydi.

Andris artık benim mihenk taşımdı. Hayatımda hâlâ babamın olduğu zamanları temsil eden adam. Ve içimdeki karanlık taraf, öz annem ya da gerçek amcam Mykel de bu ringde olsaydı, kimi kurtaracağımı biliyordum. Bebekliğimden beri ailemin ve hayatımın bir parçası olan kişiyi. Ve bu farkındalık beni daha da karamsarlığa sürükledi.

Hani bir yere varırsınız ama nasıl vardığınızı hatırlayamazsınız, zihniniz kendi içine çekilir, zaman kararır. Ben de öyle hissettim. Hiçbir şey gerçek gibi görünmüyordu.

"*Drágám?*" Tekrar benimle konuştu, başım ona bakmak için kalktı, Andris'in ağzını açmadığını fark ettiğimde durdum. Metrelerce öteden bana bakıyordu.

Warwick'le yaşadığım anların hepsinin zihnimde olduğuna kendimi inandırabilirdim, benimle birlikte olmasına o kadar çok ihtiyacım vardı ki, ama Andris'le değil. *Bu gerçek olamazdı.* Kalbim kan ağlıyordu, Kederim göğsümde öyle bir kabarıyordu ki, görüşümü karanlıklar kaplıyordu. Nefes alamıyordum, hıçkırıklar ruhumu delip geçiyordu.

Uzaktan Istvan'ın sesini, amcamın sesini, hatta yaralı bir hayvan gibi kendi vahşi feryatlarımı duydum, ama hiçbirisi umutsuzluğuma nüfuz edemedi.

"*Kovacs.*" Sesi, bariyeri delip geçen ve beni tekrar kendime çeken tek şeydi. "*Brex, bana bak.*" Bir elin çeneme dokunduğunu hissettim ve yüzüm yukarı döndü. Warwick'in gözlerindeki sertlik beni tekrar dünyaya çarptı, dokunuşuyla üzerime bir sakinlik çöktü. Ağır bakışları beni dünyaya bağladı.

Onun hayalete benzeyen şeklini görünce ciğerlerime hava doldu. Artık eskisi kadar katı değildi ama şimdi gerçek olduğunu biliyordum. Büyü geri geliyordu.

"Kullan beni." Hırladı. "Bundan kurtulmak için ne gerekiyorsa yap. Zihinsel ve fiziksel olarak." Kalbim göğsümde güm güm atıyor, onun tenimin üzerinde gezindiğini hissediyordum. "Markos'un seni kırmasına izin verme."

"Brexley?" Andris'in çağrısı Warwick'in içinden geçti, görüşü kayboldu ve odağımı amcama çevirdi. Önümde dizlerinin üzerine çöktü, ikimiz de kalabalığın ve Istvan'ın patlamasını görmezden geldik. Kalabalıktan sadece bir avuç insan bizim tarafımızdaydı. Geri kalanlar gösteri istiyordu; ölüm ve kan istiyorlardı.

"Nagybacsı," diye mırıldandım, elleri yanaklarımı kavradığında kalbim parçalandı. Şimdi ekstra bağı hissediyor muydu? Onu nasıl incitebilirdim ki? Onu kurtarmak için her şeyimi verdim. "Yapamam."

"Yapmalısın." Gözlerinde büyük bir keder vardı ama içinde boyun eğmiş bir güç de hissedebiliyordum.

"Ölüm şeklin hakkında fazla söz hakkın yok ama nasıl başa çıkacağını seçebilirsin." Babamın sesi bana geri geldi. "Kendini her zaman onurlu tut. Özellikle de ölümde."

Andris de aynı sloganla yaşıyordu.

"Hayır, hayır!" Başımı salladım, gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülüyordu. "Seni kaybedemem; bunu anlamıyor musun? Seni bu yüzden geri getirdim. Ve bunu sorgusuz sualsiz yine yaparım."

"Bunun için seni ne kadar sevdiğimi bilmiyorsun. O zaman fark etmemiş olsam bile bana veda etmem için zaman verdin."

"Veda etmiyorsun." Ağzında hüznü bir gülümseme belirdi.

"Sanırım ikimiz de öyle olduğumu biliyoruz..." Başını benimkine doğru eğdi. "Bana öyle bir hediye verdin ki, *drágám*. İnsanlar sevdikleriyle geçirdikleri zamanın dünyadaki en anlamlı şey olduğunun farkında değiller. Hiçbir para ya da zenginlik bununla boy ölçüşemez. Samhain gecesini ölmüş olmalıydım. Ama senin aşkın, senin sihrin bana bir şans daha verdi. Şimdi, senin için fedakarlık yapma sırası bende."

Boğazımda bir ses düğümlendi, başım daha fazla titredi.

"Bu durdurabileceğimiz bir şey değil." Yüzümün yan tarafını daha sıkı tuttu ve avucunu saçlarımın üzerinde gezdirdi. "Lütfen, bırak gideyim..." Sesi kulağımı çınlattı, gözleri gözlerime girdi, ağzı kapandı.

Ağzımdan küçük bir nefes geldi, eli elimi sıktı, başı olanları kabullenmiş bir şekilde eğildi. Hayatını kurtarmanın bedelini ödüyordu. Ona Warwick ve Scorpion hakkında her şeyi anlatmıştım. Aramızdaki bağın farkına varmış gibiydi. Neyi paylaştığımızı.

"Bana bak, kızım." Beni yüz hatlarına bakmaya zorladı. "Senin için hayatımı vereceğime hiç şüphe yok. Bu bir seçim bile değil."

"Hayır, hayır." Başımı sallayarak hıçkırdım.

"Seni çok seviyorum. Sen benim kızsın. Senin için her şeyi yaparım." Bana daha sıkı sarıldı. "Ama ben buraya ait değilim. Onsuz burada olmak istemiyorum... Ling'siz bir hayat yaşamak istemiyorum."

"Ama-"

Beni susturdu, acınası ifadesi içimden bir hıçkırık çıkmasına neden oldu.

"Nefret ettiğim tek şey bunun sana yapacakları ve halkımdan ayrılmak zorunda kalmak. Ama emin ellerde olacaklarını biliyorum. Sen doğuştan bir lidersin Brexley." Sanki daha fazlasını anlatmaya çalışıyormuş gibi gözleri benimkileri delip geçti. "Keşke bu şekilde olmak zorunda olmasaydı. Seni çok seviyorum. Ama lütfen bana bir iyilik yaptığını bil. Bunu istiyorum. Artık bu dünya için yaratılmadım." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Tek umabildiğim, burada geçirdiğim zamanda yeterince şey yaptığım, yeterince fark yarattığım. Şimdi, bunu bitirmek sana düşüyor."

"Bunu bana yapamazsın," diye haykırdım. Parmaklarım gömleğinin içine girdi. "Kalmak zorundasın. Bunu sensiz yapamam."

"Yapabilirsin ve yapmalısın." Başını öne eğdi. "Tüm bunların senin üzerine yıkılmasından nefret ediyorum ama öyle. Güçlü, şefkatli, akıllı ve dirençlisin. Babana çok benziyorsun. O seninle, Brexley, şu anda o l d u ğ u n kişiyle inanılmaz derecede gurur duyardı." Andris m ı r ı l d a n d ı , gözyaşları yanağından aşağı süzülüyordu. "Ben de... Seni seven ve yanında savaştık kadar çok kişi var ki. Kendi çocuğum olsaydın seninle daha fazla gurur duyamaz ya da seni daha fazla sevmezdim." "Lütfen..." Omuzlarım kederimin ağırlığı altında çöktü.

"Bir gün bir fae'ye aşık olacağımı ve bir isyan ordusuna liderlik edeceğimi hiç düşünmemiştim. Bazen dava bizi seçer." Arkasına yaslanmadan önce alnımdan öptü. "Hayatımın bir anından bile pişman değilim. Her şey beni yapmam gereken şeye götürdü. Ruh eşimi, mücadelemi bulmaya. Ve sonunda seni bana geri getirdi."

Etrafımızdaki yuhalama ve tıslama sesleri giderek yükseliyordu. Kapılardan gelen sesler dikkatimi bizi ayırmak için hazır bekleyen nöbetçilere yöneltti.

Panik boğazıma kadar geldi. "*Nagybacsı*." Joska beni amcamdan uzaklaştırırken ağladım, Samu da Andris'i yakalayıp bizi ateşe yaklaştırdı.

"Istvan! Yapma bunu!" Andris Samu'ya doğru hamle yapmaya çalıştı, taş kesilmiş bakışları Markos'tan bana sıçradı. "Sende hiç ruh kalmadı mı? Onu bebekliğinden beri tanıyorsun."

"Ve bana ihanet etti." Istvan öfke ve tiksintiyle beni işaret etti. "Senin yaptığın gibi. Babasının yaptığı gibi."

Ne? Istvan'a bakmak için boynumu çevirdim. Neden bahsediyordu?

"Onu öldürmek istemiyorsun, Istvan, sana söz veriyorum." Andris elini salladı.

Başını çılgınca salladı, benden ona baktı, dili dudağının üzerinde kayıyordu. "O özel biri."

Bakışlarımız tekrar buluştuğunda uzuvlarım dondu, gözlerim büyüdü. Bunu hissedebiliyordum; Andris hayatımı kurtarmak umuduyla ona benden bahsedecekti.

Eğer Istvan benim ne olduğumu, hangi güce sahip olduğumu öğrenirse, tüm oyun biterdi. Hiç kimse ve hiçbir şey hayatta kalamazdı.

Başımı salladım. "*Hayır.*" Gölgem ona fısıldadı.

"*Özür dilerim.*" Gölgesi yanımda duruyordu. "*Yapmak zorundayım. Ölmene izin vermeyeceğim.*" Bağlantıyı kesti, dikkati Markos'a geri döndü. "Onun ne yaptığının farkında değilsin-"

"Sen beş para etmez bir pisliksin Istvan," diye bağırdım, Joska'ya doğru savruldu ve Andris'in söyleyeceklerini geçersiz kılmak için kargaşa yarattım. "Sen bir korkaksın! Sadece insanları öldürerek, aldatarak ya da rüşvet vererek güç elde edebilen acınası, zayıf bir adamsın."

Andris'in sözlerini havaya savurarak egosuna nasıl vuracağını biliyordum. Çok işe yaradı.

"Yeter!" Istvan bağırdı, öfke yanaklarını çiziyordu. "İkisini de yakın! Önce o!" Muhafızlarımıza emir verdi.

"Hayır!" Joska'nın Andris'i kükreyen alevlere yaklaştırmasını izleyerek çılgılık attım. "Istvan, lütfen!"

"Sana bir seçenek sundum Brexley. Sen onu kullanmamayı seçtin."

İçim asit ve safraya boğuldu, dikkatim Andris'e ve onu sipere ve alevlere doğru taşırlarken çenesini tutma şekline geri döndü.

Ölüm birçok şekilde geldi. Bazıları o kadar hızlıydı ki, ölmeden önce beyniniz acı bile hissetmiyordu. Çoğu, bir an acı çektiğiniz, ancak huzurun sizi oldukça hızlı bir şekilde aldığı ortada bir yerde yatıyordu. Bir de yavaş ve dayanılmaz bir yol vardı; burada azap öyle derin ve delici bir şekilde içinize işliyordu ki, çılgılıklarınız ve acınız ömür boyu yankılanarak yeryüzünü sonsuza dek işaretliyordu.

Diri diri yakılmak ikincisiydi.

Beynim tekrar kapanmaya başladı ve beni en vahşi içgüdülerime indirgedi.

Warwick'in kükremesini stadyumda hissedebiliyordum, enerjisi kalabalığın tezahüratlarını ve ses tonunu gölgede bırakıyordu. Bana ulaşmaya çalıştığını hissedebiliyordum.

Bir hayalet çevremde çırpınıyor, kemiklerimi ısıırıyordu.

"Kullan beni, Kovacs!"

Düşünmedim ya da sorgulamadım, zihnim ilkeldi ve tek bir şeye odaklanmıştı.

Onu içeri aldım. Bir sülük gibi yapışarak Warwick'in tüm enerjisini içime çektim. Tren istasyonunda aldığımın dörtte biri bile değildi ama yeterliydi.

Joska'nın sırtına vurarak onu ittim ve dengesini bozdum, bu da bana öne doğru atılıp onu tuttuğu yerden kurtarmak için bir şans verdi. Bir homurtuyla kolum sağ kroşe gibi savruldu ve boğazına çarptı. Boğulup nefesi kesilince geriye düştü ve boynunu tırmalamaya başladı.

Etrafımda dönerek, Warwick'in kaslarıma pompaladığı gücü kullanarak Samu'ya doğru koştum. Samu'nun üzerine atıldım, onu yere serdim, çılgın bir canavarı andıran yumruklar ve tekmeler attım, sanki onu öldürmek bana bir endorfin gibi huzur verecekmiş gibi.

Warwick *"öldürmekten başka hiçbir şey bana bir şey hissettirmede"* derken bunu mu kastediyordu?

"Kovacs!" Joska'nın boğuk sesi havayı yardı, bir silahın unutulmaz horozu başımı döndürdü.

Joska Andris'in yanında durmuş, silahını şakağına dayamıştı.

"Samu'yu bırak. Şimdi." Gözleri vahşiydi, duruşu bana bir insandan çok bir gorili hatırlatıyordu.

Dudağım kıvrıldı, yavaşça ayağa kalktım, gözlerim onların üzerindeydi. Samu'nun kendi kanı içinde boğulduğunu ve çırpındığını duyabiliyordum. Ne yazık ki yaşayacağından emindim, özellikle de Istvan'ın yarattığı yeni hapları kullandığı için.

"Bundan kurtulmanın hiçbir yolu yok." Joska kelimelerini oluşturmakta ve konuşmakta zorlanıyor gibiydi. Andris'i ateşe doğru itti. "İkiniz de sonunda hak ettiğinizi alıyorsunuz."

Sadece bir saniyeydi. Tek bir an. Bir gülümseme.

Joska onu alev çukuruna itti, amcamın kıyafetleri anında alev aldı. Andris'in gırtlaktan gelen çığlıkları her küçük molekülümü parçaladı, kalbimi ve ruhumu parçaladı, yırttı ve yıktı. Dışarı çıkmak için mücadele etti; işkencesinin acısı içimde uğuldadı.

Bacaklarım düşünmeden hareket etti, onu kurtarma ihtiyacı her türlü mantığın önüne geçti.

Joska önüme atladı ve beni durdurdu.

Öfke dolu kükrememle eşleşen bir şimşek sesi duydum. İçgüdülerim, anne bir ayı gibi sevdiğim insanla aramdaki her şeye saldırmaktı. Warwick'in enerjisinden geriye kalanları çekerek Joska'ya saldırdım. Bana doğru savrulduğunda, kolunun altından eğildim, fırladım, parmak eklemlerim şakağına büyük bir güçle çarptı. Yana doğru tökezledi, başı eğilirken dizim bir çatırtıyla burnuna çarptı. Joska bir iniltiyle yere yığıldı, yüzünden kan sızıyordu.

Hızla yanından geçip amcama doğru koştum ve dehşet içinde soluk soluğa durdum.

Sürünerek dışarı çıkmıştı ama yerde yatan cesedi artık tanıyamıyordum. Derisi kabarmış, sızmış ve kararmıştı, bana Warwick'in onu kurtardığım gece savaş alanında nasıl görüldüğünü hatırlattı.

"*Nagybacs!*" Yanına yığıldım, hıçkırıklar omurgamdan yukarı tırmanıyor ve tekrar aşağı iniyordu. Yanık et kokusu midemi bulandırıyor.

Nefes almak için hırıldadı, göz kapakları zar zor açıldı.

"İyi olacaksın. İyileşebilirsin." Artık ne dediğimi anlamadan onun yanında sallanıyordum.

Ondan daha yüksek bir hırıltı geldi ve konuşmaya çalıştığını fark ettim. "Ne?" Daha yakına eğildim.

"Lütfen..." Nefes nefese kaldı. "Sana yalvarıyorum."

Onu öldürmem için bana yalvardığını fark ettiğimde bir hıçkırık koptu. "Yapamam."

Vücudu şiddetle titriyordu ve çok acı çektiğini biliyordum.

"*Lütfen,*" diye fısıldadı gölgesi acı içinde yanımda. "*Yap şunu.*"

Yerde, bilinci yerine gelmeye başlayan Joska'nın yanındaki silaha baktım. Silahı kaldırıp soğuk metali elime aldım.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüp amcamınkilere dökülürken başımı öne eğdim.

Biçimsiz ve keskin eli yukarı uzandı ve yüzüme dokundu. "Bırak beni gideyim. Onunla birlikte olmam gerek."

Feryatlarımın arasında hıçkırarak ayağa kalktım, bacaklarım şiddetle sallanıyordu. Silahı kaldırırken kollarım titriyordu.

Andris'in gözleri benimkilere baktı, bir yalvarış... acısına son vermem için. "*Seni seviyorum, Drágám. Bunu asla unutma,*" dedi bağlantımız aracılığıyla.

"Ben de seni seviyorum. Hem de çok." Sözcükler zar zor çıktı, kalbimi çatlattı ve kırdı.

Bang!

Kurşun tam gözlerinin arasına girmiş ve onu anında öldürmüştü.

Silah ellerimden düştü. Göğsümden sefil bir çığlık koptu, amcamın ölü, yanmış yüzüne bakarken omuzlarım çöktü. Yüz ifadesindeki dinginliği görebiliyordum, dudaklarında sonunda huzura kavuşmuş gibi hafif bir gülümseme vardı.

Ben tam tersiydim. Hayal edebileceğim her türlü cehennemin ötesindeydim. Keder o kadar şiddetli, o kadar dayanılmazdı ki, beynim artık başka hiçbir şeyi hesaplayamıyordu. Ölümü sadece duygusal olarak acı verici değildi, aynı zamanda paylaştığımız bağın benden koptuğunu, ölümün tırpanının bağlantıyı kestiğini gerçekten hissedebiliyordum.

Az önce amcamı öldürmüştüm. Onun acısına ve ıstırapına son veriyor olsam bile, bu onun kanının ruhumu sonsuza dek lekeleyeceği fikrini ortadan kaldırmıyordu.

Kalan tüm iradem bedenimden yok oldu. Her şey bir keder dalgasıyla içimden çekilip gitti. Toprağın içine kıvrıldım, içimden fırtına gibi bir feryat koptu.

Arkamda alkış sesleri duyana kadar arenanın sessizliğe büründüğünü fark etmemiştim.

Istvan'ın alkışları yavaş ve alaycıydı, kemiklerimde derin bir öfkeye hayat veriyordu. "Canım, içten içe sende bu yeteneğin olduğunu biliyordum. Sanırım o kadar yıllık eğitim boşa gitmemiş."

Hareket edemiyor ya da etrafımdaki hiçbir şeyi tanıyamıyordum. Bomboştum.

Joska yanımdaki silahı kaptı ve neredeyse beni de öldürmesi için ona yalvaracaktım. Çünkü şokun geçici olduğunu biliyordum. Fırtına öncesi sessizlik. Düşmeden önceki uyuşukluk.

Hepimizin kim olduğumuza dair fikirleri vardı. Ne yapacağımızı ve ne yapmayacağımızı düşünüyorduk.

Hepsi saçmalıktı.

Kendimize bile yabancı olabiliriz. O çok emin olduğunuz ahlaki zemin, bir anda ufalanmış etik ve paramparça olmuş inançlardan başka bir şeye dönüşmedi. Denizin ortasında asla batmayacağından emin olduğunuz sağlam bir tekne... ta ki batana kadar.

Eller beni koltuk altlarımdan tutup ayağa kaldırdı. Daha fazla muhafız çukura girmiş, beni yakalamıştı. Bakışlarım Istvan'ı buldu. Nişanlısı, sanki her şeyi ve daha fazlasını hak ediyormuşum gibi haklı bir şekilde bana bakıyordu.

"Sen yapılması gerekeni yaptın." Istvan sanki yaptıklarımın gurur duyuyormuş gibi başını bana doğru eğdi. "Senden memnunum."

"Siktir git," diye dudak büktüm, ağzımdan tükürük püskürüyordu.

"Ah-uh," dedi bana. "Dikkatli ol. Teşviklerinize *izin veriyorum*. Bir gün daha yaşayabildiğin için bana minnettar ol. Bir dahaki sefere bu kadar cömert olmayabilirim."

Silahın hissi hâlâ elimde yankılanıyordu ve onu bıraktığım için kendime duyduğum öfke omuzlarımı sıkıyordu. Keşke kendimi kederimin ötesine itip tüm bunların olmasına neden olan adamı düşünseydim. Artık burada duruyor olmayabilirdi.

Bu fırsatın bir daha elime geçmesine asla izin vermem.

Muhafızlar beni arenadan çıkarırken, "Bir dahaki sefere ben de olmayabilirim," diye cevap verdim.

Beni tünele çekmelerinden hemen önce başımı eğerek amcamın bedenine baktım. Artık boştu, ruhu gitmişti. Umarım her neredeyse, Ling'le birlikte.

Sadece kendini feda ederken -sebebi ne olursa olsun- benim hayati bir parçamı da beraberinde götürmesinden korkuyordum.

Benim insanlığım.

Dört muhafız beni tünelden çekerek çıkardı, kollarımı sıkıca kavradılar ve merdivenlerden tuvalete doğru sürüklediler.

"Şanslı günündesin, 839." Biri dudaklarını yalayarak yaklaştı, gözleri parlıyordu. "Bir duşu hak ettin." Aniden seğirdi, dili sürekli ağzının üzerinde geziniyordu. Onda bir gariplik vardı, tavırları anormaldi. Onun Kristof olduğunu anlamam bir anımı aldı. Rosie'yle alay eden adam. Pazar yerinde neredeyse beni yakalayacak olan adam.

Diğer iki memur beni açık duş kabineine itmeden önce botlarımı ve çoraplarımı çıkardı. Su, kirlenmiş üniformamı ıslatarak bedenime yapışmasına neden oldu.

"Şimdi yavaşça soyun," diye alay etti Kristof. Diğer üçü kıkırdayarak bana yaklaştı, sesleri ve hareketleri bana öfkelenen benekli sırtlan klanını hatırlattı. "Sizinle geçirdiğimiz son duşta ben ve arkadaşım katılamadık." Sağ tarafındaki zayıf, sarışın bir askeri işaret etti. İfadesinden beni delikten çıkardıklarını anladım. Dışarı çıktığımda etrafımdaki hiçbir şeyi anlamıyordum,

Ben de dahil. Hepsi sadece yüz­süz figürlerdi. "İşimizi yeterince ciddiye almıyor gibi görünemeyiz."

Dördü bana doğru yaklaşıyor, kurbanlarının etrafında yırtıcı hayvanlar gibi dönüyorlardı.

"Sanırım Leopold'un sözde prensesinin tadına bakmanın zamanı geldi." Kristof alay etti. "Güzelliğiyle soylu erkekleri ve liderleri tuzağa düşürebilen kız."

Neden insanlar sırf erkekler asil ya da lider oldukları için, siki olan her erkek kadar yanılmaz olmadıklarını düşünüyorlardı? Egolarının ve haklarının onları daha da öyle yaptığını gördüm. Övgü ve hayranlık konusunda daha zayıflar.

"Evet, seni tanıyorum. Çarpıcı ve mükemmel Brexley Kovacs'ı yıllardır duyuyorum." Bana sırtıttı. "Şu haline bak. Zavallı fae seven pislik parçası." Bana hırladı. "Fae arkadaşların dostumu vurdu. Bunun için cezalandırılman gerektiğini düşünüyorum." Kristof'un omuzları yuvarlandı, düşmanlığı dalga dalga yayıldı ve etrafındaki üç kişiyi bir uyuşturucu gibi etkiledi. "Yine de hepimiz terfi aldık ve pazarı koruduğumuz için kahraman muamelesi gördük." Gruba el salladı ve hepsinin o gece pazarda olduğunu fark ettim. "Şimdi her gün *Puncik*'in ıslanmasını izleyeceğiz."

Istvan'ı tanıdığım kadarıyla, piyasa yüzünden bu tembel pisliklerin hiçbirini desteklemezdi. Bilerek ya da bilmeyerek denek olarak kullanılıyorlardı. Markos'a göre onlar ıskartaya çıkarılabilirdi. Kendisi onları becerirken sırtlarını sıvazlayarak kolayca eğleniyordu.

"Soyun!" Kristof kemerinden copunu çekti. "Ve bunu yaparken yüzümüze bak." Gözleri vücudumda geziniyor, etrafındaki adamlar kıpırdanıyor ve vahşi, tiz sesler çıkarıyorlardı.

Testosteronla beslenen gruplar halindeki erkekler yeterince ürkütücü olabilirdi ama bana bakışları, hareket edişleri, enerjilerinin birbirlerine çarpıp yükselmesi dehşeti iliklerime kadar hissettiriyordu. Doğru değillerdi, sanki haplar kimyasal bir dengesizlik yaratıyordu ya da fae özündeki bir şey onları vahşileştiriyordu.

Unhinged.

"Şimdi!" Kristof çoktan kasıklarını ovuşturarak emretti.

Islak gri üniformama bulaşmış kan, kir ve kömürleşmiş çizgilere baktım. Amcamın yanmış derisinden kalan kül parçaları ölüm konfetisi gibi üstüme yapışmıştı.

"Siktiğimin şımarık orospusu! Sana emrettiğimde, dediğimi yapacaksın." Kristof copunu sallayarak bana doğru yürüdü.

Bu gece, bir yoldaşımı göğsünden bir saç tokasıyla bıçakladım, kendi kanında boğulmasını izledim, oksijen bir balon gibi dışarı sızıyordu. En iyi arkadaşlarımdan birini hayatta tutmak için bayılttım, bir diğerinin elinde neredeyse ölüyordu. Ve sonra amcamın kafasından vurulmadan önce diri diri yakılmasına tanık oldum. Ondan kalanlar hala üzerimde, hepsinin üzerinde, kumaştan daha derin bir leke.

Şimdi, bu küçük çocuklar benden geriye kalanları almaya çalışıyorlardı.

Kirpiklerimden su damlarken, akik gözlerimi Kristof'a kaldırdım. Bağırsaklarımdan derinliklerinde kaynayan lavlar fokurduyor ve tükürüyordu. İçimde nefret, öfke, intikam ve asla doldurulamayacak boş bir karanlıktan başka bir şey hissedemiyordum. Bana hiçbir şey yapamazlardı. Ben zaten çoktan gitmiştim.

Ve içinde hiçbir şey olmadığında, diğer hayatlar önemsiz hale gelir.

Dördü üzerime geldi, çılgınlıkları kibirleri ve egolarıyla besleniyordu. Öldürdüğümü gördükten sonra bile hiçbirini onları alt edebileceğime inanmadı.

Erkekler bir kadının gücünü, kırıldığında dünyayı boyayacak katliamı asla anlayamadılar. Artık verecek sikim kalmamıştı. Artık korku, acı ya da keder yoktu.

Bir kez daha beynim bedenimin dışına çıktı, kökleşmiş eğitimim devreye girerek ilk darbeyi vurdu. Yumruğum Kristof'un burnuna çarptığında fayans duvarlardan yüksek bir sesle çatırdadı. Zihnim öyle bir noktaya odaklanmıştı ki, her biri kesin ve ölümcül olan hareketlerimin dışında hiçbir şey yoktu.

Ölümün gölgesinde yürümek istemedim. O *olmak* istedim.

Gri.

Soğuk. Titiz. Kesin.

Tekme. Yumruk. Vur.

Salıncak. Eğil. Vuruş.

Kıyafetlerimi parçaladılar, yüzüme, vücuduma vurdular, feryatları ve öfke çığlıkları daha da yükseldi, fayanslardan sekti.

İçlerinden biri göğüslerimi avuçladı, eli pantolonumdan aşağı kaymaya çalışıyordu.

İçerideki ateş büyük bir şiddetle kükredi.

Yüzüme sıçrayan kanlarının tadına baktım, derilerinin parmak uçlarımda parçalandığını hissettim, kemiklerin çıtırtısını duydum ve her birinin yere yığılmasını izledim. Keskin kan ve çamaşır suyu kokusu burun deliklerimi yaktı, nefesim kulaklarımda yüksek sesle çınladı.

Banyoya yayılmış dört adama boş gözlerle bakarken, kırmızı sıvı çıplak ayaklarımın yanından süzülerek gidere doğru akıyordu. Hayattaydılar ama bir süre daha ayağa kalkamayacaklardı.

Ölmelerini, hayatlarının sona erdiğini, nabızlarının avucumda zayıfladığını hissetmek istedim.

"Kovacs?" İsmimi duydum, beni kendime getirmeye çalışıyordu. Gitmek istemiyordum. Olduğum yerde kalmak istiyordum. Hiçbir duygunun olmadığı yerde. Bilincin olmadığı. Acının olmadığı.

Karanlığın beni tüketmesine izin ver.

"Brexley..." Adımın gücü içimde kıvrıldı ve sardı.

Hakimiyeti başımı kaldırmaya zorladı, bakışlarım ona dikildi.

Efsane. Kurt.

Beni Halálház'daki banyoda ilk bulduğunda olduğu gibi, Warwick kapının girişinde duruyordu, kanlı ve morarmıştı, eklemleri kesilmişti, bana ulaşmak için savaşmış gibi görünüyordu. Bilinci yerinde olmayan ya da ölmüş askerler bize doğru bir yol izliyordu ve bizim için gelmeleri an meselesiydi.

Su rengi gözleri bariyerlerimi delip geçti. Kalın ve kordonlu, vahşi bir erkeklikle damlıyordu. Gücü ve kuvveti odaya hükmediyor, havayı emiyor, derimi ve kemiklerimi soyuyor, ruhumun hala içeride kalan küçük parçasını buluyordu.

Omuzlarını geriye attı, bana odaklanmıştı, savaşa hazırды.

Ama bu bir yumruk savaşı değildi.

Hayatını kurtardım, onu uçurumdan çıkardım, nefes almaya, hayatı tatmaya ve renkleri görmeye zorladım.

İntikam için geldi.

Bölüm 3

"Sikeyim. Beni nasıl sertleştireceğini biliyorsun Kovacs."

Warwick'in dikkati yerdeki bilinçsiz, dövülmüş bedenlere kaydı. Odağını bana çevirdiğinde alçak bir hırıltı havada titreşti ve tüm vücudumdaki duyguları şok etti. Warwick için asla hazırlıklı değildiniz ve onun sizi acımasızca ele geçirip yutması, size kendi çöküşünüze boyun eğmekten başka seçenek bırakmaması.

Ve benim ölümüm duygularım, eylemlerimin yükü, kurbanlarımın yüzlerini görmek oldu. Bu gece iki hayat benim elimle sona erdi. Biri benim yaşamak için feda ettiğim, diğeri de benim yaşamam için feda ettiğim.

Amcamın görüntüsü beni öyle bir acıya boğdu ki, sanki aramızdaki bağ koparılıyordu ve kendimden bir parça koparıp kabak bağırsağı gibi toprağa dökmek zorunda kaldım. Nefes alamıyordum, yaşadığım cehennemden çıkmak için pençelerimi kullanmaktan başka bir şey istemiyordum. Ciğerlerim sıkıştı, beni boğdu.

"Warwick." Adı, bir yalvarış ve bir uyarı arasında bölünerek güçlükle söylenebildi.

"Neye ihtiyacın var prenses?" Ses tonu açıktı, o anda hayatta kalmama yardımcı olmak için neye ihtiyacım varsa o olacağını söylüyordu. Tutunabileceğim bir kaya ya da kendimi dönebileceğim bir kaya.

"Sana ihtiyacım var. Bana unuttur." Kederime bir saniye daha dayanamayarak kısık sesle fısıldadım. "Nefes alamıyorum."

Gözleri karardı, yoğunluğu beni delip geçti. Şehvet. Tutku. Şiddet. Canlıydı, aramızdaki havayı dokuyor ve ilmek ilmek işliyordu. Daha önce bunu nasıl görmezden geldiğimi bilmiyorum. Bunun benim hayal gücüm olabileceğini nasıl düşündüm. Bağlantı inceydi ama oradaydı, nabız gibi atıyor ve ihtiyaç duyuyordu, o kadar yavaş yavaş geri dönüyordu ki fark etmek zordu.

Dilinin hayaleti kalçalarımın arasını yaladı ve göğsümde bir soluğa neden olarak savunmamın son duvarını da yıktı.

Ve onun.

Birbirimiz için av gibi hareket ettik. Ağzlarımız ve bedenlerimiz, savaşımızın etrafımızdaki her şeyi darmadağın edeceği çalkantılı bir çaresizlik fırtınasında çarpıştı. Bunun istediğim son şey olduğunu anladığında, nazik davranmadı, ağzı vahşice benimkine sahip çıktı, beni uçurumdan tekmeleyerek ve çığlık atarak sürükledi. Vücudumdaki uyuşukluğu yırtıp atıyor, damarlarıma çılginca duygular akıtıyordu.

Onu tatma, içini ve dışını hissetme, ilkel bir içgüdüyle hükmetme ve yönetme ihtiyacı.

Warwick hırlayarak kışımı tuttu, beni kolayca kaldırdı, beni fayansa geri çarparken bacaklarım beline dolandı, su üzerimizden aşağı aktı.

Öfke. Keder. Yıkım. Parçalara ayrılmıştım, kendimi acıya kaptırmıştım.

İhtiyacı ruhuma işledi, derimi yüzdü ve beni açığa çıkardı. Kendimi içinde bulduğum duygusuz kalkan onun aç dudakları, acımasız elleri tarafından sıyrıldı. Üstümü ve spor sütyenimi başımın üzerinden yırttı, kumaş yere çarptı. Aç bakışları göğüslerimin, morlukların, kesiklerin ve tenimi dövme gibi işaretleyen yara izlerinin üzerinde gezindi.

Ağzı göğsümü kaplamadan önce dili meme ucumun üzerinde gezindi, emdi ve ısırıldı. Varlığının hafif fırçalarının tenimin üzerinde süzüldüğünü hissettiğimde omurgam kemerli, göbeğim zonkluyordu.

Ağzı tekrar benimkini kaptı ve daha fazla aciliyet yarattı. Bu bir istek değil, bir zorunluluktur.

Ayaklarımın altındaki zemin kayıyordu ve o benim hayata tutunmamı sağlayan tek bağıdı. Boşluktan çıkmanın tek yolu. Hayatta kalmamın. Kaçışım.

Gömleğini üzerinden yırtarak ellerim yırtık gövdesinden aşağıya doğru inerken inledim, pantolonunu indirdim, elim kolanının etrafını sararken zihnimin içinde dilim şaftını yaladı. Silikti ama sikiğin zonklamasını hissedebiliyordum, damarı izliyordum, dilimin üzerindeki ön spermin tadına bakıyordum.

"Siktir." Hayali dokunuşumla siki seğirdi ve sertleşti. Warwick homurdanarak içine çekti, gözleri yoğun bir şekilde benimkilerle buluştu. Bunu hissetmişti. Ne anlama geldiğini biliyordu.

Burnu alevlendi. İçinde bir şey kırıldı. Bir zincirin kırıldığını hissedebiliyordum.

Adam gitmişti; geriye sadece kurt kalmıştı. Yok eden ve yağmalayan efsane.

Beni tekrar yere bıraktı, botlarını tekmeledi ve pantolonunu indirdi. Kalın siki ve inanılmaz fiziği beni kendime dokundurdu, onun soyunmasını izlerken gölgem sikini emiyordu.

Pantolonumu ve iç çamaşırimi bedenimden ayırmadan önce ondan bir ses geldi, kocaman avuç içleri beni tekrar suyun altında yukarı kaldırdı. Islak çıplak teni benimkine sürtünüyordu.

Kelimelere gerek yoktu. Bize katliam lazımdı. Kana. Acıya.

Pençeleriyle derisini tırmalıyor ve bana hiçbir uyarıda bulunmuyordu. İçime girdi, o kadar derin ve sertti ki ikimiz de böğürdük, sinirlerimizden aşağı akan bir elektrik zapının üstesinden geldik.

Neredeyse tamamen dışarı çekerken ılıman su sıcak tenimizin üzerinden aşağı doğru aktı, o kadar güçlü bir şekilde geri girdi ki belimi duvara sabitledi.

"Oh, lanet olsun!" Tüm mantık yeteneğimi kaybederek çılgılık attım. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Bacaklarımı sıkarak geriye doğru eğildim, daha derine battığını, ritminin yükseldiğini hissettim.

Ağzının göğsümdeki, boynumun arkasındaki, kalçalarımın arasındaki, kıcımla alay eden ipucu. Bu beni daha da vahşileştiriyor, sanki yemeğimmiş gibi onun etini parçalıyordum.

Elleri saçlarımda geziniyor, kafa derimin arkasını kavırıyor, daha da derine ulaşmam için beni tutuyordu. "Yeterince yaklaşamıyorum. Yeterince derin olamıyorum. Seni yok etmek, her bir parçana sahip olmak istiyorum."

"Yap şunu!" Homurdandım, ona daha sert biniyordum. İçine girme, beni ele geçirdiğini hissetme, kederimi sona erdirme ihtiyacı. İçimde yarattığı hisler herhangi bir uyuşturucudan daha kötüydü. Çarpıp yanacağımı ve düşüşün beni parçalara ayıracağını biliyordum ama onun beni tamamen tüketmesine duyduğum umutsuz ihtiyacı durduramıyordum.

Keder, öfke, korku... Hincımı ondan çıkarıyor, ceza talep ediyor, zalimlik istiyordum. Kendi kendimin yargıcı ve jürisiydim ve onun celladım olmasına ihtiyacım vardı.

Kollarımı kavradı, onları üstümdeki duş başlığını kavramaya zorladı, eli boynuma dolanırken gövde mi gerdi ve büktü, sinirlerimin sevinçle dans etmesine yetecek kadar sıkı, hissi daha da yükseğe çıkardı. Orgazmın ipuçları amımı onun etrafında sıkıştırdı. Kurt kükreyerek onu tamamen serbest bıraktı.

Vahşice, tekrar tekrar içime daldı. Acımasız ve zalimce. Enfes acı karşısında gözlerim yaşardı. Aletin içime girerken çıkardığı sesler, tokatlar ve ıslak sesler, duvarlarda yankılanan iniltilerimize karışıyordu.

Benden gelen derin gırtlak sesleri sadece çılgınlığını artırdı ve beni daha sert boğması için onu teşvik etti. Diğer eli saçlarımı kabaca çekiştirirken dişlerinin göbeğime doğru kısıtıldığını hissettim.

"Sotet démonom."

Çığlık attım. Doruk noktam beni o kadar sert vurdu ki, görüşüm karardı. Şimşek çaktı, enerji havayı çatırdattı.

Savaş alanında seviştığımızı, etrafımızın kan, toprak ve ölüm kokusuyla çevrili olduğunu hayal ettim. Birlikte, yan yana, kan revan içinde, etrafımıza cesetler saçılmış bir tarlada geziniyorduk. Biz hala düşün spreynin altındayken savaş çığlıkları etrafımızda çınılıyordu. Kısa ama renk ve ayrıntı bakımından canlıydı.

"Fuuuuccckk!" Kükrediğini duydum, sıcak döllerini içime fışkırıyor, imzasını kemiklerimin daha da derinlerine kazıyor, içimde derinlerde bir şeyleri uyandırıyor. Bu kez bizi birbirimize bağlayan dokunaçların etrafımı sarıp sarmaladığını, içimi doldururken bizi tekrar birbirimize bağladığını hissedebiliyordum.

"Yaşam sizi birbirine bağlar, ama ölüm sizi bağlar."

Kendimize gelmemiz birkaç dakika sürdü, etrafımdaki enerjisinin gümbürtüsü giderek güçleniyordu. Daha önce olduğu yerde değildi ama artık bunu inkâr etmek mümkün değildi - bağlantımız geri gelmişti.

Yavaşça kirpiklerimi kaldırdım ve onu bana bakarken buldum, ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Yüz ifadesi okunamıyordu ama altındaki duyguyu hissedebiliyordum. Şok olmuştum ama bu kızgınlık ya da öfke değildi.

Rahatlamay
dı. Huzur.

Bir süre daha beni izledi, sanki aramızdaki bağın gerçekten var olduğundan emin olmak ister gibiydi, sonra yüzümü tuttu, beni öylesine derinden ve tutkuyla öptü ki, kalan tüm gücümü yok etti.

İçimden çekerek beni titreyen bacaklarımın üzerine indirdi. Bedenimden ayrılışını hissetmek nefes nefese kalmama neden oldu. Sanki o benim bariyerimdi, savunma duvarımdı, bedeni acıya karşı kalkanımdı. Dışarı çıktığı anda, acı ve ıstırap saldırdı.

Amcamın küçüklüğümden yanmış yüzünü gördüğüm zamana kadar uzanan resimleri kafamın içinde yanıp söndü. Kaybolan bağlantı dayanılmazdı. Çığ sesi ve yalvaran gözleri hayatını sonlandırmam için bana yalvarıyordu.

karnıma yumruk attı. Ben onun hayatına geri dönmeseydim, o ve Ling hala hayatta olacaktı. Mutlu olurlardı. Birlikte.

Keder bana bir tren gibi çarptı ve ciğerlerimdeki oksijeni tüketti. Bir uluma kalbime çarptı, duygu beni gücünün altında ezdi. Warwick konuşmadı, sadece beni sıcak göğsüne çekti, kolları beni sardı ve ayaklarımın üzerinde durmamı sağladı. Vücudum hıçkırıklarla sarsılıyor, suçluluk ve ıstırapın altında eziliyordum.

Andris'i kaybetmek babamı yeniden kaybetmek demekti. Bir amca ve bir anne bulmuş olabilirdim ama onlar benim için neredeyse yabancıydı. Andris benim ailemdi. Doğum günlerimde, her bayramda, hatta ilk dişimi kaybettiğimde bile yanımdaydı. Benimle oyunlar oynadı ve yaralandığımda beni sardı. Babam, Andris ve Rita büyürken benim güvenliğimdi. Güvendiğim ve başvurduğum kişilerdi.

Şimdi *hepsi* gitmişti.

Ağırlığın altında canlı canlı gömülürken hıçkırıklarım şiddetli feryatlara dönüştü. Acı hiç bitmeyecek gibiydi.

"Kullan beni." Warwick'ın derin sesi kulağımı okşadı. "Karanlığın seni benden almasına izin verme." Karmakarışık, ıslak saçlarımı yüzümden çekti, su üzerimize püskürürken ağzı boynumu sıyırdı. "Kullan beni Kovacs. Benden beslen... Bunu atlatmak için neye ihtiyacın varsa al."

Bana ne söylediğini anlamıştım. Bana onun gücüne tutunmam, acımı hafifletmem, bir vampir gibi onun gücünü içime çekmem için izin veriyordu. Nefes almam için ne gerekiyorsa. Ezici acıyı atlatmak için.

Daha iyi bir insan hayır diyebilirdi. Daha güçlü bir insan bunu kendi başına yapmak isterdi ama ben ikisi de değildim. Onun söylediği gibi sapkın ve berbat durumdaydım. Ve uyuşturucu teklif edilen bir keş gibi, yeniden uyuşmuş hissetme fikrini geri çeviremeyecek kadar çaresizdim, özellikle de diğer seçenek sonsuz acı, ıstırap ve karanlık gibi görünürken.

İçgüdülerime güvenerek ruhumun onun içine dalmasına izin verdim. Bir an için bu saldırıya karşı duvar örmek istediğini hissettim ama derin bir nefes alarak tamamen girmeme izin verdi. Aramızdaki yakınlık dayanılmaz bir rahatsızlık ve inanılmaz bir arzuydu. Her siniri zonklattı, başka bir doruk noktası oluşurken ikimizi de inletti.

Erotik. Yasak.

Aldım. İhtiyaçla oburlaştım, kalbimin, ruhumun hafifliğiyle. Kederimin rahatlığına doyamadım. Gücünü emmeye doyamadım.

"Brexley, dur." Kulağıma hırladı, sanki ayakta durmak için biraz yardıma ihtiyacı varmış gibi elleri başımın yanındaki duvara indi.

Duramadım. Kudurmuştum. Ne kadar alırsam alayım doymak bilmiyordum.

"Yeter!" Beni tekrar duvara itti; göz kapaklarım patlayarak açıldı. Yükseklik dengelenirken beni izledi. Hâlâ kalp acısı hissediyordum ama uzaktı, yaşanabilirdi. Fiziksel acım tamamen yok olmuştu.

Daha fazlasını istediğim için suçluluk hissetmedim.

Ağzının kenarına bir sırtıma yerleşti, bacakları biraz dengesizdi. "Siktir, prenses. Çok iştahlısın."

"İstiyorum." Dizlerimin üzerine çökerken onun cevabını beklemedim. Ön sevişme yoktu. Dilimi onun etrafına doladım ve onu ağzımın içine alabildiğim kadar geriye doğru çektim. Büyüklüğü gözlerimi yaşartıyordu.

"Lanet olsun!" Tısladı, bir eli duvarda kaldı, diğeri kilitlerimin arasından geçerek boğazımdan daha da aşağı itti. Ereksiyonu sertleşti ve büyüdü, beni boğdu.

Parmakları başımın içine girerken, parmaklarım kıcının etrafında kıvrılıp içeri iterken ıslaklık benden damlıyordu. Gölgem onun etrafında kıvrıldı, sırtını yaladı, hayali ağzıma taşaklarını aldı.

"Siktir! Siktir!" Gözleri geriye yuvarlandı. Onun üzerinde sahip olduğum toplam güç, meme uçlarımı sertleştirdi ve tenimi ateşe verdi.

Çabucak üzerime çevirdi. Dilinin amımın içinde kaydığını hissetmek, onun etrafında yüksek sesle inlememe neden oldu.

Başımı tutarak geri çekti ve beni ayağa kaldırdı. "İşim bitmemişti." Kaşlarımı çattım.

"Ben de değilim." Beni çevirdi, bacaklarımı ayırırken göğüslerimi serin fayanslara bastırdı. O kadar hazırdım ki, içeri kaydı, çevresi her sinir ucuna çarptı, başım dönerek fayansı yumruklamama ve pençelememe neden oldu. "Tanrım, bunu özlemişim. Seni özledim." Kulağıma gürledi, tekrar içeri girdi. "Senin içinde olmaktan asla vazgeçmek istemiyorum. Aletimle ya da aramızdaki bu bağlantı her neyse. Bir daha asla kesip atma." Hızı sabit ve derindi, her santimini hissettiğimden emin oluyor, her itişinde beni elektrikle çarpıyordu. "Sen benimsin, *sotet démonom*. Sonsuza kadar."

Bana her böyle seslendiğinde, arzu bir canavar gibi üzerime çullanıyordu.

"Ben de senin evliliğe inanmadığınızı sanıyordum," diye laf soktum.

"İnanmıyorum." Kulağımın dibinde kısık bir sesle homurdandı.

"Evlilik hakkında kim bir şey söyledi ki?"

Evlilik mi? Fae'lerde eşler çok daha derinlere gider."

"Yani eşin olduğumu mu düşünüyorsun?" İnledim, bedenlerimiz birlikte hareket ediyordu. Saçlarımı avucunun içine aldı ve daha derine sokarken geri çekti. Sabunu alıp köpürttü, saçlarımdan ve vücudumdan sürterek kan ve kiri temizledi, bir yandan da beni durmadan becerdi.

Pürüzlü elleri meme uçlarımdan üzerinden kayarak katlanır.

"Sanırım *eşleri* çoktan geçtik." Boynumun arkasına doğru hırladı, daha da sertleşti. Elleri göğüslerimi yoğurdu. Dili kış yanaklarımdan arasından kayarken parmakları klitorisimin üzerinde geziniyordu.

Sesim o kadar yükseldi ki, çığlıklarımı bastırmak için ağzını ağzıma bastırdı.

"Daha sert! Nefes alamayana kadar sik beni! Parçacıklardan başka bir şey olmayana kadar." Gölgem kulağını ısırdı, boynunun kıvrımını ısırdı.

İçime pompaladı, kemiklerimi morartıcı bir güçle duvara doğru itti, beni duvarda bir aşağı bir yukarı hareket ettirdi.

Serbest bıraktı. Ondan başka hiçbir şey hissetmediğim içime acımasızca vurdu. Beni hayata döndürüyor ve aynı zamanda yok ediyordu.

Yaşam ve ölüm.

"Warwick!" Bayıltıcı bir kükremeyle ikimiz birlikte boşaldık. Dölleri içimi o kadar doldurdu ki bacağımdan aşağı döküldü.

Işıklar titredi ve aramızdaki bağın kopmaz bir düğüm haline geldiğini, orgazmımın havai fişekler gibi içimde patladığını hissettim.

İçimin derinliklerinde, ateş ve güç kükreyerek yüzeye çıktı. Bir an için nektarı görebiliyordum, sabit bir şekilde parlıyordu, sonra aniden güçle alevlendi, Warwick ve benden gelen enerjiyi hissetmiş gibi içinde bulunduğu kutunun kenarlarını yaktı. Bağlantımız onu yaşamla dolduruyordu.

Duyularım o gece şatoda yaşadığım büyüyle dolup taşıtı. Tadını alabiliyor ve tekrar hissedebiliyordum. Beni çağırdığını duyduğum ama bilincimden kaçan isim, derinlerden sürünerek geldi.

Warwick beni renkli sikti, ama o sadece serbest bıraktı...

Gri.

İsim damarlarımda uğulduyordu, içimde bir yerlerde henüz farkına bile varmadığım bir güç, ama bu yer onu sönük tutuyordu. Sessiz.

Şimdilik.

İnsan muhafızların üzerinde bulunduğu fae formülü, bu fae büyüsi hapishanesini engelleyen büyüleri geçmeyi başardı. Warwick ve ben başka bir boşluk gibi görünüyorduk. Halálház'dan Věrhāza'ya, hapishanelerdeki büyüler bağlantımızı engelleyemiyor gibi görünüyordu. Yine de bu sefer koğuşların çabaladığını hissedebiliyordum. Killian buraya daha kalın büyüler koymuştu. Hareket kabiliyetimizi engellemeye çalışan ağır bir battaniye gibi, büyüler aramızdaki gücü tamamen yok edemiyordu. İçimde hiçbir şeyin bunu yapamayacağına dair köklü bir his vardı.

Benim için masaya bırakılan yeni üniformamı giyerken, Warwick'in artçı şokları ve bizi birbirimize bağlayan yoğun güç dalgası yüzünden uzuvlarım şiddetli bir şekilde titredi. Zirve noktam dağdan aşağıya doğru kaymaya başlamıştı. Kederim uzaktı, ama orada kalmayacağını biliyordum; acı, karanlığın katran çukuruna doğru istikrarlı bir şekilde kayıyordu. Şu an için acımın hafıflemiş olmasına şükrediyordum.

Düşünceler ve fikirler kafamın içinde dönüp duruyordu ve Warwick'in sessizliğinden aynı şeylerin onun kafasından da geçtiğini anladım. Korunuyordu, bir bariyer oluşturmaya çalışıyordu, ama yine de onu hissedebiliyordum ve yeterince zorlarsam içeri girebilirdim. Sanki o da bana aynısını yapabiliirdi.

Bazı kuralları daha sonra koymamız gerekecekti ama şu an o an değildi. Ayaklarımızın dibinde yatan ve biri kıpırdanmaya başlayan dört muhafızla zamanımız kısıtlıydı.

"Geri geldi." Uzun, ıslak saçlarımı omzumun üzerinden geçirerek suyu sıktım.

Warwick ofladı pufladı. "*Hadi canım, prenses.*" Önümde dururken sesi ensemde hırıldadı.

Nefesimi içime çektim, kirpiklerim dalgalandı. Bunu ne kadar özlemiştim. Bu yakınlık son derece şehvetli ve rahatlatıcıydı. Gerçek adam yaklaşıp beni ikisinin arasına sıkıştırırken gölgesi sırtıma çarptı.

Yeniden giyinmişti ama bakışlarım onun üzerinde geziniyor, ikimizin de tekrar ne kadar kolay çıplak kalabileceğini merak ediyordum. Vücudum hem onun hem de içimdeki hayaletinin fantezisiyle ısındı.

Warwick düşüncelerimi hissederek sırtıttı. "*Pis kız.*" Ruhunu kulağımı ısırdı. "*Üçlü mü istiyorsun Kovacs? İkimini birden becermek için mi?*" Gerçek adam sessizce üzerimde durdu, yırtıcı bir şekilde. Aynı anda gölgelerimizden dokunuşlar, yalamalar ve ısırmalar yapıyorduk, ama asla ikisi birden olmamıştı. Ve Warwick'in diğer benliği benim için neredeyse gerçikti.

Birkaç metre öteden gelen bir inilti, diğerine duyduğumuz açlığın tüm mantıklı düşünceleri ortadan kaldırdığı puslu havamızdan beni çıkardı. Muhafızlar uyanmaya başladı. Gidecek ya da kaçacak hiçbir yerimiz yoktu. Yaptığım şeyle yüzleşmek zorunda kalmam an meselesiydi.

"Nektar." Konuya geri döndüm, coşkudan dehşete kapıldım. "O da geri döndü."

Warwick'in tavrı bir anda değişti, çenesi sıkıştı, başı öne eğildi. "Biliyorum. Ben de gördüm."

"Eğer bulunursa..." Yutkundum. Nerede olduğu, atılıp atılmadığı ya da leş yiyiciler tarafından alınıp alınmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Istvan bunu kullanabilir," diye mırıldandı.

Bağlantımızın geri dönmesinden dolayı hem mutlu hem de korkmuş olmak içimde bir savaşa neden oldu.

"Sanırım o zamandan beri yavaş yavaş hayata dönüyor-" "Kitty'lerde seviştik," diye cevap verdi açıkça.

Nektarı yaktığımdan beri ilk kez yakınlaşıyorduk. Onu geri getirdik; bağlantımız onu dengeledi ve güçlendirdi. Ve her birlikte olduğumuzda daha da güçleniyor gibiydi.

Amcamı öldürdükten ve Zuz'un canını aldıktan hemen sonra zevk almanın verdiği suçluluk duygusu, içinde bulunduğum yüksek seviyeyi yere düşürdü. Umutsuzluk boğazımda düğümlendi ve duygular içime akmaya başladı.

"Dur." Bana doğru adım attı. İçimi kaplamak isteyen hıçkırığı yutkunarak geri çektim, giderek yükselen duygularla savaştım. Onları yatıştırmadı ve ben de sormadım. "Kendinden nefret etmek ona hakarettir. Hepsine. Andris bunu istemezdi. Ona zaman verdin. Çoğu insan bu zamanın kıymetini bilmez, oysa bu zamanın sadece göz açıp kapayıncaya kadar bir kısmı vardır. Onunla geçirdiğin ekstra zamanın kıymetini bil. Egonun yoluna çıkmasına izin verme Kovacs. Bunu kendin ve suçluluğunla ilgili hale getirme."

İlk içgüdüm ona saldırmak, defolup gitmesini söylemekti ama içten içe haklı olduğumu biliyordum. Amcam bir ay önce enkaz altında ölebilirdi ama o yaşadı, ailesiyle, benimle ve Ling'le daha fazla zaman geçirdi. Yerden bir gardiyan inleyerek bizi ona doğru çekti. Kemerindeki bir şeye uzandı, bir tür telsizdi. "Yardım edin! Seviye 5 tuvaleti," dedi. gurgled ve tısladı. "Kod bir!"

Warwick'in botu adamın kafasına çarparak cihazı düşürdü ve adam tekrar bayıldı.

Ama artık çok geçti.

Uzaktan bir gürültü yankılandı. Geliyorlardı.

Siktir. Siktir. Siktir.

Endişe kan dolaşıma karıştı, artan paniğe eklendi ve beni uçurumun kenarına yaklaştırdı. İçgüdüler her zaman kaçma isteği uyandırırdu ama burada gidecek hiçbir yer yoktu. Yaptığım şeyden sonra, bunun beni nereye götüreceğini biliyordum, bu da paniğimi delik düşünceleriyle daha da artırdı. Güçlüydüm ama İstvan'a tamamen boyun eğmeden bunu tekrar başarabilir miydim bilmiyordum.

"Hey." Sert eller yüzümü kavradı ve beni sadece ona bakmaya zorladı. "Bana bak. Ne olursa olsun, bunu atlatacağız, değil mi?" Beni daha sıkı kavradı. "Savaşırız."

Burun deliklerim dökülmemiş gözyaşlarıyla yandı, bağırışlar daha da arttı. "Ne olursa olsun." Dişlerini gıcırdatarak bana baktı. "Değil mi?"

Başımı salladım, sesim çatallaştı. "Ne yapacağız? Ya biri onu bulursa? Caden'in onu aramaya çıktığını biliyorum. Ya bulur ve İstvan'a verirse?" Boku yemiştik.

"Yapabileceğimiz tek şeyi yapıyoruz. Onu geri alacağız." "Bunu nasıl yapacağız?"

"Buradan çıkmanın bir yolunu bulacağız ve yolumuza çıkan her şeyi öldüreceğiz."

Ayak sesleri ve bağırışlar kafamı kapıya doğru çevirdi. Boyd'un önderliğindeki bir grup asker büyük kapıdan içeri girdi, bakışları yere serilmiş muhafızlardan bize doğru kayıyordu.

"Siz çocukların ortaya çıkma zamanı gelmişti. Sıkılmaya başlamıştım. Çok kolay kırıldılar." Warwick benden uzaklaştı ve sanki nöbetçilere saldıran oymuş gibi kollarını havaya kaldırdı.

Lanet olsun.

"Yakalayın onları!" Boyd bizi işaret etti. Coplu, silahlı ve kırbaçlı adamlar üzerimize yürüdü.

Warwick'in odağı dikkatle benim üzerimdeydi.

"Hayır." Yaptığı şeyin farkına varınca korku mideme çöktü.

Kendisini yakalamaya çalışan birkaç askere doğru dönerken gözlerinde muzip bir parıltıyla göz kırptı. Yumruğunun çatırtısı birinin yüzünü parçaladı. Çabukluğu ve becerisi, sopaları ona ulaşmadan önce yaklaşık beşini yumrukladı ve Warwick'i çivili coplarla dizlerinin üzerine düşürdü.

"Hayır! Dur!" İleri atıldım, ama bir avuç nöbetçi beni yakaladı, Warwick'e ulaşmak için çırpınıp savaşıırken sahte fae güçleri beni yerimde tuttu.

Yüzü ve uzuvları kan içinde kalana kadar tekmeleyerek ve döverek derisini yüzmeye ve doğramaya devam ettiler.

"Lütfen!" Yalvardım.

Boyd yaklaştığı anda hepsi geri çekildi ve liderlerinin içeri girmesine izin verdi.

"Madem deliğe geri dönmeyi bu kadar çok istiyordun, bana sormalıydın." Boyd, Warwick'in üzerine eğildi ve ürkütücü bir şekilde gülümsedi. "Karından uzaklaşmaya o kadar çok ihtiyacın var, ha? Ben de onun büyüğü bir amcığı var sanıyordum, birçoğunuzu okul çocukları gibi peşinden sürükleyebiliyor." Boyd bana bakarak arkasını döndü. "Geçen sefer tam tadına bakamadım. Belki de tekrar tatmalıyım."

"*Warwick, hayır!*" Bağlantımız aracılığıyla bağırdım. Boyd canavarı bilerek dürtüyordu. Ve işe yaradı.

Warwick ayağa fırladı, kafası Boyd'un kafasına öyle sert çarptı ki, muhafız geriye doğru yelken açtı ve Kurt tükürüp hırlayarak ayağa kalkarken fayans zemine bir gümbürtüyle çarptı. Warwick kanlı dudaklarını ayırdı, tükürüğü kırmızıya boyanmıştı, dudak büktü ve Boyd'a doğru ilerledi.

"*Warwick, dur!*" Gölge göğsüne dokunarak dikkatini çekmeye çalıştı. Bana baktı, nefes alıp veriyordu.

"Onu deliğe götürün," diye bağırdı Boyd, ayaklarının üzerinde sallanarak, başından damlayan kana dokunarak. "Orada çürüyeceksin, Farkas."

Warwick karşı koymadan gardiyanların onu kelepçelemesine ve kapıya doğru götürmesine izin verdi. En başta istediği şey buydu. Suçu onun üstlenmesi, benim değil.

"*Warwick!*" Ağzım hareket etmese de haykırdım.

Cevap vermedi. Bakışları benimkilere kilitlendi, ağzının benimkileri açıklıkla kavradığını hissettim, bedeni odadan sürüklenip aramızdaki bağlantıyı kapatmadan önce parmakları tenimi kazıyordu.

Yine, eğer zorlarsam içeri girebileceğimi biliyordum, ama daha bunu düşünmeden Boyd yüzümdeydi. Omuzlarımı sıktım, çenem birbirine çarptı. Alnındaki taze yara, mendiliyle sıvazlarken hâlâ kan sızdırıyordu.

"Halálház'a girdiğin günden beri başıma bela olmaktan başka bir şey yapmadın." Tiksintisi dudağını yukarı doğru kıvırdı. "Farkas hiçbir zaman sorun yaratmadı

Sen gelene kadar. Lordum bile seni yanına aldığında değişti. İnsanların zihinlerini bozdunuz, inançlarını çarpıttınız, onları çarpıttınız. Ve şimdi bak, hepsi ya hapiste ya da ölü."

"Bir cep dolusu para için *efendine* nasıl da kolayca sırt çevirdin." Ben de karşılık verdim. "Çarpık inançlardan bahsediyorsun. Artık bir insan için çalışıyorsun."

Bir adım daha yaklaştı, dudakları kasıldı, sesi sadece benim duyabileceğim şekilde alçaldı. "Tüm işi onlar yapsın, sahneyi bizim için hazırlasınlar, sonra biz gelip hepsini alalım."

"Neden şimdi geri almıyorsun?"

"Çünkü onların istediği şeyi biz de istiyoruz. Tamamen ele geçirmek. İnsanlar kendilerini çok daha akıllı sanıyorlar." Boyd'un dikkati diğer insan muhafızların yardım ettiği dört askere kaydı. Yüzünde bir sırıtişla izledi, belli ki saldırıya uğramaları onu rahatsız etmemişti. "Bizler yırtıcı hayvanlarız. Kurbanlarımız isteyerek ağzımıza girene kadar pusuya yatarız. Bu dövüş daha yeni başladı." Aniden benden uzaklaştı. "Bu kaltağı gözümün önünden çekin. Onu hücre sine götürün."

Memurlar beni sürükleyerek hücre me götürüp kabaca içeri atıp kapıyı çarparken aklımda hâlâ onun iddiası vardı.

Arenada bir oyun oynanırken, bu duvarların dışında başka bir oyun oynanıyordu ve bu ilk düşündüğümden çok daha acımasız ve karmaşık olacaktı.

Nektarın tahtaya geri dönmesiyle birlikte artık ölümcül bir satranç oyunu oynanıyordu ve bahisler çok yüksekti.

Bu gece Andris için ağlayıp sızlanacaktım ama yarın kalp ağrımı bir kenara itip odaklanacaktım. Buradaki her askerden öğrenebileceğimiz her şeyi, dışarıdan gelen dedikoduları, rutinlerini, zayıflıklarını, sadakatlerini öğrenmeliydik.

Sadece ölkemiz değil, dünya da uçurumun kenarındaydı... ve düşmesini engelleyebilecek sadece birkaçımız vardı.

Bölüm 4

"Hayır, parmaklarını emerken uyanmak hoşuna gitmemiş gibi görünüyordu."

Chirp!

Sesleri kafamın içine girip beni sık bir uykudan uyandırırken boğazımda bir inilti uğuldadı.

"Kulaklarını yalamanızdan da hoşlanmadı."

Chirp!

"Ben değildim!" Opie'nin ayağını bacağıma vurduğunu hissedebiliyordum, kurumuş tuzlu kirpiklerim tamamen ayrılıyordu.

Chirp! Cik cik! Bitzy sırtındaki çantadan onu çiğnedi.

"Ben de onları kemirmedi." Opie ofladı pufladı. "Tamamen yanlış anlaşılma."

Bu sabah giysileri soluk bej pamuğuydu ve banyo dolabımdaki aynı kumaşa bakılırsa, bu sabah birinin havlusu eksikti. Opie, hayal gücüne çok az şey bırakacak şekilde stratejik şekillerle kesilmiş tek parça bir kıyafet tasarlamıştı ve kasıklarının mürekkepli gözleri ve dişleri olan bir yılan kuklası kaplıyordu. Saçları gevşekti ve önden ince örgülerle sakalıyla birlikte örülmüştü. Bitzy'nin kulaklarının üzerinde yılan kuklaları vardı, yüzü kızgınlıkla bükülmüştü, parmakları dünyayı tersine çeviriyordu.

"Sormalı mıyım?" Gözlerimi ovuşturdum.

"Beğendin mi? Bugün biraz tuhaf bir eğlenceye ihtiyacım vardı." Opie dönerek bana tanga'nın arkasını gösterdi. "Yani, rengi çok sıkıcı, bu yüzden eğlenceli hale getirmek istedim. Yürüdüğümde - bak - yılan sallanıyor ve kıvrılıyor."

İnledim, bacağımda bir aşağı bir yukarı zıplayıp bana ne demek istediğini gösterirken gözlerimi daha sert ovuşturdum. "Yeterince yara almadığımdan değil, ama kastettiğim bu değildi."

Chirp!

Opie gözlerini devirdi. "Bunu benim üzerime yıkmayı bırak. Onu görmek isteyen sendin."

"Kim?"

"Mantarlı güzel olan."

"Ash?" Opie'nin tökezlemesine neden olacak şekilde hızla doğruldum.

"Evet." Opie avuç içleri yukarı bakacak şekilde kalçamı ortaladı. "Seni uyarayım, uyanmadan önce çıkardığı seslerin aksine, parmaklarının, ayak parmaklarının ya da kulaklarının emilmesini istemiyor."

"Peki neden ikiniz de onları emiyordunuz?" "Ben emmiyordum. O emiyordu!" Opie, Bitzy'yi işaret etti.

Civil, civil! Bitzy orta parmağıyla Opie'ye işaret etti. "Ash'i rahat bırak," diye alay ettim.

"Ben değildim!"

Chirrrrrrrp!

"İkimizden biri değildi. Ben *sadece, ortada* hiçbir neden yokken, bundan pek hoşlanmamış olma ihtimalinin yüksek olduğunu *söylüyordum*."

Chirp!

"Doğru, uyurken bunu umursamazdı." Opie başıyla Bitz'i işaret etti. "Ama yine de bunu söylemek için gerçek bir nedenim ya da referansım yok. Sadece rastgele bir düşünce."

"Neden oradaydın?"

"Oh, bir nedeni yok." Opie ve Bitzy bana masumca göz kırptılar.

Muhtemelen Ash'in üzerinde hâlâ mantar kalıntıları olduğunu umuyorlardı. Bunun onu önemsedikleri için olduğuna inanmak istedim. Sapkın, çılgın ailemizi kontrol ediyorlardı.

"O iyi mi?"

"Kelime dağarcığı ciddi şekilde sorgulanıyor. Ona taktığı isimler? Vay canına." Opie omzunun üzerinden başını salladı.

Chirp-chirp. Chirp, chirp-chirp! Cik cik! Orta parmaklar havada uçuştı. Bitzy'nin sesi sanki güneşin altındaki tüm küfürleri tükürüyormuş gibi çıkıyordu.

Opie'nin gözleri büyüdü. "Gördün mü? Böyle şeyler duymamalı, bu yaşta bu kadar etkilenebilir."

Homurdandım. Bitzy muhtemelen onlarca yüzyıl yaşındaydı.

"Ama evet, Sarışın iyi. Bize kaba bir şekilde sıcak bir yerde tatil yapmamızı söylemeden önce, senin ve koca adamın iyi olup olmadığını sordu. Bu arada yürüyen bomba atar nerede?"

Omuzlarım çöktü, düşüncelerim Warwick'e gitti. Hâlâ onun kalıntılarını içimde hissedebiliyordum ve bu da bedenimin daha fazlasını arzulamasına neden oluyordu. Birkaç kez ona uzanmaya çalıştım, ama o beni geri çekmeyi başardı.

onu acı içinde görmemi istemiyordu. Ayağı kaydığı anda, engellerini zorlayacak, acısını üstlenecek ve onu bir arada tutacak kadar uyuşturacaktım.

Daha önce de böyle kurtulmuştuk. Onun bir halüsinasyon olduğunu düşünmüştüm ama geçen sefer aramızdaki bağ kanamıştı. Birbirimizin hayatta kalmasına yardım etmiştik ve şimdi onu terk edemezdim. Ya da asla.

Dün gece savaşı kazandı çünkü adrenalinin düşüşü, uyuşukluğumun dağılması beni yeryüzüne çarptı, parçaladı, neredeyse hareketsiz hale getirdi. Daha fazla parça koparak ruhumdaki kaynayan çukura düştü. Dün gece benim acı feryatlarım, kederli pek çok kişi tarafından bastırıldı.

Bir baba figürünü ve idolünü kaybeden tek kişi ben değildim. Andris, direnişteki binlerce fae için bir patrik, bir lider, bir dosttu. Onların sesi, onların amacı. Acı çekerken açgözlü olamazdım; dün gece birçok kişi acımı paylaştı, ancak tetiği çeken her zaman ben olacaktım.

Onlar da bir dost ve yoldaşlarını kaybettiler. Zuz ve ben yakın olmayabilirdik ama Sarkis'in üssündeki pek çok kişi için öyleydi. Ve yine, ne kadar anladıklarını söyleseler de, çoğu bana her zaman onun katili olarak bakacaktı.

"Balık Usta?" Opie sessizce konuşarak beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Burnumu çekerek hain gözyaşımı sildim. Bu benim gün ışığında son görüşüm olacaktı.

Dağılabilirdim, Istvan'ın beni parçalamasına izin verebilirdim, ama elimi zorlayarak, başka bir pastoral parçamı kesti - birinin onları bulmasını dileyen, başkalarının yardım etmesi, acıması için ağlayan parçamı.

O bok sadece masaldı.

Warwick'i her zamankinden daha iyi anlıyordum. Ailenizin bir parçası olarak seçtiğiniz insanları, onları hayatta tutmak için dünyayı yok ederek ve katlederek korurdunuz. Çemberime pek çok insan katmışım ve onları güvende tutmak için her şeyi yapardım.

"Buradan çıkmanın bir yolunu bulun ve yolumuza çıkan her şeyi öldürün."

Kafamda bir plan oluşmaya başladı. Buradan çıkmak ilk adımdı ve herkesin yardımına ihtiyacım vardı, özellikle de Killian'ın. Zaman çok önemliydi ve Istvan'ın onu çukurda ölümüne dövüştürmesi uzun sürmeyecekti. Sorun şuydu ki, iletişim kurmamız neredeyse imkânsızdı.

Bakışlarım Opie'ye kaydı.

"Uh-oh... görünüşün beni endişelendiriyor, Fishy."

"Bence bir kurye kıyafeti içinde harika görünürsün." Dudağıma vurdum.

"Tabii ki yapardım..." Durakladı, başını eğdi, niyetimi anlamak için başını salladı. "Hayır. N-O. Hayır."

"Hayır mı?"

"Elçiye ne olduğunu biliyor musun?" Kollarını iki yana açtı. "Her seferinde öldürülüyorlar, dövülüyorlar, katlediliyorlar, bıçaklanıyorlar, vuruluyorlar, idam ediliyorlar, kafaları kesiliyor ve küçük parçalara ayrılıyorlar. Kurbanlık bir kuzudan başka bir şey değiller. Yani, hayır! Ne olursa olsun, bunu yapmayacağım. Kesinlikle yüzde yüz HAYIR!"

"Ama küçük şirin bir şapka ve kısa şort giyebilirsin."

Omuzları çöktü. "Kahretsin, kısa şortlara asla hayır diyemem."

"Luv!" Rosie banyoya girdiğim anda beni karşıladı, kollarıyla beni sıkıca kucakladı. "Çok özür dilerim..." Rosie çivi gibi sertti, ama aynı zamanda çok empatikti. Muhtemelen içindeki oyunculuktan kaynaklanıyordu; çeşitli karakterleri, duyguları ve eylemleri keşfetmeye ve onları kendi karakteri gibi benimsemeye alışkındı.

Bana asla elimi göstermemem öğretildi. Duygularımın zayıflığını daima saklamam öğretildi. Yaşadığı onca şeyden sonra Rosie, sert ve güçlüymüş gibi davranarak katı duvarlarının arkasına saklanan tüm o erkeklerden çok daha güçlüydü.

"Teşekkürler." Geri çekildim, bakışlarım duvarlardaki muhafızlara kaydı, sonra Lucas, Birdie ve Wesley'yi gördüm. Lucas bana doğru gelirken Wesley ve Birdie oldukları yerde kaldılar.

İçimdeki suçluluk dalgasına karşı koydum.

Zuz'un bu sabahki grupta olmayışı odayı inletiyordu. Bir daha asla olmayacaktı ve onların sitemlerini, hayatta olduğum için mutlu ama sadece arkadaşlarını değil liderlerini de ellerinden aldığım için kızgın olmalarının yarattığı kafa karışıklığını hissedebiliyordum. Başka seçeneğim olmadığını anlamış olsalar bile, duygular gerçekleri umursamıyordu.

"Brex." Lucas bana sıkıca sarıldı. Özür dilemeye ya da başka bir şey söylemeye zahmet etmedi. Hiçbir kelime olanları yatıştırıramazdı.

Kısa sürdü ama ben de ona sarıldım ve taşıdığım yükü hafifletmesine izin verdim. Geri çekilip elini sıktım, Birdie'ye baktım ve

Wesley, kendimi onlara doğru ilerlemeye zorladım. Adımlarım sağlamdı, önlerinde durduğumda çenem yukarıdaydı.

"Üzgün olduğum dışında söyleyebileceğim bir şey yok." Aralarına baktım. Wesley'nin başı öne eğildi, ayaklarını sürüyerek yürüdü. "Biliyorum."

"Dürüst olalım, Zuz gerçek bir orospuydu ama bizim orospumuzdu." Birdie ciddiye ama benim gibi gerçek bir duygu belirtisi göstermiyordu. "Ve Andris bir liderden daha fazlasıydı. O bizim ailemizdi."

Boğazım düğümlendi.

"Bunu herkesten çok senin anladığını biliyorum. Senin yerinde olmayı hayal bile edemiyorum. Yapman gerekeni yaptın... seni anlıyoruz." Wesley ile arasını işaret etti. "Bu şu anda her şeyin yolunda olduğu anlamına gelmiyor."

Dudaklarım büzüldü. Anlamıştım. Gerçekten anladım, ama...

"Çok kötü," diye cevap verdim soğukkanlılıkla. İkisi de sözlerime şok içinde tepki verdi. "Burada kişisel şikayetlerle uğraşacak zaman lüksümüz yok. Vahşi Topraklar'da acımasız olduğunu düşünüyorsanız, bir de deliğe tıklandığınızda ya da aklınızın alamayacağı kadar dayak yediğinizde görün. Oyunlardaki kişi siz olduğunuzda, hayatınız için savaştığınızda..." Kollarımı kavuşturdum. "Söz konusu olan yaşam ve ölümdür. Zaman ya da duygular bizim sahip olmadığımız ayrıcalıklar. Hayatta kalmak için tek yolumuz bir araya gelip savaşmak."

"İsyandan mı bahsediyorsun?" Wesley'nin kaşı kalktı.

"Evet." Başımı salladım. "Ama önce buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıyız. O an geldiğinde buradan kaçabileceğimizi bilmeliyiz. Ayrıca, kimin bizim tarafımızda olduğunu ve kimin bizi ele vereceğini çözmemiz gerekiyor. Tek bir dönek her şeyi mahvedebilir."

"Kim burada kalmak ister ki?" Rosie ofladı pufladı.

"Kaç kişinin ödüllendirileceğini düşünerek içerideki muhbir olmak için kendi çıkarlarına karşı geleceğini bilerseniz şaşırırsınız."

"Tamam." Birdie başını eğdi ve tamamen bana döndü. "Ne yapıyoruz ne yapacaksınız?"

"Her gardiyan hakkında, girdikleri her kapı hakkında öğrenebildiğiniz her şeyi öğrenin.

ve sahip olabilecekleri sadakati, özellikle de Fae muhafızlarını. Onları konuşturun, işe yarar bir bilgi sızdırın. Ve diğerlerine de aynısını yapmalarını ve bilgiyi bana geri getirmelerini söyle."

"Ortada kalan insanlar görüyorum," diye bağırdı bir görevli bize. "Bu sosyal saat değil."

"Ya yapamazsak?" Birdie fısıldadı, hepimiz birbirimizden

uzaklaşıyormuş gibi görünüyorduk. "Birbirimizle konuşmak için bir dakikamız bile olmuyor.

diğer."

"Şunu söylememe izin verin, lütfen kısa şortlu küçük haberciyi öldürmeyin." "Ha?" Lukas bana ateş etti.

"Kımıldayın dedim," diye bağırdı aynı nöbetçi bize.

"Eğer bir brownie hücrene kızgın görünümlü bir şeytanla gelirse... onlar temizlik için orada değiller," dedim dağılmadan önce, işimi hızlıca yaparak.

Bir darbe ancak bunu doğru yaparsak gerçekleşir. Killian burası hakkında en çok bilgiye sahip olan kişiydi ama ne tüm muhafızları ne de Istvan'ın devraldığından beri buraya neler yapmış olabileceğini biliyordu. Tek bir şansımız vardı ve bu konuda akıllı davranmalıydık.

Karışık bir şekilde yemekhaneye götürüldük. Bir sürü göz üzerimdeydi, Halálház'da ilk kez kazandığım zamanki tepkiye benzer bir tepki. Bir insan kazandığı için şaşkın, kızgın, korkmuş ve tedirgindiler. Ancak bu kez öfke ve üzüntüyle mücadele eden çok daha fazla kişi vardı. Andris birçokları için büyük bir hitti. İsyançıların mücadelesinde sönen bir ışık.

İçim yanıyor olsa bile hiçbir zayıflık, duvarlarımda hiçbir çentik gösteremezdim.

Bankta otururken bakışlarım karşı masadaki Nora'nın kırmızıya çalan gözlerine takıldı. Onun yanında Hanna vardı.

Hanna ve ben birbirimize yabancıymışız gibi bakarken, çocuklarla ilk kez sarhoş olup evine döndüğümüzde annesinin en sevdiği halısına Pálinka kustüğünü hatırladım. Lekeyi ovaladık, ovaladık ama asla tam olarak çıkmadı. Suçu kedilerine atmıştık.

Tüm bu kederim içinde, dün gece bir baba ve koca kaybettiklerini unutmuştum.

Ama Andris'in fedakârlığı Hanna ve Nora'nın hayatını kurtardı.

"Nefis kahvaltınıza başlamadan önce," Zion'un sesi dikkatimi onlardan kapı aralığına çekti. Elinde gri giysili yeni bir mahkûmla odaya girdi. "Sizi okul bahçesindeki yeni balıkla tanıştırayım."

İnançsızlık bedenimi hareketsiz bıraktı. Halüsinasyon görmediğimden emin olmak için gözlerimi kırptım.

Keskin, gırtlaktan gelen bir ses dikkatimi odanın öbür ucundaki Lukas'a çekti. Sanki elektrik çarpmış gibi sarsıldı, gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı.

Mahkum. Beni fark eden Lukas'ın bakışları benden Kek'e kaydı, sanki aynı kişiyi gördüğümüzden emin olmak ister gibiydi.

Ölmüş olması gereken bir insan. Hepimiz onun infazını izlemiştik. "Ne oluyor lan?" Kendi kendime mırıldandım.

insan bölümüne doğru itti, gözleri benimkilerle buluştu.

İz sürücü.

Hayattaydı.

"İzle ve öğren balıkçık, yoksa ilk günün son günün olabilir." Zion onu benimkinin karşısındaki banka itti. İz Sürücü'nün dudağı öfkeyle kalktı, içindeki alfa misilleme yapmak istiyordu. Oturdu ve yavaşça duygusuz bakışları tekrar benimkileri bulurken benim şaşkınlığım ve şaşkınlığım çatladı ve köpürdü.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Bunca zamandır neredeydi? Nasıl hayatta kaldı?

Onu köprü girişinde bıraktığımız gece, öldüğünü bile sorgulamadım, aksi takdirde onu da yanımızda getirirdim.

"Pekala, insanlar, ayrıcalıklı kıçlarınızı yemek sırasına sokun, yoksa bir kereliğine önce fae'lerin gitmesini sağlayacağım." Zion bize el salladı.

Hep birlikte yemek tezgahına gittik ve sıraya girdik. Kuyrukta Tracker'ın yanında olduğumdan emin olmak için kestim ve kıpırdandım.

"İz Sürücü." Adını sessizce söyledim, şaşkınlığım hâlâ onun burada olduğunu tam olarak anlamama izin vermiyordu. "Yaşıyorsun. Nasıl?"

Bana cevap vermek için döndü ama parmağımı dudaklarıma götürerek başımı salladım. Bakışları etrafı taradı ve gergin sessizliği fark etti; sadece muhafızlardan gelen seslerin mırıltısı ve mutfaktan gelen sesler fısıltımı örtecek kadar havayı uğuldatıyordu.

"Buraya nasıl geldin?" Dişlerimin arasından sordum.

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim," diye mırıldandı, etrafımızdaki tehlikeyi hızla kavırıyor, sesini fısıltının biraz üzerinde tutuyordu.

"Öldüğünü sanmıştık."

"Evet, birkaç gün önce komadan uyanana kadar ben de aynı şeyi düşünürdüm."

Sıraya girdik. "Nerelerdeydin?"

"HDF. Sanırım o gece beni buldular ve hâlâ hayatta olduğumu fark ettiler." Etrafına bakındı, sıralarda bir aşağı bir yukarı dolaşan muhafızları kontrol etti.

Onu neden hayatta tuttuklarını anlamıyorum. İnsan bile olsa, onlar için hala bir haindi.

"Kurşun ölümcül olmalıydı. Ayağa kalkıp bu kadar hızlı hareket etmemeliydim bile." İz Sürücü daha da yaklaştı. "Tuhaf olan, bir su tankında olduğuma dair tuhaf rüyaların yanı sıra, komadan uyanmam. Hayatımda hiç bu kadar iyi hissetmemiştim."

Dehşet mideme bir kaya gibi çöktü. Şimdi neden hâlâ hayatta olduğunu anlıyordum. Elbette Istvan onu bilimsel bir deney olarak kullanacaktı. Komadayken üzerinde test yapmak için ne mükemmel bir örnek. Ve eğer ölürse, Istvan için bir kayıp olmayacaktı.

O gece gördüğüm tanktakilerden biri miydi? Şimdi de sahte mi?

Gözlerim Tracker'ı taradı; onu spor salonunda demir pompalarken gördüğüm haliyle aynı görünüyordu: sağlıklı, kaslı, genç ve erkeksi.

Ölmek üzereyken bu kadar uzun süre komada kalmamalıydı.

Dudağımı ısırdım. Şu an bu konuya girmenin zamanı değildi ama daha fazlasını öğrenmem gerekiyordu. Hatırlayabildiği her şeyi.

"Özür dilerim. Bilseydik..." *seni ölüme terk etmezdik*. Omuz silkti, benden uzağa baktı.

"Yemek yerken benimle kalın, fabrikaya çalışmaya gittiğimizde de Lukas'la kalın."

"Lukas?" Tracker'ın kafası bana doğru döndü. "O burada mı?" "Kek de öyle." Çenemi onlara doğru salladım.

İkisi de sanki henüz gözlerini bile kırpmamışlar gibi Tracker'a bakıyorlardı, bakışlarında soru işaretleri ve şaşkınlık vardı.

"Vay canına, bütün çete burada." Sanki onları dün görmüş gibi çenesini salladı. "Şey, neredeyse."

"Ava için üzgünüm."

"Evet, ben de." Çenesi gerildi. İz Sürücü hiçbir zaman sıcak bir insan olmamıştı, her şeyi içinde tutardı. Daha iki gün önce uyandığına göre, her şey onun için hâlâ çok taze olmalıydı.

Sulu yulaf lapası kâselerimiz elimize tutuşturulduktan sonra konuşmaya fırsatımız kalmadı. İz Sürücü beklenmedik bir aksaklıktı ama ihtiyacımız olan parça o olabilir. Kan Evi'nin dışında neler olup bittiği hakkında daha fazla şey bilen biri.

Masaya dönerken, kâsem ellerimden yuvarlanarak yere döküldü. Donup kaldım. Duyularım normalden acıya dönüşürken ciğerlerim sıkıştı. Dilimi safra kapladı, köklü dehşet nöronlarımın üzerinde patladı.

Fiziksel olarak hâlâ yemekhanedeydim ama sessiz, donuk odadan her şey kopmuştu, şimdi delici sesler ve ıstırapla doluydu. Kafamdaki çarpıntıyı hissedebiliyordum, o kadar büyük bir basınçla doluyordu ki, patlamak üzere olan bir kene gibi hissediyordum.

Acısı çok şiddetliydi; birazını almak bile gerçek bedenimi yemekhanede yere düşürdü, gölgem onunla birlikte delikte dururken yere kustum.

Bir denizyıldızı gibi zincirlenmiş ve baş aşağı duran adam, eski ve yeni kan lekelerinin üzerini kapladığı kötü bir şekilde dövülmüştü. Zincirler döndürölüp sıkılaştırılarak kasları ve uzuvları dayanamayacakları kadar geriliyordu. Çizilmiş ve dörde bölünmüş.

"*Warwick!*" Ona doğru ilerleyerek bağırdım. Parmaklarım tenini sıyrıp saçlarının arasından geçtiği anda, içimdeki acı üç katına çıktı. Dişlerim birbirine kenetlenmiş, her kas, sinir ve kemikteki sert yumruğu emmeye çalışıyordu. Tiz seslerin yanı sıra baş aşağı durmaktan dolayı kafasında oluşan basınç en kötüsüydu. Herhangi bir insanı, zihnini, bedenini ve ruhunu kırabilirdi.

Warwick ve benim ne kadar "ölüme dayanıklı" olduğumuzu ya da sadece şanslı olup olmadığımızı bilmiyordum. İkimizin de bağışık olmadığı şey zihinsel olarak kendimizi kaybetmektir. Eğer bedenini ya da iradesini kıramazlarsa, zihnini parçalayacaklardı.

"*Warwick...*" Alnımı şişmiş, kesilmiş ağzına yasladım. Onu tam göz hizasında tutuyorlardı; o bir şey yapamadan onu dövmeleleri daha kolaydı.

Boğazının arkasından hafif bir inilti geldi.

"*Benimle kal.*" Burnum onunkine sürtündü, dudaklarım alnını ve yanaklarını sıyırdı.

Bir inilti daha. Kirpikleri titriyordu; şiş gözleleri sadece yarık şeklinde açılabilirdi. Işık parıltılarının arasından bana bakan su rengi gözlelerini görebiliyordum.

Ve bu beni neredeyse kırıyordu.

İçinde hiç mücadele yoktu. İradesi yoktu. Elimden kayıp gidiyordu. Onu kaybetme düşüncesi kalbimi dehşetle çarpıtıyordu. Warwick Farkas'sız bir dünya mı?

Hayır. *Siktir*. Hayır. Hayır.

Dünya diye bir şey kalmayacaktı. Bundan emin olurdum.

Ellerim saçlarına daha çok gömüldü, kafa derisinin arkasını kavradı ve acısını daha çok emdi. *"Beni terk edemezsin Farkas," diye homurdandım, gerçek bedenim bir top gibi kıvrıldı, kasıldı. "Bundan o kadar kolay kurtulamazsın."*

"Sakin mi?" En cılız sesler kulağıma üflledi, neredeyse etrafımızdaki işkencede kayboluyordu. Ama ben ittikçe daha da uzaklaştı. Bizi saldırıdan koruyan bir bariyer.

"Evet, pislik. Benimle sıkışıp kaldın. Burada ölmen için seni ölümden geri getirmedi. O yüzden artık kendini deliğe atmak yok. Bunu yasaklıyorum."

Adam homurdandı. "Nasıl istersen, kadın."

"Bana katılıyor musun? Şimdi aklını kaçırdığını anlıyorum. Beynine çok fazla kan gidiyor." Başını kavradığımda, küçük yarık gözleri beni izliyordu. İçlerinde bir yaşam kıvılcımı, şehvet parladı.

"Ayağa kalk!" Gerçek bedenimin yattığı yerden gelen bir çığlık aramızdaki bağı sarstı.

Warwick'i daha sıkı kavradım, gerçeklik beni ondan uzaklaştırmaya başlamıştı, ağzım çaresizlikle onunkini kapladı. Sahip olduğum her şeyle onu öpüyordum.

-Tutku, aşk, hayat. Dudaklarım söylemediklerimi, iliklerime kadar hissettiklerimi aktarıyordu. Acaba doğduğum günden beri içlerine kazınmış mıydı?

Ben kendimi açtım, o da benimle birçok kez yaptığı gibi aldı. Bizde kibarlık ya da görgü kuralları yoktu. Yabaniydik. Ham. Mutlak. Neyin doğru neyin yanlış olduğu saçmalığını aşmıştık. Siyah ve beyaz. İkisine de ihtiyacımız yoktu.

"Kalk dedim, 839!" Bir gardiyanın beni tekmelediğini hissettim.

Warwick'e *"Ne pahasına olursa olsun,"* dedim. Başka bir seçenek yoktu.

"Ne yapman gerekiyorsa yap, Farkas. Yap ama bundan sağ çıkmayı başaracaksın."

Bağırsaklarıma sert bir darbe indirerek bağlantıyı kestiler.

Bir çizme beni tekrar tekmelediğinde nefes nefese, kendi içime kıvrıldım. Soğuk zemini hissettiğimde, kahvaltımınla ıslanmış pantolonum beni kendime getirdi. Enerjim neredeyse hiç kalmamıştı ve ayağa kalkmak için mücadele ettim.

"Joska, onu rahat bırak," diye bağırdı bir kız sesi, tanıdık tonu kaburgalarımın korku salıyordu.

Hanna.

Joska durdu, başını kaldırırken iri göğsü inip kalkıyor, çenesi çatlıyordu. "Ne dedin sen, hain?"

Başım Hanna'ya doğru sallandı. Masasında duran tek kişi olan Hanna, az önce ne yaptığının farkına vararak endişeyle yutkundu.

Hanna için zor olmalı. Daha *dün* sabah Joska ve buradaki diğerleri onun HDF ailesinin bir parçasıydı. Akranları. Hepimiz birbirimizi bir şekilde tanıyorduk. Bir zamanlar aynı taraftaydık. Şimdi, göz açıp kapayıncaya kadar, her şey tersine dönmüştü.

Joska gibi biri için o kötünün de kötüsüydü, kendi türüne ihanet eden biriydi, tıpkı benim gibi. Hiçbir şey yapmamış olsa bile, eğer Istvan öyle olduğunu iddia ediyorsa, Joska'nın küçücük zihninde, hiç şüphesiz öyleydi. Sadece burada olmayı değil, ağır bir şekilde cezalandırılmayı ve bunun için öldürülmeyi de hak ediyordu.

"Sana sadece bir soru sordum, 1278," diye bağırdı, ona ters ters bakarak.

Hanna'nın başı hafifçe geriye eğildi, ama bu benim görmem için yeterliydi. Joska için o artık bir insan değildi. O bir numaraydı. HDF askerlerinden biriyle kurmayı umduğu her türlü bağın yüzünde yok oluşunu izledim. Yüz ifadesi kapandı ama bakışları bir an için bana kaydı. Ne yapacağım ben?

Kadının sessizliği, korkusunun kokusu onu vahşi bir hayvan gibi kızdırdı. Ona doğru koştu ve kız tepki veremedi onu ensesinden yakalayıp vahşi bir homurtuyla fırlattı. Kız sanki oyuncak bir topmuş gibi odanın bir ucundan diğerine uçtu. Hanna acı dolu bir homurtuyla yere çarptı ve fayansın üzerinde kaymaya başladı.

Hapların onlara ne yaptığının ipuçlarını görmüştüm, ama onu hiçbir şey olmamış gibi fırlattığını görmek? Odanın etrafındaki gerçek Fae'ler bile hayretle bakakaldı.

Joska'nın yüzü öfkeyle kasıldı, yumrukları birbirine çarptı, derisi saldırganlık kokuyordu, kasları şiddetle seğiriyordu. Gözlerindeki ölümü görebiliyordum. Şu anda kapatma düğmesi yoktu. Onu öldürecekti.

"Cevap ver dedim, seni pislik," diye kükreyerek ona doğru yürüdü.

Hiç düşünmedim. Sıçrayarak ona doğru atıldım ve aralarına girdim. Aynı anda bir çığlık duyuldu. Scorpion aniden yanımdaydı, Joska'ya hırlıyor ve hırlıyordu.

"*Faszkalap!*" *Dickhat*. "*İkisinden birine dokunursan,*" diye kükredi Scorpion, ama Joska'nın ya da bu odadaki başka birinin gözünü kırpmayacağını biliyordum.

Onu sadece ben gördüm.

Başım odanın diğer ucunda oturan gerçek adama kaydı, gözleri benimkilere kilitlenince genişledi ve aramızdaki bağın yeniden kurulduğunu fark ettim. Bir zamanlar olduğu kadar güçlü değildi, kenarları bulanıktı ama

Onunla aramdaki bağ hâlâ oradaydı, içimde tuttuğumu bile bilmediğim bir rahatlama sel olup aktı. Bağımız Warwick'e benzer şekilde hayatta kalmış ve geri dönmüştü ve aynı tepkiyi ondan da hissedebiliyordum.

Alışmak için çok az zamanımız olan bir şeye ne kadar da hızlı bağımlı hale gelmiştik. Gittiğinde yanlış hissediyorduk. Kayıp.

Artık onun vızıltısını hissedebiliyordum, aramızdaki bağ nihayet kurulmuştu, kendimi evimde hissediyordum ama Warwick'ten tamamen farklı bir şekilde. Scorpion, her ne kadar çok seksi olsa da, daha çok bir kardeş gibiydi, Kurt ise benim dengimdi. Sevgilimdi.

Dostum.

"Asker!" Boyd'un gür sesi odanın içinde yankılanarak Joska'nın başını omzunun üzerinden çevirdi. Neredeyse insan gibi bile görünmüyordu; teni terli, solgun, kaba ve hoyrat yüz hatlarına bürünmüştü. "Oyunlarda olanlara dokunamazsın."

Joska hırladı, ağzından tükürükler saçıldı.

Boyd omuzlarını açtı. "Biraz ara ver asker, yoksa benimle yüzleşirsın. Her ne kadar bizim seviyemizde oynamaya hazır olduğunu düşünsen de, değilsin."

Yan taraftan Samu dışarı çıktı ve Joska'yı dürttü. "Hadi Jos. Gidip biraz temiz hava alalım."

Joska'nın ölümcül bakışları Boyd'dan ayrılana kadar Samu'nun iki deneme daha yapması gerekti ve burnunu silerek başını salladı. Elinin arkasına kırmızı bir çizgi bulaşmıştı.

Odanın diğer ucundaki tehdidi takip ederken içim sıkıştı. Sarayda olduğum anı, en sonda gözlerinden, burnundan ve ağzından kan sızan kadını gördüğüm anı. Sonun işareti.

Formülde bir kusur var.

Buradaki her HDF muhafızının aynı şeyi yapacağını hissediyordum. Kader.

Bölüm 5

Parmak ucumdaki kan damlasını emerken tısladım ve sanki burada bana işkence etmek isteyen başka bir şeymiş gibi iğneye baktım. HDF logosunu askeri üniformaların koluna elle dikerken parmaklarım onlarca kez bıçaklanmıştı. Açlığım, vücut ağrılarım, yorgunluğum ve susuzluğum birbirine düğümlenirken yüzümden ve sırtımdan ter damlıyordu.

Sobalardan gelen ısı iki kişinin bayılmasına neden olmuştu bile. Muhafızlar onları sürükleyerek götürdü ve bunun için nasıl bir ceza alacaklarını düşünmek beni dehşete düşürdü.

Odanın diğer ucundan Ash ve Lukas'ın Tracker'a ipleri göstermeye çalışmasını izledim, ancak Bay Alfa bunu olması gerektiği kadar ciddiye almıyordu. İnsan kibirli ve haklıydı, artık buradaki büyük adam olmadığını anlamıyordu. Ash'in ona karşı ne kadar sinirli ve öfkeli olduğunu görebiliyordum, çünkü eğer işleri berbat ederse, bu onlara da geri dönebilirdi. Yine de Lukas onu bırakmıyordu, muhtemelen suçluluk duygusuyla ona borçlu olduğunu düşündüğü için. Bir yoldaşı terk etmek özel operasyon birimleri için neredeyse bir günahı, Lukas'ın kendisi vurulmuş ve hayata tutunuyor olsa bile.

Kitty ve Sloane başka bir ateş fırınının üzerinde, Scorpion ve Maddox da yanlarındaydı; diğerleri ise metale vuruyor ve makineleri çalıştırıyorlardı. Muhafızların Killian'ı bilerek metali elleriyle işlemek zorunda kalacağı bir pozisyona soktuklarını fark ettim, demir omuzlarını sarkıtıyor ve derisini beyazlatıyordu. Ayakta durmak için mücadele ediyordu, boynundaki metal tasma da bu işkenceyi daha da artırıyordu.

Hepsini acı içinde görmek, her gün morallerinin biraz daha bozulduğunu, umutlarının ve mücadelelerinin tükendiğini görmek beni paramparça etti. Halálház'da yediğim kırbaçlardan bile daha kötü hissettiriyordu. Fiziksel acıyı atlatabilirdiniz; yaşama isteğini tamamen yok eden duygusal ve zihinsel ıstıraptı.

Bizi buradan çıkarmak zorundaydım.

Boğuk bir çığlık başımı yana çevirdi. Yanımdaki insan kız, laboratuvarıda Ling'le birlikte gördüğüm kız, kan kusuyordu, kırmızı sıvı boynundan aşağı dökülürken vücudu sarsılıyordu.

Ben neler olduğunu anlamaya çalışırken diğer tarafındaki kadın yardım için ağlıyordu. Dikiş iğnesini kendi boğazına defalarca sapladığını ve canına kıymak istediğini anlamam uzun sürmedi.

Banktan yere düştü, göğsü içgüdüsel olarak oksijen almak, hayatta kalmak için kabarıyordu. Tavana bakarken gözleri parlıyordu, ölümün son sancıları içinde sarsılıyor ve seğiriyordu.

İçgüdülerimle ona doğru koştum, kanı pantolonumdaki kusmuk ve yulaf lekelerine karıştı. Ellerim onun üzerine indiğinde, bağırarak ve bize doğru ilerleyen muhafızların sesi uzak bir sise dönüştü. Acısını, umutsuzluğunu, artık bu kadar yıkımı, kederi ve sefaleti yaşamama arzusunu hissedebiliyordum. Duyguları içime doldu. Ve ruhunun bedenini terk ettiği anı hissettim. Bir ruhun vızıltısı kollarımdaki tüyleri diken diken etti. O anın gerçekleştiğini, ruhunun bedeninden ayrıldığını ilk kez gerçekten hissettim.

Başımı salladım. "Sakın pes etme." Düşünmeden hareket ettim, derinden gelen bir tepki beni ele geçirdi. Enerji içimde bir kasırgaya benzer şekilde dönmeye başladı, güç uzuvlarımda dans etti ve onun hayaletini çekip geri ittim.

Kız bir hava kabarmasıyla doğruldu. "Noooooooo!" Bana hırladı ve pençelerimden kurtulmaya çalıştı.

Dehşet beni bir nefesle geri çekilmeye zorladı. Ellerimi bıraktığım anda, vücudu bir gümbürtüyle yere düştü. Ağzı ve gözleri açıktı, vücudu bir kabuk gibiydi. Boştu.

Etrafımda bir kargaşa vardı, muhafızlar ölü kıza doğru geliyordu.

Bir kez daha, kilisedeki ya da mezarlıktaki hayaletler gibi, onun varlığının yanımdan geçip gittiğini ve ondan gelen rahatlamayı hissettim.

"Kalk ayağa, 839!" Bir gardiyan aniden yüzüme bakarak beni transımdan çıkardı. Beni tutup koltuğuma geri fırlattı ve gerçekliği tekrar yüzüme çarptı. Makinelerin çıkardığı yüksek sesler ve insanların şaşkın bakışları arasında boğulmuştum. Merak. Korku. Kafa karışıklığı. Onları her yerden hissedebiliyordum, birçoğu o kızın gerçekten hayata döndüğünü görüp görmediklerini merak ediyordu.

Diğer askerler onun cesedini sürükleyerek götürürken, kendimi gergin hissederek etrafıma bakındım, onlar için bir çöpten fazlası değildi. Bakışlarım Ash ve Lukas'a takıldı ama midemi bulandıran onların yanındaki Tracker oldu. Çoğu kişi bunu ölümün son sancılarına ya da başka bir açıklamaya bağlayabilirdi ama onun bakışları beni delip geçti. Hiçbir duygu belirtisi göstermiyordu ama çenesinin kurulma şekli, gözlerinin benimkileri tutuşu sanki "*Seni görüyorum*" der gibiydi.

"Burayı dolduracak birine ihtiyacım var," diye bağırان bir gardiyan, kızın cesedinin tamamen kaldırılmasını bile beklemeden beni kendi alanıma geri döndürdü.

Nora hemen ayağa kalktı ve kalabalık basın makinelerinden boşalan yere doğru ilerledi. Başını eğerek sessizce yerini aldı ve tam olarak kızın bıraktığı yerden devam etti.

Gardiyan dilini şaklatarak homurdandı. "İşinizin başına dönün! Hepiniz işinizin başına!"

Scorpion'un gölgesinin arkamda belirdiğini hissedince bakışlarım odanın öbür ucunda onunkilerle buluştu.

"*Ne oldu böyle?*"

"Sonra," diye mırıldandım nefesimin altında. Şu anda bağlantı kuracak ya da açıklama yapacak gücüm yoktu.

Başını salladı ve görevine geri döndü.

Nora boğazını temizledi, yanıma doğru kayd, bakışları yukarıya yöneldi, muhafızların çoğunun uzakta sohbet ettiğini fark etti.

"İyi misin?" diye mırıldandı.

"Peki." Sorusuna fiziksel olarak yanıt vermeyerek çalışmaya devam ettim.

"Kızımı iki kez kurtardın." Her kelimesi dişlerinin arasındaydı, biz çalışırken muhafızların hareketlerini izliyordu. "Sana borçluyum."

"O benim arkadaşım. Şu anda buna inanmasa bile." İğnemi geçirirken titreyen ellerimi sakinleştirmeye çalıştım. "Hepiniz uzun zamandır hayatımdasınız. Bay Molnár için üzgünüm."

Nora kaskatı kesildi, duygularını dizginlemek için çenesini sıktı. Teşekkür ederek başını eğdi ve tekrar konuşmadan önce birkaç dakika bekledi.

"Sen ve Andris o gece Hanna'nın hayatını kurtardınız. Albert'ın istediği de buydu." Sesi dalgalandı. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilmeni istedim. Ve senin hakkındaki yalanlara inandığım için özür dilerim. Şimdi daha iyi anlıyorum. Ve burada oturan kız için de özür dilerim... eğer onu tanıyorsan."

Bilmiyordum ama onun ruhunu hissetmek, acısını yaşamak kişisel bir duyguydu.

Bakışlarım hâlâ sohbet etmekte olan askerlere kaydı.

"Size bir şey sorabilir miyim?"

"Her şey," diye yanıtladı.

"Leopold'da neler oluyor? Rebeka'ya ne oldu?" Nora içine çekti, sadece dikişine bir an ara verdi.

"Samhain'den kısa bir süre sonra, Istvan Fae hükümdarının öldürüldüğünü ilan ettikten sonra, işler *hızla* değişti. Rebeka bunu gördü ama ben onu ciddiye alamayacak kadar kördüm. Caden kaçırıldığından beri uykusuz geceler ve nöbetler geçiriyordu. O zamanlar birbirimizin tesellisiydik, çocuklarımızdan ve onlara ne olduğundan korkuyorduk, eğer yaşıyorlarsa bile. Ben de onun paranoyasını yorgunluğa yordum. Bir öğleden sonra beni çaya davet etti ve bana korktuğunu, Istvan'ın artık tanıdığımız adam olmadığını ve eğer ortadan kaybolduysa, bunun yapmaması gereken şeyleri bildiği için olduğunu söyledi."

"Ne dedi?"

Nora başını salladı. "Hayır. Hayatımı tehlikeye atmayacağını söyledi." Nora yutkundu. "Ertesi gün gitmişti. Ortadan kaybolmuştu. Giysileri ve eşyaları kutulanmış, odası boşaltılmıştı. O gece Istvan bir parti verdi ve Olena'yla nişanlandığını duyurdu. Sanki Rebeka hiç var olmamış gibi onu hemen eve taşıdı. Tabii ki arkadaşşıma ne olduğunu anlatmasını istedim, böyle bir şeyi kabul edemeyeceğimi söyledim." Nora alay etti, başı titriyordu. "Yılların arkadaşlığının bir anlamı olur sanmıştım. Gördüğünüz gibi, tam tersi oldu."

"Bu yüzden mi buradasınız? Nerede olduğunu öğrenmek istediğin için mi?"

"Kısmen." Hâlâ grup halinde duran nöbetçilere baktı. Joska, Samu ve Boyd'un yokluğunda muhafızlar sürekli etrafımızda dolanmaya daha az meyilli görünüyordu, bunun yerine dedikodu zamanlarının tadını çıkarıyorlardı.

"Yıllar önce Albert fabrikalarında para kaybediyordu. Hem de çok. Hanna'nın eğitimi bir yana, temel ihtiyaçlarımızı bile karşılayamıyorduk. Çaresizdik. Istvan bizi kurtarmak için bir anlaşmayla devreye girdi. Kurtarma karşılığında yeraltı alanının mülkiyetini ve binanın haklarını aldı. Dostumuz olduğunu düşünerek kabul ettik. Rebeka ve ben yıllardır arkadaştık." Gözlerini bir hüznün kapladı. "Istvan başarılı olduğumuzdan emin oldu. İşçiler ve diğer fabrikalar bizim yüzümüzden zarar görürken, Albert ve ben aptalca bir şekilde banka hesaplarımıza para aktarılmasına göz yumduk." Dudakları büzüldü. "Şimdi yaptıklarımla gurur duyduğumu söyleyemem ama yapmamız gerekeni yaptık ve fabrikada işler değiştiğinde gözlerimizi kaçırmaya devam ettik. Albert

Parayla aram hiç iyi değildi, bu yüzden gelip bütün hesapları ben yapardım. Sadece büyük miktarlarda paranın girip çıkması değil, kaybolan insanlar, Tuna Nehri'nde boğulmuş halde bulunan fabrika işçileri, gece geç saatlerde bir şeyler taşıyan kamyonlar ve ofis katının derinliklerinden gelen çılgınlıklar da vardı."

"Aşağıda neler olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Şimdi anlıyorum ki bilerek başımı eğmişim. Albert bana her şeyin yolunda olduğuna dair güvence vermeye devam etti. Beni güvenli, korunaklı bir balonun içinde tutmak için bana yalan söylüyordu ama korkusunun her geçen gün arttığını gördüm." İpliğini bağladı ve yeni bir yamaya başladı. "Rebeka ortadan kaybolduğunda, Hans ve Petra da ortadan kaybolduğunda, Albert Istvan'ın fabrikasının altında ne yaptığını bildiğini itiraf etti ve bir sır keşfettiğini söyledi."

"Ne?"

"Bana söylemedi. Ama her ne olduysa, Istvan'a bakışını büyük ölçüde değiştirdi. Bize ne yapacağından korkuyordu. O gece duvardan gizlice kaçmamızı ve ortadan kaybolmamızı istedi. Hanna yüzünden hayır dedim. Şafak vakti yataklarımızdan kaldırıldık."

"Korkunç olmalı." Ona baktım. "Albert'ın bildikleri hakkında başka bir şey bilmiyor musun? Ya da belki gördüğün bir şey?"

Dudakları birbirine yapıştı.

"Ne?" Ağzımızın kenarından konuşarak çalışmaya devam ederken sordum.

"Istvan'ın fabrikanın altında inşa ettiği yeraltının bir planını gördüm. O zamanlar bunu görmezden gelmişim." Bir muhafız gruptan ayrılınca durakladı. Yanımızdan geçip gitmesini beklemek kaslarımı düğümledi, ayakkabıllarının tabanı o geçerken omurgamın arkasına vuruyordu.

Kulak kesildikten sonra Nora tekrar konuştu. "Fabrikanın altında üç kat var."

Üç mü? Ben belki iki tane gördüm.

"Sadece hepsi birbirine bağlanmakla kalmıyor, aynı zamanda tünel en üst kattan doğrudan Ferencvárosi tren istasyonuna çıkıyor."

Verdiği haber karşısında omuzlarım gerildi. Ferencvárosi Macaristan'daki en büyük tren istasyonuydu ve artık sadece kargo dağıtımı için kullanılıyor, Romanya, Ukrayna, Polonya, Sırbistan, Çek Cumhuriyeti ve ötesindeki tüm büyük limanlara gidiyordu. İlaçları tren istasyonuna götürmek, yüklemek ve hiç fark edilmeden müttefiklerinize göndermek ne kadar kolay olurdu. Şimdiye kadar ne kadar uzağa ulaşmışlardı? Kaç liderin elindeydi?

Ne kadar sıcımtık?

"Sadece Rebeka'nın kaybolması nedeniyle değil, Albert çok şey bildiği için de götürüldük. Istvan onun susturulmasını sağladı. Korkarım sırada ben varım." Boğazından bir ses yükseldi. "Lütfen küçük kızımı koruyun. Bizim bencilliğimiz yüzünden acı çekmemeli."

Hanna şüphesiz kendi başının çaresine bakabilirdi ama ben başımla onayladım.

Istvan'ın o fabrikada ne kadar korkunç şeyler yaptığını ona anlatacak yüreğim yoktu. Ailelerini korumak için, para uğruna görmezden geldikleri şey kızlarının sistemine çoktan girmişti. Hanna için de çok geç olabilirdi.

Nora'nın verdiği bilgi buradan kaçma isteğimi daha da artırdı. Her an daha fazla hap sevkiyatı yapılıyordu. Bunu kalbinin iyiliğinden dolayı yapmıyordu; eğer söylerse ülkenize hükmedeceği anlaşmasıyla birlikte geliyordu. Istvan'ın tüm Doğu'yu kontrol etmesi ne kadar sürer? Eğer nektarı bulursa ya da bende keşfederse, mahvolurduk. Bugün o kızı geri getirdiğimde, güçlerimin sadece coşkuyla geri gelmekle kalmadığı, aynı zamanda hiçbir fae büyüünün onları engelleyemeyeceği de açıktı.

Eğer onları bir şekilde benden alırsa, Birleşmiş Milletler'i de ele geçirme gücüne sahip olacaktı.

Zamanımız tükeniyordu.

Boyd ve Joska her zaman askerleri kızdırır, onları ilkel bir duruma sokar, öfkeleri ve nefretleri diğerlerine de bulaşırdı. Akşam yemeğinde Joska, Boyd ve birkaç kişi daha olmadığı için ortam biraz daha az gergindi. Yine de kimse aniden selam vermek için diğer masalara atlamıyor ya da çizgiyi aşan bir şey yapmıyordu.

Rosie, Tracker, Hanna, Nora, Petra ve ben birlikte oturduk, başlarımız öne eğik, lokmalar arasında mırıldanıyorduk.

"Zaman çizelgemizi hızlandırmalıyız. Her şeyi dinleyin ve gözlemleyin: programları, alışkanlıkları, konuşmaları ve mümkünse onları konuşturun. Gizli çıkışlara ve yardımcı olabileceğini düşündüğünüz başka *şeylere dikkat edin*," diye fısıldadım gruba. "Kimin bizim tarafımızda olduğunu da öğrenmemiz gerekiyor. Kime güvendiğinize çok dikkat edin. Daha onları devirmeye fırsat bulamadan kimsenin bizi ele vermesine izin veremeyiz."

Hepsi başını salladı, biri sürekli etrafına bakarak duyulmadığımızdan ya da muhafızların dikkatini çekmediğimizden emin olmaya çalıştı.

"Buradan nasıl çıkılacağını bilmiyor mu?" Rosie'nin burnu kırışarak çenesini tek başına oturan adama doğru çevirdi. Killian'ın asil duruşu, boynundaki demirden enerjisi çekilmiş olsa bile omuzlarında taşıdığı ağırlığın altında hâlâ eğilmiyordu. Nefes kesiciydi, hatta tükenmişti ama daha zayıftı ve üzerinde kirli, kötü giysiler vardı. "Yani, o inşa etti." Kadın sinirli bir ifadeyle gözlerini ondan kaçırdı.

"Halálház'dan kaçışımız nedeniyle bana buranın hiçbir zayıf noktası olmadığından emin olduğunu söyledi."

"Bunun için teşekkürler." Hanna kaşlarını çatı, vücudu sürekli hareket ediyor, yerinde duramıyordu. Ter içindeydi. Sanki yüksek bir yerden iniyormuş gibiydi.

"Yine de ona ulaşmaya çalışacağım. Bakalım ondan yardımcı olabilecek daha fazla şey öğrenebilecek miyim?"

"Gerçekten konuşamıyorsak insanlarla nasıl konuşacağız?" İz Sürücü omzunun üzerinden bakarak fısıldadı.

"Tuvalette, yemek ya da su kuyruğunda, fabrikada ya da hücrenizin yanındaki kişide. Bulabildiğiniz her fırsatta. Hem casus hem de adam toplayıcı olmalıyız," diye mırıldandım. "Biz onlardan daha fazlayız. Eğer bir isyan başlatabilsek, buradan çıkmanın bir yolunu bulabilirsek, kaçma şansımız olur."

"Ama *onların* gücü var, değil mi? Buradaki Fae'lerin değil." Tracker kollarını masaya daha da yasladı, ellerini yumruk yaptı, hareketleri yumuşak ve zarıftı. Neden muhafızlar ve Hanna bir eroinden iniyormuş gibi davranırken İz Sürücü farklı görünüyordu? Laboratuvarda gördüğüm o tanklardan birinin içinde olduğunu söylemişti. Istvan onlarla ne yapıyordu?

"İkinizden de daha fazla şey öğrenmem gerekiyor. Orada gördüklerinizi ve yaşadıklarınızı. Istva'nın-"

Bir anda vücudumda bir acı patladı. Sinirlerim elektrikle yanarak beni deliğe götürdü.

Boyd ona elektrik verirken Warwick şimdi duvara zincirlenmişti. Diğer gardiyanlar çivili coplarıyla ona vuruyorlardı. Onun acısı üzerime çöktü ve ciğerlerimdeki havayı söküp aldı.

Beni orada hissetti, başı dönüyordu. Gözlerimiz buluştu ve duygularım beni boğdu. Göz kapaklarını kapatıp aramızdaki bağı kesmeden önce adını bile söyleyemedim.

Hayır! Geri dönmek için çabaladım ama beni sıkıca dışarıda bıraktı, orada olmamı istemiyordu. Acısını görmemi ya da hissetmemi istemiyordu. İnatçı pislik.

"Aşkım?" Rosie kolumu tutarak beni dik tuttu. Sesi beni çevreme geri döndürdü, şakağımdan ter damlıyordu, uzuvlarım titriyordu. "İyi misin?"

Onun sıkıntısının izleri hâlâ içimde dolaşıyordu ama başımı salladım ve dilimin ucuna gelen ekşi tadı yuttum. Artık Boyd'un neden burada olmadığını biliyordum. Warwick'e işkence etmekle meşguldü.

"Bu bilginin bizi buradan nasıl çıkaracağını hâlâ anlamış değilim." İz Sürücü, yaşadığım olaydan habersiz, burnu tiksintiyle kırışarak ağzına bir şeyler tikiştirdi. "Tüm güç onların elindeyken onları nasıl geçebiliriz?"

Birkaç yudum daha aldım, intikam ve öfke içimde çalkalandı, kırık parçalarımı daha fazla bir araya getirdi.

Tracker'a döndüm, sesim inanç ve vaat doluydu.

"Bir arı sürüsü, yaşamları için savaşıyorlarsa bir sürüyü alaşağı edebilir."

Bölüm 6

"Umarım beni düşünerek mastürbasyon yapmıyorsundur." Hücre duvarına yaslandım, gerçek bedenim kendi hücreme geri dönmüştü. Yerde yatan yolcuya sırttım. *"Bu sadece garip olurdu."*

"Lanet olsun." Scorpion sesimle irkildi, doğrulmak için çabaladı, elini pantolonundan çekip sonuna kadar yukarı kaldırdı. Gözleri benimkilerle buluştu ve uzun bir nefes verdi. "Kahretsin, ödümü kopardın."

"Evet, meşgul olduğumu görebiliyordum." Sırttım, önce eline sonra da gömleksiz vücuduna baktım. Adam şehvetliydi - insanı tedirgin eden türden bir şehvet.

Göz kapakları daraldı. "Burada elimde kalan tek şeyi de mahvetmiş olabilirsin. Şimdi, her an içeri gireceğin paranoyasına kapıldım."

"Ben de beni buraya senin getirdiğini sanıyordum." Göz kırptım.

"Düşündüğüm kişi sen değildin." Kendini beğenmiş bir sırıtışla duvara yaslandı. "Çok seksi ve harika bir malzeme olmadığından değil, ama sanırım Warwick seni bu tür düşüncelerin yakınında bulundursa bile beni küçük parçalara ayırırdı."

Onunla bu konuda mücadele edemezdim.

"Kimi düşündüğünüzü sorabilir miyim?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Yapabilirsin, ama bir cevap alamazsın." Benim yüz ifademi taklit etti. Kim olabileceğine dair bir fikrim vardı ama o bunu asla kabul etmezdi.

Aramızda sessizlik büyüdü ve çukurdaki geceden beri konuşmadığımızı fark ettim. Neredeyse birbirimizi öldürmek zorunda kaldığımızda olanlarla yüzleşmemiştik.

"Özür dilerim..." Dudağımı

ısırdım. "Ne için?"

"Her şeyi. O gece. Yapmam gerekeni yaptım ve seni denklemden çıkardım. Andris için. Andris için." Gözlerimi kırıştırarak botlarıma baktım.

"Brex." Ses tonu başımı kaldırmamı sağladı. "Bu şekilde ölmesine izin vermek zalimlik olurdu. İçeri girmeye kendi karar verdi. Sonunda ona huzur verdin." Çenesini ovuşturdu. "Bunun yerine seni kaybetme düşüncesini bir an bile aklından çıkarmazsan..." Elini yüzünde ve saçlarında gezdirerek sözlerine son verdi. Düşüncesini bitirmeden başını salladı. "Beni yumruklamana rağmen mi? Bunu ödeyeceksin. Siktir, acıttı."

Boğazımdan boğuk bir kahkaha yükseldi.

Scorpion bir süre beni izledi. Bakışları ağırdı ve söylenmemiş duygularla doluydu. Asla yalan söyleyip aramızda bir şey olmadığını söylemeyeceğim.

-Bir kıvılcım. Böyle çılgın bir bağımız varken nasıl olmasın? Ama bu bir yarışma değildi. Scorpion'la, onu kurtarmak için kendimi feda ederdim. Warwick içinse dünyayı feda ederdim.

"Geri döndük." Scorpion bana eliyle işaret etti, sesi alçak ve sessizdi. Arkasındaki duyguyu saklamaya çalışıyordu ama ben hissedebiliyordum.

"Öyleyiz." Yüzüme yayılan ve Scorpion'un ağzını da aynı mutlu sırıtışa çeken neşeli gülümsemeye karşı koyamadım. Bunu görmek o kadar nadirdi ki boğazımda gözyaşlarının biriktiğini hissettim.

Dokunmadık ya da başka bir şey söylemedik ama hepsi oradaydı.

Home.

Scorpion sonsuza dek hayatımın, benim bir parçam olacaktı. Kader onu o gece sihrimin yoluna nasıl çıkardıysa, çok minnettardım.

"Yani, yalnız zamanımı bölmenin dışında mı?" Bacaklarını yukarı çekti ve göz kırparak kollarını dizlerinin üzerine indirdi.

"Sana bir isyan başlatmak, muhafızları devirmek ve buradan defolup gitmek isteyip istemediğini sorsam ne derdin?"

"Bence sormanın tam zamanı." Çıplak göğsünü ovuşturarak ayağa kalktı. "Bu gece iyi mi?"

"Whoa, kovboy. Tek bir şansımız var. Yarın fabrikada Killian'la yakınlaşmanı ve burası hakkında öğrenebileceğin her şeyi öğrenmeni istiyorum."

"Neden ona kendiniz sormuyorsunuz? Yani benim aracılığım la tabii ki." Scorpion duvara vurdu. "Hey, majesteleri, uyanık mısınız?"

Ağzım açık kaldı. *"Killian mı? Killian yan komşun mu?"*

"Ash o tarafta." Başıyla diğer tarafımdaki hücreyi işaret etti.

"Ash?" İçini görebilecekmişim gibi duvara doğru döndüm. En iyi arkadaşımı görme ihtiyacı beni duvarı delip geçmeye itmişti.

"Hey, peri, biri seninle konuşmak istiyor." Scorpion köşeye gitti ve Ash'in hücreesine doğru tısladı.

"Son kez söylüyorum, sikine moral konuşması yapmayacağım. Bu tek seferlik bir şeydi," diye mırıldandı Ash esnemeye çalışarak.

Scorpion'a baktım; kaşları yukarı kıvrılmıştı.

"Şaka yapıyor." Boğazımı temizledi, başını salladı.

"Merak etme," diye sııttım Scorpion'a. "Muhtemelen orada hem Kek'e hem de Lukas'a mastürbasyon yapıyordur."

Scorpion kekeledi. "Hem Lukas hem de Kek mi? Cidden mi? Aynı anda mı?"

"Vay be. Bunu kimden duydu?" Ash aniden yerden kalktı ve kafesinin köşesinde durdu.

"Vay canına, şaka yapmıyormuşsun?" Scorpion bana dönerek homurdandı. "İlginç. Ve o iblisle birlikte - çok korkunç. Bana etkilendim diyebilirsiniz."

"Bazdmeg." Ash iç çekti. "Brexley orada, değil mi?"

"Evet, ya da sonunda aklımı kaybettim." Scorpion alay etti. "İkisinin de olma ihtimali çok yüksek," diye cevap verdi Ash. *"O pisliğe onu özlediğimi söyle."*

"Brexley senin bir pislik olduğunu söylüyor."

"Scorp!" Scorpion'u tokatladım. Bu his, plastikten birine dokunmak gibiydi. Gerçektir ama henüz tam olarak değil. *"Söyle ona."*

"Bunu ona söylemeyeceğim. Senin posta güvercinin olmayacağım." Scorpion oflayıp puflayarak birkaç adım ötedeki duvara çarptı ve Killian'la birleşti.

Ash'in ellerinin parmaklıklardan dışarı çıktığını görebiliyordum. Uzanıp ellerimin onunkileri kavramasına izin verdim. Tüyleri diken diken oldu, vücudu bir ürpertiyle sarsıldı.

"Siktir!" Geri çekildi. "Bu çok ürkütücü, Brex." Kıkırdadı, titremelerini silkeledi, benim yaptığımı çok iyi biliyordu. Çoğu insan gibi Ash de atmosferdeki bağlantıyı, Scorpion ile beni birbirine bağlayan molekülleri çekiştiren enerjiyi hissedirdi. "Birçok insan hayaletlerle seks yaptığını iddia ediyor... hep merak etmişimdir. Merak eden var mı?" Parmaklarımla onu çimdikleyerek daha yüksek sesle gülmesini sağladım. "Sadece söylüyorum."

Scorpion'a doğru yürürken kendi kendime kıkırdadım. Kahretsin, çocuklarımı özlemişim.

"Hey, majesteleri? Uyanın." Scorpion Killian'ın kulağına doğru fısıldadı. Hücre.

Tek yanıt sessizlikti. Ama uyanık olduğunu hissedebiliyordum, ruh halinin düşünceli melodisini hissedebiliyordum.

Beni sarayına getirdiği günden beri Killian'la aramda hep bir bağ olmuştu. Onun varlığını uzaktan hissediyordum, onu soyut bir şekilde algılayabiliyordum. Oğullarımla olan bağlantımdan çok farklıydı ama yine de önemliydi. Büyüm müydü, Aneira'nın içimde akan gücü müydü onu daha keskin hissetmemi sağlayan? O bir soylu seviyesindeydi, eğer kendini kral ilan ettiyse bir kral. Bir kraliçe bu tür bir büyüye -iyi ya da kötü, düşman ya da müttefik, savaş ya da barış- karşılık verirdi. Killian eşitti.

Ve bu tür bir sihir aynı şeyi çekti.

"Killian." Beni duyamadığını biliyordum ama acaba o da beni hissedebiliyor muydu? "*Killian, lütfen, sana ihtiyacımız var. Vazgeçme. Bunu sensiz yapamam.*"

"Ben de öyle demiyorum," diye homurdandı

Scorpion. Ona ters ters baktım.

Üfledi. "Sana ihtiyacımız var, falan filan, pes etme." Scorpion gözlerini devirdi.

"*Bu çok içtendi.*"

"Elde edeceğin tek şey bu." Scorpion karşılık verdi. "Kısacası, majesteleri, üzölmeyi bırakın ve bize yardım edin, yoksa kız arkadaşınız bütün gece başımın etini yiyecek. Kafayı yiyeceğim."

"Ne istiyorsun?" Killian'ın alçak, gergin sesi sonunda karanlığın içinden geldi. "Peki sen kimden bahsediyorsun? Benim kız arkadaşım yok." Bu kelimeyi tükürerek söylemişti ve bunu ondan duymak garipti. Ona hiç uymuyordu. Killian'ın kız arkadaşı yoktu. Bu onun için çok önemsizdi. Sevgilileri ya da muhtemelen bir eşi vardı.

"Siyah saçlı, siyah gözlü, tehlike mıknaıısı ve tam bir baş belası."

"Benim de!" Ash karşı hücreden seslendi.

"Brexley?" Killian ayağa kalkmış gibi ses çıkardı. Hem Scorpion hem de Ash kahkahalara boğuldu.

"Bu kadar açık, ha? Düşünmeme bile gerek kalmadı." Scorpion kıs kıs güldü.

"*Hepiniz sik kafalısınız.*" Boynumu ovuşturdum.

"Neden bana onu soruyorsun? O iyi mi?" Killian, Scorpion'un hücresiyle kendi hücresinin neredeyse birleştiiği parmaklıklara doğru ilerledi.

"İyi misin, PIMA?" Scorpion sırtarak bana sordu.

"PIMA?"

"Kıçımın ağrısı."

"Ah, evet." Kaşlarımı çattım. *"Ben harikayım. Hapsedilmek, vahşileştirilmek, aç bırakılmak, dövülmek, amcamı öldürmeye zorlanmak, beş gün boyunca deliğe atılmak ve Warwick'in her an vahşice işkence gördüğünü ve beni engellediğini bilmek dışında. Tabii ki harikayım."*

"Azgın olduğunu söylüyor."

Dudaklarımdan kopan kahkahaya engel olamadım.

"Ne demek *istiyorsun...*?" Killian'ı görebilseydim kaşlarının şaşkınlıkla çatılacağını biliyordum.

"Evet... şey..." Scorpion dudağını yaladı. "O artık burada benimle. Fiziksel olarak değil, gerçi benim için pek bir fark yok. Bu konuya girmeyeceğim; sana tüm hikâyeyi daha sonra anlatabilir. Sadece onun burada olduğu gerçeğini kabul ettiğin kısma atlayalım ve yolumuza devam edelim."

Bir süre sessizlik oldu.

"Sana inanıyorum."

Scorpion şok içinde başını geriye eğdi. "Gerçekten mi?"

"Bayan Kovacs ile ilgili pek çok şey normlara aykırı görünüyor. Geleneklere meydan okuyor." Killian'ın sözlerinde hafif bir gülümseme vardı. "Açıklayamam ama onu hissediyorum." Boğazını temizledi. "Gerçekten orada seninle birlikte mi? Onu görüyor musun?"

"Onu görebilir miyim?" Scorpion uzanıp omzuma vurdu. "Ah, evet. Onu hissedebilir ve dokunabilirim de," dedi müstehcen bir şekilde ve gözlerimi yana kaydırmamı sağladı.

"*Ona ulaşabilir miyiz?*" Ellerimi havaya kaldırdım. Scorpion'la bağlantı kurmak Warwick'le olduğundan daha fazla enerji gerektiriyordu ve birkaç sıra aşağıdaki hücremde uykumun geldiğini hissedebiliyordum.

"Ben senin kuklanım." Scorpion tekrar duvara yaslandı.

Ben Scorpion'a bir şeyler anlatırken, o da akşam yemeğinde ve sabah banyoda gruba anlattığım her şeyi Killian ve Ash'e aktardı. Planım, öğrenebileceğimiz her şeyi hızlıca öğrenmekti. Bir zayıflık bulup buranın altını üstüne getirmek.

"*Bu yerdeki büyüler hakkında bildiği her şeyi bilmemiz gerekiyor. Yani kaçmamıza yardımcı olabilecek en küçük ayrıntıyı bile.*" Scorpion'la konuştum, o da Killian'a iletti.

Killian hayal kırıklığıyla nefes verdi. "Tabii ki, bunun beni kıcımdan ısırması gerekiyordu," diye mırıldandı. "Dürüst olmak gerekirse bir tane bile zayıflık düşünemiyorum. Bundan emin oldum. Hatta Tad'e hapisanedeki tüm kapıları ve çıkışları çift büyü yaptırdım, böylece

kaçmak imkansızdı. Dağın daha derinlerine inşa ettim. Zaptedilemez olacak şekilde tasarladım."

Başımı kaşıyarak küçük hücrede volta attım. Bir yolu olmalıydı. Burada ölmeyeceğiz.

"Fabrikadaki kapı ne olacak?" Ash bize doğru tısladı. "En çok orayı koruyorlar."

"Tad kapıyı heceledi," diye cevap verdi Killian. "Ama sadece bir kez, çünkü o katı mahkûmlar için kullanmayı hiç planlamamıştım. Sadece kamyonlar ve malzemeler içindi. Her ne kadar mahkûmlarla diğer herkes arasındaki farkı anlayacak kadar akıllı olsa da, buradaki en zayıf nokta olacaktır."

Ben de öyle düşünmüştüm.

"En zayıf nokta mı?" Scorpion tekrarladı.

"Evet, ama kırılmasını kolaylaştırmıyor. Druid büyülerini bir Druid'den başka bir şey tarafından bozulamaz."

"Etrafta bunlardan var mı?" Ash kuru bir sesle söyledi.

"Halálház'da yapmıştık," diye mırıldandım kendi kendime. Tad'i düşünürken, bana söylediği bir şey aklıma geldi. "Senin soyun bir zamanlar Druid'di."

Ya bu mümkünse? Ya büyü içimdeki Druid kanını fark ettiyse? Buna karşı koyabilir miydim?

"Peki ya ben?" Tükürdüm.

Scorpion duvarı itti. "Ne demek istiyorsun, peki ya sen?"

"Annem bir cadı ama bir zamanlar güçlü bir Druid soyundan geliyordu. Bende de bir kraliçenin büyüğü var. Demek istediğim, seninkiler çalışmazken benim sihrim burada çalışıyor. Ya Tad'in büyülerini bozacak gücüm varsa?"

"Kahretsin, sihrinin burada işe yaradığını bile bilmiyordum." Scorpion başını salladı, sonunda bu fikir aklına yatmıştı. *"Onlara benziyorsun."* Yani şu insan-fae mutantları.

"Hayır, ben olmaya çalışıyorlar," diyerek Akrep'e sırttım ve kollarımı kavuşturdum. "Ne diyor bu?" Ash havladı, hepimiz hala çok sessiz olmaya çalışıyorduk, ancak hapisanenin sesleri, çınlayan metaller ve ulumalar Muhafızlara sessiz konuşmalar.

"Brex'in büyüğü engellenmemiş. Kırıp kıramayacağını merak ediyor-"

"Daha çok gevşetmek gibi," diye araya girdim.

"Üzgünüm, Druid büyüünü gevşetin. Bu mümkün mü?"

Scorpion sözlerini bitirdi. Her iki taraftan da ağır bir sessizlik geldi.

Killian sonunda, "Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdi. "İlk içgüdülerim hayır diyor. Tad sıradan bir Druid değil, ne eğitimi var ne de gerçek bir Druid, ancak Brexley de kurallara uyuyor gibi görünmüyor."

"Biz normal kurallara göre oynamayız Kovacs. Sen ve ben kendi kurallarımızı koyarız." Warwick'in haftalar önce söylediği sözler göğsümde titreşti ve en azından denemek için içimi kararlılıkla doldurdu.

"Bu kilitler Tad tarafından mı yazıldı? Bunları deneyebilir miyim?" Scorpion sorumu iletirken demir kapıya uzandım.

"Hayır!" Killian sert bir şekilde cevap verdi. "Bu hücrelerdeki büyü Druid büyüğü değil, sadece ana giriş ve çıkışlar. Ama bunlarla oynanırsa bir alarm tetiklenir."

Rakamlar.

Killian, "Ana silahlarda da uyarı var ama eğer kaçıyorsak, patlamalarının pek bir önemi yok," diye ekledi.

"Oyunlar üç gün sonra başlayacak," diye mırıldandı Ash bize doğru. "Eğer bunu yapacaksak, o zaman yapmaya çalışmalıyız. Hepimiz dışarıdayız ve birlikteyiz. Bir darbe başlatmak için iyi bir zaman olur. Çukurda daha fazla kişi ölmeden önce."

"Anlaştık." Scorpion hararetle başını salladı, arenada olmanın nasıl bir şey olduğunu tatmıştı.

Dehşet midemi kavradı. Bu kadar kısa sürede yapmamız gereken çok şey vardı.

"Yani, körlemesine gidiyorum." Planladığım şeyin mümkün olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu, sadece içimden gelen bir his, bir sezgi vardı.

"Denemeye değer." Scorpion bana omuz silkerek göz kırptı.

"Elimize geçen tek şey bir atış olabilir."

"O zaman bir patlama ile gittiğimizden emin ol."

Planım Vêrhäza'da hızla yayıldı. O kadar çabuk ki, gün boyunca ilerledikçe gardiyanların anlayacağından ya da kulak misafiri olacağından endişelenmeye başladım. Bitzy ve Opie diğer mahkûmlardan aldıkları bilgilerle beni erkenden uyandırmışlardı.

-Gardiyanların pozisyonları, mola süreleri. Çığır açan bir şey değil ama bir başlangıçtı.

"Cerulean yaratığı biftek, seks ve içki içtikten sonra her şeyi kabul ettiğini söylüyor." Opie kollarını, yulaf çuvalından yapılmış gibi görünen ve o kadar kısa olan lederhosen'inin üzerinde kavuşturdu ki

bikini altı. Göğsü askıların altında çıplak kalmıştı. Sakalının etrafına bir çuval bezi şeridi daha bağladı ve saçlarını yüksek bir topuz haline getirdi, tepesinden bir fıskiye gibi havuç yaprakları fişkırıyordu. Bitzy'nin de aynı çuval bezinden bir şortu ve papyonu vardı.

"Kulağa Kek gibi geliyor," diye sııttım. "Başka bir şey var mı?" Opie ayak parmağını bacağıma çarparak aşağı baktı. "Ne var?"

"Denedim-"

Chirp!

"Denedik," diye düzeltti kendini. "Tepedeki bazı kilitleri açmak için... yardımcı olabileceğimizi düşündük."

"Ve?"

"Yapamadım-"

Chirp!

"Yapamazdık." Opie'nin yüzü acılı görünüyordu. "Druid büyüsü bizi de engelliyor. Kaybolduğunda seni bulmaya çalıştık ama engellendik."

Çünkü Tad, Killian'ın kulübesini de heceleyerek beni bulmalarını engellemişti.

"Oh." Omuzlarım çöktü. Onlara güvenmiyordum ama lanet olsun, yardımını dokunabilirdi. "Sorun değil. Bir yolunu buluruz."

Mecburduk. Çok fazla zamanımız yoktu. Burada her gün birileri dövülüyor ya da öldürülüyordu ve bir sonraki Oyunlara sadece günler kalmıştı. Istvan'ın bizim için hazırladığı planda daha fazla ölüm ve yeni cehennem seviyeleri olacağından hiç şüphem yoktu.

Amacımız bunu öğleden sonra, hepimiz hala fabrikadayken ve bazı korumalar o geceki etkinlik için hazırlık yaparken yapmaktı.

Amaç güçlü bir şeydir. Umudu yeşertir; hiçbir teşvikiniz yokken devam etmeniz için bir sebeptir. Burası onu hızla içinizden çekip alır, sizi dehşet, umutsuzluk ve ıstırap içinde bütünüyle yutar. Ölümün merhamet olacağı noktaya kadar.

Ölümün kendisi umudunu kaybediyordu. Warwick ne kadar çabalasa da, artık beni dışarıda tutamıyordu. Gerçekten önemli olmasa da, zihninin uzak yarıklarına çekilmişti. Nefes alıyordu ama artık yaşamıyordu.

Boyd ve onun neşeli çetesi Warwick'e en dayanılmaz şekillerde işkence etmeye devam etti. Ayaklarını ve ellerini arkadan birbirine bağlamışlar, iri adamı acı verici bir pozisyona getirmişler ve onu tekrar tekrar uyaranlara boğmuşlardı.

"*Warwick.*" Şimdi onun yanında diz çökmüştüm, elimle yüzünü okşuyordum. Cildini, sakalını ve saçlarını kaplayan kan, ter ve kiri hissedebiliyordum. "*Lütfen dayan.*" Ağlamamak için kendimi zor tutarak dişlerimi sıktım. Acısını hafiflettiğimi umuyordum.

Hiç tepki vermedi. Gözleri açılmayacak kadar şişmiş, siyah saçları kandan neredeyse kızıla dönmüş, yüzüne düğümlenmişti. Vücudunda eski ve yeni yaralardan başka bir şey yoktu, derin ve sızan, hatta bazıları enfekte olmuş yaralar.

Hâlâ hayatta olabilir ama zihinsel olarak uzaklaştığını hissedebiliyordum. Efsane'nin bile bir kırılma noktası vardı. Gitmesine izin verirse onu asla geri getiremeyeceğimden korkuyordum, zihni karanlıkta kaybolmuştu.

"*Lütfen.*" Ona doğru eğildim, dudaklarım yırtılmış ve şişmiş ağzını sıyırdı. Yaralar dokunuşum karşısında kabartma yazı gibi hissediliyordu. Teninden ateş gibi bir sıcaklık yayılıyordu, yapış yapış ve nemli. "*Biz savaşıyoruz, Farkas. Hayatta kalırız. Yaptığımız şey bu. Ne pahasına olursa olsun, hatırladın mı?*"

O benim dünyamdı. Ve eğer bu dünya onu benden alırsa. onu yerle bir ederdim.

Bölüm 7

Bir sonraki kahvaltıda, eğer kahvaltı denebilirse, havada bir kıvılcım, tavırlarımızda bir değişiklik hissediliyordu. Ne Boyd'un ne de Joska ve Kristof'un dikkatinden kaçmıştı; ikisi de geri dönmüştü ve daha da gergin ve artan bir öfkeyle dolu görünüyorlardı.

Umudumuzu tadabiliyorlardı, havadaki kokusunu alabiliyorlardı, tenlerine değdiğini hissedebiliyorlardı. Boyd'un sezgileri bunu hissedebiliyordu, ancak sahte fae bunu kızışmış başka bir hayvanın kokusunu alır gibi aldı. Bu onların kafasını karıştırdı. Ve hayvanların kafası karıştığında, sinirlenirler. Tedirgin olurlar. Onu söküp atmak, dövmek ve nefret ve öfkelerine meydan okuyan her şeyi ortadan kaldırmak istiyorlardı.

Boyd etrafta rastgele dolaşıp insanları yumrukluyor, dövülmüş bedenlerini odadan dışarı sürüklüyor, sadece etrafındaki askerleri kışkırtıyordu.

Eninde sonunda biri kırılacaktı.

"Bu işi aceleye getirmeliyiz," diye mırıldandım masamdaki gruba. "Nasıl?" İz Sürücü tıslayarak karşılık verdi.

Şimdiye kadar buradaki çoğu Fae muhafızının sadece para için bu işi yaptığını öğrendim. İnsanları sevmiyorlardı ama Istvan'ın onlara verdiği parayı reddedecek kadar da kendi taraflarına sadık değillerdi. Ve HDF askerleri bir ordudan çok bir tarikattaymış gibi davranıyorlardı.

İkisi arasında bizim lehimize kullanılabilecek ince bir çizgi vardı.

"Tamam, belki de olaya yanlış açıdan bakıyoruz. İçten dışa yerine, dıştan içe ne dersiniz?" Bakışlarım Hanna ve İz Sürücü arasında gidip geldi. "Siz ikiniz dışarıda kalan son kişilerdiniz. HDF'de ya da Istvan'ın çevresinde. Yardımcı olabilecek herhangi bir şey hatırlıyor musunuz?"

"Istvan bana Sarkis'te geçirdiğim zaman hakkında bilgi verdikten ve ailemi görmek istediğimi söyledikten hemen sonra beni bir nezarethaneye attırdı.

burada." Hanna ağzına biraz yulaf ezmesi attı, yüzündeki tiksintiyle mücadele edemedi.

"Sana hiçbir şey söylemedi mi?"

"Sadece tüm ailemin büyük hayal kırıklıkları ve hainler olduğu ortaya çıktı." Mavi gözleri annesinden bana kaydı, sesi alçaldı. "Bana nektarı sordu." Ses tonu dokunaklıydı, o gün kantinde yaptığımız konuşmayı hatırlatıyor ve bende olduğunu bildiğini hatırlatıyordu.

"Nektar?" İz Sürücü'nün omurgası dikleşti, sesi olması gerekenden biraz daha yüksek çıktı. Anında başını eğdi, tüm masamız hareketsiz kaldı ve muhafızlardan bir tepki bekledi. Neyse ki çoğu masamızdan uzaktaydı ve ne yazık ki Killian'ı dürtüyorlardı.

"Ona hiçbir şey söylemedin, değil mi?" Sonunda tekrar konuştum. "Hayır," diye şiddetle reddetti.

"Caden yaptı mı biliyor musun?"

Hanna başını salladı. "Bilmiyorum. Meydandan ayrıldıktan sonra onu hiç görmedim. Ama General Markos önce onu sorguya çekerdi." En yüksek rütbeli subay her zaman önce sorgulanırdı. Bu işler böyle yapılırdı. Caden Hanna'dan çok daha kıdemliydi. "General benimle konuştuğunda, nerede olduğuna dair bir fikri yok gibiydi."

Omuzlarım gevşedi. "Güzel. Onu bulmasına izin veremem."

"Bir dakika. Killian'ın tünellerinde aradığımız nektardan mı bahsediyorsun?" İz Sürücü bana seslendi. "Buldun mu onu?"

Alaycı bir ses çıkardım. "Öyle de diyebilirsin." *Ve bunun bir parçası da tam karşında oturmak, dostum.*

İz Sürücü'nün gözleri daha da büyüdü. "Sende." Hayretle belirtti, sonra bakışları üzerimde gezindi. "Nerede o? Sendeyse nasıl oldu da üzerinde bulamadılar? Şimdi sende mi?"

"Hayır. Ama nerede olduğunu biliyorum. Sayılır."

Tek umudum, ceket ve çanta yığınına karıştıran kişinin bunun ne olduğuna dair bir fikri olmamasıydı. Ben ona ulaşana kadar masum ellerde kalması çok daha iyiydi. Buradan çıktığım anda onu bulabileceğimden emindim, çünkü ona olan çekim beni bir pusula gibi yönlendirecekti. O benim bir parçamdı.

"Nerede o?" İz Sürücü otomatik olarak cevap verdi.

Ağzım düz bir gülümsemeyle birbirine kenetlendi, bu masada benden başka kimsenin bilmeyeceğini anlamasına izin verdim.

"Onu gerçekten bulduğuna inanamıyorum." İnançsızlıkla başını salladı. "Gerçek olduğuna."

"Oh, bu gerçek."

"Sahip olması gereken güç ölçülemez. Elinizdeyse neden kullanmadınız?"

"Yaptım," diye mırıldandım düşünmeden. "Üssü bombalandıktan sonra Andris'i hayata döndürdüm."

"Bekle." Tracker bana göz kırptı, omuzları geriye doğru itildi. "İnsanları ölümden geri getirebilir mi?" O sesi, o bakışı tanıyordum. Umudunu.

"Öyle çalışmıyor-"

"Chow zamanı bitti! Hadi gidelim!" Joska bağırarak masamızın önünden geçti ve beni susturdu. "Şimdi!"

Grubumuz masadan sessizce kalktı ve fabrikaya giden kata çıkan merdivenlere doğru yürüdü. İz Sürücü kalabalığının arasında kayboldu ve ben de ona Ava'yı asla geri getiremeyeceğimi söyleme şansımı kaybettim. Nektar insanları ölümden geri getirmiyordu. Sadece ölümün ilk anlarında, yaşam bedene hâlâ tutunmuşken.

Fabrikaya vardığımızda Lukas'ın yanında onu aradım, ama orada değildi ve her gün gelen mahkumların sayısı arttıkça, kadın mahkumların iki katından fazla olan erkeklerin kalabalığında kayboldu.

Onu aniden Lukas'ın yanında bulduğumda günün büyük bir kısmı geçmişti, gömleği henüz vücuduna yapışmamıştı, sanki sonunda işe gelmeye karar vermiş gibiydi, ancak durumun böyle olamayacağını biliyordum. Yaşı, hastalığı ya da kapasitesi ne olursa olsun her mahkûm çalışırdı. Eğer düşer ya da ölürseniz, sizi bir çöpmüşsünüz gibi sürükleyerek götürürlerdi.

Joska ve Kristof ender rastlanan bir formdaydı, kadınların etrafında kasıla kasıla dolaşıyor, en çok da Rosie ve beni dürtüyorlardı. Tepki vermemeye çalıştım ama bizim tepkisizliğimiz karşısında saldırganlıkları azalmak yerine arttı.

"Seni burada öldüremeyeceğimi mi sanıyorsun?" Kristof copunu sırtıma vurarak beni dikiş makinesine çarptı. Parmakları saçlarıma dolandı ve saçlarımı geriye doğru çekerken tellerini kopardı. Kırılğan erkek egosu zedelenmişti çünkü onu ve tüm arkadaşlarını duş odasında tek başıma dışarı çıkarmıştım. "Ne yaptın sen? Seni yavaşça parçalara ayıracağım ve cesedini sikeceğim. Bunu ödeyeceksin, kaltak."

"Kristof," diye uyardı Boyd odanın öbür ucundan. "*Şimdilik* onu bırak."

Kristof kulağıma hırladı. "O bakmadığı an, seni çok fena becereceğim. Bunu koyacak bir yer bul." Çivili sopayı yanımdaki masaya vurdu, tehdidi çok açıktı.

"Evet, bu orospunun bedelini ödemesi gerekiyor." Joska seğirdi ve arkamızda volta attı, sanki artık hareketlerini kontrol edemiyormuş gibi Kristof'un enerjisinden besleniyordu.

"Oh, sorun ne, *Kurva*?" Kristof masanın karşısındaki Rosie'ye dudak büktü. "Kıskanmaya mı başladın? Merak etme, sikimde boğulmayı ne kadar sevdiğini biliyorum. Ondan sonra seni becereceğim." Tırnakları kafa derime öyle derin battı ki, başımın arkasından kan sızdığını hissedebiliyordum. Acı gözlerimi doldurdu ve çığlıklarımın kaçmasını engellemeye çalışarak dudağımı ısırdım. Copu sırtıma bir kez daha vurdu.

"Dur!" Rosie boğuk bir sesle.

"Lütfen!" Kristof ölümcül bir şekilde hareketsiz kaldı.

Siktir. Siktir. Siktir.

"Ne dedin sen?" Beni bıraktı, tamamen dik duruyordu. Gerginlik havanın her santimini kaplamıştı, ayaklarımın altında bir bomba patlıyordu ve durumu yatıştırmak için gerçek bir yolum yoktu. "Bana ne yapacağımı mı söylüyorsun, seni siktiğimin *picsa'sı*?" *Amcık*. "Konuşmaya bile hakkın olduğunu mu sanıyorsun?" Öfke ondan fışkırdı, vücudu hiçbir insanın sahip olamayacağı bir hızla hareket ediyordu. Rosie'nin kafasını yumruklayarak onu şiddetle yere doğru çekti, Rosie'nin kafatası yüzeyde çatladı, onu sert zeminde sürüklerken boğazında bir çığlık düğümlendi.

"Hayır!" Joska'nın eli beni boğazımdan yakalamadan önce bağırmaya çalıştı. Ondan daha önce hiçbir insanın çıkardığını duymadığım sesler geliyordu, kızgın bir gorilin yuhalama sesleri gibi.

Tanrılar, ya fae özünün niteliklerini almışlarsa? Eğer hapları bir goril değiştiriciden gelseydi, ona aynı ilkel nitelikleri verirler miydi?

Bakışlarım odanın içinde gezinirken birden askerler yerine vahşi hayvanların özelliklerini fark ettim. Sırtlan ya da şempanze gibi davranan bir kitle, kan ve ölüm ihtimali karşısında öfkeleniyor ve ciyaklıyordu. Bazıları da aslanlara benzer şekilde sinsice ilerliyor, ete atlayıp parçalamaya hazır bekliyordu.

Ya bu haplar onları insan ve şekil değiştirenlerin en kötüsü yapıyorsa?

"Markos Kovacs'ı henüz öldürmeyin dedi," diye bağırıldığını duydum bir fae muhafızının, ama

Ne Kristof ne de herhangi bir HDF adamı dinledi, kan çığlıkları daha yüksek sesle hırıliyordu.

Kristof Rosie'nin kafasını tekrar yere çarptı, vücudu gevşedi.
Giysilerini yırtarak tüm yapay fae'lerin çılgına dönmesine neden oldu.

Feral.

"Hayır!" Çığlık attım, enerjinin içimde kabardığını, bedenimde kıvılcım çıkardığını hissettim. Joska'nın botu bana sert bir tekme attığında, kaburgalarımın çatladığını ve kaslarımın yerinde donduğunu duydum.

Kulaklarımda bir böğürtü yankılandı, vahşi muhafızların arasından sıyrılan bir şekil dikkatimi çekti. Killian orada duruyordu; ifadesi soğuktu. Öfkeli. Tasmaına rağmen öfkesini hissedebiliyordum, büyüü onu ele geçirmeye çalışıyordu. Bir muhafızın elindeki copu kaptığı gibi bize doğru fırladı ve Kristof'un şakağında ıslak bir gümbürtüyle kırdı.

Kan, beyin ve madde yere ve yüzüme sıçradı. Killian bir samuray gibi hareket ediyor ve dönüyordu, acımasız ve güzel bir dans, soylu unvanı altında başka bir adam görmemi sağladı. Öldürmek için eğitilmiş ve aristokrat kanı taşımayan bir geçmişten gelen beceriyle savaşıyor biri.

Killian, Kristof'un kafasının diğer tarafına derimde yankılanan bir güçle tekrar vurdu. Düşen bir karpuz gibi, Kristof'un kafası parçalara ayrıldı, kırmızı suları, eti ve beyninin siyah çekirdekleriyle sıırıslıklam oldu.

Vücudu düştü.

Killian, Kristof'un kanına bulanmış Rosie'nin başında dururken öfkeyle kasıldı. Bir asilzade gibi görünmüyordu. Bir savaşçıya benziyordu. Vahşi ve ölümcül.

Bir kral.

İnançsızlık ve huşu dolu bir sessizlik vardı, tüm gözler ona çevrilmişti.
Tanrım.

Sonra gerçek **o r t a y a** çıktı. Bir mahkum az önce bir gardiyanı öldürmüştü.

HDF

Bunu bir savaş ilanı olarak değerlendirdiler, ancak tepki veremedi sarılar içindeki bir adam HDF'yi işaret ederek bağırdı. "İsyan! Öldürün onları!"

Odada kargaşa ve kaos patlak verdi.

Silah sesleri, bağırışlar ve hareket eden bedenler, Killian ve Rosie'yi anında görüş alanımdan çıkardı.

Ayağa kalkmak için mücadele ettim, yüzlerce insan kaosa doğru kaçıırken ayaklarım üzerime basıyordu.

"Brexley!" Scorpion'un sesi kalabalığı yararak bana doğru koştu. "Haydi!" Beni sürünün önünden çekip ayağa kaldırdı, tüm odanın birbirine girdiğini gördüğümüzde gözleri benimkilerle buluştu.

İsyan başlamıştı. Killian alevi kıvılcımlayarak tam bir yangına dönüştürdü. "Bunu şimdi yapmalıyız," diye bağırdı Scorpion.

"Ama..." Ağzım açık kaldı, etrafıma bakındım.

"*Aması yok! Şimdi denemek zorundayız!*" Gölgesi kulağıma havladı, beni kapıya doğru iterken bir muhafızın üzerine doğru dönerek kavgaya tutuştu. "*Git!*"

"Warwick'ten ayrılamam," diye bağırdım ve hapishaneye doğru geri dönmeye çalıştım. Hazır değildim. Warwick'i Oyunlar için getireceklerinden emindim.

"Brexley!" Ash insan kalabalığının arasından gelip beni yakaladı ve Scorpion'la olan bağlantımı sonlandırdı. "Kaçmaya çalışmalıyız." Lukas, Maddox ve Wesley de onunla birlikteydi, ellerinde silah olarak kullandıkları kürekler ve aletler vardı, savunmaya hazırdılar. Oda patlamalar ve yüksek seslerle inliyordu, insanlar çoktan kapıya doğru koşmaya başlamıştı, vücutlarına dokunduklarında elektrik çarpıyor ve cansız bir şekilde yere düşüyorlardı.

"Warwick'i terk etmeyeceğim."

"Bekleyemeyiz," diye bağırdı Maddox. "Ya şimdi ya da öleceğiz."

Bunun şimdi olmaması gerekiyordu. Ama hayat böyle işlemiyordu. Elinize geçen fırsatları değerlendirirdiniz. Tekrar ya da deneme şansımız yoktu. Kaçışımız şimdi olmalıydı.

Çenemi kilitleyerek kapıya döndüm ve mahkûmların panik içinde kapıdan geçmeye çalıştıklarını gördüm. Kapıya elektrik verilmişti ve her deneyen ölüyordu, ama bu bir sonrakinin de denemesini engellemiyor gibiydi.

"Ben onu indirmeye çalışırken, onlar da savaşıp savunmaya geçsinler, kendilerini ona atmasınlar." Bir kişi daha mantıksız bir çaresizlikle kendini tek çıkışımıza doğru fırlatırken çocuklara emrettim. Burada ölmekten çok korkuyorlardı ama kendi dehşetleri içinde kendilerini öldürebilirlerdi.

Ben kapıya bakarken çocuklar dağıldı. "Kahretsin, lütfen çalış." Vücudum ve sesim titriyor, Joska'nın botundan çıkan her nefeste kaburgalarım ağrıyordu. Gözlerimi kapatarak kendimi merkeze almaya, gürültüyü kesmeye çalıştım ama çığlıklar ve silah sesleri omurgamda zikzaklar çizerek beni sarsıyordu. Arkadaşlarımdan biri mi vurulmuştu? Rosie yaşıyor muydu? Warwick'i nasıl dışarı çıkaracaktım?

"Odaklan." Nefes verdim. Gerçi neye odaklanmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Güçlerimle ilgili bir el kitabı yoktu. Bunun işe yarayıp yaramayacağını bile bilmiyordum, yine de içimde bir ses büyümün muazzam olduğunu biliyordu. Kurbanlarının ölümünü kandırabilir, hayaletleri kontrol edebilir, dünyalar arasındaki bir duvarı yıkabilirdi.

Başka ne yapabilirdim ki? Ben sadece bir

Cadı, büyücü ve Druid'in yanı sıra Öteki Dünya'nın Seelie Kraliçesi Aneira.

"Eğer benim bir parçamsan, kendini göstermek için en uygun zaman şimdi." Yumruklarımı sıktım ve derinlere daldım, içimde gömülü olan güce ulaştım, onu ele geçirmesi ve bu kafesi yıkması için çığlık attım. Gırtlaktan gelen bir çığlık dudaklarımı ayırdı ve kapıdaki her şeyi dışarı fırlattım.

Hiçbir şey, ama hiçbir şey olmadı. Vücudumda ne bir elektrik zaplaması ne de bir rüzgar girdabı oldu.

"Brexley! Şimdi!" Ash bağırarak gözlerimi açmamı sağladı.

Çığlıkların, silah seslerinin ve çığlıkların gürültüsü en yüksek sesle geri döndü, omurgama saplandı, boğazıma daha fazla korku ve panik itti.

"Deniyorum!" Ellerimi salladım.

"Daha hızlı dene," diye havladı.

Titrek nefesler alarak gözlerimi tekrar kapattım ve etrafımda çınlayan ölüm seslerini dışarı ittim. Tüm bu hayatlar bana bağlıydı. Bunu önerdiğim için çok aptaldım. Kibirli. Ukala. Hayaletlerle sohbet etmekten daha fazlasını yapabilecek güce sahip olabileceğimi düşünmek. Dünyanın en güçlü Druid'lerinden birinin kapsamlı büyülerini nasıl etkisiz hale getirebilirdim?

Daha derine indiğimde, içimdeki kırık parçaları hissedebiliyordum, öfkemin ateşi ve sıcaklığı onları tekrar bir araya getiriyordu, ama sanki ince camın diğer tarafındaymış, ulaşamayacağım bir yerdeymiş gibi hissediyordum.

"Hayır!" Homurdandım, kendimi daha derine zorladım, ittim.

Ayaklarımın altındaki zeminin titrediğini fark etmem bir anımı aldı. Kapıların keskin gıcirtısı hareket ediyor, metal kilitler açılıyordu. Göz kapaklarım açıldı.

Kapılar açılmaya başladı.

"Başardın!" Adamlardan birinin omzumun üzerinden bağırdığını duydum, mahkumlar tezahürat yapıyor ve tünele doğru koşuyorlardı.

Hayır. Yapmadım. Yapmadığımı biliyordum.

Ayaklarımın altındaki zemin daha sert titreşti. Bu ben değildim.

"Bekle!" Karanlık kanala doğru koşarak kaçan insanlara bağırdım ama artık çok geçti.

Büyüye çarptıklarında çığlıkları yankılandı, geri uçtular, kemikleri yere çarptı.

Farlar göründü ve beni kör etti.

Vay anasını.

Ağır bir şekilde güçlendirilmiş, demir kaplı cipler, yanlarında korumalar olduğu halde, en az altı ya da yedi arabayı geride bırakarak geçitten aşağı indi. Her birinin tepesinde uzun namlulu bir silah ve ön tarafında HDF sembolü bulunan silahı bize doğrultan başka bir asker vardı.

Bu insanları özgürleştirmek yerine, onları doğrudan bir felakete sürüklediğimi fark ettim.

Tuzak.

Kaçacak hiçbir yerimiz yoktu. Gidecek hiçbir yerimiz. Herkesi hayal kırıklığına uğrattım.

Askerler kontrolü yeniden ele geçirip bizi sığır gibi toplayana kadar onlarca kişi vurularak öldürülürken kan ve vahşet yerleri kapladı.

Seksenden fazla yeni HDF muhafızı üzerimize çullandı, silahlar kafalarımıza doğrultuldu ve itaat etmeyen herkes öldürüldü ya da tabancayla kırbaçlanarak teslim olmaya zorlandı.

Bir askerin hummer'ın kapısını açıp içerideki adamı selamlamasını izlerken bir muhafız şakağıma tabancasını dayadı. Tanıdık bir figür dışarı çıktı, gözleri anında benimkilere takıldı, zarif bir kadın ona eşlik etti.

"Vay, vay..." Istvan'ın sesi omuriliğimi buz gibi yaptı. "Bu işin merkezinde olmana neden şaşırmadım ki?" Istvan etrafı silahlı muhafızlarla çevrili halde bana doğru yürüdü. Yeni askerler temiz, titiz ve robotik hareketleriyle bana meydandaki geceyi hatırlatıyorlardı. Tavırları sadece buradaki muhafızlarla aralarındaki farkı ve bu yeni yüzlerde de meydana gelen ve gelecek olan değişimi vurguluyordu.

Markos tam önümde durdu, gözleri üzerimde gezinirken parlıyordu. "Pes etmediğini bilmekten garip bir gurur duyuyorum. Seni bir savaşçı olarak yetiştirdiğim için."

"Beni sen yetiştirmedin," diye hırladım, arkamdaki asker tüfeğinin namlusunu başımın arkasına daha sert bastırdı. "Beni babam yetiştirdi. Olduğum her şey onun sayesinde."

İkimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyorduk. Istvan'dan ne kadar nefret etsem de, Caden ve benim sadece eğitilmiş ve bilgili olmamızı değil, aynı zamanda plan yapabilmemizi, strateji geliştirebilmemizi ve acımasız elitlerin oyununu oynayabilmemizi sağlamıştı.

Muhtemelen öğretilerinin kendisine karşı döneceğini hiç düşünmemiştir.

Istvan hırlayarak bana baktı. "Senin bildiğinden bile daha gerçekçi," diye mırıldandı, bizim diktiklerimize benzeyen, altınla süslenmiş yeni üniformasının manşetlerini çekiştirerek. Göğsünü ve kollarını daha da fazla madalya süslüyordu, sanki her gün kendini daha fazla ödüllendiriyordu. Bunları göz korkutmak ve insanları suçlanamaz olduğuna inandırmak için kullanıyordu.

Haklıydı; bana çok şey öğretmişti. Algıları etkilemek ve değiştirmek için hileler. Propaganda.

Çoğu insan kolayca etki altına alınabilir ve bunun farkında bile olmaz, anında boyun eğerek kontrolü ele geçirmenize izin verir. Daha fazlasını bildiğiniz ve "onları kurtarabileceğiniz" algısı nedeniyle hayatlarını, zihinlerini kontrol etmenize izin vermek.

Hepsi sis perdesi, yalan ve tiyatro.

"Kurnaz. Becerikli. Güçlü. Keşke benim oğlum olarak doğmuş olsaydın." Burnunun ucuyla bana baktı. "Ne büyük bir general olurdun."

"Sanki bu şeyler arzulanıyormuş gibi konuşuyorsun. Onları arzulayacakmışım gibi." Boğazımdan alaycı bir kahkaha yükseldi. "Erkekler kendilerinin en yüce varlıklar, ulaşılabilir en üst düzey olduklarını düşünürler. En güçlü ve en kudretli. Hatta şişirilmiş göğüslerinde kendilerine verdikleri parlak ödüllerle daha da fazla. Oysa bunlar beni *sadece sınırlar*."

Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok. Ona ters ters baktım. Kahretsin, neler yapabileceğimi bile bilmiyordum.

Istvan'ın sırtı dikleşti, söylediklerim karşısında çenesi yükseldi. "Göreceğiz canım." Dudağını kaldırdı. "İyi ki oyunları bu gece olarak değiştirmişim."

Asit midemi batırdı. Bu gece mi?

Kafamın arkasındaki bir tik, isyanımız nedeniyle çağrıldıysa buraya nasıl bu kadar hızlı gelebildiğini merak etmemi sağladı. HDF bu yollarda kırk beş dakikadan fazla uzaklıktaydı. Buraya gelmedikleri sürece hiçbir yolu yoktu. Ve eğer buraya geliyorlarsa, neden yanında bu kadar çok asker vardı?

"Siz ve buradaki isyancılarınız, bana karşı gelenlere tam olarak ne olduğunu göreceksiniz." Daha yakına eğildi. "Bana sınırlarını ne kadar zorlayabileceğini göster Brexley. Hayatta kalmak için ne kadar ileri gidebileceğini."

Bölüm 8

Ateş çukurlardan çatırdıyor ve fişkırıyor, alay ediyor ve bizi daha yakına çağırıyordu. Enerji çarpışıyor ve ziller gibi duvarlara çarpıyordu. Işıklar arenanın, sahnenin üzerinde parlıyordu. Koltuklar bu geceki performans için doldu.

"Tüm dünya bir sahnedir ve tüm erkekler ve kadınlar sadece oyunculardır."

Shakespeare şu anda benim için biraz fazla burnumun ucundaydı. Ama Istvan'a göre biz buyduk. Satranç taşları ve küçük aktörler. Hayatta bir oyun, ölümden bir eğlence.

Bakışlarım Rosie'ye kaydı, son performansının böyle gitmeyeceğini düşündüm. Sadece birkaç sıra aşağıda duruyordu, gözleri donuktu, başı hâlâ kanıyordu. Ayakta kalmak için mücadele ediyordu ama hayattaydı.

Şimdilik.

Bu gece birinin öleceğini biliyordum. Kolları arkasında, kendini beğenmiş yüz hatlarıyla Istvan'a bakıyordum. Araştırmasını ne kadar iyi yaptığını fark ettim. Arenada karşı karşıya gelmesini istediği her oyuncuyu tanıyordu.

Scorpion, Ash, Killian, Kek, Maddox, Birdie, Wesley, Kitty, Hanna, Rosie ve Lukas.

Istvan onları kazara seçmedi. Her biri kişiseldi, beni incitmek ve cezalandırmak içindi. Bu, insanların karakterlerinin gerçekliğini gösteren nihai hayatta kalma oyunuydu. Yaşam ve ölüm söz konusu olduğunda gerçekte kim olduğunuzu mu?

"Brexley, hayatta kalmak için ne kadar ileri gitmeye hazırsın?"

Stadyum mahkumlar ve tüm HDF askerleriyle doluydu, enerji açlık, korku, heyecan ve dehşetin garip bir karışımıydı. Kan için şarkılar söylenmiyor, ölüm sloganları atılmıyordu ama tribünlerdeki mahkumlar, karşılık verirlerse, yüksek sesle misilleme yaparlarsa bizimle birlikte içeri atılmalarının ne kadar kolay olacağını biliyorlardı.

Önlerindeki tanrıyı yatıştırmak için bizi mutlu bir şekilde kurban ettiler ve bu şekilde oynadılar.

Istvan'ın özel balkonunun arkasındaki kapı aralığından figürler hareketlendi. Olena ve diğer dört kişi gölgelerin arasından tırazana kadar geldiler, şıklıkları ve yetkileriyle bize bakıyorlardı.

Sanki bir duvara çarpmışım gibi her şey durdu. Başım döndü ve anlamam normalden daha uzun sürdü. Istvan'ın yanındaki insanları kavramam. Bağlantıyı kurmam.

Olena Istvan'ın yanındaydı, kolunu onun koluna dolamıştı ve kırmızı dudaklarını kibirli bir gülümsemeyle boyuyordu. Caden onun diğer tarafına geçti, kollarını arkasında kavuşturmuştu, yüzü ifadesizdi. Eski en iyi arkadaşımı yeni HDF üniformasıyla, göğsünde ve kolunda Istvan'ın sadece bir rütbe altında olduğunu gösteren işaretle görmenin sarsıntısı her şeyi tersine çevirmeye yetmeliydi.

O değildi. Istvan'ın diğer tarafındaki üç kişiydi, iki erkek ve bir kadın.

"Ty vole!" Siktir! Kahretsin! Olamaz! Lukas'ın tüm vücudu sarsıldı, geriye doğru tökezledi, dişlerinin arasından bir tıslama kaydı. Yeşil gözleri şok ve şaşkınlıkla doldu. Bakışları balkondaki çarpıcı sarışın kadına kilitlendi.

Aynı parlak yeşil gözler ona baktı. Prag'ın liderinin sevgilisi.

Sonya.

Lukas'ın annesi.

Onun yanında da Başbakan Leon duruyordu. Beynim daha noktaları birleştiremeden dördüncü kişi ortaya çıktı, kibri yüzünden fışkırıyordu ve neredeyse ayaklarımı yerden kesecekti.

"Iain." Killian, yüzünde şok, tiksinti ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle adını haykırdı.

Killian beni saraya ilk kapattığında alay ettiğim ve dalga geçtiğim genç ve sevimli muhafız parmaklıkların önünde durmuş, kendini beğenmiş bir tavırla aşağıya bakıyordu. Saf ve tatlı diye kolayca geçiştirdiğim kişi. Şimdi bana bakışından anladığım kadarıyla hepsi rolmüş.

Etrafımda kızaran çocuk bir yalandı.

"O sendin." Killian hırladı. "Casus sendin. Sarayımı havaya uçurdun."

Iain sırttı, başı gurur ve onaylamayla eğildi.

Çenem düştü. Bombaları yerleştiren Iain miydi?

Mantıklı geliyordu. Kimsenin nedenlerini ya da varlığını sorgulamayacağı kadar yakındı. Rütbesi ve utangaç tavırları nedeniyle neredeyse hiç görülmeyen ya da düşünülmeyen biriydi. Kendisini bilerek arka planın bir parçası haline getirmiş, fark edilmemiş ve sorgulanmamıştı.

Iain'in ağzı zalim bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Kibriniz sizi kör etti *lordum*." Unvanın üzerine tükürdü. "Kendini *çok* akıllı, diğerlerinden *çok* üstün sanıyordun. Her zaman herkesten on adım önde, kendinden aşağıda gördüğün herkesi reddediyoordun. Bakın şimdi *altımda* kim var."

Killian'ın çenesi gerildi. "Neden? Kendini insanlarla aynı kefeye mi koyuyorsun? Gerçekten de Fae'lerin bir insanın başa geçmesiyle iyi olacaklarını mı düşünüyorsun?" "Hayır. Bu yüzden bana sahipler." Sonya konuştu. Krem rengi teni ve karamel sarısı saçlarıyla otuzunu pek geçmemiş gibi görünüyordu. Parlak yeşil gözleri zümrüt gibi patladı. Ona baktıkça Lukas'ı daha çok görüyordum. "Bir insanı almayabilirler ama başka bir soylu fae'yi alacaklar, Kraliçe Aneira'nın sarayından geldim, senin tahtında oturuyorum." Leon'un koluna dokundu.

Parçalar bir resim oluşturmaya başladı.

Killian başını sallayarak ofladı. "En kötü düşmanlar kendilerinden başka tarafı olmayanlardır."

Sonya bir kahkaha patlattı.

"Bunu senden duymak çok zengin." Dikkatini Killian'a yöneltti. "Bulunduğu yere gelmek için gerçek varisi öldüren kişi. Sıfırdan gelip Fae'lerin lideri olan kişi. Kim olduğunu ve ne tür düşük dereceli hırsızların arasından çıktığını biliyorum Killian."

Killian'ın göğsü genişledi, çenesindeki kilit sıkılaştı.

Her şey mantıklı gelmeye başlamıştı ama yine de her şey beni çok korkutuyordu. Istvan ve Leon birlikte çalışıyor, Leon'un fae sevgilisi Sonya'yı Killian'ın yerine koyuyorlardı. Bu onlara Budapeşte'deki fae'lerle hiç savaşmadan tüm gücü verirken, onlar da ilerlemeye ve ordularını güçlendirmeye devam ediyorlardı.

Bu yüzden buradaki bu kadar çok askeri tanıyamadım. Onlar Leon'un adamlarıydı. Hepimiz egolarının çok büyük olduğunu ve belki ileride çatışabileceklerini düşündük ama bu iş için birlikte çalışmaya karar verdiler. Ve Olena ile birlikte Ukrayna'ya sahiplerdi.

Boku yemiştik.

"Bunun olacağını tahmin etmeliydim. İkinizden de." Lukas ellerini yumak haline getirmiş, bakışlarını annesinden Iain'e çevirmişti. "Annenin onayını istemekten vazgeçemiyorsun, değil mi Iain? Çok zavallısın," diye alay etti.

"Etrafına bir bak *küçük kardeşim*, burada kim var ve ölmek üzere olan kim?" Iain karşılık verdi.

Başım ikisinin arasında sallandı, şok gözlerimi genişletti. "Abi mi?"

"Yarısı." Lukas başını sallayarak alay etti. "Babamla tanışmadan çok önce, babamı kullanmadan, kalbini kırmadan ve ben çocukken bizi terk edip gitmeden önce." Sonya, Lukas'ın babası konusu canını sıkmış gibi gözlerini sıkıntıyla kırpıştırdı. Oğullarından birinin çukurda hayatı için savaşmak üzere olmasından pek etkilenmiş görünmüyordu. "Evli bir soylu fae ile fahişelik yapıyordu, bu piçten hamile kaldı." Lukas, Iain'i işaret etti. Şimdi aynı renkte ve sarı saçlı olduklarını fark ettim.

Iain'in Sonya için kim olduğu ve Killian'ın rolünü devralması için onu nasıl harekete geçirdikleri gibi her parça titizlikle planlanmış ve mükemmel bir şekilde uygulanmıştı.

Oyun. Set. Maç.

Istvan'ın hakkını vermeliyim. Bunu kusursuz bir şekilde oynadı.

Bakışlarım generale doğru kaydı ama Caden'da durdu. Caden'ın yüz ifadesinde hiçbir şey göremiyordunuz. Bir zamanlar onu bir kitap gibi okuyabilirdim, şimdi ise bir duvardan başka bir şey göremiyordum. Istvan'ın nişanlısıyla evlenmesi konusunda ne hissediyordu? Peki ya annesinin kayıp olması? Caden'in onu çok sevdiğini biliyordum ama Istvan'ın oğlu üzerindeki gücü bunu değiştirebilir miydi?

Bakışlarım tekrar Istvan'a döndü, sanki yüzümde belirecek her ifşayı izliyormuş gibi bana odaklanmıştı. Gözlerimiz kilitlendi, üstünlüğü çerçevesini daha uzun, gözlerini daha parlak hale getirdi.

"Dostlarım, buraya eğlence izlemeye geldiğinizi biliyorum." Leon ve Sonya'yla konuştu ama gözlerini bana dikti. "Bunu sizden daha fazla saklamayayım."

Kapı arkamdan gıcırdadı, toprağa çarpan ağır bir nesnenin sesi beni döndürdü.

Boyd'un ayaklarının dibinde, yerde kocaman, kanlı, kirli bir kütle yatıyordu. Canavarı içeri taşımak için dokuz kişi gerekti. Hepsi kapının arkasına çekilmeden önce Boyd bana göz kırptı.

"Warwick!" Çığlık attım, bacaklarım çoktan koşmaya başlamıştı. Yanına düştüğümde dizlerim yere sürtündü ve onu sırt üstü yuvarladım. "Warwick?" I

Ellerim başının iki yanında, düğümlenmiş saçlarını yüzünden fırçaladım. Işığın altında ne kadar kötü durumda olduğunu görünce boğazıma bir hıçkırık düğümlendi. Yüzü travma yüzünden o kadar şişmişti ki onu tanımakta güçlük çekiyordum. "Farkas..." Ona yaklaştım, elimden geldiğince çok enerji vermeye çalıştım, acısının ağır bir dozunu üstlendim ve onu iyileştirmeye çalıştım.

Göz kapaklarını araladı ve gözlerindeki su rengini görmeme izin verdi. Buraya gelene kadar onu ne kadar özlediğimi, onsuz kendimi ne kadar kötü hissettiğimi fark etmemiştim. Birbirimizi dengeledik, diğerinin iki yana düşmesini engelledik.

"Prenses..." diye mırıldandı, sesi zar zor çıkıyordu. Eli benimkini kapattı, tekrar konuşacak enerjiyi toplamak için birkaç vuruş aldı. "Sanırım bunun için bana bir sürü oral seks borçlusun."

Kahkaha ve rahatlama karışımı bir ses çıkardım ve bu koşullar altında yapabileceğimi düşünmediğim bir gülümseme dudaklarımı dürttü. "Anlaştık."

Ağzım onunkini kapladı, ruhumun her zerresiyle Efsane'ye sahip çıktım. Dilimi onunkinin etrafına sarıp emerek ve yalayarak ona ihtiyacı olanı verirken, ondan alçak, acı dolu bir homurtu yükseldi. Aramızdaki bağ, dışarıdaki tüm iyileştirici ilaçlardan daha iyiydi. Açlığı hızla değişti, gücümle doydu, ruhuma sızdı, dudaklarımdan bir inilti çıkmaya zorladı. Onu her yerde hissedebiliyordum. Özür dilemeden alıyor ve daha fazlasını talep ediyordu. Göğsünden bir hırıltı yükseldi, parmakları saçlarımdan arasından geçti, başımın arkasını kavradı, beni daha yakına çekti, öpücüğü kaba bir arzuya doğru derinleştirdi.

Bu adam bana etrafımdaki her şeyi ve herkesi unutturacak, duvarlarımı yıkacak, ruhumu ele geçirecek ve daha fazlası için yalvarmamı sağlayacak güce sahipti.

"Kovacs..." Şehvetinin, bana olan ihtiyacının tenimde, amımda kaydığını hissedebiliyordum.

Clank. Arena hidrolik sesleriyle doldu ve beni Warwick'ten ayırdı. Üzerinde durduğumuz zeminden bir düzine devasa metal kafes yükseliyordu. Çukurun etrafına stratejik olarak yerleştirilmiş tuzak kapıları neredeyse gözle görüleliyordu.

"Ne oluyor be?" Ayağa kalkarak mırıldandım.

Bir anda parmaklıklı kafeslerin içinden kükremeler, hırlamalar ve ulumalar yankılandı, hayvanlar çılgınca bir ileri bir geri volta atmaya başladı.

Vay canına. Lanet olsun. Kahretsin.

Istvan Roma oyunlarından bir not daha almıştı.

Düzinelerce vahşi hayvan kafesleri doldurmuş, öfke ve korkuyla dolup taşmış, öldürmeye hazırды.

"Bir süredir beslenmiyorlar." Istvan kendisi ve ekibi için hazırlanan masadan iki içki aldı. "Heyecanlı olacak. Bahse girmek isteyen var mı?"

Istvan ona bir bardak Pálinka uzatırken Olena sevinçle kıkırdadı. Caden hâlâ kıpırdamıyor, babası, yeni üvey annesi ve bizim aramızdaki her hareketi izliyordu. Bir an için bakışları bana ihtiyacı varmış gibi benimkileri buldu. DNA'larımıza işlemiş bir bağın işaret fişegi, birbirimizi arama içgüdüsü. Bir anlığına eski dostumu orada hissettim.

Bir aslanın kükremesi dikkatimi kafeslere geri çevirdi. Kafeslerde çok sayıda kaplan, domuz, aslan ve ayı bulunuyordu.

Istvan birbirimizle savaşımayacağımızı anladı ve savaşmaktan başka seçeneğimiz olmayan bir rakip getirerek savaş alanını itiraz edemeyeceğimiz bir alana çevirdi.

Hayvanların hayatta kalmak için katmanları kaldırıp ilkel içgüdülerini bulmalarına gerek yoktu. Bizim vardı.

Öldür ya da öldürül.

Metal kapılar şangırıyla açılıp aç ve vahşi hayvanlar serbest kalınca asker kalabalığı alkışladı.

Omurgam dikleşti, korku içime doldu, oksijen ciğerlerimi zorlukla sıyırdı. Warwick yanımda ayağa kalkmaya çalıştı, ilk geldiğinde olduğundan daha güçlüydü ama hâlâ zayıftı. İkimiz de kafeslerinin dışında sinsice dolaşan düzinelerce yırtıcıyı izledik.

Yaralıydık, tükenmiştik ve savunmasızdık. Kolay av.

Dikkatim arkadaşlarıma yöneldi, hepsi içgüdüsel olarak bir araya toplanmıştı. Birlikten kuvvet doğar. Birlikte bir savunma duvarı inşa etmek bazı durumlarda doğruydu, ama bazen de sizi daha savunmasız hale getiriyor, etrafınızı sarmalarını ve saldırmalarını kolaylaştırıyordu. Istvan bir keresinde bunu Caden ve bana bilardo oynayarak göstermişti. Birlikte grup halindeyken aynı anda çok sayıda vuruş yapabilirdiniz, ancak bir kez bölündüklerinde, her birinin peşinden tek tek gitmeniz gerekirdi. Şu anda canavarlar öldürdüklerini tek bir yerde topluyordu.

Warwick yanımda gürlledi ve tek kelime etmeden ya da bakmadan onun da aynı şeyi anladığını hissedebiliyordum. Oyunlarda savaşmış olan, hayatta kalma stratejisini anlayan ve hayatta kalan tek ikimizdik.

Savaş sanatı.

"Çiftler halinde ayrılın," diye bağırdım, kollarımı sallayarak. "Silah ya da kalkan olarak kullanabileceğiniz herhangi bir şey bulun."

Emrim karşısında kimse tereddüt etmedi. Stratejimi kabul ettiler, farklı yönler dalarak kafalarını farklı şekillerde çeviren hayvanların kafasını karıştırdılar ve en zayıf halkayı seçmeye çalıştılar.

Stadyumda silah olarak kullanılabilecek her şeyi değerlendirdim. Kükremeler devasa odayı gürletiyor, kaburgalarım acı veren kalp atışlarımı yankılandırıyordu. Önce kaplanlar tepki verdi, pençelerini en yakın kurbanlara geçirdiler.

"İşte orada." Warwick şişmiş ağzından oflayarak işaret etti, bacakları çoktan bir kapının dış tarafındaki meşaleye doğru hareket etmişti. Bir zamanlar Halálház Oyunları'nda birbirimize karşı savaşmak için kullandığımız bir şeydi.

Vérhāza'da birlikte durduk.

"Bir kafesin üzerine çık," diye bağırdı bana, el fenerini tutucusundan çekerek.

Tam döndüğümde, beynim bir şeyin bana doğru sıçradığını kaydetti, büyük turuncu ve siyah bir kütle, ağırlık bana çarpmadan önce, pençeleri derime battı. Kaplan ve ben yere düştük, ağırlık beni ezdi.

İnsanlar her zaman aslanların daha güçlü olduğunu düşünür, oysa gerçekte kaplanlar daha güçlüydü. Yoğun kas kütleleri ve çeviklikleriyle çok daha agresif ve hızlı bir türdü.

Zihnim, içimi parçalayan dayanılmaz acıyı engelledi; dişler yüzüme saplanırken, pençeler etime girerken adrenalin ve dehşet beni ele geçirdi.

"Brexley!" Warwick'in sesinin içimde yankılandığını hissedebiliyordum, korkusu ve öfkesi tüm ıstırabını bastırıyor ve enerjisini bana itiyordu.

Ağzımdan bir çığlık koptu, yumruğum önce kaplanın boğazını, sonra da gözünü parçaladı. Warwick meşalenin aleviyle vücudunu yakarken canavar böğürdü.

Kükreyerek savunmaya geçti ve üzerimden çekildi. Warwick'in avuç içi yakamı kavradı ve beni yukarı çekti. "Haydi!"

Sarsılarak, yaralarımı ya da kırık kemiklerimi düşünmeye vakit bulamadan ayağa kalktım. Hayattaydım ve bu, ilerlemeye devam etmek için bir temeldi.

"Çık şuraya!" Yanıma tırmanmadan önce beni bir kafesin üstüne itti. Kedinin tırnaklarından üniformama bulaşan kan, griyi çamurlu bir kahverengiye dönüştürürken, uzuvlarım adrenalin, acı ve korkuyla titriyordu.

Arena bir hareket deniziydi, çığlıklar ve kkremelerle doluydu ve beni iliklerime kadar rpertiyordu. Dikkatim çukurun üzerindeydi.

Scorpion, Hanna ve Maddox bizimkinin karşısındaki kafese tırmanmış, sırt sırta vermiş, dört bir yandan gelen canavarlarla savaşıyorlardı. Kek ve Lukas daha uzaktaki bir kafese, Killian, Sloane ve Rosie ise yanımızdakine tırmanmıştı.

Birdie, Wesley, Ash ve Kitty diğerk meşaleleri kaptılar ve ateş çukurlarının yanında dövüştüler. Birdie ve Wesley harika dvşlerdi ve birlikte iyi çalışıyorlardı ama Ash ve Kitty beni şaşırttı. Sanki bir performansmış gibi yaptıkları hareketlerle beni bylediler.

Birlikte çalışmak zorunda kaldıklarında aralarındaki sorunlar ortadan kalktı. Birliktelikleri varlıklarına işlemişti. Birbirlerini o kadar iyi tanıyorlardı ki, sanki tek bir kişiyi izliyor gibiydiniz. Bir dans gibi hareket ediyor ve dvşyıyorlardı; o kadar köklü bir ritim ki düşünmelerine gerek kalmıyordu. Sadece yleydiler. Tüm o kaos ve korkunun arasında o kk an bana umut verdi. Ne olursa olsun, Warwick'le b i r l i k t e kardeştiler. Sorgusuz sualsiz birbirlerinin yanında savaşacak ve leceklerdi.

"Daha fazla silaha ihtiyacımız var." Killian'ın sesi beni geri çekti. Kendini şişirerek çizmesine vurdu ve üzerine atlamaya çalışan aslana doğru savurdu. onlarla birlikte kafese. Rosie de onu tekmeledi. "Bunu srdremeyiz."

Yapamazdık. Duvarlarımız bozulmaya başladığı anda bizi yıpratır ve kaçarlardı.

Bakışlarım bir kez daha, kullanabileceğimiz herhangi bir şey bulmaya çalışarak alanı taradı; aksi takdirde, bu kaybedilmiş bir davaydı. Gladıyatrlerin bile kalkanları ve kılıçları vardı. Dikkatim puan tablosuna yöneldi. Bu kez, üstünden birkaç HDF ve Macar bayrağının sarktığını fark ettim. Tahta direklerin zerindeydiler.

Oraya çıkmak için evik biri gerekiyordu ama en azından denemek zorundaydık. Burada tanıdığım ve bir maymun gibi tırmanabilen tek kişiyeye döndüm.

"Birdie!" Bayrakları işaret ederek ona bağırdım.

Başı benden yukarıdaki potansiyel silahlara doğru gitti. Cevap verme zahmetine girmedi, minik fiğr o yöne doğru ilerliyordu, muhtemelen ilerlerken rotasını hızla belirliyordu. Bir kafesin üzerinde zıplayarak bizi çevreleyen duvara sıçradı ve kapının çerçevesini kullanarak kendini tribünlerin başladığı çıkıntıya çekti. Kalabalıktan bağırışlar geliyordu; bazıları onu alkışlıyor gibiydi, diğerkleri ise tıslayarak

onu yakalayıp çukura geri ittiler. Birdie kaçarak ve kıvrılarak onların yanından geçti ve tribünlerin daha yukarısına tırmandı. Sıçrayan minik bedeni bir kuş gibi uçarak puan tahtasının üzerine atladı, tüm gücüyle tahtaya tutunurken bir yandan da kayarak yukarı doğru tırmandı ve tepeye ulaştı.

"Lanet olsun." Warwick'in yanımda saygıyla nefes aldığını duydum.

Birdie bayrakları çekerek tepeye çıktı. Sanki görevi yeni kazanmış gibi bayrakları havada salladı, sonra da bize doğru fırlattı.

Wesley ilkini kapmak ve diğerlerini silahı olmayan gruplara dağıtmak için fırladı. Killian, Scorpion ve Kek birer tane alırken, Warwick, Kitty ve Ash meşaleleri aldı.

Yine de yeterli değildi. Bir plana ihtiyacımız vardı, yoksa hayatta kalamazdık.

Birdie aşağı inmeye başladı ama bu kez kalabalık hazırды ve onun ulaşabileceği tek yolu biliyordu. Oturma alanının çıkıntısı boyunca koşan askerler ona doğru koştu, biri bıçağını çıkardı. Ağzım açıldı, ona bağırmaya hazırlandım.

"Birdie!" Bir erkek sesi uyarı çığlığını çaldı. Birdie sese doğru sarsıldı, bu hareket onu hafifçe silahın yörüngesinden uzaklaştırdı.

Bıçak kalçasını sıyırdığında ağzından bir homurtu çıktı ve bedeni çıkıntıdan düştü.

"Hayır!" Haykırdım, vücudu bir gümbürtüyle toprağa çarptı. Wesley hızla ona doğru koştu, onu ayağa kaldırdı ve ateşe doğru geri götürdü. Yüz hatları acı içindeydi ve topallıyordu ama onun dışında iyi görünüyordu.

Bakışlarını tribünlere, ona seslenen ve onu uyaran kişiye çevirdi.

Caden parmaklıkta durmuş, elleriyle barı kavramış, çenesi kilitlenmiş, gözlerini ona dikmişti ama sanki ağzını hiç açmamış gibi yüzünde hiçbir duygu yoktu. Istvan oğluna baktı, yanakları öfke, şok ve utançla seğiriyordu. Caden onu uyarmıştı. *Bir fae'ye yardım etmişti.*

Bir ayının kükreyerek Ash ve Kitty'nin üzerine atlamasıyla düşüncelerim çabucak dağıldı. Pençeleri Kitty'nin omzunu keserek onu yere savurdu ve Ash'e çarparak neredeyse onu ateş çukuruna fırlatacaktı.

"Hayır!" Warwick bağırdı. Onları koruma içgüdüleriyle çoktan kafesten atlamış, ailesine zarar vermek isteyen her düşmana doğru deli gibi koşmaya başlamıştı. Canavara doğru fırladı, kolunu uzattı ve meşalenin alevleriyle ayının sırtını yaktı.

Şaha kalktı, sağa sola savruldu ve pençesini savunmak için salladı. Ağzı vahşi bir hırıltıyla açıldı ve uzun, sivri dişlerini gösterdi. Arka ayakları üzerinde duran ayı, Warwick'i gölgede bırakarak on dört fitten fazla uzandı.

Duvar yıkılıp Dünya'yı büyüyle doldurduğunda, vahşi hayvanların DNA'sını değiştirdi. Dünya ile Öteki Dünya'nın birleşmesinden önceki zamanlara ait hayvanat bahçelerindeki resimlerde gördüklerimden daha büyük, daha ölümcül ve daha tarih öncesi görünümlüydüler.

"Warwick!" Dehşet içinde boğazım parçalandı. Ayı tüm ağırlığıyla üzerine çöktü, Warwick'i yere çarptı, tırnakları göğsüne saplandı. Ben kıpırdayamadan Maddox yanlarındaki bir kafesin tepesindeki pozisyonundan sıçrayarak kendini ayının sırtına attı. Kollarını ayının boynuna doladı ve bir elini gözüne soktu.

Ayının acı dolu kükremesi her yeri titretti ve zemini titretti. Göz açıp kapayınca kadar Maddox'u silkeleyerek yere düşürdü ve ciğerlerindeki havayı çaldı.

"Maddox!" Scorpion bağırdı. Hayvanın devasa pençesi Maddox'un vücudunu kesti, pençeler Maddox'un karnını deşti, kanını ve iç organlarını toprağa boşalttı. Warwick ayıya yumruk atarak onu durdurmaya çalışırken, Maddox çığlık atıyor, ayı onu parçalara ayırırken sırtı kamburlaşıyor ve çırpınıyordu.

Ayı Warwick'e doğru şaha kalktı, pençelerini Kurt'a doğru savurdu.

Ağzım dehşetle açıldı; gözyaşlarım ve kederim ciğerlerime doldu. "Noooooooooooo!" Bu çığlık içimden fıskırdı, ruhumu ve omurgamı yakıp kavurdu. Zaman aynı anda hem durmuş hem de hızlanmış gibiydi. Evrenim ayaklarımın dibine çöktü.

Öfke. Keder. Nefret.

Kırık parçalarım öfkeyle dövüldü, öfkeyle birleştirildi.

Onu benden alırsa dünyayı uyarmıştım.

Ben olsam yakıp kül ederdim.

Bölüm 9

Güç damarlarımı kavurdu ve görüşümü yaktı. Tepemde şimşekler çtırdadı ve patladı, benden çıkan ışık hariç tüm ışıkları söndürdü. Tüm sihrimin tellerini tadabiliyordum. Yaşamla tatlı, ölümle acı. Aneira'nın baskın gücü olan havanın enerjisi saçlarımı kırbaçladı ve kopardı. Bu topraklara musallat olan hayaletleri hissedebiliyordum, geçmiş savaşıardan yeni ölenlere kadar hepsi bir işaret feneri gibi bana geliyordu. Onların ışığı. Kraliçeleri.

Ben hayattım. Ölümdüm. Aradaydım. Ben *Gri'ydim*.

Bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum, DNA'ma kazınmıştı. Benimle aynı olan hiçbir şey yoktu. Beni tanımlayacak bir grup ya da sınıflandırma yoktu. Koşulların ve zamanlamanın bir şansı. Tad bir keresinde bana Aneira'nın soyundan gelen büyüye sahip olduğumu söylemişti. Bir tarafta havanın gücü, diğer tarafta ateşin gücü. Ben ikisini de barındırıyordum.

Tanımlamam gereken kendimdim. Hayatı almak ve geri vermek. Kontrol etmek için.

Etrafımda ruhlar uçuşuyordu, ölüm emrime amadeydi. Kendi askerlerim. Doğrudan bir emre ihtiyaçları yoktu; ne istediğimi hissedebiliyorlardı.

Aileme yönelik tüm tehditleri ortadan kaldırmak için.

"Benim..." Hırladım, bakışlarım Warwick'in üzerindeydi, enerjim düzinelerce gelen hayaletlere hükmediyordu, bu topraklar geçmiş ve şimdiki savaşların mezarlığıydı.

Çatlak!

Çukurun üzerine birden fazla şimşek çaktı ve gök gürledi, beni kış üstü toprağa fırlattı. Sanki bir düğme kapanmış gibi her şey sessizleşti. Hala.

Yedek jeneratörler devreye girip stadyumu loş bir ışıkla aydınlatana kadar çukurlardan çıkan ateş odayı aydınlattı.

Kendimi doğrulmaya zorlarken başım döndü, derimin altında hâlâ enerjinin çatırdadığını hissediyordum. Warwick birkaç adım ötemdeydi, ayı da yanında hareketsiz yatıyordu.

Gözlerimi kırpıştırarak bakışlarım sessiz alanda dolaştı. Hayvanların kükremeleri, korku ve ölüm çığlıkları yoktu. Bir fısıltı bile yoktu. Hepsi arenanın dört bir yanına dağılmıştı. Arkadaşlarımdan bazılarının hareket ettiğini, sersemliklerinden sıyrıldıklarını görebiliyordum.

Ama tek bir hayvan bile
kıpırdamadı. *Hepsi* ölmüştü.

Görünmez askerlerim kraliçeleri için öldürdüler.

Gerginlik odada hançer gibi asılı duruyordu. Şok. Kafa karışıklığı.

"Warwick..." Ona doğru süründüm, ellerim ve gözlerim loş ışıktaki vücudunu taradı, hala tek parça olduğunu ve nefes aldığını fark ettim.

"*Sotet démonom.*" Göz kapakları bir iniltiyle kalktı, ağzı zorlukla hareket ediyordu, gözleri etrafımızdaki cansız hayvanlara bakıyordu. "Yine kışımı kurtardın..." Öksürdü, nefesi ciğerlerinde hırıldıyordu. Yüzümü onunkinden bir nefes uzağa çekti. "Yine de bana oral seks yapmaktan kurtulamazsın."

Bir kıkırdama beni ona doğru itti, dudaklarım onunkileri sıyırdı. "Kısasa kısas, Farkas."

"Memnuniyetle Kovacs," diye gürledi ağzıma karşı.

Etrafımdaki hareket kafamı kaldırdığımda arkadaşlarımdan oturduğunu gördüm, yüzlerinde şaşkınlık ve korku ifadeleri vardı.

Biri hariç hepsi uyandı.

"Maddox..." Fısıldayarak Warwick'in üzerinden, gözleri dalgın dalgın boşluğa bakan, kanlar içindeki cesede doğru yürüdüm. "Oh, lütfen, hayır." Yanına yaklaştım, ellerimi vücuduna koydum.

"Hayır!" Scorpion böğürdü, koşarak yanına geldi ve diğer tarafına düştü. "Maddox, seni pislik, ölemezsin." Scorpion vahşi bir dehşetle bana döndü. "Bir şeyler yap! Ona yardım edin!"

Hiçbir şeyim kalmamıştı. Hepsini kullanmıştım. Warwick'i ya da Scorpion'u bile hissedemiyordum, bağlantımız körelmişti ama yine de derinlere inmeye çalıştım. "Hadi ama..." Homurdandım, enerjiyi yukarı çekmeye çalıştım. Ama bu, kuru bir paçavrayı çevirip su damlamasını beklemek gibiydi. Panik ve keder gözyaşlarımı yüzümden aşağıya akıttı. "Lütfen," diye yalvardım, tekrar denedim ama hiçbir şey olmadı. Çoktan gittiğini hissedebiliyordum.

Çok geç kalmıştım. Maddox yardımımı geçmişti.

"Hayır, hayır, hayır!" Scorpion havladı, kederli yüz ifademi görünce öfkesi yüzünden okunuyordu. "Tekrar dene!"

"Özür dilerim..." Omuzlarım çökmüş bir halde mırıldandım. Scorpion'un öfkesi mutlak acıya dönüştü, dikkati arkadaşına yöneldi. Yoldaşını, yani kardeşini ölü görmenin acısı onu paramparça etti ve benim de acı çekmeme neden oldu. "Çok üzgünüm." Kendimi işe yaramaz hissediyordum, onu kurtaramadığım için suçluydum ve daha da fazlası, çünkü hepsi benim yüzümden buradaydı. Üslerine adım attığım günden beri tek bildikleri ölüm, kayıp ve acıydı.

Scorpion Maddox'un üzerine eğilmişti, acısı sessizdi, bu da benim için acıyı daha da hissedilir kılıyordu. Gruplarından geriye kalan iki kişi olan Birdie ve Wesley, bir başka kaybın yasını tutarak Scorpion'un etrafına geldiler. Başka bir şehit yoldaşın.

Gözlerimin soğuk dikenleri enseme tırmaladı ve içinde bulunduğum küçük balonu patlattı. İçime bir korku dalgası hücum etti, yaptığım her şeyin gözlemlendiğinin farkındaydım.

Başımı arkaya çevirdiğimde dikkatim Istvan'ın üzerindeydi. Generalin delici bakışları içime işliyordu, çenesi kilitlenmiş, omuzları gerilmişti.

Sikeyim.

Yavaşça ayağa kalktım, balkondaki partiye baktım. Onlar her şeyi görmüş ve yaşamışlardı. Ve arkadaşlarımdan çoğu tozlarını alıp ayağa kalkarken neden tüm hayvanların öldüğünün hiçbir açıklaması yoktu. Savaş yorgunu ama canlı ve yaralanmamışlardı.

Leon, Sonya, Iain ve Olena'nın yüz ifadeleri dehşetle çarpılmıştı.

Caden sanki ona ihanet etmişim gibi şaşkın, neredeyse incinmiş görünüyordu.

Istvan bana baktı, hiçbir duygu bana ne hissettiğini söylemedi, bu da diğerlerinin korkusundan daha kötüydü. Korku normal bir tepkiydi. Ama o beni bir deney gibi inceledi, araştırdı ve değerlendirdi.

Gözlemlediği şeylerle ilgili bilgileri alıp bir araya getirirken zihninin döndüğünü görebiliyordum. Sonra vücudumdaki her kemiği buz gibi yapan bir şey yaptı. *Güldü*. Istvan'ın başı geriye düştü, ama seste gerçek bir neşe duyulmuyordu. Hesaplanmış, kontrollü bir sestti.

Mavi gözleri benimkileri buldu, yüzü birden ciddileşti. "Canım, beni her seferinde şaşırtmaya devam ediyorsun." Birkaç saniye boyunca beni inceledi, gerçekte ne düşündüğüne dair hiçbir ipucu vermedi. "Belki de Dr. Karl senin farklı olduğunu, eve döndüğünde değiştiğini ve artık *insan* olmadığını söylediğinde onu daha fazla dinlemeliydim."

Aylar önce ofisinde bulduğum Dr. Karl'ın Istvan için bıraktığı dosyalara iliştiirdiği not aklıma geldi. "*Hiçbir insan*

Bu seviyelerin yarısı bile. Bayan Kovacs ölmüş olmalıydı. Organ yetmezliği belirtileri bile göstermiyor. Aksine, daha güçlü ve sağlıklı görünüyor. Bu sonuçları özel olarak görüşmeliyiz. Bunun tek bir açıklaması var gibi görünüyor."

Istvan'a bakarken gördükleri karşısında ne şok olduğunu ne de korktuğunu fark ettim. Sanki bekliyormuş gibiydi. Merak ediyordu.

Dehşet midemi toprağa gömdü.

"Geçenlerde Killian'ın gözetiminde sana her gün fae hapları verildiğini duydum." Istvan kırışmış kaşlarını kaldırarak önce Killian'a, sonra da bana baktı. "Ve seni etkilemediler."

Nereden biliyordu ki? Ben daha cümlemi tamamlayamadan dikkatim Iain'e yöneldi. Yavaş, kendini beğenmiş bir gülümseme dudaklarında seğirdi, mutlu bir şekilde övgüyü üstlendi. *Tabii ya.* Istvan'a bir şey söyleyebilecek tek kişi oydu. Tüm zaman boyunca oradaydı, testlerle ilgili her şeyi görüyor ve duyuyordu.

"Onları benden *çaldığın* zamana dönüp baktım." Istvan oğluna ve bana bir bakış atarak yalnız olmadığımı bildiğini söyledi. "Bütün partinin Leon'a gittiğini biliyor muydun?" Istvan başbakanı işaret etti. "O askerlerin her biri öldü. Acı dolu, vahşi ölümler. Ve Killian'ın tüm denekleri de aynı şekilde öldü. *Sen hariç.*" Suçlamasının havada çınlamasına izin verdi. "Tüm denekler arasında üzerinde çalıştığı tek kişi sensin. Neden böyle oldu? Neden sen de diğerleri gibi ölmedin? Sadece şans mı?"

Başını eğip beni inceledi.

Sessiz kalarak göğsümün inip kalktığını hissettim. Istvan beni bu hale getirenin ve bana fae benzeri güçler verenin haplar olduğunu düşünüyordu. Gerçekte ben hep böyleydim, bu yüzden haplar da beni öldürmedi.

Dudakları birbirine yapıştı. Omuzlarını geriye iterek çukurun aşağısındaki kapıların arkasındaki muhafızlara işaret etti. "Yakalayın onu."

"Ne?" Caden sarsılarak babasına döndü.

Muhafızlar anında tepki verdi. Kapılar gıcırdayarak açıldı ve düzinelerce silahlı muhafız karşı yönlerden gelerek tünellerden çıktı.

Warwick nöbetçilere hırlayarak beni arkasından itti. Ash ve Scorpion savunmak için etrafımda kümелendi, diğer herkes de arkamdan geldi.

Bunun nasıl sonuçlanacağını görebiliyordum. Yeni fae muhafızları güçlü, enerjik ve tepeden tırnağa silahlıydı. Biz zayıftık, kan kaybediyorduk ve bazıları zar zor ayakta duruyordu.

Birkaç saniye içinde Maddox'a katılırlardı çünkü ne yaparlarsa yapsınlar beni durduramayacakları bir şeyden korumaya çalışıyorlardı. Hayatlarını riske atmalarına izin veremezdim. Zaten çok fazla kayıp vermiştik.

"Hayır!" Warwick'i iterek hepsinin önüne geçtim, başım titriyordu. "Yapma."

"Ne halt ediyorsun Kovacs?" Warwick bana ters ters bakarak homurdandı. Yüz ifademin söylemek istediğim her şeyi anlattığını umuyordum. Aramızdaki bağlantı henüz mırıldanmıyordu bile. Olacağını biliyordum; oradaki bağları hissediyordum, ama gücümün çoğunu kullanmak sigortayı attırmıştı ve tekrar oluşması için daha fazla zamana ihtiyacı vardı.

"Yapabileceğim tek şey," diye cevap verdim, arkamdan gelen ayak seslerini hissederek.

"Hayır," diye bağırdı Ash, elinde yanmış bir meşale olduğu halde bir adım öne çıkarak.

"Lütfen." Avucumu kaldırdım. "Bunun sonu kötü olacak. Seni daha fazla kaybedemem. Kaybedemem."

Arkadaşlarım seçimimi beğenmeyerek ayaklarının üzerinde kaydılar. Warwick'e baktılar, eğer onlara dövüşme emri verirse karşılık vermeye hazırdılar.

"Yapma." Ona yalvardım. "Lütfen bırak gideyim. Başka seçeneğim yok."

Muhafızlar arkamdan gelip kollarımdan tutarak kelepçelerle bağladılar ve beni ailemden uzaklaştırdılar.

"Bekle!" Warwick'in sesi arenada gürledi ve hepimizin başını ona çevirdi. Bakışlarını Istvan'a yöneltti. "Beni de al."

Istvan'ın kaşları Warwick'in sözleri karşısında şaşkınlıkla alnının üzerine kalktı. İlgiye dönüştüğünü görmeden önce sadece bir an sürdü.

"Hayır!" Başımı şiddetle salladım ve nöbetçilerin tutuşuna karşı çekiştirdim. "Sadece ben! Ona ihtiyacın yok. Sadece beni istiyorsun."

"Hayır!" Warwick bana yarı tükürdü, ben nereye gidersem o da oraya giderdi. "O giderse, ben de giderim." Aramızda işaret etti. "Beni ele geçirmeyi hayal ettiğini biliyorsun. *Büyük efsane* Warwick Farkas. Kötü şöhretli Kurt. Hadi gel. Al beni." Meydan okurcasına göğsüne vurdu. "Kanımla neler yapabileceğini bir düşün."

Istvan'ın merakı anında arzuya dönüştü. Cinsel arzu değil, daha fazla güç, daha fazla hâkimiyet arzusu. *Efsane*'ye sahip olmak ve onu kontrol etmek için Istvan kendi başına bir *efsane olacaktı*. Kurt'u yakalayan adam.

Açgözlülük ve ego Markos'un üzerine sinmişti ve bir taraftaki muhafızlarına hafifçe başını salladı.

Warwick'in etrafını sararlarken dudaklarımdan bir çığlık yükseldi, vücudum öne doğru kıvrıldı.

Istvan sıırttı. "İkisini de al."

Kafama bir silah dayanmıştı, zırhlı aracın üzerinden geçtiği her çukurda ya da engebeli arazide dişlerim birbirine çarpıyordu, gardiyanın parmağının kayacağını ve beynimi koltuğun her tarafına ucuracağını düşünüyordum.

Kaslarım sımsıkı kilitlenmişti. Kafiye şehre geri dönerken kılımı bile kıpırdatmamıştım, birlikte sıkışıp kaldığım askerlerin beni fark etmesinden korkuyordum. Yakaladıklarıyla kafayı bulmuşlardı ve zehirli erkek adrenalini ile vızıldıyorlardı, ki bu yalnız bir kadın için asla iyi değildi.

Zırhlı kamyonun arkasında hiç pencere yoktu ve ön camı hafifçe gördüğümde görebildiğim tek şey karanlıktı.

Istvan, Olena ve Caden bizimkinin önündeki arabadaydı. Iain, Sonya ve Leon arkamızdaydı ve onların arkasında bir yerde Warwick vardı. Bizi bilerek ayrı tutuyorlardı. Ve tabii ki onunla iletişime geçemiyor, iyi olup olmadığını öğrenemiyordum. Bağlantımızın kopması için en kötü zamandı.

Araba nihayet yavaşladı ve ön camdan, gecenin içinden çıkıp başka bir karanlık tünele girdiğimizi, birkaç metrede bir ateş ampulleriyle süslenmiş bir geçidi takip ettiğimizi görebiliyordum.

Daha geniş bir alana çekilip zırhlı araç kervanını bir arada park ettiğimizde kalbim hızla çarpmaya başladı. Istvan daha önce kaçmaya çalıştığımız kapıya daha fazla muhafız yerleştirilmesini emrettiği için bazıları Vêrhăza'da kalmıştı.

Ağır araba kapısının kilidi açıldı ve silahı kafama dayadığında midem bulandı.

"Çekil."

Arabadan iner inmez hemen Warwick'i aradım. Bizimkinin yanındaki arabadan inmişti, gözleri çoktan benim üzerimdeydi. Başkalarına soğuk, duygusuz ve hatta sıkılmış görünebilirdi ama ben onun tüm renklerini hissedebiliyordum. Öfkesini, endişesini ve yorgunluğunu. Sevgisini, hayatını ve kararlılığını. İçinden katliam ve şiddet fişkıırıyordu ve bunun ortaya çıkmasını engelleyen tek şeyin ben olduğumu biliyordum.

"Onları hücrelere götürün." Istvan etrafımızdaki adamları yönlendirdi, sanki bir yabancından daha kötü bir şeymişim gibi bana sırtını dönmeye başlamıştı bile. Daha önce hiç saatlerce ders vermediği, akşam yemeklerinde, tatillerde karşısında oturmadığı biriydim. Yıllarca onlarla birlikte yaşadım ama tüm o anılar yok oldu.

Birkaç gardiyan beni hapishanemize doğru götürdü.

Istvan, kolunda Olena olduğu halde Leon'la konuştu. "Eminim hanımlar HDF'ye dönmeyi tercih ederler, orada elbiseler hakkında konuşup gala için plan yapabilirler." Ne kadar çok insan erkeği cinsiyetçiydi. Istvan'ın kadın düşmanlığı dillere destandı. "Ama ben size laboratuvarı ne yaptığımı göstermek istiyorum."

Laboratuvarlar. Bizi buraya getireceğini düşünmüştüm ama artık tam olarak nerede olduğumu biliyordum - 9. bölgedeki sanayi bölgesindeki fabrikanın altında.

Olena bu fikir karşısında zevkle sırıttı, yüzü boş bir boşluğun güzel bir resmiydi, Sonya'nın onun sözleriyle sertleştiğini, yüzündeki kasların seğirdiğini ve gerildiğini fiziksel olarak gördüm.

Fae'ler kadınları erkeklerden daha aşağı görmezlerdi. Onlar savaşçıydı. Liderlerdi. Generallerdi. Ancak birçok insan erkeği, dişilerin sadece güzel şeylerle ilgilendiğini, başlarının okşanması ve korunması gerektiğini düşünüyordu.

Sonya sert bir ifadeyle, "Aslında laboratuvarları görmek isterim," diye cevap verdi. "Neler olup bittiğini anlamam gerekiyor ve süreçle oldukça ilgiliyim."

Istvan'ın dudaklarını büzerek ayaklarının üzerinde kaymasını izledim.

"Elbette." Başını salladı, ses tonunda da gerginlik vardı, bakışları sanki kadını yerine oturtması gerekiyormuş gibi Leon'a kaydı. Leon orada boş bir ifadeyle duruyordu, ama kendi öneminin ve küskünlüğünün ipuçlarının üzerinde dalgalandığını hissedebiliyordum. Başbakan Markos'la ittifakını kabul ediyor gibi görünebilirdi ama bu hiç hoşuna gitmemişti. Gerçek alfa arkamdayken, koridordan başka bir hapishaneye itilirken, odadaki iki büyük özentili alfa birbirlerine göğüslerini şişiriyorlardı, hepsi benim içindi.

Omzumun üzerinden bakarak Warwick'i görmeye çalışırken, gözlerim Caden'a takıldı. Orada durmuş dikkatle beni izliyordu, yüz hatları duygularını gizliyordu ama bir an için gözlerinde tanıdığım çocuğu gördüğümü sandım. Bana pek çok kez bakan o yumuşaklık ve sevgiyi. Zamanın testine dayanması gereken bir dostluk.

"Çekil!" Bir gardiyan beni daha sert iterek bağlantıyı kopardı ve beni özgürlükten daha da uzaklaştırdı.

Uzun, loş bir koridordan geçtik ve bir kat daha merdiven indik. Tenim sadece yeraltında yaşayabileceğiniz bir ürpertiyle karıncalandı. Dudağımı ısırđım. Nemli toprak ve durgun hava kokusu nabzımı iki katına çıkardı.

Gardiyanlar bizi birkaç güvenlik kapısından ve nöbetçi kulübesinden geçirerek küçük hücrelerle kaplı bir odaya soktular. Plan bana HDF'deki hapishaneyi hatırlattı. Hücreler benzerdi, çimento ve demir parmaklıklardan biraz daha fazlasıydı. Soğuk ve sertti. HDF'dekiler ise modern, steril ve daha aydınlıktı.

Bu yeraltı hücrelerini sadece birkaç ampul aydınlatıyordu ve mahkumlara tuvaletlerini yapmaları için sadece bir kova veriliyordu. Vêrhâza bile size bir battaniye ve işemeniz için bir delik veriyordu.

Figürler parmaklıklara yaklaşarak yeni gelenlere baktı. Çeşitli yaş ve ırklardan olmak isteyen yetişkin kadın ve erkekler.

Tüm Fae'ler.

"Onları arkadaki iki hücreye koyun." Gardiyanlardan biri önden giderek en uzaktakileri işaret etti. "Bunlardan kaçamazlar." Eğer burası HDF'ye benziyorsa, arkadaki hücreler daha güçlü ve tehlikeli fae suçluları tutmak için çok sayıda ağır hizmet kilidi ve daha kalın demir parmaklıklarla inşa edilmişti.

Bir çift asker beni kabaca bir hücreye iterken, bir grup da Warwick'i yanımdaki hücreye itti, aramızdaki duvar iki ayak kalınlığındaydı.

İçeri itilmeden hemen önce göz göze geldik.

Bağlantı henüz kurulmamıştı ama ufukta belirdiğini hissedebiliyordum. Şu anda gerekli hissetmesem de, onsuz da gözlerimdeki her şeyi okuyabileceğini, duygularımı uzaktan hissedebileceğini biliyordum. Ve bir kez daha bunu atlatacağımızı biliyordum.

Kavga ederdik.

Öldürürdük.

Hayatta kalırız.

Mırıltılar kulaklarıma ulaştığında göz kapaklarım dalgalandı. Gözlerim yanıyor ve başım yorgunluktan çarpıyor, sadece yüzeysel uyku anlarında sürükleniyordu. Vücudum ağrıyordu ve kaslarım soğuk beton zemin yüzünden kilitlenmişti.

Kafesimin diğer tarafında bir figür olduğunu hissedince gözlerim fal taşı gibi açıldı. Gözlüklerinin üzerinden bana bakan tanıdık bir adam gördüm. Burada ışıklar çok loştu ama Dr. Karl'ın tıknaz, kısa boyunu her yerde tanıyabilirdim. İki yanında iki gardiyan vardı.

Tepki vermeden, beyaz ceketinin cebindeki bir nesneye uzanmadan önce kolunun altına sıkıştırmadan önce panosuna notlar yazmasını izledim.

"Önce kanında birincil bir test yapmam gerekecek," diye konuştu adamlara. "Onu bağlayın."

Adamlar hücreme girip beni kollarımdan tutarak duvara yapıştırırken karşı koymadım. Warwick'in kafesin içinde sallanırken çıkardığı uğultuyu, tenime değen esintisini hissedebiliyordum.

"Kovacs?" diye hırladı parmaklıkların arasından bana doğru.

"Ben iyiyim," diye cevap verdim ona, sesim sabitti. Gardiyanların benim için hiçbir önemi yoktu. Tek odaklandığım şey birlikte büyüdüğüm doktordu. Tüm aşılarında, yaralarında ve kırık kemiklerimde yanımda olmuş, bana lolipoplar ve gülümsemeler vermişti. Bir zamanlar onun nazik bir adam olduğunu düşünmüştüm.

"Ne oldu sana böyle?" Elinde bir şırıngayla bana yaklaştığında alay ettim. "Doktorların insanlara yardım etmek istediğini sanıyordum."

"Ben de bunu yapıyorum." Koluma bir lastik bant sararak damarlarımı dışarı çıkardı. "Ben insanlara yardım ediyorum. *İnsanlara*. Fae özünün insan hastalıkları için aşılardan geleceği olmadığını nereden biliyorsun? Kanserin tedavisi?"

"Eretil disfonksiyon için mi?" Kaşlarımı ona doğru kaldırdım.

Aptal bir kızmışım gibi ofladı pufladı. "Bilim sürekli gelişiyor. Yol boyunca fedakârlıklar yapılmalıdır."

İğneyi koluma batırdığında irkilmemeye çalıştım.

"Bunu istediğiniz kadar mantıklı ve güzel gösterebilirsiniz, ancak gerçek bilim ile şarlatanlık arasında ince bir çizgi vardır. Tıpkı Dr. Rapava gibi konuşuyorsun. Her ne yapmak için başladıysa, deneylerini daha da ileri götürerek derin uçlara gitti. Sizin çizginiz nerede, *doktor*? Artık bir sınırınız var mı? Masum çocukları öldürmek, varlıkların özünü emmek, başka bir türü geliştirmek için bütün bir türü öldürmek ne zaman *bilim* için çok ileri gider?"

"Onlar masum değil. Var olmamaları bile gerekir. Bilime ve doğaya aykırıdır."

"Kim demiş? *Sen mi?* Diğer insanlar mı? Teknik olarak dünyaya ilk onlar gelmedi mi? Var olmayı hak etmediklerini söyleme hakkını sana kim veriyor?" Alay ettim. "Onlar bizden önce buradaydı. Belki de doğaya karşı gelen insanlardır." Ash gibi birini düşündüm - o doğa, güzellik ve nezaketti. Dünya ile bir bütündü. Asla doğaya karşı olamazdı. Fae'ler diğer canlılarla uyuma, aldıkları kadar çevreye geri vermeye inanırlardı.

İnsanlar bencil, kibirli, açgözlü, yeryüzünün kaynaklarını ve ihtişamını kendi kişisel çıkarları için çalan ve bunu kendilerine *borçlu olduklarına* inanan kişilerdi.

"Tabii ki şimdi *onların* tarafında olacaksın. Sen de *onlardan* birisin." Dr. Karl'ın dudağı yükseldi, kolumdan şırıngayı çekip çıkardı, namlusu kanımla doluydu. "HDF'ye geri döndüğün anda sende bir terslik olduğunu anlamıştım. İyi değildin. Yaptığım tüm testler başından beri doğruydu. Sen *yanlış çıktın*."

"Sizin gibi yardım etmeye ve iyileştirmeye yemin etmiş birinin bu kadar kapalı fikirli ve kabullenici olmaması üzücü. Siz bir sahtekârsınız, *doktor*." Başlığı iğrenerek tükürdüm, duygularım beni ele geçirince daha da yaklaştım. "Ve tahmin et ne oldu? Ben yanlış *dönmedim*... Ben hep böyleydim." Kelimeler ağzımdan çıktığı anda mideme bir korku düştü.

Ağzımı kapatarak, yüzümden herhangi bir duyguyu uzak tuttum. Ağzımdan kaçırmak istememiştim. Istvan ya da Dr. Karl'ın her zaman farklı olduğumu, peşinde oldukları şeyin ben olduğumu bilmelerini istemiyordum. Bırakın beni değiştirenin haplar olduğuna inansınlar, çünkü gerçeği öğrenirlerse ve beni bir şekilde kullanırlarsa... Bunu düşünemezdim bile.

Karl'ın göz kapakları daraldı, ne demek istediğimi anlamaya çalışıyordu. Birkaç vuruştan sonra başını salladı ve hücremden çekildi, nöbetçiler de peşimden gelerek kapıyı arkadan kilitledi. Başından beri bir fae olduğumu düşünmektense şimdi yozlaşmış olduğuma inanmayı tercih ediyorlardı. Benim büyümemi izlediler, benimle ilgilendiler ve insan çocuklarından farklı olmadığımı tanık oldular. Eğer benim hakkımda yanılıyorlarsa, bu fae'ler hakkında da yanıldıkları anlamına geliyordu.

Döndü ve benimle yüzleşti. "General Markos aradığımız şeyin anahtarının sen olduğunu düşünüyor. Mükemmel formül senin damarlarında saklı." Şırıngayı kaldırdı, sanki ona cevapları verecekmiş gibi inceledi. "Eğer haklıysa, bu binadan bir daha asla çıkamayacaksın." Durakladı. "Ve eğer yanılıyorsa, sonun baban gibi olacak." Beni boş yere bakarken bırakıp uzaklaştı.

Bölüm 10

"Warwick?" Ona en yakın köşede durarak kısık sesle fısıldadım. Dr. Karl ve küçük çetesi az önce kafesinden çıkmıştı. Girip çıkma hızlarına bakılırsa, Warwick onlara hiç karşı koymamıştı. "Warwick?" Tekrar seslendim. Geri çekiliyordu. Bağlantı geri geliyordu, ama yavaşça. Gölgesinin bir ipucu, bir enerji vızıltısı, ama gerçek olduğunu bilmesem yine de hayal gücüme bağlayabileceğim bir şey.

"Ben buradayım." Derin sesi alçak ve çakıllıydı, bacaklarıma tırmanıyor, içimi zonklatıyordu. Paylaştığımız bitişik duvara karşı yerde oturduğunu anlayabiliyordum.

"İyi misin?" Kendimi alçalttım, omurgamı aynı betona yaslayarak onu hissetmek istedim.

"Biraz kan aldılar diye mi endişeleniyorsun?" Adam homurdandı. "Prenses, okyanusları dolduracak kadar kan kaybettim. Sivrisinekler benden daha fazlasını aldı."

"Ben diğer şeylerden bahsediyordum." İşkence. Delik. Oyunlar. Duş odasında benden alındığından beri henüz birbirimize bağlanacak bir anımız olmamıştı.

Alay etti. "Daha kötülerini de yaşadım."

Parmaklıklardan dışarı bakmak için döndüm. Onu göremesem bile, aramızda sadece bir metre olduğunu biliyordum.

Warwick cevabını genişletmedi ve benim de ona ihtiyacım yoktu. Duygularımızı yüksek sesle dile getirecek bir tip değildik. Buna gerek de yoktu. Aramızdaki bağ konuşulan her kelimedenden daha derin ve güçlüydü.

Birkaç dakika sonra nihayet hayaletleri kastederek, "Onları çukurda hissettim - senin için öldürdüler," dedi.

İç çekerek başımı betona yasladım ve bacaklarımı göğsüme doğru çektim. "Onlar için geldiler..."

"Gri." Ciğerlerimi hırıltılı bir nefes almaya zorlayarak bana geri döndü. Kemiklerimin üzerinde gezinen unvanın gücü aynı anda hem ürkütücü hem de tanıdıktı.

"Bu ismi nereden biliyorsun?" Başımı onunkine doğru salladım. Hücre.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi, sesinde gerçek bir duygu yoktu. "İ etrafımı sardığını, beni beslediğini ve güçlendirdiğini hissedebiliyordum. Sanki birbirimizin şarj istasyonuymuşuz gibi."

Ne demek istediğini anlayarak köşeye doğru döndüm. Bunu ben de hissetmiştim. Enerjiyi her paylaştığımızda ya da diğerinin iyileşmesine yardım ettiğimizde, aldık ve verdik. Benim gücüm en başından beri ona bağlıydı, tıpkı onun benimkine olduğu gibi. Ve bu sadece bizi güçlendirdi ve birbirimize bağladı.

"Burada başımıza ne geleceğini bilmiyorum," dedim sessizce, başıma geleceklere dair gerçek korkularımı dile getirmeden. "Delik, kıyaslandığında bir tatil olabilir."

Nefesini verdi ve ben de onun aynı şeyi düşündüğünü anladım. Birbirimize yardımcı olacak bağlantımız olmasaydı, birimiz hayatta kalamayabilirdik.

"Bu bağlantıyı yeniden hayata döndüren şey ne biliyor musun..." diye sözünü kesti; sesi imalarla doluydu.

Küçük bir kıkırdama çıkardım. "Bu mesafeden biraz zor, Farkas." "Sertliğimi ve büyüklüğümü bir kez daha hafife alıyorsun Kovacs."

Bir kahkaha attım, elim yüzümü ovuşturdu, ancak sıcaklık uyluklarımda dans etti ve meme uçlarımı sıkılaştırdı. Beni en çılgın ve korkunç koşullarda bile tahrik edebiliyordu.

Adam yetenekliydi. Birden fazla yönden.

"Yanılıyor muyum?" Yerde bir şeyin kaydığını duydum, bakışlarım parmaklıkların arasından bana ulaşmaya çalışan elini yakaladı. "Sevişiyoruz prenses ve dünya bize teşekkür ediyor."

Ağzımdan ve burnumdan bir homurtu daha yükseldi, başım titriyordu. "Sana katılmıyorum." Kendimi köşeye doğru çektim ve elimi parmaklıkların arasından olabildiğince uzağa ittim.

Parmaklarımızın uçları birbirine değdi ve elektriğin kolumdan kıvılcımlar çıkararak doğruca amıma gittiğini ve nefesimi kesmeye zorladığını hissettim. Tenimiz neredeyse hiç temas etmiyordu ama onu hissetmek, ona dokunmak bana hayat veriyordu. Ciğerlerimi havadan daha fazlasıyla doldurdu.

"Hayat gibi hissediyorsun. Ciğerlerimdeki hava gibi." Warwick'in duyguları bana geri döndü, içimi doldurdu ve beni her heceyi çiğnemeye

zorladı.

Yemekti.

Warwick homurdandı, iki parmağını benimkilere dolayana kadar gerindi. Bu basit hareket içimdeki duyguları açığa çıkardı. Gözlerim yaşardı, parmaklıkların kolumu kesmesini umursamadan canımı kurtarmak için tutunurken dudaklarımdan küçük bir inilti kaçtı.

Ona karşı hissettiklerimden, hep hissettiğim ama yüzleşmekten korktuğum şeylerden hiç şüphem yoktu. Hâlâ da öyleydim. O, Caden gibi basit, tatlı, öylesine sevilen biri değildi. Warwick yıktı ve tüketti. Seni yerle bir eden, dünyayı da yanında götüren bir aşk.

Parmakları benimkileri daha da sıktı. Onun da aynı şeyi hissettiğini içten içe biliyordum. Bunu henüz yüksek sesle dile getirmiyor olabilirdik, ama oradaydı, aramızda kıvılcımlar çıkıyor, birlikte hayatta kalmamıza ya da ölmemize sağlam bir düğüm atıyordu.

"Kovacs..." Kulağıma bir nefes fısıldandığını duydum.

Sessiz bir çığlık attım. Rahatlama. Mutluluk. Çok azdı ama geri geldiğini bilmek için yeterliydi. Gölgeyi tüm gücümle ona doğru ittim. Sadece bir saniyeydi ama onun yanındaydım.

Duvara yaslanmıştı, başı tıpkı benimki gibi arkaya eğikti, gözleri kapalıydı, ağzını bir gülümseme gölgeliyordu.

Sanki beni hissetmiş gibi gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Şu I.O.U. oral sekslerine ne zaman başlamak istersen." Kaşlarını kaldırdı.

Göz açıp kapayınca kadar hücreme geri döndüm, bağlantı henüz uzun süre dayanacak kadar güçlü değildi.

"Yoksa üçlü yapmayı mı umuyorsun?" diye mırıldandı, parmağı benimkini okşarken.

"O zaman Akrep'i getirmeme sıcak bakıyorsun?" Sesimi umutlu bir neşeyle yükselttim, sırtışıma ağzımı kapladı.

Elimi acıyla çimdikledi. Ben de güldüm.

Ben parmaklarımı onun elinden çekip alamadan o parmaklarımı tuttu.

"Komik olduğunu mu sanıyorsun Kovacs?"

"Hayır, tamamen ciddiydim. Adam gerçekten çok seksi."

Efsaneden bir hırıltı geldi, eli daha sert kenetlendi. Hepsi saçmalıklı. İkimiz de başka kimsenin olmayacağını biliyorduk.

"Bütün erkek arkadaşlarının toplamı benim yanıma bile yaklaşamaz." Gerçek bu değil miydi?

"Ve dünyadaki tüm ağaç perileri, sirenler ve yılan değıştiriciler benimle yarışmayı *deneyemezler* bile."

"Bilmiyor muyum?" diye homurdandı. "Boynumda lanet bir tasma var ve ben bunu sadece istemekle ve sevmekle kalmıyorum... Ona ihtiyacım var."

Kaşlarımı çatıttım. "Senin tasman yok. Benim yanımda özgürce yürüyebilirsin, *Kurt*."

Son kelime ağzımdan çıktığı anda vücudumun tutulduğunu hissettim, kafamda birlikte olduğumuz, etrafımızda kan ve katliamın olduğu bir görüntü belirdi.

Gri. Kurt.

Sanki o da aynı şeyi yaşıyormuş gibi parmakları benimkileri boğdu.

"*Kovacs*." *Kalçamda* bir karıncalanma başladı, en hafif dokunuş kıvrımlarımın arasından kayıyordu.

"Siktir." Sırtım kamburlaştı, oksijenim kesildi, ellerim taşaklara dönüştü, tırnaklarım parmak eklemlerine battı.

Warwick'ten karanlık arzularla dolu bir ses geldi. Şehvetli.

Ellerinin görünmez hayaleti kalçalarımı hafifçe avuçladı, onları birbirinden ayırdı, ağzı hafifçe içimde gezindi. Dokunduğunda bile vücudum tepki veriyor, sıcak bir şekilde nabız atıyor, damarlarıma yayıldığını hissediyordum. Gerçek eline tutundum, göz kapaklarım kapandı, meme uçlarım sertleşti, cildim enerjiyle çatırdadı.

"Warwick." Dudağımı ısırdım, kalbimin her atışında onu daha belirgin bir şekilde hissediyordum. Dili daha derine kaydı, dudakları emdi ve ısırdı.

"Oh, tanrılar..." Mırıldandım, vücudum tepki verdi, kalçalarım kalktı, onun varlığına karşı itti.

Kirpiklerim titreyerek açıldı, bakışlarım bulanık su gözlerine takıldı, açlıkla parlıyordu, parmakları girişimi okşuyordu.

Sanki sabah bir düğmeyle açılmış gibi odanın ışıkları aniden yandı. Hava bağırان adamların ve metal şangırtılarının sesleriyle doldu. Ani sertlikle sarsıldım, elim Warwick'inkini bıraktı ve bir satırla bağlantımızı kesti. Vücudum öfkeyle çığlık attı, bir saniyede mutluluktan kopup korkuya gömüldüm ve nabzım kulaklarıma çarptı.

Ayağa kalkmaya çalışarak uzak duvara dayandım. Silahlı muhafızlar sıranın aşağısından bize doğru geliyordu, ayakkabılarının tabanları sabit bir ritimle çimentoya vuruyordu. Acı ve tehlikeyi haykıran bir sestir bu. Korku mideme çöktü, ertelememin sona erdiğini biliyordum.

Hücremin kilidini açarak kapıyı kırdılar ve bana emirler yağdırdılar. Elleri beni yakaladı. Kelepçeler bileklerimi sardı. Beni dışarı çıkardılar, neredeyse sürükleyerek koridora indirdiler.

"Kovacs!"

Başım döndü ve Warwick'in gözlerini yakaladım. Elleri parmaklıkların etrafında dönüyordu.

"Ne gerekiyorsa."

Bu bir istek değildi.

Muhafız kümesi beni dün geldiğimizden farklı bir yöne çekti, ilerledikçe ışıklarla aydınlanan yeraltı geçidi bana Ash ve benim buraya gelmek için indiğimiz geçitleri hatırlattı.

Başka bir hücre kümesinin yanından geçerken başım yana kaydı. Burası tıktık çocuklarla doluydu, her biri farklı yaş ve ırktan ama hepsi de fae'ydi. Daha yaşlı olanlar, dehşetlerini sadece feryatlarla ifade edebilen daha genç fae'leri tutarak bir ebeveyn rolü üstlenmiş gibiydiler. Hepsi hâlâ çocuktu ama yaşlarının çok ötesinde görünüyorlardı. Gözlerinde umut yoktu; sadece hayatta kalıyorlardı çünkü bizim yaptığımız buydu. Yaşama arzusu DNA'mıza işlenmişti.

Bakışlarım, Ash'le içeri girdiğimizde masanın üzerinde gördüğüm küçük kızı görmeyi umarak tek kafesi aradı. Kendime yardım edeceğime söz verdiğim kızı.

Orada değildi.

Bunu zaten biliyordum; hayatta kalmasının hiçbir yolu yoktu ama bu, o iğrenç hastalığın boğazımı yakmasına ve gözlerimi sulandırmasına engel olmadı.

Altı yaşlarında küçük bir çocuk sıksa kolunu parmaklıkların arasından uzatarak muhafızlardan birini yakalamaya çalışıyor ve "Açım..." diye inliyordu.

"Geri çekil iğrenç, pis fae." Bir gardiyan kemerindeki copu çekerek parmaklıklara vurdu. Tüy gibi saçları olan yaşlı bir kız, genç çocuğu hızla geri çekti; sopa ona isabet etmedi. Onu kendine doğru çekti ve gardiyana ters ters baktı.

Sonra küçük kızın gözleri benimkilerle buluştu, duvarları hâlâ yukarıdaydı ama ben onlardan uzaklaşmadan önce merakla beni izledi. İçinden asit fişkırdı

Midem kalp ağrısı ve öfkeyle doldu, öfke damarlarımda adrenalini ateşledi. Enerji hissi tenimden pompalanıyordu.

Başka bir koridordan döndük, yanında sadece kartla girilebilen bir dizi kapı vardı.

Boğazım düğümlendi, yutkunmakta zorlandım, beklenti yemek borumu zorladı. Bir güvenlik görevlisi kartını okuttu ve kapı açıldı. Diğer tarafta ne olduğunu içten içe biliyordum ama yine de buna hazır değildim.

Bir hırıltı boğazımı yardı, aşırı duyuşal yüklenme mideme bir yumruk gibi indi. Yüksek sesli bip sesleri, makinelerin uğultusu ve acı dolu çığlıklar kulaklarıma hücum etti. Burnum temizlik ürünleri, sidik ve vücut kokusu alırken, gözlerim her şeyi algılamaya çalışırken hareketlilikten bunalmıştı.

Ash ve benim aşağıya baktığımız yukarıdaki kubbe tavan odaya, mekândaki tüm acı ve dehşeti yansıtan bir genişlik veriyordu. Yukarıdan görmek, candan aşağıya bakmak, tam içinde olmaktan çok farklıydı.

Geçen seferden hatırladığımın iki katı masa vardı ve her biri Fae'lerle doluydu. Küçükten uzuna, zayıftan şişmana, gençten yaşlıya. Bu makinelere bağlanmışlardı, özleri boşaltılırken yer değiştirmeye zorlanıyorlardı. Bazıları dövüşüp ağlarken, geri kalanlar orada yatıyor, verecek hayatları kalmamış, sonlarının gelmesini bekliyorlardı.

Odanın arka tarafında daha da fazla su tankı vardı ve L şeklinde başka bir duvardan aşağı iniyordu. Çoğunun içinde boxer külot giymiş genç adamlar yüzüyordu. Bilinçleri yerinde değildi, monitörler ve tüplerle kaplıydılar, bir solunum cihazından nefes alıyorlardı. Sistemlerine Fae özü pompalanıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" Istvan göz hizama geldi ve ürpermemek için kendimi zor tuttum. Dikkatim o kadar dağılmıştı ki onu fark etmemiştim. Başını omzunun üzerinden salladı. "Yeni ve geliştirilmiş yöntem. Sadece ayrıcalıklı ve seçkin olanlar seçiliyor ya da bunu karşılayabiliyor. Bekleme listemiz şimdiden bir yıl uzunluğunda."

Nefesimi sabit tutmaya çalıştım, çenemi kilitletim, yüzüme bakmadım. Onu.

"Gel Brexley, sana göstereyim. Belki ne olduğumu görürsün yapmaya çalışıyorum. Burada yarattığım şey." Muhafızlarla konuşurken bana bir adım öne çıkmamı işaret etti. "Gidebilirsiniz."

Muhafızlar eğilerek onun emriyle geri çekildiler.

Tanklara yaklaştı ve birinin önünde durdu. Göğsüm sıkışarak bir ses çıkardı, gözlerim içerideki çoğunlukla çıplak adama kilitlendi. Onu tanıyordum. Onunla birlikte büyümüştüm. Istvan'ın sağ kolu Teğmen Andor'un oğluydu.

Istvan tankın yanında asılı duran bir panoya uzanarak okudu. "David Andor. Yirmi yedi yaşında. Geçen yıl dördüncü evre lenfoma teşhisi kondu."

Bunu hatırladım. HDF gücünü bırakmak zorunda kalmıştı. Sadece birkaç aylık ömrü kaldığı söylenmişti.

"Artık tamamen iyileşti." Istvan'ın dikkati ağır bir şekilde üzerimdeydi ve tepkimi bekliyordu. Egosunun benim hayranlık ve hayranlık duymama ihtiyacı vardı. "*Benim sayemde* ölümcül hastalığından kurtuldu. *Benim sayemde* yaşıyor."

"Yine de yaşıyor mu?" Bakışlarım ona yöneldi. "Yaşasa bile, senin esaretin altında olmayacak mı? Kalan günlerini sana borçlu. Ve bu günler onun düşündüğünden daha kısa olabilir."

"Öyle değil, ama yine de hayatın için ödenecek küçük bir bedel değil mi?" Istvan neredeyse omuz silkti, ses tonu ticari bir havaya büründü. "Ama bu yolla, sizin deyiminizle, *esaret altında* olmadıklarını gördük. Biri dışında hapların yan etkilerinden hiçbirine sahip değiller." Ayaklarının üzerinde kaydı. "Dr. Rapava'nın bu tür bir fae-insan transferi üzerine temel teorileri ve deneylerinin bulguları iyiydi. Çok daha yüksek bir başarı oranına sahip. Neredeyse hatasız."

"Neredeyse hatasız mı? Bu da ne demek oluyor?" Hâlâ arkamdan kelepçeli olan kollarımı oynatarak karşılık verdim. "Ve ben de onların senin emirlerini yerine getirecek itaatkâr köpekler olmasını isteyeceğini düşünürdüm."

"Çoğu insan uşak olmak için yaratılmıştır. Sadece tarih boyunca liderlik etmesi gereken seçkin birkaç kişi vardır." Tanklara başıyla işaret etti. "Ve onu değiştirenler daha da azdır."

"Kendini kastediyorsun." Burnumu kırıştırdım. "Zenginler oğullarını kurtarmayı göze alabilirken, daha az varlıklı olanlar sizin köleleriniz oluyor."

Yüz hatlarını bir gülümseme kapladı ve kollarımdaki tüyleri diken diken etti. "Sen gerçekten de Romanya'nın harika bir hükümdarı olurdun. Benim için büyük bir değerdin." Yüzünü tamamen bana çevirdi. "Andor ve tüm ailesi, ileride Daniel'a ne olursa olsun, sonsuza dek bana borçlu olacaklar. Maddi olduğu kadar duygusal olarak da."

"Ah, evet, hatırlıyorum. Sana borçlu olanlara sahip olmak dostluğa sahip olmaktan daha iyidir," Istvan'ın Caden ve bana birçok kez söylediği

bir cümleyi tekrarladım

zamanlar. "Arkadaşlar hiçbir zaman tüm dünyası sizin ellerinizde olan bir insan kadar sadık değildir."

Öğretilerini hatırladığımda gözlerinde kendini beğenmiş bir ifade belirdi.

"Keşke sen ve Caden tavsiyelerimi gerçekten dinlemiş olsaydınız.

Her şey çok daha farklı olabilirdi."

Göz kapaklarım Markos'a doğru daraldı, sezgilerim altta yatan daha derin bir anlam sezdi.

"Peki her şeyi çözdüysen bana neden ihtiyacın var?" David'e başımı salladım.

"Çünkü her ne kadar ilerliyoruz olsak da, bu konudaki tek zayıflık... hala ölüyorlar. David hastalıktan kurtardığımız ve daha sonra ölen ilk kişi değil. Hepsi de pulmoner emboli yüzünden."

"Hepsi mi? Andorlar biliyor mu?" Istvan'a bakışımı daralttım. "Nasıl olsa öleceğini mi?"

"Eğer ölürse, bu kanserden olmayacak."

Dişlerim birbirine kenetlendi. Istvan'a duyduğum nefret ve tiksinti beni neredeyse boğuyordu. Teğmen Andor pisliğin tekiydi. Adamdan nefret ediyordum ama Markos'un yaptığı zalimliğin de ötesindeydi. Onlara umut vermişti, oğullarını geri vermişti. Ama yine de onlardan koparılacaktı ve ellerine geçen tek şey sonsuz borç ve zoraki sadakat olacaktı.

"Bu yüzden beni bu kadar etkiliyorsun." Istvan beni bir böcek gibi inceledi. "Fae lorduyla *kaldıktan* sonra ilk döndüğünde Dr. Karl'ın testlerini daha fazla dikkate almalıydım. Şimdi dikkat ediyorum, özellikle de Vêrhăza'da yaptıklarından sonra. Garip bir şekilde, bana böyle bir hediye verdiği için fae lorduna teşekkür etmem gerektiğini hissediyorum. Sen benim mucizem olabilirsin."

"Bu saçmalığı kestiğimize sevindim. Daha HDF'ye dönmeden Killian'la birlikte olduğumu biliyordun. Beni gözetledin. Benimle oynamaya çalıştın. Ölümümü bile planladın, Caden'ı manipüle etmek için suçu Fae'lere attın."

"Ve sonunda o gece ofisimde olduğunu itiraf ediyorsun.

Gizlice dinlemek. Ve benden çalışıyor."

Cevap vermedim. Bu bir soru değildi.

"Şanslıyım ki seni öldürmedim, çünkü benim için çok daha yararlı hale geldin." Kaşlarını kaldırdı. "Ve Vêrhăza'da gördüğüm şey... Senin neden özel olduğunu bilmiyorum. Haplar neden başkasında değil de sende işe yaradı. Neden yaşadığını ve geliştiğini. Nasıl sihrin var." Başını öne eğdi. "Senin hayatta kalman, buraya getirilmem gerektiğini hissediyorum, böylece amacıma ulaşabilirim -insan türünü kurtarabilirim."

"Tabii ki." İçimden kuru bir kahkaha patladı. "Her şey seninle ilgili. Bir kral ya da Tanrı olduğunuzu ve narsist bir psikopat olmadığınızı."

Ağzı kapandı, çenesindeki bir sinir zıpladı. Istvan ve ben birbirimize bakarken makinelerden gelen tıslamalar ve acı çığlıkları çok uzakta hissediliyordu. Bir adım atarak bana yaklaştı, buz mavisi gözleri öfkeyle doluydu.

"Kendine dikkat et. Yıllar boyunca sana karşı çok hoşgörülü davrandım. Sana ailem gibi ve hak ettiğinden çok daha iyi davrandım, özellikle de baban ve Andris'in yaptıklarından sonra."

Andris'e olanlardan duyduğum öfke ve keder yemek borumu yakıyor, içimdeki ateşi harlıyordu. Istvan, Ling'i gözleri önünde kafasından vurmuş, sonra da onunla beni ringde karşı karşıya getirmişti; tüm bunlar Andris aşık olduğu ve dünyanın o kadar da siyah ve beyaz olmadığını anladığı için olmuştu.

"Hayatta olmanızın tek nedeni damarlarınızdaki kan." Daha yakına eğildi. "Onun bir kopyasına sahip olduğumuz an, ölürsün. Ve ölü *kalmanı* sağlayacağım." Vurguladı. "Sonra seninle ilgili her şeyi unutacağım. Tıpkı oğlumun onu iyileştirdikten sonra yapacağı gibi."

"Onu iyileştirdin mi?" Geri çekildim, alnım kırıştı.

Istvan omuzlarını geriye iterek daha dik durdu.

"Andris'in Fae grubundan da farklı döndüğünü fark etmediğimi mi sanıyorsun? Belki kan olarak değil ama zihin olarak. Sana karşı her zaman zayıftı, ama şimdi daha da zayıf, hem de *Fae'lere karşı*. Bunu daha önce de görebiliyordum, ama dün gece onlara karşı hisler geliştirdiğini gösterdi. Büyük resmi görmesi gerekiyor." Burnuna acı bir koku geldi. Istvan için empati ve şefkat bir zayıflıktı.

"Onu daha güçlü yapmayı umuyorum. Güçlü. Zayıflıktan ve duygusallıktan etkilenmez. Olabileceğini bildiğim lider." Istvan döndü, tankların yanından geçerek bitişik duvara dayalı yeni sıraya doğru ilerledi.

"Sen neden bahsediyorsun?" Arkasından gittim ve son beş yılımı birlikte geçirdiğim adamın yanında durdum. Bakışları en sondaki yeni su deposundaydı.

Yavaşça, bakışlarım
onunkileri takip etti. Oh.

Aman Tanrım. Tanrım.

Dudaklarımdan sert bir ses çıktı ve geriye doğru sendeledim, gözlerim dehşet içinde açılmıştı.

Vay canına. Lanet olsun.

Tankın içinde sadece külotuyla, vücudunun her tarafına takılı ekipman ve monitörlerle yüzen bir figür vardı, gözleri kapalıydı.

"Caden." Adı daha çok bir ciyaklama gibi çıkıyordu, ciğerlerim kasılıyor, hava alamıyordum. Konuşamıyor ya da hareket edemiyordum; Istvan'ın biricik oğlunun, bir zamanlar sevdiğim ve hâlâ baktığım çocuğun bir laboratuvar deneyi olarak kullanıldığını görmenin şokuyla donup kalmıştım. Onu daha dün gece gördüm, babasının yanında duruyordu. O zamandan beri ne oldu? Bu Caden'in seçimi miydi?

"Merak etmeyin, o iyi." Istvan tankının yan tarafında bulunan, hayati değerleri ve kan basıncını gösteren elektronik bir pede baktı. "Oğluma zarar verecek hiçbir şey yapmam. Onu daha iyi yapabileceksem yapmam. Daha güçlü. Yenilmez. Kendi başına bir *efsane*."

Onun sözleriyle mideme taş gibi bir korku düştü. Bu ne anlama geliyordu?

"Daha sonra yapılacak ameliyat için hazırlanıyor." Istvan sanki oğlunun omzunu gururla sıvazlıyormuş gibi cama vurdu. Bakışları arkama, kapılara yöneldi, gözlerinde heyecan dansı vardı. "Konu açılmışken..."

Onu hissettim. Vücudum aşinalıkla tutuştu, daha bakamadan orada kimin olduğunu biliyordum. Istvan'ın planı aniden netleşmişti. Düşündüğümünden bile daha hasta ve sapkındı, ama şimdi geleceğini görmem gereken bir şey gibi görünüyordu.

"İşte bağışçı geliyor," diye aktardı Istvan.

Döndüm ve bakışlarım su rengi gözlere takıldı.

Warwick.

Bölüm 11

"Hayır!" Dudaklarımdan bir çığlık koptu. Bir anda muhafızlar üzerime çullandı ve Warwick'e ulaşmamı engellediler. Ona doğru ilerlediğimi fark etmemiştim bile.

"Te gecí!" Seni orospu çocuğu! Başımı çevirdiğimde yüzünde mağrur bir sırıtışla Istvan'ı gördüm. Gardiyanlarıma karşı koyarak kendimi ona doğru attım. *"Mi a fasz van veled?" Bunu neden yapıyorsun?*

"Çünkü yapabilirim," diye dürüstçe cevap verdi Istvan. "Eğer bu adam tüm hikâyelerde anlatıldığı gibiyse -ölümcül, güçlü, ölümden bile kaçabilen- hangi baba oğlu için bunu istemez ki? Senin de bu kadar derinden sevdiğini iddia ettiğin oğlun için bunu isteyeceğini düşünürdüm." Önce Caden'a, sonra Warwick'e baktı, sesi alaycıydı. Meydan okuyordu. "Ah, gençlik aşkı ne kadar da geçici. O an için çok ateşli, zaman için çok dayanıksız."

"Konuşmalısın," diye tükürdüm. "Rebeka nerede? Politik nedenlerle genç bir kız için onu ne kadar çabuk harcadın?"

"Evliliğin bir değeri olmasının tek nedeni ülkeler arasındaki bağları güçlendirmek ve daha fazla toprak talep etmektir. Rebeka artık işime yaramıyordu."

Sözleri karşısında yüzüm kızardı.

"Bana öyle bakma. O kadar da saf değilsin. Rebeka da hayatta daha yüksek bir konuma ulaşmak için beni kullandı. Ama sen beni bu kadar kalpsiz bulmadan önce, onu sevdim. Onu her zaman seveceğim ama ülkem, halkım her şeyden önce gelir."

"Yani egon önce gelir demek istiyorsun," diye çıktım. "Etrafına bir bak, bunun insanlarla ya da birilerine yardım etmekle hiçbir ilgisi yok." Tanklardaki denekleri, masalarda işkence gören insanları işaret ettim. "Bu sadece seninle ilgili. Senin güce olan açlığıyla ilgili."

Çenesini kaldırdı. "Senden büyük resmi görecektir kadar bilge olmanı beklemiyorum. Hayatın acımasızlığını anlamayı ve fedakârlıkların her zaman

ilerlemesi sağlanmalıdır."

"Ben. Bilmiyorum. Bilmiyorum. Fedakarlıklar mı?" Her kelimeyi zehirle tükürdüm. Kaybettiğim onca insan, yaşadıklarım, hayatta kalmak için yapmak zorunda kaldıklarım.

"Sen gençsin. Hayatın ne kadar acımasız olabileceği hakkında hiçbir fikrin yok."

Gençlikteki kibir ve kadın düşmanlığının acıdan etkilenmediğiniz anlamına geldiği ve kadın olmanın asla zorluk yaşamadığım anlamına geldiği imasını reddettim. İğrenç olan, yaşadığım işkenceleri, saldırıları ve kalp kırıklıklarını bilmesine rağmen ona karşı hâlâ saf ve aptal olmamdı. Hiçbir fikri olmayan oydu.

"Seni anlamıyorum." Başımı salladım. "Fae'lerden nefret ettiğini iddia ediyorsun ama tek istediğin onlardan biri olmak."

"Onlardan *biri* olmak istemiyorum." Dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Onlardan *daha iyi* olmak istiyorum." diye cevap verdi, sanki bu dünyadaki en bariz şeymiş gibi. "İnsan ve Fae'nin birlikte en iyisi."

"Bu sadece bir melez değil mi?" Şaşkınlıkla göz kırptım. "İğrenç dediğin insanlar mı?"

"Melez değil, *kendi* türümüz. Bir süper asker." Kasıtlı olarak bana baktı. "Ne Fae ne *de* insan."

Ne fae ne de insan. Buz omurlarımdan aşağı kayıyor, nabzım kulaklarımda çarpıyordu.

"Ne demek istiyorsun?" Kuru dudaklarımı yaladım, cevabı seziyor ama yanıldığımı umuyordum.

"Dr. Karl bu sabah kan tahlilinizi yaptı." Istvan bana döndü. "Ne bulduğunu biliyor musun?"

Boğazımdan hiç ses çıkmadı.

"İmmünoglobulin M seviyeleriniz geçen seferkinden bile daha yüksek, ki zaten hayatta kalma seviyesini çoktan geçmişti." Kollarını arkasına sıkıştırarak yaklaştı. "Hapları aldıktan sonra artık insan olmadığını biliyorum. Ancak, seviyeleriniz burada test ettiğimiz fae'leri bile gölgede bıraktı."

Hapların bununla bir ilgisi yok. Ben hiç insan olmadım. Yutkunurken çıkardığım sesin kulaklarımda yankılandığını duyabiliyordum.

"Kanını test ettiğimizde ne bulduğumuzu biliyor musun?" Istvan başını Warwick'e doğru salladı, bakışlarım onu takip etti. Onunla ilgili bir şey kafamda bir alarmin çalmasına neden oldu, ancak Istvan'ın sesi analiz edemedi beni geri çekti. "Aynı şey... sadece senin seviyene yakın değil, *tamamen aynı.*"

Tek bir kasım bile kıpırdamadı; yüzümden hiçbir ifade geçmedi.

"Başka ne bulduk biliyor musun?"

Sessizlik.

"İkiniz de insan ya da fae sınıfına girmiyorsunuz."

Amina koyayım.

"Ordumu kurmak için artık bu nektara ihtiyacım yok. Tam burada duruyor." Bize başıyla işaret etti. "Sen ve Warwick sıfır noktasısınız. Yeni bir ırkın başlangıcı."

Ağzım onun iddialarını çürütmek için açılmıştı ki Warwick'ten gelen bir hareket dikkatimi ona yöneltti. Bacakları eğildi ve tökezleyerek muhafızların arasına geri döndü.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım; kıpırdamıyordu, gözleri donuktu, dengesizdi. Bunca zamandır tek kelime etmediğini, hatta muhafızlara karşı koymaya çalışmadığını fark ettim.

"Ona ne verdin?" Boğazımın arkasında bir alarm zili çaldı.

"Hadi ama Brexley. Sana daha iyisini öğrettim. Gerçekten de efsane olarak bilinen bir adamı sakınleştirmeyeceğimi mi sanıyorsun? *Kurt* denen adamı?" Istvan Warwick'e yaklaştı ve canavar adamı incelemeye başladı. Warwick'in ona sağlayabileceklerinden duyduğu heyecanla gözlerinde ağgözlülük filizlendi. Yaratabileceği şey.

"Lütfen..." Muhafız grubuyla boğuşarak birkaç adım daha yaklaştım. "Ona zarar vermeyin."

Istvan'ın kafası bana doğru döndü, yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi. "Onu *seviyorsun*."

Bu iddia beni içine çekti. Cevap vermedim. Istvan'ın kalbimi bilmesine izin yoktu. Düşüncelerime ve duygularıma erişmesine. Yine de, yüz ifademi kilitlemiş olsam bile, her tarafımda yazılı olduğunu biliyordum.

Kelime çok küçük görünüyordu. Warwick için hissettiklerimi dört harf bile karşılayamazdı. Birlikte sahip olduklarımızı. Zaman ve mekan bile bizi tutamazdı. Sadece birbirimize bağlıydık.

Yatakta kanadık. Savaşta sevdik.

Doğaya meydan okuduk ve
ölümünden kaçtık.

Aşk, hissettiklerimin yanında önemsizdi - onun için neleri feda edebileceğimin yanında.

"Onun yerine beni kullan." Teklif dudaklarımdan döküldü. "Kanımı al. Caden ya da istediğin kişi üzerinde kullan. Sadece onu bu işin dışında tutun."

Istvan'ın özünü parçaladığı, Warwick'in sahip olduğu her şeyi, onun içindeki parçamı, paylaştığımız bağı aldığı düşüncesi. İhlallerin en kötüsüydü. Warwick'in parçalandığını, aramızdaki bağı sonsuza dek koptuğunu hissetmektense canlı canlı derimin yüzölmesini tercih ederdim.

"Hepsini alıyorum, ikinizden de." Istvan'ın kibri alaycı ve acımasızdı.

İddiası göğsümü tekmeledi, ciğerlerim hırıldadı. Warwick'in özünü ve kanını kurutacaktı.

Öfke damarlarımda cızırıyordu, kırılan parçalarımı dövüyor ve yeniden inşa ediyordu. "Yapma. Sikeyim. Dokunma. Ona."

Istvan'ın yanakları kıpkırmızı oldu, botları bir santim kalana kadar bana doğru ilerledi. "Bana ne yapacağımı söyleme cüretini mi gösteriyorsun?" Ire yanağındaki kasları gerdi. "İstediğimi, istediğim zaman alırım." Geri adım attı ve Warwick'e doğru döndü.

Bahse girmek ister misin? İçimde bir ses duydum. Yaşam ve ölüm arasında yaşayan bir güç; kemiklerimi titreten bir güç. Bileğimdeki kelepçeler ben onları çektikçe inledi, yeraltı odasında esen rüzgâr saçılarını savurdu. Bakışlarımı Istvan'ın üzerine diktim. Warwick'le olan bağlantımı aramızdaki sıcak bir tel gibi hissedebiliyordum, ancak büyümü hızlandıran daha fazla güç yerine, bağlantımıza hafif bir halsizlik dokunuyordu.

Istvan bana döndü. Gözlerinde korku yerine kendini beğenmişlik gördüm. Koluma bir acı saplandı ve başım omzuma düştü.

Dr. Karl orada durmuş, elinde bir şırıngayla koluma sıvı veriyordu.

Uyuşukluk dalgası neredeyse anında etkisini gösterdi, beni ileri doğru salladı, muhafızları benimle birlikte tökezlemeye zorladı, beni ayakta tutmaya çalıştı, içimdeki ateş bir kova su gibi sönüyordu.

Göz kapaklarım açık kalmak için çırpındı ama görüşüme bir bulanıklık girerken kaslarım gevşedi.

"Ben her zaman on adım öndeyim, Brexley." Istvan kelepçelerini çekti. "Her zaman."

Dr. Karl bana her ne enjekte ettiyse, beni uyanık tuttu, ancak bulanık bıraktı, önemli bir şeye zar zor tutunabildim. Hiçbir şey anlamıyordum.

Zihnim düşüncelere uzun süre tutunamadı; toz gibi uçup gittiler. Unutulup gittiler.

Ana odadan çıkarılıp tıbbi ekipmanla dolu daha küçük bir laboratuvara götürüldüğüme dair belli belirsiz bir anı hala beynimin bir yerlerinde dolaşıyordu. Beni yere yatırdıklarını, bileklerimi ve ayak bileklerimi bir sedyeye kelepçelediklerini ve ardından iğneler batırdıklarını hatırladım.

Burada dakikalarca ya da günlerce kalmış olabilirdim; bilmiyordum. Kolumdan gelen, tüpün içinde kıvrılan ve bir kan torbasını dolduran kırmızı sıvıyla kendimden geçmişim. Dr. Karl şimdiye kadar torbayı birkaç kez değiştirmişti. İçimden bir ses bunun anormal olduğunu, benden tek seferde bu kadar çok kan alınmaması gerektiğini söylüyordu. Kimse bu kadar kan kaybıyla hayatta kalamazdı. Bu beni üzdü. Kanımı saklamak istiyordum. O benim kanımdı.

"Nasıl gidiyor?" Tanıdık bir ses beni transımdan uyandırdı. Istvan odaya girdi, sorusunu doktora yöneltmişti.

Dr. Karl'ın başı baktığı mikroskoptan kalktı, gri kaşları çatıldı. "Bu olağanüstü. Tamamen imkânsız." Başını iki yana salladı. "Ama emin olmak için ikisini de birkaç kez test ettim."

"Ne?"

"Ne kadar çok alırsam, sistemi kendini o kadar çok koruyor ve benim onu tüketebildiğimden daha hızlı bir şekilde kendini yeniliyor. Antikorları çok yüksek, ama her yükseldiklerinde daha da güçleniyor gibi görünüyor." Bir kolunu bana doğru uzattı. "Şimdiye kadar dört kez gizlice sakinleştirici vermek zorunda kaldım. Vücudu kendini iyileştiriyor, ilacı yakıyor."

Istvan burnunu sümkürdü. "Onu bir düzineden fazla kez yeniden uyutmak zorunda kaldık."

Onu.

Warwick.

"Geçen sefer bana getirdiğiniz kan... Onunkiyle aynıydı... yine." Dr. Karl'ın sesini hafif bir histeri yükseltti. "*Her seferinde, ne kadar az ya da ne kadar çok alırsam alayım, hep aynı seviyede oluyorlar. Aynen öyle. Bu çok garip.*" Bir eliyle terli alnını ovuşturdu. "Sanki birbirlerine bağlılar. Telepatik bir bağlantı ya da onun gibi bir şey."

"*Hayat sizi birleştirir ama ölüm sizi bağlar.*" Tad'in düşüncesi kafamın içinde titreşti. Aramızdaki şeyin bilimsel bir yanı yoktu. Bu bizim DNA'mızda vardı, kemiklerimizden, kanımızdan oluşuyordu. Hayatlarımız birbirimize dolanmış ve bükülmüştü. Koruyucu ve savunmacı.

"Warwick?" Zihnimde ona seslendim.

Vızıltı oradaydı ama ilaçların ve yorgunluğun etkisiyle geri çekildiğini zar zor hissedebiliyordum. "*Prences...*"

Istvan, "Bu tür bilimlere inanmadığını sanıyordum," diye konuşarak dikkatimi tekrar onlara yöneltti.

"Fikrimi değiştiriyor olabilirim." Dr. Karl tekrar başını okşadı. "Aksi takdirde bunların hiçbiri mantıklı değil. Bu ikisi birbiriyle bağlantılı; hiç şüphem yok. Ama asıl soru bunun nasıl, neden ya da ne anlama geldiği?"

Istvan doktordan bir adım uzaklaşıp kapıya doğru ilerleyerek, "Ben de bunu anlamamı bekliyorum," diye cevap verdi. "Gitmem gerekiyor. Bu *haydutlar* sınırı aşmaya başladı. Bana olan faydaları ortadan kalktığında, sonunda sonsuza dek koparabileceğim bir diken olacaklar."

Haydutlar mı?

"Tazılarla yıllardır bir anlaşmanız olduğunu sanıyordum?" Dr. Karl'ın kafası kalktı. *Ne? Tazılar mı? Vincent'in çetesi mi? Yıllardır süren bir anlaşma mı?* "İhtiyacın olduğunda senin emirlerini yerine getireceklerdi ve sen de onları rahat bırakacaktın, Vahşi Topraklar'ı sınırsızca yağmalamalarına izin verecektin."

"İşlerim hariç. Anlaşmamızın bu kısmını unutmuş görünüyorlar. Sıçanlara gerçekte kimin yetkili olduğunun, bu şehri ve *onları* kimin yönettiğinin hatırlatılması gerekiyor." Istvan kelepçelerini çekiştirerek kibirle kabardı.

Tazılar Istvan için mi çalışıyordu?

Vincent, Istvan'la anlaşma yapacak son adam gibi görünüyordu. Ama aynı zamanda, eğer bundan istediğini elde ederse, soygun ve cinayetlerde serbest kalacak, işini, kârını ve çetesini büyütekti - bu tam da Tazıların yapacağı şey gibi görünüyordu.

Şansım varken Vincent'in bağırsaklarını deşmeliydim.

Arkamdan kapı açıldı ve ardından bir kadın sesi geldi. "Efendim, onunla ne yapmamı istiyorsunuz?"

O ses. Neden tanıdık geliyordu?

Yanıldığımı umarak boynumu yukarı kaldırdım ve kapıya bakmak için geriye döndüm.

Ben değildim.

Buraya girmeme yardım eden kadın, Maja'nın kızı Lena kapıda duruyordu, yanında da on sekiz yaşlarında genç, cılız ve pis bir insan kızı vardı.

Kısa bir an için Lena'nın bakışları benimkilerle buluştu. Kalbim küt küt atmaya başladı. Dehşet midemi kavradı ve beni uyuşturucunun neden olduğu sersemliğimden kurtardı.

Lena'nın gözleri irileşti ama şaşkınlığını çabucak örttü, sanki ben masanın üzerindeki bir yumrudan başka bir şey değilmişim gibi başını sertçe İstvan'a çevirdi.

"Efendim?" Boğazını temizledi.

"Evet. Onu burada bırak." İstvan emretti. "O zaman git oğlumun tankını bu gece için hazırla. Döndüğümde hazır olmasını istiyorum."

"Evet, efendim." Başını eğerek alçak bir reverans yaptı ama dikkati tekrar bana kaydı. Kısa ama beynimin çözemediği bir şeyle doluydu. Bir uyarı mı? Bir tehdit mi? Onu gerçekten tanıyor ya da güveniyor muydum?

Ben daha gözümü kırpamadan Lena gitmiş, kızı kapının yanında titreyerek ve yalnız bırakmıştı. Kaçmaya bile çalışmadı. Acı verecek kadar zayıftı, saçları tel teldi ve yüzü birkaç yıl önce bu ülkeyi kasıp kavuran ve Vahşi Topraklar'da binlerce insanı öldüren çiçek hastalığından dolayı yara bere içindeydi.

"Keşke burada olabilseydim ama gitmeliyim. Bu sorunu hallet." İstvan kızın etrafından dolanarak ona selam bile vermedi. "Her şeyi belgeleyin ve bir sorun çıkarsa benim için birini gönderin." İstvan son krizine odaklanmış bir halde kapıdan çıktı.

"Buraya gel kızım." Dr. Karl bir deri bir kemik kalmış kızı sedyede benimkinin yanına oturtarak emretti.

Dehşet göğsümde karıncalandı, görüşümü ve zihnimi daha da netleştirerek sessizce sedyeye tırmanışını izledim. Titriyordu. Yenilmiş.

"Ne yapıyorsun sen?" Bakışlarım onunla Dr. arasında gidip gelirken tısladım. Karl.

"Kan naklini test ediyoruz. Kan gruplarını sizinkiyle eşleştirecek şekilde değiştiriyoruz." El ve ayak bileklerini bağladı, yuvarlanan kan torbasını ona yaklaştırdı, bileğine bir şırınga taktı, bir tüp onu benim kan torbama bağladı.

"Hayır." Kelepçeleri çekiştirdim, kalp monitörümdeki bip sesleri gittikçe hızlanıyordu. "Bunu yapamazsınız." Yapabileceklerini ve yapacaklarını bilmeme rağmen. Sözlerim anlamsız ve boşunaydı.

"Bu kız cinsel hastalıklarla boğuşuyor ve sefalet içinde yaşadığı için yetersiz beslenmeden muzdarip. Bu ona sunduğumuz harika bir fırsat." Dr. Karl, kızın ayaklarına kapanması gerekiyormuş gibi konuşuyordu; onun gibi bir çöp parçasına yardım etmek için bir dakikasını ayırması onur vericiydi. "Hayatında iyi bir şeyler yapmak için bir şans."

"Bunun ne yapacağını bilmiyorsun." Kelepçeleri daha sert sıktım.

"Birinin sakinleşmesi gerekiyor." Dr. Karl bana döndü. Ben daha tepki vermeden bana bir sakinleştirici daha sapladı, içim anında ısındı ve eridi, ancak zihnim aşağı inmekte zorlandı. Başımı salladım, reddettiklerim dilimin ucuna kadar geldi, gözlerim sulandı.

Uymaktan başka seçeneğim yoktu. Uyuşukluk, ihlal edilme hissiyle birlikte beni ele geçirdi. Özüm benden koparılıyor ve bir yabancının içine itiliyordu. Her şey puslu bir transa dönüşmeden önce boğazımda sadece bir çığlık düğümlendi.

"Bu bir saat kadar sürer. Sonra nerede olduğunuzu test etmek isteyeceğim." Dr. Karl makineyi çalıştırdı ve kanımı koluna pompaladı.

Bitkinlik göz kapaklarımı dalgalandırdı. Bedenim kendini savunmak için çok çalışıyordu ve ben onu korumak, makinelerin özümde daha fazla tecavüz etmesini engellemek için hiçbir şey yapamıyordum. Almak, ihlal etmek, soymak.

Yirmi dakika boyunca kırmızı sıvı sürekli damarlarında dolaştıktan sonra, sonsuza dek benim için kayboldu, sanki elektrik çarpmış gibi kıpırdanmaya başladı.

"Nasıl hissediyorsunuz?" Dr. Karl ona bakmadı bile, monitörü kontrol ediyor ve panosuna notlar yazıyordu. "Baş dönmesi? Mide bulantısı?"

"Aslında..." Dudaklarını yaladı. "Harika hissediyorum." Sesi yumuşak ve hafifti, ancak güçlüydü ve hayatın verebileceği acı ve ıstırapın bilgisini taşıyordu.

"Hissettiğiniz her şeyi anlatın." Dr. Karl bir otoskop çıkararak kadının gözlerinin içine baktı.

"Sanki günlerce koşabilirmişim gibi. Hiç hissetmediğim bir enerji hissediyorum..." Kıkırdayarak konuştu.

Başımı çevirip ona baktığımda ela gözlerinin ıslıl ıslıl olduğunu, yanaklarının her geçen dakika daha da kızardığını, çürüklerin hafiflediğini fark ettim. Saçları bile parlıyordu.

Benimkini çalıyor sun.

"Sanki zar zor oturabiliyorum. Daha hafif ve sağlıklı. Bunu söylemem garip mi? Ama bu doğru. Kendimi güçlü hissediyorum. Güçlü."

Her şeyi yazdı. Tıslama ve bip sesleri, damarlarımda yanan bir alarm gibi cıvıladı.

Saldırıya uğradı. Harap edildi. Kirletildi.

"*Warwick...*" *Elimi* uzattım, aramızdaki bağı seyreldiğini hissettim, okyanustaki tek bir mürekkep damlası gibi. Artık vızıltıyı zar zor hissediyordum. Onun iyi olduğunu bilmek için.

"Farkas?"

Hiçbir şey.

Hayır. O benim! Öfke uyuşturuculardan geriye kalanları yaktı, korku midemde dönüyor, boğazımın arkasından aşağı kaynıyordu.

Çırpınma sesi ani bir hareketle dikkatimi kıza yöneltti. Kız öksürmeye ve hırıldamaya başlarken kelepçeli bacakları ve kolları sedyeye şiddetle çarpıyordu.

Ağzı açık, nefes almak için çırpınıyor ama hiç alamıyor gibi görünürken ağzım açıldı.

Ne oldu lan? Bir dakika önce iyiydi.

"Ne oluyor be?" Dr. Karl ona doğru ilerledi. Kızın vücudu masanın üzerinde kasılırken ve sarsılırken ne yapacağını bilemiyor gibiydi ve aceleyle sakinleştiricisini bulmaya çalıştı.

"Ona yardım edin!" Çığlık attım.

Sesler boğazını parçaladı, yemek borusunu yırttı. Kan bir fıskiye gibi fişkırdı ve onu boğulmaya zorladı. Başı bana doğru döndü ve gözlerinden ve ağzından akan kanı izlerken dehşet içinde donakaldım, Killian'ın laboratuvarında o kadının gözümün önünde ölmesini izlediğim güne geri döndüm. Ruhumu lekeleyen o korkunç sahne şimdi kendini tekrar ediyordu.

Panik ve dehşet de gözlerinden okunuyordu, bakışları doğrudan bana yönelmişti, sanki bir şeyler yapmam için yalvarıyordu.

Hareket edemiyordum, konuşamıyordum. Taş kesilmiştim.

Vücudu tekrar sarsıldı, ağzı hareket etti. "Bana yardım et..." Kıpırtısız kalmadan önce kelimeler dudaklarından zar zor çıktı.

Ölmüştü. Biliyordum çünkü hayatının bir an bile durmadan akıp gittiğini, ruhunun bedeninin sınırlamalarından kurtularak uçuşa geçtiğini hissedebiliyordum.

Dr. Karl onun etrafında dans ediyor, göğsünü pompalıyor ve defibrilatörü çıkarıyordu, panik elbiselerini terden sıırılsıklam etmişti. "Hayır, hayır! Bunu yapamazsınız. İyiydin! İşe yarıyordu."

Yutkunarak tavana baktım, uyuşmuş, bomboş.

Kız sadece beş dakika önce hayattaydı. Şimdi ise ölmüştü.

Istvan suçluydu ama onun ölümünün yükünü taşıyacağımı biliyordum.

"Onu hücrelerine geri götürün." İki memur içeri girdiğinde Dr. Karl laboratuvar masasından bana işaret etti. Karl kızı kurtarmaya çalışmaktan çoktan vazgeçmişti ama sinirsel enerjisi etrafına yayılmıştı. Kızın ölümü yüzünden değil, Istvan'a testin başarısız olduğunu söylemekten korktuğu için.

Istvan'ın başarısızlığa tahammülü yoktu.

"Ve onu da çıkarın. Tüm deneylerimi kirletecek." Parmağıyla yanımdaki ölü kızı işaret etti. Artık laboratuvarını kirleten bir çöpten farksızdı. "Ayrıca, hazır elin değmişken, buraya birini gönder ve bu pisliği hemen temizlesin."

Muhafızlar başlarını salladı, biri hızla bana doğru yöneldi, diğeri ise cesetle baş başa kaldığında kaşlarını çattı. "Piç kurusu," diye mırıldandı. Bağlarımı çözen muhafız sessiz bir kıkırdamayla sıırttı.

"Bana borçlusun." Kıvırcık kahverengi saçlı diğeri, kızın kemerini çözerek ona doğru baktı.

Ağzı

son sözlerinde hala ayrılmıştı. Boş gözleri sanki benim suçummuş gibi ruhumu kazıdı.

Adını bile bilmiyordum.

"Hadi gel." Genç muhafız beni ayağa kaldırdı, bacaklarım dengesizdi, ani hareket karşısında başım dönüyordu. Fiziksel ve zihinsel olarak bitkin düşmüştüm ama tek kelime etmeden adamı takip ettim.

Diğer memur kızı sedyedeki beze sardı ve bir çuval gibi omzuna attı.

"Buraya birini getirmeyi unutma. Pronto!" Laboratuvardan çıktığımızda Dr. Karl adamların arkasından bağırdı.

"Evet, evet... seni duyuyoruz, şişko domuz." Beni tutan kısa sarı saçlı adam nefesinin altında mırıldandı. "Sanki generalmiş gibi bize emir verebileceğini sanıyor."

"Değil mi?" Kahverengi Bukleler oflayarak ölü kızı omzunda daha yükseğe kaldırdı. "Biz generalin HDF ve Věrhāza'da çalıştırdığı o hapçı akılsız asalaklar değiliz."

Kulaklarım onların konuşmalarına diken diken oldu. Beni yürüyen bir laboratuvar faresinden başka bir şey olarak görmüyorlardı.

"Kahretsin, Věrhāza'dakiler hakkında bir şeyler duydum... vahşi falan gibi." Kahverengi Bukleler başını salladı, kolumu sıkıca kavramıştı.

"Sanırım ne ödersen onu alırsın."

İkisi de güldü ve ben dişlerimi birbirine geçirdim. Kendini beğenmiş piçler.

"Babam hâlâ tank tedavisinin ne kadar pahalı olduğundan yakınıyor." Sarışın başını salladı.

Diğer adam başıyla onayladı. "Ama buna değer." Bu ikisi tank deneylerinin bir parçası mıydı?

Artık farkındaydım ve hapishanedekilerle bu adamlar arasındaki büyük farkı görebiliyordum. Vêrhâza'daki gardiyanlar saldırgan, akılsız ve vahşiydi. Bu adamlar, fae'ye dönüştürülmüş olmaları dışında "normal" görünüyorlardı. Makine yapımı. Her an ölebileceklerini biliyorlar mıydı? Haftalar mıydı? Yıllar mı? Onlar için buna değer miydi?

"Şunu atmama yardım et, hizmetçi kızı bul, onu geri getirdikten sonra bira içmeye gidebiliriz." Koridorda ilerledik.

"Hizmetçiye bulup cesedi atmaya ne dersin, ben de onu geri götürürüm?" Sarışın sırtarak kolumdan çekti.

"Bana borçlusun, pislik."

"Peki." Sarışın iç çekerek bizi yeni bir geçide yönlendirdi. Burası ilk düşündüğümünden çok daha büyüktü.

"Hey! Kızım." Kahverengi Bukleler koridorun sonundaki bir kadına bağırdı.

Lena durdu, bakışları hızla üzerime atladı, boğazı düğümlendi.

"Bunun atılması gerekiyor ve Dr. Karl'ın laboratuvarındaki pislği temizlemenize ihtiyacı var." Kahverengi Bukleler biz ona doğru yürürken devam etti. "

"Tabii ki. Ben gidip arabayı getireyim. Sen burada bekle."

"Lena ve ben fae deneyleri için kullandıkları fabrikada çalışıyoruz... Yaklaşık bir yıl önce bir gün aniden terfi ettik. Temizlik yapmak için." Kardeşi Emil'in sözleri aklıma geldi. Temizlikten kastettikleri bu muydu?

Sanki düşüncelerimi duyuyormuş gibi gözleri bana dikildi. Sanki bana bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi, bilinçaltımı bir şeyler çekiştiriyordu. Ama ben anlayamadan yanımdaki kapıya yöneldi ve yavaşça açtı.

Ses çıkarmamak için dudaklarımı birbirine kenetledim. Gözlerim kapının diğer tarafında ne olduğunu yalayıp yuttu. Sıra sıra hapishane hücreleri. Görebildiklerim daha çok HDF hapishanelerine benziyordu. Steril, temiz ve hatta Fae kafeslerinin aksine oturaksız tuvaletleri vardı.

Erkekler, kadınlar. Genç ve yaşlı. Hasta, zayıf ve bitkin. İnsanlar.

Hepsi Vahşi Topraklar'ın sokaklarından koparılmış gibi görünüyordu. Barınakları, işleri ve yiyecekleri olmayanlar. Yaşamak

An be an, birilerinin onları gerçekten görmesini umarak. Önemsemek ve yardım etmek için.

Lena eğimli bir kamyonu kaptığı gibi kapıdan içeri soktu.

Kapı kapanmaya başladığında, duvara dayalı en uzak hücrede biri hareketlendi, Warwick ve benim Fae tarafında kaldığımız aynı çift güvenli kilit tipi.

Kahverengi gözlerin, kuru, karışık kızıl kahverengi saçların ve parmaklıklara yaslanmış kemiksi bir figürün parıltısını yakaladım.

Gözlerimi kırdım ve kapı kapandı ama göğsüm sanki beynimin algılayamadığı bir şeyi anlamış gibi kabardı. Dikenler omurlarımda dans etti, başım döndü ve beni yana savurdu.

"Whoa..." Sarışın beni yakaladı. "Şunu hücrene geri götürelim, yoksa beni bayıltacak."

Kahverengi Bukleler ellerini fırçalayarak kızın cesedini çöp kutusuna attı. Lena'ya "Onu at ve laboratuvara git," diye emretti.

"Evet, efendim." Başını eğdi.

Beni çekip götürdüklerinde Lena'ya bakmadım bile, aklım hala sersemlemiş bir halde fae tarafına doğru geri dönüyordum.

Sayıklıyorsun.

Bitkin düşmüştüm. Zayıf. Travma geçirmiştım. Kan kaybı ve açlık yüzünden halüsinasyon görüyordum.

Gördüğümü sandığım kişiyi görmemin imkanı yoktu.

Bölüm 12

"Sanırım yemek saatini kaçırdın." Sarışın, beni fae hücreleri sırasına doğru çekerken kulağımla alay etti. Uyuşuk bir şekilde kafeslere bakmak için döndüm. Bazıları tepsilerini yalıyor, içinden bir lokma yiyecek almaya çalışıyordu, birkaç tepsi ise yanlarında yerde dokunulmadan duruyordu. Diğer mahkûmlar ya hareket edemeyecek kadar zayıf ya da artık hayatlarını korumayı umursamayan bir şekilde bir köşede top gibi sıkışmışlardı.

Bir kafese baktığımda ciğerlerim sıkıştı. Adam boş boş bakıyordu, hayattan bomboştu. Bugün ana laboratuvardaki çıkarma masasında fark ettiğim biriydi. Bir deri bir kemik kalmış olmasına rağmen kırışmış, saçları ağarmış gibi görünüyordu. Yine de mantıklıydı. Fae özünü söküp almak, onları genç ve ebedi tutan büyüü alıyordu.

Hücreme dönerken, kafeslerdeki açlıktan ölmüş, işkence görmüş, masum çocukların kemik gibi kollarını bana uzatıp yardım istediklerini görünce içimde bir şeyler koptu. Zaten zar zor dayanıyordum. Gardiyanın kızın cesedini bir et parçası gibi arabaya atarken çıkardığı ses, insan etinin ve kemiklerinin gümbürtüsü kulaklarımda yankılandı. Sedyenin üzerinde bana bakan ve yardım etmem için yalvaran kanlı, dehşete düşmüş gözleri zihnimde tekrar tekrar canlandı. Çocukların çığlıkları. Caden'in tanktaki görüntüsü. Warwick'in bunun bir parçası olması. Ve daha dün Maddox'u kaybetmiştik.

Daha fazla yıkım yağmadan önce bir tanesinin yasını tutacak zamanım olmadı.

Her şey bir tsunami gibi üzerime geliyor, beni eziyor ve keder, acı ve suçluluk duygusu içinde boğuyordu. Çok fazlaydı, ciğerlerimdeki havayı alıyor ve beni ağırlığın altında eziyordu. Tek yapabildiğim kendimi kapatmaktı. Her şeyi kapatmak ve bölümlere ayırmak, aksi takdirde bir daha asla ayağa kalkamazdım. "Kaldır şunu." Sarışın bacaklarını bacaklarımin arasına sıkıştırarak beni hızlandırmaya çalıştı.

Yukarı. Evim dediğim kafesin yanındaki kafeste bir hareket gözüme çarptı. Devasa bir figür parmaklıklara doğru adım attı ve ellerini

metal bariyerler. Warwick'in yüzü aradan baktı, eklemleri bembeyazdı, gözleri benimkilere sabitlenmişti, gözlerimiz buluştuğunda burun delikleri alevlendi.

Benim mihenk taşım.

Onun, ayakta tutmaya çalıştığım duvarlara buldozerle girdiğini ve temelimi parçaladığını görmek göz kapaklarımın arkasını yaktı. Ama bırakmayı göze alamazdım çünkü bırakırsam bir daha geri dönemeyebilirdim.

Dudaklarımı birbirine kenetleyerek bakışlarımı onunkilerden kaçırdım. Beni kalemime geri götüren memurlara, çarpan metalin titreşimine, kilitlerin tıkırtısına, botlarının uzaklaşmasına odaklandım.

"Kovacs?" diye gürledi. Çakıllı sesini duyunca göz kapaklarım birbirine çarptı ve aralanmaya çalıştığını hissettiğim gözyaşlarımı geri bastırdım.

Ağzım açılmıyordu. Duvara yaslandım ve kığım yere değene kadar aşağı kaydım. Dizlerimi daha da sıkarak alnımı dizlerime yasladım ve nefes alıp vermeye çalıştım.

Hâlâ Vêrhâza'daki hapishane kıyafetimin içinde, gri pantolonumu bulanık bir kahverengiye boyayan kurumuş kana boş gözlerle bakıyordum. Benim. Maddox'un. Hayatının kalıntıları bir haraç gibi kıyafetlerime boyanmıştı. Gerçi o artık tek başına bir haraç değildi. Genç kızın taze kırmızı lekeleri de tüm bedenime serpilmişti. Tenime ve kumaşıma işliyor, her ikisini de işaretliyordu, ancak yalnızca biri yıkanabilirdi. Bana musallat olacak bir başka hayalet.

"Kovacs?" diye tekrar denedi. Aramızdaki bağın koptuğunu hissettim ama çok azdı, bir fısıltıydı. Bunu bize yaptılar, bağımızı çözdüler, bizi sadece fiziksel olarak değil zihinsel olarak da ayırdılar.

Tırnaklarım kıyafetlerimi keserek tenime girdi. Dokunuşunun nefesi çok fazlaydı ve beni açıkta bıraktı. Bağa çarparak daha sıkı bir şekilde topun içine girdim.

"Az istenit!" diye tısladı, tınısında bir miktar öfke vardı. Uzun bir süre sessiz kaldı ama gerginliğini hissedebiliyordum. Hayal kırıklığı. Endişesini.

Birkaç nefes aldı. Derin bir iç çekiş, sonra paylaştığımız duvardan aşağı kayarken çıkardığı ses. Onun sıcaklığının taştan sırtıma sızdığını hissedebildiğime yemin edebilirim. Omurgam duvara yaslandı, onun sıcaklığını ve dokunuşunu bir uyuşturucu gibi arzuluyordum. Kelimeler istemiyordum; basmakalıp sözlere ihtiyacım yoktu. Sadece ona ihtiyacım vardı. Kolları etrafımda, beni sarıyor, artık acı hissetmediğim bir yerde beni örtüyordu.

Bir süre sessizce oturduktan sonra yerde bir şeyin kaydığını duydum ve başımı kaldırdığımda bir tabak yemeğin bana doğru itildiğini gördüm. Dizginlediğimi sandığım gözyaşlarım, gözlerimi buğulandırarak ortaya çıkma tehdidinde bulundu.

Erzağının yarısını benim için ayırmıştı. Ellerimin topuğuyla gözlerimi silerken boğazımın daha da sıkıldığını hissettim.

"Ne hissedersen hisset, yemek zorundasın. Eğer buradan çıkacaksak..." Sesi neredeyse bir fısıltıya dönüşecek kadar azaldı ama yine de dediğini duydum. "Sana ihtiyacım var."

Boğuk bir hıçkırık sessizce ağzımı açtı, bir gözyaşı kaçtı.

Tabağı biraz daha itti.

"Brex." Bir emir. Bir yalvarış. Bu dört harfin içinde çok şey var.

Midem yemek düşüncesiyle kıvrandı ve yandı, ama sonunda uzandım ve tepsiyi kendime doğru çektim.

Duymaktan öte, nefesinin tenimde gezindiğini hissedebiliyordum. Bir an için başını duvara yasladığını, gözlerinin kapalı olduğunu ve omuzlarının rahatladığını görebiliyordum.

Beni henüz kaybetmemişti.

Tabakta ne varsa tadı yavan, kuru ve eskiydi; boğazım tıkanmaya çalıştı ama her yutkunuşumda kendimi zorladım. Fiziksel olarak devam etmemi sağlayacak her türlü yakıta ihtiyacım vardı. Benden o kadar çok kan çekilmişti ki, hayatta bile olmamam gerekirdi.

Bitirdiğimde kendimi tekrar duvara yasladım, parmaklıklara olabildiğince yaklaştım, minnettarlığımı hissetmesini istiyordum. Sadece yemek için değil, orada olduğu için... her zaman orada olduğu için. Onu tanımadan önce bile. Gerçi bazı açılardan onu tüm hayatım boyunca tanıyordum.

Elimi parmaklıkların arasından kaydırarak gidebildiğim yere kadar uzandım. Kocaman eli elimi sarmadan önce sonsuza dek sürecekmiş gibi görünen bir ritim vardı. Sıcaklıktı, rahatlıktı, evdi.

Dokunuşuyla tüm bedenim gevşedi. Boğazıma bir inilti takıldı, parmaklarım sanki tek cankurtaran simidimmiş gibi onunkilere sıkıca sarıldı. Beni batmaktan alıkoyan tek şey buydu. Tamamen karanlığa gömülmemi.

Beni grinin içinde tuttu.

İkimizin de neler yaşadığını açıklamak için hiçbir kelimeye gerek yoktu. Bağımız tükenmiş olsa da, bir şekilde onu anlıyor ve hissediyordum, tıpkı onun da beni anlayabildiğini bildiğim gibi. Biz sadece öyleydik. Hiç şüphemiz yoktu, hiç

Artık aramızda olanlardan korkmuyorduk. Sadece olabileceğimiz güvenli bir yerd.

Parmaklarını parmaklarımın arasından geçirirken, sanki aynı anda hem sakinleştiricim hem de şarj istasyonummuş gibi duvara yığıldığımda ciğerlerimden uzun bir nefes daha çıktı.

"*Seni seviyorum.*" Sadece zihnimde söyledim, bağı zorlamaya bile çalışmadım. Ama Warwick'in hareketsiz kaldığını, kaslarının kilitlendiğini hissettim.

Sikeyim.

Beni duydu mu? Çok mu erken oldu? O da mı aynı şekilde hissetmiyordu? Elini çekerken içimde acı ve reddedilmişlik hissi vardı.

Ancak ayağa fırladığında, enerjisi savunma enerjisiyle zonklayarak hızla alarma dönuştü.

Terlik ayakkabılarının çimentoda çıkardığı sesle, gölgeli bir figür koridorda hızla bize doğru ilerledi ve ziyaretçimize hazırlanmak için benim de ayağa fırlamama neden oldu.

Bir kadın figürü ortaya çıktı.

"Lena?" Onu görmeyi beklemediğim için kaşlarım çatıldı.

Bir parmağını ağzına götürdü ve endişeyle omzunun üzerinden baktı.

"Çok fazla zamanım yok." Sesi gerginleşti, dili dudağının üzerinde gezindi. "Büyük bir risk alıyorum."

"Burada ne yapıyorsun?" Parmaklıklara yaklaştım.

"Daha iyi bir soru. Sen de kimsin lan?" Warwick'in homurdanması ayaklarımın altında hissediliyordu, bir yudum hava emmesine neden oldu, gözleri onun nüfuz edici sesi ve devasa gövdesi karşısında genişledi. Parmaklıklar ardında bile, canavara dönüşebilecek adamların altlarına işemelerine neden oluyordu. Ama Lena korkusunu yutkunarak yüz hatlarından uzaklaştırdı, yine de ellerinin titrediğini görebiliyordum.

Lena ve Emil'le barda buluştuğumuzda yanımızda olmadığını unutmuşum ve şimdi tüm ayrıntılara girecek vaktimiz yoktu.

"O bir *arkadaş*," diye vurguladım. Bu bir soruydu, bir meydan okumaydı. Kaşlarımı kaldırarak yanıtını bekledim.

"Öyle olmasaydım buraya gelme riskini almazdım." Yutkundu, tekrar omzunun üzerinden baktı, gergin enerji ayaklarını ve ellerini seğirtirken. "Ama bir kenara çekilemem; bunu yapmamı istemezler." Sonunda sesi kırıldı.

"Kim istemez ki?"

Gözleri benimkilere dikildi, sulu ve kederliydi. "Emil öldü."

"Gitti mi?" Dehşet mideme çöktü.

"Karısı bana bir hafta önce General Markos için bir şey yapmasının emredildiğini söyledi. Bir daha geri dönmedi."

"Ne için olduğunu biliyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır ve sormamam gerektiğini de biliyorum." Gözyaşlarını tutmaya çalışarak gözlerini fırçaladı. "Sanırım o öldü."

Hüzün başını eğdi; nasıl karşılık vereceğini bilemiyordum. İnsanları teselli etmek alışık olduğum bir şey değildi. "Bunu bilemezsin."

Alay etti ve uzun eteğini kullanarak tekrar gözlerini okşadı.

"Birbirimize saçmalamayalım." Boğazını temizledi. Sert. Sadede geldi. "Umutlar ve hayaller ülkesi, dileme lüksünü *karşılayabilen* insanlar içindir. Kardeşim büyük ihtimalle öldü. Çocuklarım tehdit altında ve eğer Markos'un istediği her şeyi yapmazsam..." Sabit bakışları benimkilerle buluştu. Artık gözyaşı ya da keder yoktu. "Annemi öldürecek."

Geri çekildim. "Ne?" Kısa boylu, tatlı, nazık ama sert bakışlı bir kadının, büyükannem olarak gördüğüm kadının küçük bir versiyonunun görüntüsü önümde duruyordu.

Göz kapaklarım kısa süreliğine kapandı, başım titredi ve Istvan'ın düzenbazlıklarını yine hafife aldığımı fark ettim.

"*Ben her zaman on adım öndeyim, Brexley. Her zaman.*"

"Bunu daha önce görmediğime inanamıyorum." "Ne?" Lena bana sordu.

"Sen ve Emil bu iş için en başta bu yüzden seçildiniz. Başından beri sizi işaretlemişti." Ellerimi hırıltılarımın arasında gezdirdim ve hayal kırıklığı içinde kafa derimi çimdikledim. Kendimi çok aptal hissediyordum. "Istvan hiçbir şeyi sebepsiz yere yapmaz. Maja onun çatısı altında yaşadığı için ailen hakkında bilgi sahibiydi ve tek yapması gerekenin bir baskı noktasına bastırmak olduğunu biliyordu ve sen de onun istediği her şeyi yapmak zorunda kalacaktın."

Sanki tüm bunların yükünü hissediyormuş gibi başını eğerek aşağıya baktı.

"Sana çok şey borçluyum Brexley. Ancak ailem her şeyden önce gelir. Ne yapmam gerekiyorsa *yapacağım*." Bu bir uyarıydı.

"Neler oluyor?" Warwick hırladı, elleri parmaklıklara daha sıkı sarıldı. "Sen biliyor musun?"

Ağzı gerildi, onun şiddetli enerjisi karşısında çenesinde hafif bir titreme oldu. "*Sana borçluyum*." Yüzünü bana döndü. "Buraya sizi uyarmaya geldim, ikinizi de uyarmaya. Yarın akşam Bükreş, Prag ve sanırım Ukrayna'dan liderler buraya gelecek."

"Neden?" Sesim boğuk boğuk çıkıyordu, midemde topaklanan yemeği ekşiten bir endişe vardı.

"Çünkü." Nefes aldı, elleri birbirine dolandı. "Yarın akşam bir sunum var. Bir gösteri..." Yutkundu. "Kanıt olarak göstermeyi planladığı sadece Caden değil, onu senin özün ve kanınla fae'ye dönüştürmek." Bakışları Warwick'e ve tekrar bana kaydı. "Istvan deneyi kendi üzerinde, onların önünde canlı olarak yapmayı planlıyor."

Ciğerlerimden aşağı soğuk buz aktı. Lanet olsun.

Elbette Istvan henüz hapları almamış ya da öz değişimi yapmamıştı. Başkalarının kobay olmasına izin verecekti. Ölmelerine izin verirdi. Ama şimdi Warwick ve bende mükemmel formülü bulduğunu düşünüyordu.

Ama o kız bugün ölmüştü.

"Bunu ne zaman planladı?" Parmaklıklara tutundum.

Lena kaşlarını çatı, sorum karşısında şaşkındı.

"Bildiğim kadarıyla, buraya getirildiğiniz gece."

Kız üzerinde test yapılmadan önce. Dr. Karl bu yüzden mi bu kadar korkmuştu? Eğer mükemmel sonuçları vermezse, onun da hayatı tehlikeye girecekti.

Istvan çok narsistti. Bu olayı çoktan ilan etmiş, sonuçları beklemek yerine ukalalıkla konuşmuştu.

"Hepsi bu kadar değil. Bilmen gereken başka bir şey daha var. Kilitli bir adamı var-" Koridorda yankılanan bir patlama sesi onu sıçrattı ve sesle birlikte başı geriye gitti. Hücrelerden uzaklaştı. "Gitmem gerekiyor."

"Hayır. Bekle!"

"Bize başka bir şey söyleyemez misin?"

Warwick ve ben aynı anda konuştuk ve o gözlerinde kederle aramızı baktı.

"Çok özür dilerim. Keşke daha fazlasını yapabilseydim," dedi ve karanlık gölgeler arasında gözden kayboldu.

"Lanet olsun." Warwick nefesinin altından homurdandı, gerginlik havasız odayı dolduruyordu.

Hava.

Başımı parmaklıklara yaslayarak dişlerimi birbirine öyle bir geçirdim ki Çenem kırıldı.

"Bugünkü kız," diye başladım, ancak fısıltıyla söyleyebildim. "O öldü. Onu benim kanım öldürdü." Kirpiklerimi sıktım. "Şiddetle."

"O zaman aynısını Istvan'a da yapabilir." Hücresinin parmaklıklarına yaslandığında parmaklıklar takırdadı. "Sorun çözüldü."

"Ya Caden?" Sesim öfke, dehşet ve çaresizlikle yükseldi. "Peki ya o? Istvan için feda edilmeye değer, haksız mıyım? Muhtemelen onu aradan çıkardığınız için mutlusunuzdur."

Sessiz kaldı, yemi yutmadı, bu da beni daha fazla kaybetmeme neden oldu.

Kazanmak diye bir şey yoktu. Her seferinde daha fazla keder, acı ve kayıpla boğuşuyorduk. Bir çukurdan çıktığımızı sandığımız anda başka bir çukura savrulduk.

"Özür dilerim. Senin egon yüzünden en iyi arkadaşımı öldürmeyeceğim. Kendinden başka bir şey umurunda mı?" Tükürdüm. Saldırganlaşıyordum, kastetmediğim şeyler söylüyordum. Umurumda değildi. Acı içimde saatli bir bombaydı, çarpışmaya ve yoluna çıkan her şeyi devirmeye hazırды.

"*Ne düşünüyorsun prenses?*" Gölgesi kulağında öfkeyle hırladı, öncekinden daha güçlüydü. Nefesini hissetmek, formunun sıcaklığı vücudumu ürpertti. Arzu kalçalarımı sıktı. Ona *karşı* savunmasızdım. Ona muhtaçtım. Ona bağımlıydım.

Bomba içeride patladı.

"Siktir git!" Gölgesine vurarak uzaklaştım, orada olacağını düşündüğümde daha sıkı bir fiziğe çarptım. Arkama döndüğümde, bakışlarım onun arkamdaki devasa gövdesine takıldı, su rengi gözleri içimde parlıyordu. Tamamen katı olmaktan çok uzaktı ama daha önce olduğundan çok daha güçlüydü.

Duygularım harekete geçtiğinde -dehşet, öfke ya da arzu- bunun içime enerji yaydığını, aramızdaki büyüğü yüzeye çıkardığını ve uykusundan uyandırdığını fark ediyordum.

Dövüş ya da

sikiş.

Sev ya da

nefret et.

Aradaki çizgide yürüdük.

"*Sadece kendimi önemseydim burada olur muydum sanıyorsun?*" Omuzları genişledi, öfke burnunu alevlendirdi. "*Haklısın, Caden benim umurumda olmayabilir ama senin umurunda. Kimseyi umursamasaydım, şu anda bir düzine kadınla birlikte olur, işkence görmek ve bir bilim deneyi olarak kullanılmak yerine beynimi sikkelerine izin verirdim.*"

"O zaman git! Eminim kudretli *Efsane* duvarın menteşelerini söküp dışarı çıkabilir." Kollarımı kapılara doğru salladım. "Seni susamış hareminden uzak tutmaya cüret edemem."

"Haremim mi? Bu çok zengin." Alay etti, başını eğdi, bana doğru sinsice yaklaştı. "Haremi olan sensin prenses. Şu anda kaç erkek arkadaşın var?"

"Kıskanç mı?" Alay ettim, o bana doğru ilerlerken ayaklarım geri çekildi, omurgam duvara çarptı.

Botları benimkilere vuruyor, gövdesi üzerimde yükseliyor, ateş ve öfkeyle bakıyordu.

"Hayır." Çenemi kavradı, daha yakına eğildi ve kulağıma hırladı.

"Çünkü amının kime ait olduğunu biliyorum."

Sözlerinin gücü ciğerlerimdeki havayı söküp atmaktan asla vazgeçmedi. Vücudum sanki geri kalan her şeye de sahipmiş gibi tepki verdi. Meme uçlarım sertleşti, tenim ihtiyaçla kızardı, içim zonkluyordu. Beni nasıl da kolayca nefes nefese bırakmıştı. İtaatkar bir köpek yavrusu. Tasma benim elimdeydi. Çekiştirdi ve koşarak geldim.

"Dur." Çenemden çekiştirerek beni yukarı bakmaya zorladı. "Dünyaya kızgınsan, hıncını benden çıkar. Canın acıyor, vur bana. Ağlamak ve çılgılık atmak mı istiyorsun? Her şey boyunca burada olacağım. Ne yaparsan yap kaldıracabilirim prenses." Daha da yaklaşarak, hâlâ gerçeğiyle yarışamayacağını bildiğim sertliğinin dış hatlarını hissetmemi sağladı. *"Ama bir an için bile umursamadığımı söyleme. Senin saçmalıklarını görebiliyorum. Aramızda duvar falan yok. Bunu aştık."* Bir elini çenemden yukarı kaydırıp ve başımın arkasını kavrayarak çekti. *"Yine de yatakta ve dışarıda deli gibi kavga edebiliriz."* Başımı geriye doğru çekti, ağzımı açmaya zorladı, çünkü onunki benimkinin üzerine çöktü, beni açlıkla yuttu, beklediğimden çok daha katı hissettirdi.

Alevler tenimi kavurdu, beni canlı canlı yaktı. Dili benimkinin etrafında dolaşıyor, ciğerlerimden alçak bir inilti çıkana kadar emiyordu. Ağzını her yalayışında, ısırışında ve saldırışında daha da somutlaşıyordu. İçimde dokundu, ruhumu kazıdı, sinirlerim yoğun his altında titrerken dudaklarımdan bir nefes almaya zorladı.

"Aman Tanrım," diye inledim, orgazm sadece bundan kaynaklanıyordu.

"Daha kötüler de oldu." Warwick ağzını boynumdan aşağı kaydırıp, hapisane üniformamın üstünü ve spor sütyenimi başımdan çekip yere fırlattı, ağzı göğsüme yapıştı ve diliyle meme ucunu okşadı.

"Warwick..." Sırtım dikleşti.

Dizlerinin üzerine çöküp lekeli pantolonumu çekiştirirken elleri vücudumun kıvrımlarında gezindi.

"Hayır." Fısıldayarak elini tuttum. "Kendimi çok iğrenç ve kirli hissediyorum. Ter, kir ve kan içindeyim."

"*Umurumda değil.*" *Delici* bakışları dudağını vahşi bir şekilde kaldırarak benimkilere yöneldi. "*Şimdi senin tadına bakmam lazım.*" İç çamaşırlarımla birlikte pantolonumu da indirdi. Buna ihtiyacı yoktu ama kıvrımlarıma doğru üflerken bu onu daha da gerçek hissettirdi. Bacağımı omzunun üzerinden çekerken iç uyluğumda alçak bir hırıltı titreşti.

"*Kahretsin, Brexley...*"

Ağzının uyluğumun iç kısmına doğru kaydığını hissettiğimde ciğerlerim titredi, vücudum kıvılcımlandı ve karıncalandı. Tırnaklarım duvara saplandı, nefesim kesildi, kalçalarım şimdiden ona doğru itiliyor, onun için yalvarıyordu.

Dili içime işledi, vücudum bu saldırı karşısında adeta sarsıldı, göğsümden bir çığlık koptu. Artık nerede olduğumuz ya da bizi kimin duyabileceği umurumda değildi. Zevk çok geçici ve nadirdi; bu dünyada nerede bulursan alıyordun.

Ayrıca, ne kadar çok "bağlanırsak", o kadar güçleniyordu.

"*Fuuuuck.*" Bana karşı yüksek sesle inledi, sadece inlememe ve başının arkasını pençelememe neden oldu, onu bana daha sert itti. "*Kahretsin, tadının ne kadar güzel olduğunu unutmuşum.*" Beni daha da genişletti, parmakları içimde sürtünüyordu.

Etrafımızda enerji dans ediyordu; hayaletlerin çırpınışları, insanların yer değiştirmesi, yumuşak zevk iniltileri, geçitte titreyen ampuller.

Sıcaklık damarlarımda dolaşmaya başlamıştı bile; dudakları, dişleri ve dili beni yutarken kalçalarım ona karşı sallanıyordu.

"Amina koyayım." Çoktan çıkıntıya doğru savrulmaya başlamıştım. Belki de o kadar gergindim ki, beni çıkarmak için fazla bir şey gerekmecekti.

Hayır. Hepsi Warwick'in işiydi.

Öpmedi; tüketti.

Düzüşmedi; mitolojik bir savaşçı gibi iddia etti.

Savaştı, öldürdü, yağmaladı ve istediği her şeyin sahibi olduğunu ilan etti.

"Warwick." Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip başını geriye doğru çektim. Hırladı, bana baktı, ağzı parlıyordu ve şişmişti.

"Şimdi." Tırnaklarımı kafasına daha da geçirdim ve gözleri parladı. Ayağa kalktı ve pantolonunu indirdi.

Sikeyim.

Devasa sikini görmek, zonklamak ve sertleşmek, beni damlattı. Bacağımı tuttu, parmaklıklara dayadı ve kalçalarımı açtı. Kalçamı kavrayarak kendini içime doğru sürükledi ve açıklığımı ima etti.

İnleyerek, kan tadı alana kadar dudağımı ısırdım.

Warwick'in göğsü titriyordu, bir eli başımı tuttu, içime girerken ağzını ağzıma götürdü.

O kadar yüksek sesle inledim ki koridorda yankılandı, gerildiğimi, onun boyutuna uyum sağlamaya çalıştığımı hissettim.

Warwick'in hücrelerinden bir dizi küfür geldi ve bana bunun gerçek bir şey olmadığını hatırlattı. Bunun ne kadar gerçekçi bir his olduğunu hep unutmuş gibiydim. Dışarıdan bakan biri için, iki farklı hücrede yalnızdık. Ama önümdeki adam giderek daha canlı hale geliyordu. Aletindeki damarın duvarlarıma sürtündüğünü, ayak parmaklarımdan kıvrılmasına ve başımın dönmesine neden olduğunu hissedebiliyordum.

Warwick'in gölgesi tekrar sert ve muhtaç bir şekilde içeri girdi. Warwick'in gerçek elinin benimkini kavradığını hissedene kadar eli benimkini kavradı ve parmaklıkların arasından geçirdi.

"Oh, kahretsin!" diye bağırđım. Dokunuşu vücudum titreyene kadar her şeyi katladı.

Birdenbire onun hücresindeydim, beni daha derinden becerirken omurgam taşa sürtünüyordu.

"Lanet olsun, Brexley..." Warwick homurdandı, kalçaları bana çarpıyor, vuruyor ve acımasız, ellerimizin arasındaki kavrama o kadar sıkı ki parmaklarımdaki kemikler patladı. Ama hiçbir şeyin önemi yoktu.

Nefesler ve inilti ler hücreleri doldurdu, herkes enerjimizi hissetti, tüm acı ve travmayı bir anlığına uzaklaştırdı.

Beyaz bir ışık
kırılcımı. Bir rüzgar
esintisi.

Bir gök gürültüsü.

Başparmağı göbeğimin üzerinde yuvarlandı, beni tamamen savurdu ve görüşümü benden kopardı.

"Warwick!" Çığlık attığımı duydum.

"*Sotet démonom,*" diye tısladı, daha sert vurarak, sıcak sperminin içimde patladığını hissettiğimde, beni şimdiki zamandan kopardı.

Ateş çıtırdadı; rüzgâr uğuldadı. Geceleyin bir ceset tarlasında, botlarımız kanla doymuş, kan ve yaralar birlikte yürürken bizi kaplıyor, sanki ölümün kendisiymişiz gibi bir hayalle çarpıldım.

Gri.

Kurt.

Bu parıltı sadece bir an sürdü, sonra tekrar yere savruldu, nefes nefese kaldım, kemiklerim şiddetle titriyordu.

Parmaklarımız hala birbirine kilitliydi, ikimizin de konuşması ya da hareket etmesi biraz zaman aldı. Gölgesi beni derinden öptü ve sonra gitti. Aramızdaki bağ artık çok güçlüydü ve birlikte yarattığımız enerji kulaklarımda uğulduyor, etrafımı bir ağ gibi sarıyordu.

Birkaç hücre aşağıdan birinin hülyalı bir şekilde iç çektiğini duydum. "Bu da neydi böyle?"

"Evet, bir şey değil," diye mırıldandı Warwick ve gülmeme neden oldu.

Birbirimizi bıraktık, parmaklarım ağrıyordu ve morarmıştı ama lanet olsun, buna değmişti.

"Yardıma oldu mu Kovacs?" Derin bir nefes verdi ve duvardan aşağı kayd.

"Çıldırmanın böyle mi engelliyorsun?" Tekrar giymek zorunda kaldığım iğrenç kıyafetlerime kaşlarımı çatarak baktım.

"Ne yapmam gerekiyorsa. Sadece dünyayı güvende tutuyorum." "Kahraman olan sen değil misin?"

Karanlık bir şekilde kıkırdadığını duydum. Warwick hiç de öyle değildi. O bir kahraman değildi. Korkunç, ölümcül bir efsaneydi.

Biri gibi sikişen biri.

"Ve bu sana dokunmadan oldu, Kovacs."

Bölüm 13

Gözlerimi kapattıktan sadece bir an sonra muhafızlar içeri girdi, ışıklar yandı, göz kapaklarım davetsiz misafir karşısında açıldı.

Ayağa kalkarken, kafesin içinde Warwick'in varlığını hissedebiliyordum. Koruyucu. Temkinli.

"General bu sabah nadir görülen bir formda." Sarışın bana dudak büküp copunu metal parmaklıklara vururken, Kahverengi Bukleler hücre kapımı açıp kelepçelerle üzerime geldi. "Hazır mısın, laboratuvar faresi?"

Homurdanarak parmaklıkların arasından sarışına doğru eğildim. "Peki sen *kendini* ne sanıyorsun?" Kahverengi Bukleler beni kelepçelerken sırttım. "Ben babanın binlerce dolar vermek zorunda kaldığı şeyin ta kendisiyim. Ve bil bakalım ne oldu, ufaklık? Hâlâ benim olduğum şeye yakın bile değilsin."

"Kapa şu lanet çeneni." Sarışının omuzları kalktı, sopa barı yüzüme vuruyordu.

Kahverengi Bukleler beni çekiştirerek hücreden çıkarıp koridora götürürken güldüm.

"*Kovacs...*" Bir hırıltı enseme tırmaladı.

Warwick'i görmek için boynumu geriye attım, vücudu parmaklıklara dayanmıştı ve sanki parmaklıkları yırtmaya hazırmış gibi görünüyordu.

Ona söyleyebileceğim hiçbir söz, her şeyin yoluna gireceğine dair hiçbir güvence yoktu.

Gölgem tekrar ona kaydı ve tek kelime etmeden parmak uçlarımda yükseldim, ağzını kendime çekerek onu derinden öptüm. Öfkesi ve korkusu içimde titreşiyor, kemiklerimi sarıyor ve bana güç veriyordu.

Ama ondan hissettiğim bir başka duygu, ona can havliyle sarılmamı sağladı.

"*Dün gece seni duydum.*" Koridorda yürürken ruhu bedenimi sıyırdı, ben de hücresinde onun önünde durdum.

Su rengi gözleri benimkilere bakarken, eliyle kirli saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. Duygularını bastırmaya çalışırken adem elması sallanıyordu.

"Aynen Kovacs."

Ne duyduğunu sormama gerek yoktu. Gözlerinde görebiliyor, ruhunda hissedebiliyordum.

Seni seviyorum demenin onun versiyonu.

Eli başımın arkasını kavrayıp beni sertçe ağzına doğru çekerken yüzümü bir gülümseme aydınlattı. Beni o kadar derin içine çekiyordu ki, daha fazlasına sahip olamıyordu ama yine de yeterince yakın değildim.

Warwick'le asla yeterli olmaz.

"Brexley." Ses Warwick ile benim aramdaki teli kopardı ve bir çırpıda kesti.

Istvan önümde durdu. Buz mavisi gözleri bana bakıyordu, yüz ifadesi okunmuyordu, bedeni gergindi.

Korumalar beni laboratuvar odasına kadar götürdüler, bakışlarım Dr. Karl'ı bir sedyenin yanında yakaladı - dün kızın üzerinde öldüğü sedyeye. Bugün, ancak yirmi yaşlarında bir adam sedyeye bağlanmıştı. Hafifçe uyuşturulmuş gibi görünüyordu ama yine de yüz hatlarında korkuyu görebiliyordum.

"Hayır." Başımı salladım, bedenim anında geri çekildi ve beni ileri doğru iten iki askere çarptı. "Bunu yapmayın."

Istvan memurlara beni sedyeye götürmelerini işaret etti.

Mücadele ederek, derinlere inmeye, içimdeki o şeyi bulmaya çalıştım, tuğla tuğla geri inşa eden dövme ateşini. Bir fae kraliçesinin büyü. Fokurdadı ama ne bir güç patlaması hissettim, ne de emrimle havaya çarpan bir elektrik ya da rüzgâr. Onu kontrol etmenin hiçbir yolu yoktu, tıpkı muazzam bir güce sahip olan ama bir başkası beni yanlış ya da doğru yola sürükleyene kadar hiçbir şey yapamayan bir cin gibi.

Dr. Karl beni bağladıktan sonra yanıma geldi. Kolumu ispirto ile sildikten sonra iğneyi koluma batırdı, vücudum anında gevşedi ve mücadele beni terk etti.

"Sanırım bu sefer daha iyi olacak efendim." Dr. Karl, konuşma şekli hızlı ve gergin olan Istvan'la konuştu. Damarıma bir iğne daha soktu, bantladı ve diğer kurbanda döndü. "Bir öncekinden çok daha güçlü. Hastalıktan delik deşik olmuştu. Belli ki bununla başa çıkamayacak kadar zayıf. Bir Değirmen Akciğer hastalığı olan Byssinosis dışında gayet iyi durumda. Bu sefer işe yarayacağına eminim."

"Bu. Daha iyi." Istvan'ın sözleri kontrollüydü ama tehdidi duyabiliyordum. Olumlu bir sonuç talebi ya da başka bir şey.

Dr. Karl'ın alnından ter damladı ve o da aynı şeyi anlayarak yutkundu.

Başımı eğerek, Dr. Karl onu paylaşacağımız kan torbasına bağlarken yanımdaki forma bakmama izin verdim.

Koyu renk gözleri ve saçları vardı, sıskaydı ama kaslıydı, her gün bedenen çalışarak elde edilen türden. Gençti ama yüzünde zorlu bir hayatın yükü vardı. Başını bana çevirdi, gözleri benimkilerle buluştu; sanki ona yardım edebilirmişim gibi bir korkuyla -bir yalvarışla- doluydu.

Başım sarsıldı, gözlerim tavana kaydı, ona bakamadım.

Belki bu sefer iyi olur. Ya bu ona yardım ederse? Başkalarına yardım edebilir miyim?

Bu umuda sarıldım, Dr. yatıştırıcı verdiğiinde kalbim hızla çarpıyordu. Karl kanımı damarlarımdan çekerek makineyi çalıştırdı.

Savunmak, kendimi korumak için verdiğim ani tepki omurgamdan aşağı ter damlattı. Bugün daha çok acıdı. Bu sefer her bir molekülümün koparıldığını hissedebiliyordum. Sakinleştirici gitmişti ve bedenim bağlara karşı mücadele ediyor, burnumdan sesler geliyordu.

"Onun nesi var?" Istvan havladı.

"Bilmiyorum..." Karl tam oradaydı, hayati değerleri ve serumumu kontrol ediyor, etrafımda işe yaramaz bir şekilde dolaşıyordu.

"Sakinleştiriciyi çoktan bitirdi mi?" Istvan daha da yaklaştı.

"Yapmamalıydı." Dr. Karl'ın sesi yükseldi. "Ona dozajın iki katını verdim ve dün ilacı bitirmesi çok daha uzun sürdü. Sadece on dakika oldu."

Istvan bana doğru el salladı. "Bir sorun var."

"Kovacs." Warwick üzerimde durdu. Parmaklarının yüzümü kavrayışı beni anında sakinleştirdi. Onun varlığı sakinleştiriciydi, ama acı dinmedi. Aksine, daha da arttı. Aramızdaki bağı kesti. Gücümü benden koparıyordu.

Bu yüzden sakinleştiriciyi daha hızlı tüketiyordum, bu yüzden bir şey beni içten dışa doğru parçalıyormuş gibi hissediyordum. Dün gecedен sonra aramızdaki bağ daha da güçlenmişti. Kesilecek, benden koparılacak daha çok şey vardı, bağımız bir duvara yapıştırılmış nesiller boyu duvar kağıdı gibi katmanlıydı. Sanki biri onu parmaklarıyla sökmeye çalışıyormuş, şeritler ve parçalar halinde koparıyormuş gibi hissediyordum.

Warwick'in adrenalini sistemime pompalanıyor, benimle savaşıyordu ama onun azaldığını, benden uzaklaştığını hissedebiliyordum, sanki derim vücudumdan soyuluyordu.

"Dur bakalım prenses," diye homurdandı Warwick, aramızdaki bağ kopmadan önce gölgesi titriyordu.

"Noooo!" Sırtımı sedyeden kaldırdım, bir metal gürültüsü ve çığlıklarla yere düştüm.

Warwick'i kaybetmeyeceğim. Yoluma çıkan hiçbir şey hayatta kalamaz.

Yanımdaki adamdan gırtlaktan gelen bir çığlık yükseldi ve çırpınışlarımı anında durdurdu. Vücudu korkunç feryatlarla sarsılıyor, dudaklarından kan fişkırıyordu.

"Ne oluyor lan? Neler oluyor?" Istvan tersledi. Korktuğu zaman yaptığı şey öfkeydi.

Genç adamın gözlerinden kırmızı sıvı aktı, vücudu sarsıldı.

Tanrım, hayır. Yine oluyordu.

Dr. Karl aramızda zıpladı. "Bir şeyler yapın!" Istvan bağırdı.

Dr. Karl tüpü kolundan çıkardı, kanım kırmızı bir deniz halinde yere sıçradı. Artık çok geç olduğunu içten içe biliyordum.

Ağızından kıpkırmızı köpükler fişkırdı ve adamın gözleri büyüdü, göğsünde gırtlaktan gelen dehşet dolu bir ses yükseldi. Bu, öleceğini bilen birinin sesiydi. Bir uluma sesi çıkardı ve sonra durdu, vücudu gevşedi. Hareketsiz. Gözleri boş boş yukarıya bakıyordu.

Ruhu tıpkı dün kızın yaptığı gibi kayıp gitti ve kabuğunu boş bıraktı.

Dr. Karl göğsünü pompaladı, kaburgalarının üzerine defibrilatörleri bastırdı. Hepsi göstermelikti. Bunu o da biliyordu ama Istvan'a bir başarısızlık daha itiraf etmekten duyduğu dehşeti görebiliyordum.

"Özür dilerim efendim," diye beceriksizce hızlıca konuştu. "Çok özür dilerim. Ne oldu bilmiyorum. İşe yaramalıydı."

Istvan'ın çenesi boynundaki damarları patlatacak kadar gerildi.

Istvan kapıdaki muhafızlara, "Bir tane daha getirin," diye emretti. "Bunu da götürün."

"Ne?" Dr. Karl gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde ona doğru dönerken, Sarışın da cesedin mandalını açarak masadan sürükledi.

"Doğru yapana kadar bunu tekrar yapacağız. Bu sefer sakinleştirici yok. Hiçbir şeyin sonuçları etkilemesini istemiyorum."

"Ama-"

"Tüm Vahşi Topraklar nüfusunu incelemeniz umurumda değil. İşe yarayana kadar durmayacağız. Her şey buna bağlı," diye bağırdı Istvan, Karl'a doğru tepinerek. "Bunu doğru yap. *Bugün*. Beni anlıyor musun?"

"Evet, efendim." Dr. Karl başını salladı, teni terli ve solgundu.

Kapı pat diye açıldı, Brown Curls bir sonraki deneği getirdi. Dikkatim önce ona, sonra da yanındaki figüre yöneldi; dehşet içime işledi, göğsüm çatırdadı.

Belki on yaşında bir kızı vardı.

"Nooooooooo!" Beni tutan kelepçelere karşı kıvranarak çığlık attım.

"Onu buraya koyun." Istvan artık boş olan sedyeyi işaret etti. Etrafındaki zeminde hâlâ kan birikiyordu. Küçük kız annesini isteyerek ağlamaya başladı.

"Seni hasta ruhlu canavar!" Tırnaklarım iki yanımda avuçlarımın içinde kıvrılırken öfkelen dim. "Senin derdin ne be? Hiç ruhun kaldı mı?"

Istvan'ın çenesi yukarı kalktı, ağzını bastırdı. "Anlamamı beklemiyorum."

"Anladın mı? O bir çocuk!"

"Araştırmalar onların çok daha dirençli olduğunu gösteriyor. Vücutları kendini toparlıyor." Eylemlerini savundu. "Bu şekilde evrimleşiyoruz, Brexley. Öğreniriz. Büyürüz. Binlerce hayatı kurtarmaya yardım ettiğini bilmek istemez miydin? Hastalıkları iyileştirdiğini, acıları dindirdiğini? Ben istiyorum... Peki burada ruhu olmayan kim?"

Boğuk bir ses boğazımı tırmaladı, kollarım ve bacaklarım tekmeliyor ve bağlara çarpıyordu. Küçük kız daha çok ağlıyor, sanki onu *benden* koruyacak kişi oymuş gibi İstvan'a koşuyordu. Canavar olan bendim.

Sakinleşmeye çalıştım ama sonra Istvan onu memura geri itti. Onu yatağa yatırdı, minik ayak bileklerini ve kollarını bağladı.

"Sorun yok." *Yalan söyle*. "Her şey yoluna girecek." Ses tonumu sakın, yatıştırıcı bir tınıya zorladım. İniltileri içime bıçak gibi saplandı. "Hey... bana bak."

Kahverengi gözlerini bana kaldırması için biraz daha ikna etmem gerekti. Buradan çıkaracağıma söz verdiğim küçük Fae kızıyla aynı yaşıydı. Ona verdiğim sözü tutamadım.

"Adın ne senin?" Dikkatini Dr. Karl'ın yaptığı şeyden, elindeki büyük şırıngadan uzaklaştırmaya çalıştım.

Burnunu çekerek, küçük sesini zar zor bana ulaştırdı. "Mischa."

"Mischa, ben Brexley." Sesimi eşit tutmaya çalıştım, her şey yolunda gidiyormuş gibi davrandım. Dr. Karl onu makineye bağladı, gözleri yine yaşıyor, göğsü çılgınca inip kalkıyordu. Korkusu aşikârdı ve benimkini daha da artırıyordu.

"Hastalık yok, ilaç yok, hastalık yok. Üzerinde test yapabileceğimiz en saf örnek o."

En saf örnek. Korkmuş küçük kızı görmediler. Bir ailesi ve yaşayacak koca bir hayatı olan kızı. Tek umursadıkları kendileriydi. Güçleri. Hakları. Kendi egoları.

Daralan gözlerim Markos'a dikildi. "İnsan olabilirsiniz ama insanlıktan nasibini almamışsın. İçten dışa çürümüşsün."

"Kapa çeneni," diye hırladı Istvan.

"Fae'lerin ruhsuz katiller olduğunu mu iddia ediyorsun? Kendine bir bak, Istvan. Bunu bir *çocuğa* nasıl yaparsın? Peki ya dışarıdaki kendi çocuğun?" Başımı ana odaya doğru salladım. "Peki ya son yirmi üç yılını birlikte geçirdiğin kadın? Rebeka *nerede*?" Istvan'ın mavi gözleri bana dikildi, çenesi çalışıyordu. "Onu sen mi öldürdün?"

Istvan'ın yanağı seğirdi.

"Nerede o?"

Beni görmezden geldi, burnu alevlendi, gözleri parladı. "Şimdi yap," diye emretti Dr. Karl.

Dr. Karl sıçrayarak pompayı çalıştırdı.

Gırtlaktan gelen bir çığlık yemek borumu titretti. Sakinleştirici olmadan, kanımın her molekülünün damarlarımdan çekildiğini hissedebiliyordum. Warwick'i benden aldılar.

Göz ucuyla plazmamın torbaya doluşunu ve tüpten koluna doğru inmeye başlamasını izledim. Hareket ettiği her santimetrede, panik uzuvlarımı rahatsız etti.

Bu küçük kızı öldürecektim.

"Hayır!" Çığlık attım. "*Warwick!*"

Karşıdaki odadan bir kükreme sesi yankılandı, duvarlar titredi ve tüm kafalar ona doğru sarsıldı.

Diğer benliği yine üzerimdeydi, dudağı kıvrılmış, nefesi ağırlaşmıştı.

Öfke ve şiddet.

"*Kullan beni Kovacs.*"

Küçük kız acı içinde çığlık atmaya başladı, minik bedeni titriyordu.

Ve gözlerimi kapattım, birlikte sahip olduğumuz güce teslim oldum, enerjisinin içime akmasına izin verdim, kaslarımı güçle doldurdum.

Adrenalin vücuduma doldu ve bağları çekerek parçalandıklarını duydum.

"Onu sakinleştirin!" Istvan'ın bağırdığını duydum.

"Bana yapmamamı söylemişsiniz!" Dr. Karl haykırdı. "Şimdi yap!"

Beni uyuşturmalarına izin veremezdim. Daha derine inerek, Warwick'ten daha fazlasını alarak, büyüünün yüksekliğini, hepsini istemenin açgözlülüğünü hissettim. Ağzımdan bir feryat yükseldi, tokalar bir çırpıda koptu. Sedyeden fırladım.

"Muhafızlar!"

Çılgınlıklar etrafımda yankılanıyor, memurlar benim için hareket ediyordu ama tek odağım kıza dönmüştü. Ağzının kenarından kan damlamaya başlamıştı bile, gözlerinde saf bir panik vardı.

Kolundaki serumu çıkardım ve bir çılgılık attı, vücudu gevşedi, çılgınlıkları sustu. Göğsünün hâlâ inip kalktığını görebiliyordum. Muhtemelen vücudu travma geçirmişti ve kendini kapatması gerekiyordu.

Ama yaşıyordu.

Pazuma bir acı saplandı, sıcaklık ve baş dönmesi anında dizlerimi çöktürdü. Bakışlarım Dr. Karl'ın bir kez daha kolumdan bir iğneyi çekip beni sakinleştirici ile ıslattığını görmek için fırladı.

Istvan benim için geldi, öfkesi yüzünü buruşturuyordu. "Seni küçük bi-" Yandaki kapıdan gelen bir kargaşa onun üzerime gelmesini durdurdu.

"General!" Bir adamın bağırdığını duydum. "Yardım edin!"

Istvan tereddüt bile etmedi. Eli enseme dolandı, beni de kendisiyle birlikte sürükledi, bacaklarım ayak uydurmakta zorlanıyordu.

Warwick masadan kayarken odaya girdik, kırık kelepçeleri bileklerinden sallanıyordu, silahlar her yönden ona doğrultulmuştu.

"Aradığın şey bu mu, Farkas?" Istvan beni daha sıkı kavradı ve hafifçe önüne doğru itti.

Warwick kısa bir süre durdu, göz kapakları bana daraldı, sonra Istvan'a gitti. "Sen iyi bir çocuk ol, ben de onun boynunu burada kırmayayım."

Kurt'un göğsünden bir hırıltı yükseldi ama hareket etmedi.

Sistemimdeki ilaçlar kaslarımı, dikkatimi ve aramızdaki bağı yumuşatarak beni fiilen işe yaramaz hale getirdi.

"Brexley bir hayal kırıklığından başka bir şey olmadığına göre, onun yerine sizi denemeye ne dersiniz?"

Warwick hafifçe kıpırdandı ve Istvan silahını çıkarıp kafama dayadı. Markos'un gergin enerjisini hissedebiliyordum.

Warwick'ten korkuyordu.

"Bir santim kıpırdarsan, ölür." Istvan'ın eli boynumda sıkılaştı. "Kanını aktarmak sadece insanları öldürdüğü için artık benim için tamamen işe yaramaz. Üzerinde çalışıp çoğaltmak için yeterince kanına sahibim. Ama sen, Farkas, ben nektarı bulana kadar mükemmel bir ikame olacaksın."

Son sözlerle başımı kaldırdım ve şaşkın bakışlarım Warwick'in üzerinde toplandı. Vahşi bakışlarını Istvan'ın üzerinde tutuyordu ama beni fark ettiğini hissedebiliyordum. Gözlerindeki bir tik bana, sakın *tek kelime etmeye cüret etme prenses*, diyor gibiydi.

"Karl, onu doğruca Caden'a bağla."

"Ne?" Dr. Karl'ın ağzı düştü, teni paltosunun rengindeydi. "Efendim, bunu daha önce hiç bu şekilde yapmamıştık."

"Yap şunu!" Istvan boynumu sıkıca tutarak sinirlerini sıkıştırdı. Kontrolünü kaybetmeye başlamıştı.

Tüm önemli liderler bu akşam bu büyük *prodüksiyonu* izlemeye geliyordu, böylece Istvan liderleri olarak yerini sağlamlaştırabilecekti. İşler yolunda gitmezse kaybedecek çok şeyi vardı. Onu artık ciddiye almayacaklardı. Istvan için amaç buydu. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Her şey tek bir şeye bağlıyken mantık ve güvenlik ortadan kayboluyordu.

"Git!" Istvan, Warwick'e silahı kafama daha sert dayamasını emretti. "Bunu yapmayacağımı bir an bile düşünme." Istvan'ın içindeki her şey, iş o noktaya gelirse beni gerçekten öldüreceğini haykırıyordu.

Warwick'in omuzları yükselip alçaldı, yüz ifadesi altta yatan tehdidi yansıtan ölümcül bir maskeye dönüştü - bir gün eline fırsat geçerse onu bir domuz gibi deşecekti. Ama bir nefes daha aldı ve Dr. Karl'ın Caden'in tankına taşıdığı masaya doğru döndü.

Üzerinden ter damlayan, sinirleri duvarlara çarpan ve muhtemelen *kendi* hayatının da tehlikede olduğunu hisseden doktor görevlerini yapmaya odaklanmıştı.

Masadan kalkarken Warwick'in gözleri benimkilerle buluştu. Çığlık atmak, ağlamak, tüm odayı yıkmak, bunun olmasını engellemek istedim ama ağzım bile açılmadı. O sadece benim yüzümden buradaydı. Benim yanımda olmak için Istvan'a gönüllü olmuştu. Benim için kendini işkenceye maruz bırakıyor ve deliğe giriyordu.

Yere uzandı, kasları esnedi, gardiyanlar onu tekrar kelepçelediğinde çenesi yuvarlandı. Bu onun doğasına aykırıydı. Onun varlığına. Boyun eğmedi. Yere yatmadı. Kurt savaşmak istiyordu. Öldürmek istiyordu. Herkesi parçalara ayırmak. Karanlığı almak istiyordu... tırnaklarının altında kanı hissetmek.

Ama onun düşmesini engelleyen bendim.

Grinin içinde kalmasını.

"Efendim, bir kez daha, bu yolu hiç denemediğimizi söylememe izin verin. Fae özünü donörden alıp doğrudan hastaya vermek. Sonucun ne olacağını bilmiyorum."

"Özün bir makine yerine doğrudan kaynaktan gelmesi daha iyi olmaz mıydı?" Istvan bizi yaklaştırdı.

"Muhtemelen..."

"O yüzden çeneni kapa ve yap."

Dr. Karl başını salladı, dudağını yaladı, adem elması sallanıyordu. Warrick'in şakaklarına monitörler taktı ve vücuduna ve burnuna garip görünümlü serum pompaları yerleştirdi. Onları hayat emdikleri tüm o Fae kurbanlarında gördüğümü hatırladım. Tekrar tekrar yer değiştirmeye zorlanan o küçük kız.

Bir fae'nin özünü böyle alıyorlardı. Midemde öfke titreşti, göğsüm sıkıştı, ellerim yavaşça bir top haline geldi.

Dr. Karl her şeyi tekrar kontrol ettikten sonra başıyla Istvan'a döndü.

Istvan oğluna baktı, benim bakışlarım da onu takip etti. Caden kalın maddenin içinde yüzüyor, ağızlığından hava girip çıkıyordu. Bilinci yerinde değildi ama gözleri sanki uyanmaya çalışıyormuş gibi, sanki bir şeyler olacağını biliyormuş gibi kapaklarının altında dalgalanıyordu.

Ona bir şey olacağı düşüncesi omurgamda bir korku ateşi yaktı. En iyi arkadaşımın ya da sevdiğim adamın gözümün önünde ölmesini izleyemezdim.

"Aç şunu." Istvan Karl'a başını salladı.

Derin bir nefes alan Karl'ın eli düşmenin üzerinde gezindi. Göz açıp kapayınca kadar makineyi çalıştırdı.

Bölüm 14

Warwick'in vücudu, eğer bağlı olmasaydı masadan fırlayabilirdi. Dişleri birbirine çarparak homurtuyu göğsünün içinde hapsetti, ancak bu homurtu makinenin sesini bastırmaya devam etti.

Caden'in vücudunun tankın içinde sarsılması sadece bir an sürdü. Gördüğüm şeyin dehşeti, Istvan'ın kendi oğluna yapmaya razı olduğu şey, beni neredeyse herhangi bir yatıştırıcının yapabileceğinden daha fazla felç etti.

Bu Istvan için bir denemeydi. Eğer Caden için işe yararsa, o da yapacaktı. En azından o zaman nektarı bulana kadar bir efsanenin gücüne sahip olacaktı.

Warwick'in tamamını alacaktı.

İkimiz de ölmüştük.

Tısla, pompala, tısla, pompala.

Warwick sarsıldı, ağzından tükürükler saçıldı ve acıya karşı refleksini dizginlemeye çalıştı. Burnu alevlendi, ruhunu ondan koparırlarken her nefes bir mücadeleleydi.

Benden.

Öfke ciğerlerime doldu. Onun kendi ruhumdan koparıldığı hissi midemdeki çukura zehir gibi indi.

Dövme. Bina.

Zihnimi bulandıran uyuşturucuyu bir savaş partisi gibi yakıp geçti ve geçtiği her şeyi yakıp yıkmaya hazırlandı.

Warwick'ten bir hırıltı koptu, başı geriye gitti ve uzun bir böğürtü kopmadan önce üzerinde bulunduğu sert yüzeye acımasızca çarptı.

Caden'in gözleri aniden açılarak Istvan'ı soluk soluğa bıraktı. "İşe yarıyor, değil mi?" diye bağırdı Dr. Karl'a. "Gerçekten işe yarıyor!"

İki adamı sevdim, ama sadece biri için dünyayı yok edebilirdim.

İçimdeki gücü hissedebiliyordum. Yüzeyin altında saklanan, ruhumun derinliklerinde kaynayan kaynağı. Ondan, gücün neler yapabileceğinden, hafif bir Seelie kraliçesi ile karanlık bir Druid'in bir araya geldiğinde neler yapabileceğinden korkuyordum.

Gri.

Tek anladığımı benim olanı aldıklarıydı. Ona zarar veriyorlardı. Bizi birbirimize bağlayan bağı yok ediyorlardı. Onu hayata döndürmek hayatlarımızı sonsuza dek birleştirdi. O sahada ona hayat vermiştim, bir parçamı. Bunu benden alamayacaklardı.

"Hayııııııı!" Odada fırtınaya benzer bir rüzgâr esti ve saçlarımı bükerek havaya kaldırdı. Istvan bıraktı, kafası bir o yana bir bu yana savrulduktan sonra bana geldi ve bunu yapanın ben olduğumu fark etti. Gözlerinde korku dans ediyordu. Şimşek çaktı, elektrik patlaması odanın her tarafına yayıldı.

"Dur!" Öfkem tırmanmaya devam ederken Istvan'ın sesi kayboldu, kaynayan bir tencere su ağzına çarpıp fokurdadı.

Işıklar patladı, odanın her tarafına cam püskürdü, herkesi eğilmeye zorladı, kırıklardan korunmaya çalıştı ve bizi çoğunlukla karanlıkta bıraktı.

Ölülerin ruhlarının bana geldiğini hissedebiliyordum. Enerjileri odanın içinde uçuşuyor, emirlerimi yerine getirmeye hazır bekliyorlardı.

"Brexley!" Istvan'ın saklandığı yerden havladığını duydum. "Kesin şunu!"

Hayır. Kafamın içinde hırladım, enerji içimde titreşiyordu. Durmak istemiyordum. Güç bağımlılık yapıyordu. Heyecan vericiydi. Özgür olmak gibi. Daha fazlasını istedim.

Ruhlar heyecan içinde yanımda vızıldadı. Bir şimşek daha odaya saplandı, bir sıra su tankını parçaladı, ardından bir başkası geldi.

CRAAAAACK!

Bütün tanklar paramparça oldu. Binlerce galon sıvı dışarı fışkırdı, odaya çarptı, bir tsunami insanları ayaklarından düşürdü, ekipmanları yaktı ve gevşek olan her şeyi duvarlara ve muhafızlara çarptı.

Çığlıklar ve haykırışlar etrafımda yankılanıyordu, ama hiçbir şeyin sesi yakın değildi. "Kovacs!"

İçime işleyen tek ses buydu. Başımı çevirdiğimde bakışlarım su rengi gözlere takıldı. Hâlâ masaya bağlıydı, sıırıslıklamdı ve burun deliklerinden kan sızıyordu. Bir anda transımdan çıktım ve ona doğru atıldım. Parmaklarımla bağlarını çözerek oturmasına yardım ettim. I

aramızda hiçbir vızıltı hissetmedim. Bağlantı kopmuştu. Ama artık geri gelmeyeceğinden korkmuyordum.

"İyi misin?" Tepemdeki ışıklar püskürüyor ve fısıldıyordu; sadece uzak duvardaki birkaç tanesi odayı görebilecek kadar aydınlatıyordu. Ortalıkta ses yoktu, bu da içimi burktu ama bunu düşünecek vaktim yoktu.

"Daha iyi günlerim oldu," diye homurdandı, masadan kaydı, kolu bana dolandı, ağırlığını vermeye çalıştığında bacakları eğildi. "Buradan çıkmamız gerekiyor."

"Evet..." Bir adım attım, odağım sadece bir metre ötede, enkazın içinde yatan ve suyu bir kanaldan aşağı akan nesneye odaklandı.

"Caden!" Cesede doğru koştum, yanına düştüm, su kalçalarımın kadar yükseliyordu, panik nabzımı kulaklarımda gümbürdetiyordu. "Oh, Tanrım. İyi ol... iyi ol." Parmaklarımı boynuna bastırdım.

Bunu ben mi yaptım? Onu ben mi öldürdüm?

"Caden, hadi." Üzerine eğilip nefes alıp almadığını anlamaya çalışırken kollarım titriyordu. Hiç tereddüt etmeden kalp masajına başladım; ellerim göğsüne bastırıyor, ağzım ağzını kapatıyor ve ciğerlerine hava üflüyordum.

"Lütfen..." Panik sesimi titretti ve gözyaşlarım yüzümden aşağı kaymadan önce gözlerimi yaktı. En iyi arkadaşımın yaşadığım pek çok önemli anıyı hatırladım. "Beni bırakamazsın." Daha sert pompalayarak ona hayat vermeye çalıştım. Bir kez daha, en çok ihtiyaç duyduğum anda, değer verdiğim birini kurtarmak için sihrim kaybolmuştu.

"Brex..." Warwick'in ses tonu her şeyi anlatıyordu, eli Caden'in göğsünün üzerinden benimkine uzanıyordu. Warwick'in eli ona dokunduğu anda, hırıltılı bir nefes Caden'ı ayağa kaldırdı ve gözleri kocaman açıldı. Yemin ederim gözlerinin parladığını gördüm, sanki kahverenginin ardında ateş yanıyordu, sonra gözlerini kırpı ve tekrar normale döndüler.

"Aman Tanrım, Caden!" Bir çığlık koptu, kollarım ona sarıldı. Geri çekilerek ona baktım. Kafası karışmış ve yönünü kaybetmiş görünüyordu.

"Ne oldu lan? Nasıl...?" Etrafına bakındı.

Yeraltı binasının diğer bölümlerinden bize doğru gelen askerlerin bağırışları odanın içine yayıldı.

"Haydi!" Ben Caden'in kalkmasına yardım ederken Warwick de ayağa kalktı. "Artık gitmeliyiz."

Caden zayıftı, sersemlemişti ama yaşıyordu.

"Sence başarabilecek misin?" Ayaklarının üzerinde sallanan ve zar zor dik duran arkadaşımın tutundum.

"Hayır, yapabileceğimi sanmıyorum." Caden fısıldadı, sesi sert ve cızırtılıydı.

Arkamızdan gelen kesik kesik bir öksürük ve inilti beni gürültüye doğru döndürdü.

Istvan kıpırdanarak uyandı.

"Git, Brex." Caden'ın bakışları ondan bana kaydı. O anda bana karşı hâlâ beslediği sevgiyi gördüm. Beni her zaman babasına tercih eden yanını.

"Seni bırakmayacağım."

"Yapmak zorundasın." Yüzüme dokundu. "HDF'ye geri döndüğüm anda onunla birlikteymişim gibi davranmak *zorunda kaldım*."

"Harekete geçmek mi?"

"Sana asla karşı olmadım." Elini bıraktı. "Şimdi git!" Dikkati Warwick'e yöneldi; aralarında sivri bir ifade geçti. Warwick çenesini eğerek Caden'ın söylenmemiş sözlerine cevap verdi.

Warwick kollarımdan tutarak bana doğru

ilerledi. "Hayır!" Ona karşı koymaya çalıştım.

"Brexley, git." Caden beni itmeme yardım etti. "Onu bırakamam."

"Kimi bırakayım?" Warwick beni çıkışa doğru götürürken sordum. "Anlamıyorum. Bizimle gel!"

"Yapamam." Caden'ın yüzünde keder titreşti. "Annemi terk etmeyeceğim."

Annem.

"Ne-ne?" Şok içinde kekeledim. "Annen mi?" Parçalar yerine oturuyordu - kapı kapanmadan önce arka kafesteki kadın. Yerde büzülmüş, gözleri kısa bir süre benimkilerle buluşan görüntüsü. Onunla ilgili hiçbir şey, birlikte büyüdüğüm kadının zarif, zarif mükemmelliği olarak tanınamazdı - bir kraliçe olabilecek bir kadın. Bu kadın kirli, zayıf, dayak yemiş, korkmuş ve pis paçavralar içindeydi.

Gözleri hariç. Oğlunun gözleri.

"Aman Tanrım..." Elim ağzıma gitti, farkındalık bir davul gibi çalıyordu. "Rebeka." O buradaydı. Istvan'ın karısını sakladığı yer burasıydı. Onu bir laboratuvar deneyi olarak mı kullanıyordu?

Muhafızların bağırışları ve ardından Istvan'dan gelen bir inilti Caden'in dikkatini çekti.

"Git," diye tekrar emretti.

"Hayır, ikinizi de bırakmayacağım."

"Zamanın yok, Brex." Caden hırıltılı bir ses çıkardı, boğazı düğümlemişti, bacakları hâlâ dengesizdi. "Seni öldürecek. İkinizi de öldürecek."

Warwick beni daha sıkı kavradı, gümbür gümbür adımlar bize doğru gelirken beni hareket ettirmeye çalışıyordu. Zaman tükeniyordu.

"Peki ya sen?" Ayaklarım Warwick'le birlikte kaydı ama yine de Caden'a doğru eğildim.

Caden bana "İyi olacağım," dedi ama bakışları Warwick'e gitti. Garipti ama birbirlerini anladıklarını hissettim. Bir baş sallama.

"Állj!" Durun! Ana kapıdan bir havlama sesi geldi.

Buradan çıkan diğer tek çıkışa, hücrelere geri dönen çıkışa doğru döndük.

"Yakalayın onları!" Ayağa kalkan Istvan'ın sesinin zorlandığını duydum. "Öldürmek için ateş edin!"

"Lanet olsun!" Warwick tısladı, ikimiz de başımızın üzerinden kıvılcımlar saçan silah sesleri duyunca eğildik. Ayak bileğimize kadar suya batmış olan teçhizat bir mayın tarlası gibi etrafta yüzüyor ve geri çekilmemizi yavaşlatıyordu. Durakladım, silah olarak kullanabileceğim bir enkaz parçasını kaldırdım; sivri kenarlı, kırık bir ince boru parçası. Bu bir silah değildi ama muhafızlar ve kurşunlar bize doğru gelirken her şey hiç yoktan iyiydi.

"Haydi!" Warwick beni daha derin çamurlu suya doğru çekti, bir şeyler bacağıma çarptı. Aşağı bakarken, göğsümde bir çığlık koptu. Yüzeyde bir düzine ceset yüzüyordu, bazıları yüzüstü yatmış, bazıları boş boş yukarıya bakıyordu, ama dikkatimi çeken bana çarpan ceset oldu.

David Andor.

Cansız bedenini ve boş gözlerini görmek kaburgalarımın dolandı, sıkıştı ve ciğerlerimdeki havayı boğdu. O ölmüştü. *Hepsi* ölmüştü. Tankların içinde bir kişi bile sağ kalmamıştı. Onları ya büyüleriyle ya da havalarını keserek öldürmüştüm. *Hepsi* yok olmuştu.

Caden hariç.

Bang! Bang! Bang!

Kurşunlardan kaçınmak için eğilip bükülürken boğazımdan bir gıcırta yükseldi. Warwick kapıyı iterek bizi hapishanemize giden tanıdık geçide ulaştırdı.

"Kaçmalarına izin vermeyin." Istvan'ın sesi arkadan gürledi.

"Nereye gidiyoruz lan?" Warwick bana bağırdı, ayaklarımız betona çarpıyordu, ıslak giysilerimiz bize ağırlık yapıyordu. "Bu bizi hücrelerimize geri götürür."

Kahretsin. Lanet olsun. Kahretsin! Beynim dönüyor, buradan çıkmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

"Fabrikanın altında üç kat var. Hepsi birbirine bağlanmakla kalmıyor, aynı zamanda orta kat doğrudan Ferencvárosi tren istasyonuna çıkıyor." Nora ile yaptığım konuşma aklıma geldi.

Ash ve ben bir üst katımızdaki izleme kubbesinin arkasına saklanırken aklıma başka bir anı geldi.

"Dr. Karl'a daha fazla sevkiyatın geldiğini söyleyin. Onların gelişi için yan bölmeyi hazırlayacağım."

Tren istasyonundan bir sevkiyat.

Hapishaneler ve laboratuvarlar en alt kattaydı. İzleme bölümü ikinci kattı ve Ash ile benim o askerlerle kavgaya tutuştığımız yer de ilk kat olmalıydı.

Bu şu anlama geliyordu.

"Yukarı çıkmalıyız," diye bağırdım koşmaya devam ederken, muhafızların sesi arkamızdan geliyordu. Kollarımdan ve bacaklarımdan aşağı gerilim yayılıyor, kalp atışlarım kulaklarımda çarpıyordu. Eğer bir çıkış yolu yoksa, kendimizi Markos için bir kafese kapatmış olacaktık.

Tuzağa

düştüm.

Öldü.

Warwick'in botları yere vurarak herhangi bir kapı ya da çıkış yolu ararken, biz de son birkaç gündür defalarca kullandığımız rotayı izledik.

"Şu kapının arkasında merdivenler var." Küçük bir ses beni tamamen durdurdu ve kafamı bir deri bir kemik kalmış bedenler ve keder dolu yüzlerle dolu bir kafese çevirdi.

Daha büyük bir çocuk koluyla parmaklıkların arasından, neredeyse duvarın içine gizlenmiş küçük bir dolabı andıran şeyi gösterdi. "Kapının arkasında merdivenler var. Girip çıktıklarını gördüm."

Warwick kapıya doğru koşmaya başladı. Kılımı bile kıpırdatmadım.

"Ne yapıyorsun sen?" Warwick homurdanarak acele etmemi işaret etti. "Hadi, zamanımız yok."

"Hayır." Başımı salladım. "Onlar olmadan olmaz."

"Kovacs..." Dişlerini sıktı, bakışları yakında askerlerle dolacak olan koridordan çocuklara kaydı. "Bu imkânsız. Onları şu anda kurtaramayız."

"Ben. Gitmiyorum. Gitmiyorum." Her kelimeyi ona söyledim. Küçük kızı kurtaramamıştım. Ve muhtemelen ona benzeyen yüzlercesini daha. Rodriguez'in küçük kız kardeşi gibi. Hâlâ bunu ona borçlu olduğumu hissediyordum. Birinin kız kardeşini, kızını, oğlunu kurtarmak.

Warwick homurdandı. Birbirimize baktık. Pes etmeyecektim.

"*Az istenit!*" Warwick ellerini saçlarına gömdü, hayal kırıklığı içinde bağırarak kafeslere doğru savruldu. Ben de hemen onun yanındaydım ve kafeslere girmenin bir yolunu arıyordum. "Anahtar falan yok Kovacs. Gardiyanlar bizi vurmadan önce onları nasıl dışarı çıkaracağız?" Bağırışlar ve yere vuran bot sesleriyle dolu tünelin aşağısını işaret etti. Her saniye son saniyemiz için geri sayıyordu.

Az önce ilmiği boynumuza mı geçirdim? Onlara yardım etme ihtiyacım sadece bizim hayatlarımızı sona erdiriyor ve hiçbirini kurtarmıyor muydu?

"Yanınızda yedek bir brownie ve imp yok mu?" Menteşenin zayıf noktasını bulmaya çalışarak parmaklıkları salladı.

Lanet olsun! Opie ve Bitzy şu anda çok kullanışlı olurdu. Onları çok özledim.

"Hayır, ama ben varım." Parmaklarımın arasına aldığım çubuğu sıkıştırdım, kilidi açmak için dizlerimin üzerine çöktüm, çocuklar yakınımnda toplanmıştı, yüzleri umutlu ve yalvarıyordu. Hırsızlık yaptığım yıllardan beri kilit kırmak ikinci doğamdı. Umarım bunlar büyülü ya da goblin yapımı değildir.

"Lanet olsun, kadın." Warwick homurdanarak başını salladı. "Gerçekten ölüme meydan okumak istiyorsun, değil mi?" Gardiyanlar etrafını sarınca Warwick kükreyerek tüneldeki ilk subay dizisine doğru buldozer gibi ilerledi. Dar koridorlarda yayılamıyorlardı, bu da onun hemen ilerlemesine izin veriyordu.

Silah sesleri, ardından körük sesleri ve vurulan etin sesi.

Dudaklarımı ısırarak arkama bakma isteğime karşı koydum, Warwick'in bana vermeye çalıştığı bir saniyeyi bile boşa harcamak istemeyerek kilide odaklandım.

Bir bedenın gümbürtüsü bacağımın yanında yere çarptı, çevremde HDF üniforması yaması vardı. İri bir el aşağıya indi ve kurbanın silahını kaptı, birliğinden diğerlerini vurdu.

Brexley, odaklan! Adrenalin boşalmıştı, kilidi açmaya çalışırken kollarım titriyordu, arkamda mücadele devam ederken çocuklar Warwick'e ve bana tezahürat yapıyor ve çığlık atıyorlardı.

Warwick her an öldürülebilir.

Her an kafamdan vurulabilirim.

Ve bize yardım edecek sihrim yoktu. Ona güç veren bağlantı ölmüştü. DNA'mdaki güç kış uykusundaydı.

Boru terli ellerimden kaydı, yerde tıngırdadı, korkumu artırdı ve kalp atışlarımı hızlandırdı.

"Acele et Kovacs!" Warwick'in sesi, başka bir muhafızı tekmeleyerek yere düşürürken gerilmişti.

Ağzımdan bir inilti çıktı ve silahı daha sıkı kavradım. Çok büyüktü, ucu kilide girmiyordu. İşe yaramayacaktı.

Amina koyayım.

Gözlerim önümde duran küçük bir çocuğa kaydı. Alt dudağı titriyor, gözleri kocaman açılmış, vazgeçmemem için bana yalvarıyordu. Onları burada bırakmamam için.

"*A kurva életbe!*" *Lanet olsun!* Ayağa kalktım, çaresizlik ve öfke içimde patlıyordu. Kollarımı kaldırdım ve tüm gücümle mızrağı bir balta gibi fırlattım.

Clang!

Tekrar tekrar vurduğumda metal titreşti, gıcırdadı ve havayı deldi. Öfkem beni ele geçirdi. Çok fazla kayıp olmuştu. Çok fazla ölüm. Çok fazla acı.

Tek istediğim bu çocukları daha fazla acı çekmekten kurtarmaktı.

Homurtular, bağırışlar, silah sesleri ve metalin delici patlamalarına karışan kemik çıtırtıları, bir ıstırap şarkısı gibiydi. Kalp ağrısı ve acı, ifade edemediğimiz kelimeler için bir melodi.

Burada ölsem bile en azından onları kurtarmaya çalıştım.

Çılgın bir kadını andırırcasına boruyu kilide soktum, çabayla çığlık attım, epinefrin kaslarımda kükredi.

Clank!

Kilit kırıldı ve kapı açılırken bir an şok içinde durdum.

Vay anasını.

Bir sonraki nefeste tepki verdim, kapıyı açtım ve çocuklara hareket etmelerini işaret ettim. "Gidin! Gidin! Gidin!"

En büyük oğlan ve kız kontrolü ele alarak çocukları yavru kaz sürüsü gibi kapıya d o ğ r u taşıdılar.

Hiç tereddüt etmeden, yere düşmüş memurlardan iki silah kaptım, Warwick'in etrafındaki her şeye ateş ettim, cesetleri ayaklarının dibinde yere düştü.

Başını çevirdi, bakışları benimkileri yakaladı, burnundan ve ağzından kan fişkırıyordu. Gözleri şiddet ve cinsel açlık alevleriyle parlıyor, içimi ürpertiyordu. *Şehvet*.

Siktir et o adamı.

"Hadi ama!" Hemen oracıkta elbiselerini yırtmamak için kendimi zor tutarak kemerimi bağladım. Kapıya doğru ilerlerken, tepeye ulaştığımızda karşılaşabileceğimiz şeylere karşı en önde olmak istiyordum.

Warwick dört muhafızı daha vurduktan sonra arkamızdan fırladı. Bir sonraki kata çıkarken ince merdivenlerden yukarı çıkan ayaklarımızın çarpıntısı nabızımla eşleşti.

Kapıyı iterek dışarı baktım. Henüz muhafız yoktu ama bize doğru geldiklerini duyabiliyordum, bağırırları bana çok yakın olduklarını söylüyordu.

"Acele edin!" Kapıyı sonuna kadar açtım ve çocuklara tünelden aşağıya doğru gitmelerini işaret ettim. Köşeden bir grup polis gelmeden önce sadece birkaçı dışarı çıkabildi.

"Kaçın!" HDF'ye ateş ederken onlara emir verdim ve askerleri duvarın arkasına saklanmaya zorladım.

Çocuklar dışarı çıktı, büyükler küçükleri kalçalarından ya da sırtlarından tutarak grubu uzun loş tünelden aşağı indirdi.

Warwick bana havlayarak merdivenlerden çıktı. "Git! Ben onları oyalarım."

"Bunu birlikte yapacağız, Farkas." Kafalarını uzatıp bizi vurmaya çalışan birkaç HDF'ye ateş ettim. "Her zaman."

Bir an için bana baktı, çenesi konuşmak ister gibi hareket etti, ama geri çekildi, başını onaylarcasına eğdi.

Takım olarak çalıştık. Eşittik. Önümüzde ne olursa olsun, birlikte girdik ve birlikte çıktık.

Ya da hiç yapmadık.

Senkronize bir şekilde, ikimiz de geriye doğru tırıs gidiyor, hareket eden her şeye ateş ediyorduk, tünelin yeterince derinine inene kadar dışarı çıkmaya başladılar, bize doğru geliyorlardı. "Kaçın!" Warwick kükreyerek arkasını döndü ve havalandı. Mermiler yere ve yanımızdaki duvarlara çarparken bacaklarımız birlikte pompalanıyordu. ateş hattından uzak durmak için zig-zag çiziyor.

"Kahretsin!" Warwick nefesinin altından tıslarken dikkati ileriye kilitlenmişti. Gözlerimi kısarak neye baktığımı fark ettim. Bir kapı yolu kapatmıştı.

Tünel ileride. Bir kontrol noktası. Ama tabii ki bu en kötü şey değildi.

Orada nöbetçiler vardı ve beş polis memuru da çocuklara silah doğrultmuştu. Askerler arkadan geliyordu ve ön tarafta bir barikat vardı.

Ó, hogy baszd meg egy talicska apró majom! Oh, bir el arabası dolusu küçük maymun siksin onu.

Boku yemiştik.

"Seni Killian'dan aldığımda köprüden geçmek zorunda kaldığımız zamanı hatırlıyor musun?" Warwick yan gözle bana baktı.

"Vurulduğumuz ve neredeyse öldüğümüz yeri mi kastediyorsun?"

"Ama biz *yapmadık*." Sesi alçak ve gürdü. "Geri dönmeyeceğim Kovacs. Tıpkı o günkü gibi. Ya ileri ya da hiç."

Nefes alarak başımı salladım. "Bunun intihar olduğunu

biliyorsun, değil mi?" Arsız bir sırıtış ağzının kenarına çarptı.

"Bizim hoşumuza giden tek yol bu."

Geri dönüş yoktu. Bu yolda ölüm bir olasılıktı, ama geri dönersek, bu kesindi.

"Geri çekilin, yoksa ateş ederim." Bir gardiyan silahını, kalçasında yürümeye başlayan bir çocuk olan en büyük kızın şakağına dayadı. "Bu çocukların ölmesi senin suçun olacak."

Warwick'ten yükselen alçak, vahşi bir hırıltı tüylerimi diken diken etti. Kurt, öldürmekten zevk alan, birini tek eliyle öldürebilen Efsane, askerlere doğru yaklaştı.

Arkamızdan gelen çağrılar hızla artıyordu. Bizi yakalamaları için sadece birkaç dakikamız vardı ve oyun bitecekti. Bu bizim tek şansımızdı.

Dikkatimizi dağıtacak bir şeye ihtiyacımız vardı.

Göz açıp kapayıncaya kadar elimi kaldırdım, ucundaki muhafızı işaret ettim ve ateş ettim. Tam gözlerinin ortasına. Öldüğünü anlamaya fırsat bulamadan yere yığılmadan önce gövdesi sarsıldı.

Çocuklardan çığlıklar yükseldi ve muhafızlar bir an için şoka girmiş gibi durdular - bu kadarı yeterliydi.

Warwick ve ben atladık.

Araya girerek, silahı kızın kafasına dayayan kolu yere düşürdüm ve ardından adamın yüzüne dirsek attım. Bir çığlık atarak tökezledi, ben de arkama döndüm ve silahımı arkamdan sinsice yaklaşan adama doğrulttum.

Yüzüme kan sıçradı, gövdesi yere çarptı. Kirpiklerimden kan damlarken Warwick'e baktım. Dövüştüğü iki kişi

zaten yerdeydi.

Gözlerimi üzerinde hissedince hınzır bir yarım sırtışıla döndü.

"Anahtarlar?" Arkamı döndüm, buradan çıkmaya odaklanmam gerekiyordu. "Muhafızları kontrol et."

Çocuklar her birinin üzerini hassasiyetle aramaya, ceplerini karıştırmaya ve bulabildikleri her şeyi almaya başladılar. Çöpçüler. Vahşi Topraklar'da nasıl yaşanacağı küçük yaşta gösterildi.

Bang! Bang! Bang! Silah sesleri arkamızda çınladı.

Yanımda küçük bir çocuk çığlık attı, vücudu kaldırıma yuvarlandı, bir topun içine kıvrıldı, eli karnındaki deliği kavradı.

"Petr!" diye bağırdı başka bir çocuk, ona doğru koşarak.

Başımı kaldırdığımda düzinelerce HDF'nin bize doğru koştuğunu, silahlarını kaldırmış, hepimizi öldürmeye hazır olduklarını gördüm.

"Kapı anahtarlarını aramaya devam edin," diye emrettim gençlere, ölü muhafızların silahlarını daha büyük çocuklara fırlatarak. "Sadece onlara ateş edin! Durmayın!"

Nasıl yapılacağını bilip bilmediklerini bile bilmiyordum ama şu anda ölümüne bir savaş vardı ve Warwick ve ben hepsini koruyamazdık.

En büyük kız hiç tereddüt etmeden kollarını kaldırıp HDF'ye ateş etti, öfke ve hiddetle dişlerini gösterdi.

Askerler üzerimize yürüdüler, hedeflerini vurmayı kaçırmayacakları kadar yaklaştılar. Ağır arabaların sesi kaldırımda gıcırıyordu, arkalarında bir tank silueti vardı, top bize doğrultulmuştu. Midem bulandı.

Ölecektik.

"Onları buldum!" En fazla beş yaşında olan küçük sarışın bir kız kapıya doğru koşarak seslendi. Hepsi de yaşlarından çok daha büyük görünüyordu.

"Lanet olası acele et!" Warwick dişlerini gıcırdattı, silahı tıkırdıyordu, mermi yatağı boştu. Silahı kenara fırlattı, öldürdüğü bir muhafızdan bir tane daha kaptı ve yaklaşan geçit törenine ateş etti.

Acı aniden göğsümde patladı. Kolum gevşedi ve silahımı düşürdüm, boğazımdan bir çığlık yükseldi. Kırmızı sıvı üstümü ıslattı, bir mermi köprücük kemiğimin hemen altına saplandı.

Bang!

Büyük kız bize doğru ilerleyen askere ateş etti ve beni vuranı tereddüt etmeden öldürdü. Küçük baş belasına bakakaldım. Öfkesini ve acısını, yaşadığı her şeyin yüzeye çıktığını hissedebiliyordum.

"Başardım! Kapı açıldı!" Küçük sarışın kız bağırdı, kapı gıcırdayarak açıldı ve bana umut dolu bir nefes verdi.

"Gidin!" Warwick bağırdı, o ve büyük kız bizi korurken çocukları harekete geçirdi.

Onları dışarı çıkarırken, vurulan çocuğun üzerine eğilmiş ve ağlayan küçük çocuğun yanında durdum.

"Kalk, Petr! Lütfen uyan!"

"Hadi, gitmeliyiz." Çocuğa uzandım.

"Hayır!" Petr'e sarıldı. "Uyanması gerek! Petr! Petr! Petr! Lütfen uyan." Feryatlar kalbimi parçalıyor, boğazıma safra kaçıyordu çünkü Petr'in asla uyanmayacağını biliyordum.

Teselli edecek ya da arkadaşının öldüğünü açıklamaya çalışacak zaman yoktu.

Sağlam kolumla onu yakaladım, adrenalin her türlü acıyı köreltiyordu. Çocuk bana karşı tekme atıp çılgılık atarak arkadaşına uzandı. "Hayır, onu bırakamam!"

Onu alamayacağımızı biliyordum.

Bu ölüm kalım meselesiydi. Ve kollarımdaki hala hayattaydı.

Warwick yaşlı kızını bir futbol topu gibi kucağına aldı, beni takip ederek kapıdan geçti ve şimdi bize doğru koşuşturan grubun üzerine kapıyı çarptı. "Kaçın!"

Ve yaptık.

Kurşunların, karanlığın ve ölümün içinden.

Hayatlarımız için koştuk.

Bölüm 15

Ayaklar çarpıyor.

Kalpler atıyor.

Tünel sonsuza kadar devam ediyormuş gibi görünüyordu, biz ilerlerken korku örümcek ağları gibi gerilmişti, muhafızlar çığlık atıyor ve çok gerilerden bize ateş ediyorlardı.

Kilitli kapı onları sadece bir ya da iki dakika tutmuştu, sonra içeri girip peşimizden geldiler. Bizi patikadan aşağıya doğru yönlendirecek askerleri olmamasına imkân yoktu. Kaçmamız ya da yakalanmamız saniyeler içinde olabilirdi.

Ayaklarımızın altındaki yol eğimliydi ve bizi yüzeye çıkarıyordu. Yüzüme bir esinti çarptı ve trenlerle özdeşleştirdiğim dizel yakıt ve kömür kokusunu alabildim. Birleşik Milletler güneş, elektrik ve çevre dostu olurken, Doğu geriye gitmiş, eskiden kullandıkları elektrik hatlarını kaybetmiş ve fosil yakıtlara geri dönmüştü.

Kulaklarım rayların şingirtisi, motorların uğultusu, bir düdüğün yankısı ve buharın çıkışıyla doldu. Umut, tünelin ucunda gerçekten ışık varmış gibi göğsümde atıyordu.

Ferencvárosi tren istasyonu. Eğer oraya varabilirsek, kaçma şansımız vardı.

"Acele et!" Mırıldandım. Kolumdan kan akıyor, omzumda ağrı zonkluyor, başım dönüyordu. Beni ileri iten tek şey adrenalindi.

İnce, kemikli bacakları olan çocuklar daha hızlı koşuyor, o kadar hızlı koşamayanlara yardım ediyor, özgürlüğün çok uzakta olmadığını anlıyorlardı.

Geçidin sonunda başka bir büyük kapı gördüğümde dehşet bacaklarıma doldu. Hem diğer taraftan hem de arkamızdan muhafızlar bağırıyordu. Önümüzde kapıya doğru koşan figürlerin silüetleri, ellerinde silahlar.

Hay sikeyim. O kadar kolay olmayacağını biliyordum ama bu kadar yaklaşıp şimdi başarısız olmak yanlış geliyordu.

"Yap ya da öl," diye mırıldandım
Warwick'e. "Sloganımız bu gibi
görünüyor."

Küçük sarışın kız elindeki bir düzine anahtarı kilidin üzerinde denerken, Warwick ve ben kapıya doğru ilerledik, kollarımızı parmaklıkların arasından geçirip yaklaşan muhafızlara ateş ettik.

Mermiler metallere çarparak bize doğru yaylım ateşi açıyor, yanımızdaki büyük çocuklar da ateşe karşılık veriyordu.

Bir mermi Warwick'i geriye savurdu, acı içinde kıvranıyordu ama ateş etmeyi bırakmadı. Vurulduğunu biliyordum ama artık ikimiz de duramaz ya da birbirimize yardım edemezdik.

Sadece hayatta kalmak zorundaydık.

Warwick'in diğer tarafından bir çığlık geldi; küçük bir çocuk yere düştü. Bir çığlık daha.

Küçük sarışın kız anahtarlığı yere düşürdü, vurulduğu yerden kan akarken poposu yere çarptı.

"Hayır!" Bağırđım, öfke ve dehşet içimde bir feryat yarattı. Artık acı hissetmiyordum. Elimdeki iki silahın da tetiğini çektim, ölüm çığlıkları atarak menzirimdeki her şeyi katlettim.

Büyüm gitmişti ama öfke güçlü bir kuvvet olabilir.

Başka bir kız anahtarları kaptı, ilk kızın bıraktığı yerden devam etti, hayatta kalmanın tek öncelik olduğunu anladı... diğer her şey daha sonra gelirdi.

Bölümlere ayırmak bu dünyada yaşamının, dayanmanın ve devam etmenin tek yoluydu.

A r k a m ı z d a n silah sesleri duyuldu, diğer asker grubu da bize yetişiyordu.

Zaman tükeniyordu. Saatin tik taklarını hissedebiliyordum. Omurgama isabet edecek bir kurşunun beklentisi.

Clank.

Son kapı da açıldı. Takırtı bir özgürlük şarkısıydı, açılırken neşeyle ciyaklıyordu.

"Gidin!" Warwick çocuklara seslendi, önlerine atladı, küçük bir bariyerin arkasına geçerek onları korudu, böylece her iki taraftan da kaçabileceklerdi. "Koşun ve arkanıza bakmayın!"

Çocuklar onun dediğini yaparak tünelden çıktılar ve çeşitli yönlerdeki raylara doğru ilerlediler. Gölgeler ve sis trenlerin etrafını sararak onları karanlığa gömdü ve gecenin özgürlüğüne doğru kayıp gitmelerine izin verdi.

"Gidin! Gidin!" Geri kalanlara geri çekilmeleri için el salladım.

Büyük kız, elinden vurulan küçük sarışını kucağına aldı ve ikinci bir bakış bile atmadan koşarak uzaklaştı, hayatta kalan son iki çocuk HDF'nin ulaşamayacağı bir yere kaydı.

Uzaktan araba lastiklerinin gıcirtısını duyduğumda rahat bir nefes bile almadım.

İçgüdülerim kim olduğunu biliyordu. Kimin benim için geldiğini biliyordum. Istvan.

"Warwick." Onun yanındaki başka bir küçük bariyerin arkasına saklandım, nöbetçiler sürekli içeri giriyordu.

"Evet, gitmeliyiz," diye yanıtladı kuru bir sesle, silahı boşa giderken.

Sadece birkaç atış kalmıştı, benimle birlikte bariyerin arkasına atlayıp silahımı boşaltırken onu korudum.

Artık silahımız yoktu. Daha fazla korumamız yoktu.

"Ne dediğini hatırlıyor musun Kovacs? Kafeste bir hayat yaşamaktansa özgür ölmek daha iyidir." Su rengi gözleri benimkileri delip geçti. "Üç deyince... ve çocuklara söylediğim gibi, kaçın ve arkanıza bakmayın. Ne olursa olsun." Demek istediği, eğer vurulursam, benim için durmayın. Koşmaya devam edin.

Panik boğazımı tıkadı, bunun o olabileceğini biliyordum. "Bir..."

Derin bir nefes

aldım. "İki..."

Omuzlarımı geriye ittim, ayak parmaklarımın üzerinde yuvarlandım. "Üç!"

Warwick ve ben sıçradık. Tren raylarına doğru koşarken kollarım ve bacaklarım olabildiğince hızlı hareket ediyordu.

Bağırışlar ve kurşunlar yolumuza yayıldı. Acı uyluğumun yan tarafına saplandı, bacağım çarpmanın etkisiyle tökezledi.

"Kovacs!" Warwick elimi tutarak beni ileri doğru çekti ve askerler üzerimize çullanırken devam etmemi sağlamaya çalıştı. Tren vagonlarının yanından geçerek rayların üzerine çıktık.

Birkaç zırhlı kamyon rayların üzerine çıkarken farlar gözlerime saldırdı, tavanın üstündeki spot ışıkları bir hedef gibi üzerimizde parlıyordu, silahlar

pencerelerden bize doğru bakıyordu.

"Lanet olsun!" Üç araba rayların üzerinden sekerek bize doğru ateş ederken Warwick bizi farklı bir yöne doğru döndürdü.

Bacaklarım yetişmek için mücadele etti. Dişlerimi birbirine kenetleyerek devam etmek için kendimi zorladım.

"İşte orada!" Çok uzağımızda olmayan bir çitin arasından bir boşluk görerek işaret ettim.

Warwick beni daha sert çekti, yaylım ateşi yerden ve etrafımızdaki çitlerden sekerken rayların üzerinden atladı. Bir tanesi biz geçmeden hemen önce isabet etti.

"Brexley!" Istvan'ın sesinin patladığını duydum. "Şunu dinle! Uzak kaldığın her gün, Věrhāza'daki arkadaşların bunun acısını çekiyor. Bu senin suçun! Eğer şimdi benimle gelersen..."

Durakladım.

"Hayır," diye homurdandı Warwick, beni kavrayışı sıkılaştırmıştı. Bakışlarım şüpheyle onunkilere kaydı.

"Hayır." Final. Soru yok. "Bu tuzağa düşme. Kendini Istvan'a teslim edersen onlar için daha iyi olmaz. Onları senin önünde öldürdükten sonra seni de öldürecek." Cevap vermeme zaman bırakmadan Warwick elini benimkine geçirdi ve beni peşinden sürükledi.

Kanlar içinde, yaralı ve zayıf bir halde gecenin karanlığına karıştık ve Istvan'ın şeytani laboratuvarından doğruca Vahşi Topraklar'ın köhne dünyasına kaçtık.

Karanlığı koruma olarak kullanarak Vahşi Topraklar'ın en sıkıcı bölümünden geçtik. Bu bölgelerde bizi avlamasından korktuğum Istvan değildi; bu sokaklarda dolaşıp fırsat kollayan belalardı. Markos'un burada casusları olmasından endişeleniyordum. Yoksullar arasında çalışan ve yaşayan insanlardan oluşan ağlar, herhangi bir bilgiyi ona bir sikke karşılığında geri iletir.

"Bu taraftan," dedi Warwick sessizce, eli hâlâ benim elimdeydi ve bizi bir kasap dükkânının önünden geçerek bir ara sokağa götürdü. Muhtemelen sosisleri hayvan etinden başka şeylerle dolduran bir kasap.

Bir arka kapının önünde durup omzunun üzerinden etrafına baktı, sonra da kapıyı iki kez çalıp üç kez vurdu.

"Bir kasap dükkânı mı?"

Warwick, "Gündüzleri öyle," diyerek daha fazlasını ima etti.

Birkaç dakika sonra, gözetleme deliğinin yanında bir yarık açıldı ve iki göz dışarı baktı. "Siktir." Diğer taraftan hırıltılı bir ses yükseldi, gözetleme deliği açıldığı gibi hızla kapandı.

Kan lekeli bir önlük giyen iri yarı kel bir adam kapıyı açmadan önce sürgülerin kilitleri açıldı.

"Girin lan içeri," diye bağırarak bizi içeri aldı. Kapıyı çarpıp arkamızdan kitlemeden önce dışarı baktı.

"*Te geci.*" *Seni piç.* "Bu da ne Warwick. Buraya öylece geldin mi?" diye homurdandı adam Polonya aksanıyla. Warwick kadar uzun boylu ya da iri değildi, ama yine de kendine yetiyordu. Sakallı yüzü, ağır yapısı ve sert tavırları onu oldukça korkutucu kılıyordu. Görünüşüne bakılırsa tam bir Fae değildi, ama ondaki bir şey bana tam bir insan da olmadığını söylüyordu. Warwick gibi bir melez.

"Ben de seni gördüğüme sevindim, Gawel."

Adam kollarını kavuşturdu ve gözlerini Warwick'e dikti.

"Hangi cehennemdeydin? Öldüğünü sanıyordum." Bakışlarını Warwick'in yırtık, yıpranmış ve kanla kaplı olmasına rağmen hâlâ giydiği mavi hapishane üniformasına dikti.

Warwick başıyla beni işaret ederek, "Muhtemelen öyle olmalı," dedi. "Yardıma ihtiyacım var."

Gawel gözlerini kırptırdı, çenesi yuvarlandı, bakışları ikimizin de üzerinde gezindi, yaralarımızı inceledi.

"Gördüğüm kadarıyla değişen bir şey yok." Öfkelendi. "Gel bakalım." Arkasını dönerek, kan ve kana bulanmış et kancalarıyla dolu karanlık bir koridorda ağır ağır ilerledi.

Yutkundum. "Burada ne işimiz var?"

"Sana söylemiştim Kovacs. Serserileri ve ahlaksızları kabul eden birden fazla yer biliyorum." Elini sırtıma bastırarak beni ileri doğru itti. "Gawel pisliğin teki ama onu uzun zamandır tanıyorum. Ona güveniyorum."

"Sen mi?" Ona baktım. "Güven?"

Hafif bir refleksle ağzı seğirdi.

Attığım her adımda içimden enerji sızdığını hissediyordum. Kolum ve bacağım zonkluyor, midem safrayla doluyordu. Vücudumun şimdiye kadar vurulmaya alışmış olması gerekirdi.

Gawel bir odaya girip ışığı yaktı. Boğazımda bir nefes fokurdadı, bacaklarım otomatik olarak geri adım atarak Warwick'e çarptı.

Oda soğuktu, duvarları ve zemini beyaz fayansla kaplıydı. Ortada masalardan damlayan kanı toplayan büyük bir gider vardı. Tarifsiz et parçaları, kemikler, bağırsaklar ve diğer hayvan parçaları kasap masalarının üzerine serpiştirilmiş ya da kancalara asılmıştı. Odanın etrafına yayılmış raflarda satırlar, bıçaklar ve testereler asılı dururken, bir masada dev bir kıyma makinesi vardı. Kokusu midemin çalkalanmasına neden oldu.

Gawel geri döndü, kapıda tereddüt ettiğimi fark etti. "Merak etme kızım. Önce onun bağırsaklarını deşerdim... Ben peşinden gelmeden önce kaçman için sana zaman tanırdım."

"*Genny'la'da.*" *Bok çuvalı.* Warwick espriyle ofladı, elleriyle kollarımı kavradı ve beni odanın içine doğru götürdü.

Ben ayrıcalıklı büyüdüm; yemeğimin nereden geldiğini, tabağımdaki etin soslar ve garnitürlerle güzelce sunulmadan önce nasıl kesildiğini ve doğrandığını görmek zorunda kalmadım.

"Zıpla kızım." Gawel tek temiz masaya vurarak başıyla beni işaret etti. Warwick'e baktım.

"Doktor bulamazsan, kasaba gidersin." Warwick beni yanına götürdü. Beni döndürerek elleriyle kalçalarımı kavradı ve beni masaya yatırdığında acı içinde tısladım. Vücudu bacaklarımın arasındaydı, elleri kirli saç tellerini yüzümden uzaklaştırıyordu. "Kurşunları nasıl çıkaracaklarını, etleri nasıl dikeceklerini ve etleri nasıl marine edeceklerini biliyorlar."

"Eti marine etmek mi?"

Gawel kısa bir kahkaha attı, önlüğünden bir şişe çıkardı ve Warwick'e uzattı. Warwick uzun bir yudum aldı, gözleri sulanmıştı. "Kahretsin, siz Polonyalı piçlerin nasıl içileceğini bildiğinizi hep unutuyorum."

Gawel neredeyse gülümseyecekmiş gibi baktı. Sonra kayboldu.

"Soyunmalısın," diye emretti Gawel, bir pense kapıp ispiro ile sildi. "Yaraları kontrol etmem ve temizlemem gerekiyor."

Şişeyi yere bırakırken Warwick'in gözleri üzerimdeydi, parmakları kalçalarımın doğru kayıyordu. "Derin bir nefes al."

Kir ve sıvılarla kabuk bağlamış gri pantolonumu dikkatlice çekiştirirken ben de öyle yaptım. Dudağımı ısırarak kalçalarımı kaldırdım, kalçamdaki acı şakağımdan aşağı ter damlamasına neden oldu. İğrenç hapishane pantolonunu bacaklarımdan aşağı çekerek yere düşürdü. Kirli, kana bulanmış üstümü çıkarmadan önce gözleri bir an benimkileri tuttu, beni iç çamaşırım ve spor sütyenimle bıraktı.

"O da var," diye homurdandı Gawel, sütyenini göstererek. Kurşun sütyeni delip geçmiş, muhtemelen yaraya ter ve kir bulaştırmıştı.

Warwick'ten bir gümbürtü geldi. Yüzü ifadesizdi ama gözündeki bir sinir seğirdi.

İçine çekerek, parmakları elastik bandın altına kayd ve onu kurşun yaramın üzerine çekti. Başımın üzerinden çekip bir bandaj gibi yırtarak pantolonun yanına fırlattığında acı içinde haykırdım. Bakışları çıplak göğüslerime kayd, gözleri parladı, çenesi sıkıştı.

Büyük bir acı içinde, bakışları üzerimde gezinirken meme uçlarım hâlâ sertleşiyor, tenim hâlâ karıncalanıyordu. Bağlantı kopmuştu ama hâlâ bedenimde uğuldayan bir bağlantımız vardı. Büyünün ötesine geçen bir bağ.

Sadece biz vardık.

"Seni şu anda iyileştirmeye çalışabilirim." Sesi o kadar alçaktı ki yerde sürükleniyor ve omurgamda ürperti yaratıyordu. Parmakları kaburgalarımın yanlarından aşağı doğru kayd. "Seni bu masada sikeyim."

"Fae kurşunu." Ağır ağır nefes aldım. "Bizi zehirlemeden önce ikimiz de onları çıkarmalıyız." Goblin metali kan dolaşımına girerse zehirliydi.

"İnsanların sevişmesini izlemek isteseydim aşağı inerdim. Yardımımı istiyor musun, istemiyor musun?" Gawel tersledi.

Warwick başını salladı, masadan matarayı aldı ve kapağını açıp bir yudum aldıktan sonra bana uzattı. "İç bakalım prenses. Burada sakinleştirici yok."

Üfleyerek şişeyi ağızma götürdüm. Yanık gözlerimi yaşarttı ama yudumlar arasında öksürerek yutabildiğim kadarını yuttum. "Vay be.

Etkilendim kızım." Gawel dedi ki, her ne kadar sesi kayıtsız. "Bimber içmişsin." Alnım çatıldı.

"Kısaca, Polonya kaçak içkisi, prenses." Warwick sırttı, elleri kalçalarımın iki yanında düzleşti. "Çok güçlü ve *çok* yasadışı." Yakınıma eğildi, dudaklarını yavaşça dudaklarımın üzerine kayd, geri çekilmeden önce alkolün etkisini tatmama izin verdi. Bir yudum aldı, bakışları benim üzerimdeydi ama arkadaşıyla konuştu. "Bu kızın kaldırabilecekleri karşısında dehşete düşeceksin."

Gawel'in bakışları Warwick'ten bana kayd, bir kaşı şaşkınlıkla kalktı ama bir şey söylemedi. Eğildi ve iki kurşun yaramı inceledi.

"Yalan söylemeyeceğim; bu canımı yakacak," dedi Gawel açıkça. "Çığlık atmayı sever misin?"

Warwick homurdandı, gözleri ateşle dans ediyordu. "Evet, öyle." Kulağına eğildi. "Şu anda acını dindiremem." Warwick şişeyi bana geri uzattı. "O zaman bacaklarını hissetmeyene kadar iç."

Sürahiye geriye doğru eğdim, yakıcı sıvıyı boğazımdan aşağı döktüm ve neredeyse tamamını yuttum.

"Dur, dur! Bu su değil, kızım. Bu boku bulmak zor ve hiç de ucuz değil." Gawel homurdanarak şişeyi geri aldı.

Göğsüm ve boğazım yandı, oda zaten dönüyordu, sesleri biraz daha uzaktı.

"Onu sessiz tutmalısın. Kimsenin onu duymasına izin veremem." Gawel penseyi parmaklarının arasında hazırladı. "İşte." Warwick'e bir nesne uzattı.

"Kovacs?"

Gözlerimi kırıştırdım, Warwick'e baktım, alkol ve kan kaybından dolayı sallanıyordum.

"Isır." Gawel penseyi omzuma sapladığı sırada dudaklarıma derimsi bir şey bastırdı.

Ağzım gırtlaktan g e l e n bir çığlıkla açıldı ve Warwick deri kayışı ağzıma soktu.

"Sanki parçalamak istediğin benmişim gibi ısır prenses." Kulağıma nefes verdi. "Sadece bana odaklan."

Dişlerim kayışa saplandı, gözlerim ona dikildi, gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlandı. Çığlıklar göğsümde yuvarlandı ve boğazımı tırmaladı, ama Warwick'e bakmayı bırakmadım, bakışları beni hapsetti, acı sinirlerimi yırtarken beni tuttu.

Gawel tekrar kazdı ve bedenim sınırına ulaştı, bitkin, işkence görmüş ve son birkaç gündür çok fazla kanı çekilmişti, çöktü ve karanlığın beni altına çekmesine izin verdi.

"Sormaya cesaret edebilir miyim?" Bir adamın derin sesi beni kendime getirerek konuştu. "Soru sormak yok, bunu biliyorsun." Warwick'in rezonansı

İçimden geçerek beni huzurlu uykumdan daha da uzaklaştırdı.

"Yıllar sonra buraya geliyorsun... *onunla*," diye yanıtladı Gawel. "Onun kim olduğunu biliyorum, Farkas. Bütün Leopold gazetelerinde adı geçiyor." Bir duraklama. "Ne yapıyorsun lan sen?"

"Anlamıyorsun," diye gürledi Warwick. Kirpiklerim açıldı. Hâlâ kasap masasının üzerindeydim ama şimdi göğsüme bir bez sarılmış, yaralarım dikilmişti. Yaralarım değil de başım acıyordu. Tahıl alkolü damarlarımda o kadar sert çarpıyordu ki kulaklarımda yankılandığını duyabiliyordum. Acıdan irkildim ve hafif bir hareketle tüm kaslarım protesto çılgınlıkları atmaya başladı. Her ne kadar gözlerimi tekrar kapatıp acıdan kurtulmak istesem de, onun varlığı bana onunla kalmamı emrediyordu.

Adam nefes kesiciydi, üzerinde sadece pantolon vardı, kolu sargılıydı, bronz göğsü dövmele, yara izleri ve kaslardan oluşan bir battaniyeydi.

Gawel alay etti. "Bir amcık yüzünden ortalığı karıştıran ilk kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?"

Warwick göz açıp kapayıncaya kadar Gawel'i duvara yapıştırdı, yüzü Gawel'inkinden sadece bir santim uzaktaydı ve eli kasap önlüğüne dolanmıştı.

"Onun hakkında bir daha böyle bir şey söylersen domuz."

Gawel gözlerini kırıştırdı.

"*Jasna kolera.*" Vay *anasını*. Gawel Lehçe mırıldandı, gözlerini Warwick. Yüzünde beliren korku değil, şaşkınlıktı. "O kıza aşık mısın?"

Warwick hırladı ama gitmesine izin verdi, başı iddiadan kurtulmaya çalışıyormuş gibi titreyerek uzaklaştı.

"Seni yüzyıllardır tanıyorum. Buranın var olma sebebi bile sensin. Ama bunca zaman içinde bir kez bile bir kadının sana yaklaşmasına izin vermedin. Arada bir düzenli bir sikişten fazlası olmadı."

"Kapa çenen, Gaw." Warwick elini başının üzerinde gezdirerek ensesini sıktı.

"Warwick." Gawel duvarı itti. "Aklından ne geçiyor senin? Onca insan arasından *onu mu*? HDF'nin prensesi mi? O lanet olası bir insan! Ve *onlardan biri*."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok." Warwick dişlerini göstererek tersledi. "O onlardan biri değil. Sen bu işe karışma."

Gawel sakalını çekiştirerek nefes verdi. "Çılgın bir orospu çocuğu olduğunu biliyordum ama mazoşist olduğunu düşünmemiştim."

Warwick ona kaşlarını çattı.

"Evet, aslında senin de bu işlerle ilgilendiğini biliyordum, ama lanet olsun..." Başını şaşkınlıkla sallayarak kapıya doğru yürümeye başladı. "Sadece *bir* gece kalabilirsin."

"İhtiyacımız olan tek şey bu."

"Her şeyin nerede olduğunu hatırlıyor musun?" "Evet."

"Tamam." Gowel sinirli bir şekilde kısık sesle konuştu. "Sadece aşağıda beladan uzak dur ve dikkat çekmemeye çalış. Başına konan ödül yüzünden buranın basılmasını istemiyorum."

"Şimdi ne oldu?" Warwick sırttı.

Gowel kapıdan, "*Neredeyse* seni kendim içeri tıkacak kadar," diye bağırdı ve arkasını dönüp dışarı çıktı.

"Seni pek önemsiyor gibi görünmüyor." Sesim boğuk bir fısıltıya dönüştü.

Warwick bana döndü. Ağzının kenarından hafif bir seğirme oldu. "Kimseden hoşlanmıyor."

Kendimi yukarı iterken vücudum bu fikre isyan etti. Bir iniltiyle dişlerimi sıktım.

"Yavaş ol." Warwick hemen oradaydı, avuçlarıyla boynumu ve yüzümü kavrayarak kalkmama yardım etti.

"Bayıldığıma inanamıyorum. Ne kadar utanç verici. Vücudumun şimdiye kadar vurulmayı eski bir alışkanlık olarak görmesi gerekirdi."

Warwick'in diğer eli diğer yanağımı kavradı, beni oturur pozisyonda ortaladı, bakışları benimkilerle buluştu.

"Senin çetelenin benimkinden bir fazla olmasına çok kızdım." İçeri girdi, dudakları dudaklarıma değdi, benimle alay etti.

"Bunun bir yarışma olduğunu bilmiyordum."

"*Her şey...*" diye kulağıma homurdandı, "bizim için bir savaş Kovacs. Sürekli birbirimize meydan okuyor ve birbirimizi zorluyoruz. Ama ikimiz de biliyoruz ki her zaman ben kazanacağım."

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı kaldırdım.

Geri çekildi; dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi.

"O zaman bu baş ağrısından kurtulman için sana meydan okuyorum. Aslında, tüm ağrılarımdan."

"Bitti ve bitti." Elini benimkine dolayarak masadan kalkmama yardım etti. "Beni takip et."

"Sanırım biraz kıyafete ihtiyacım var." Masadan kayarken sendeledim, ince havluyu etrafıma daha sıkı sardım, kumaş ancak üst baldırlarıma değiyordu.

"Merak etme, gittiğimiz yerde kimse fark etmez... ve sen de fazla giyinmiş olabilirsin."

Bu benim gerginliğimi hiç azaltmadı.

Bölüm 16

Warwick'in peşinden giderek, arkasında sahte bir panel bulunan ve başka bir odaya açılan bir depo dolabından geçtik. Trol görünümlü büyük bir muhafızın bulunduğu başka bir gizli kapıdan geçerek alt kata indik ve canımı fena halde acıtan basamaklardan aşağı indik. Yürüyebildiğim gerçeğini bir artı olarak kabul ettim.

Neredeyse duvarla bütünleşen başka bir küçük kapıya geldik. Kapı kolunu tutarak bana döndü. "Hazırlıklı ol."

Kapıyı açtığında ona nedenini sormaya başladım, müzik, amonyak benzeri güçlü bir koku ve sesler duyularıma hücum etti. Şok olmuş bir halde gözlerim gizli kapının ardında ne olduğunu kavradı; bir kasap dükkânının altında asla hayal edemeyeceğiniz bir dünya.

En az yüz kişi etrafta dolaşıyor, yatıyor, dans ediyor ve uzanıyordu. Onunla birlikte geniş, puslu odaya adım attığımda çenem açık kaldı.

Dumanların arasından kanepeleri, salonları ve yatakları görebiliyordum - dört direkli sayvanlı yataktan yerdeki şiltelere kadar farklı tiplerden oluşan bir denizdi burası. Ahşap mobilyaları ve duvarları rengârenk kumaşlar kaplıyordu. Tavandan sarkan düzinelerce kısık yanan lamba ortama loş, baştan çıkarıcı bir parlaklık veriyordu. Erkekler ve kadınlar, fae ve insanlar, soyunmanın çeşitli aşamalarında yatıyor, pipo içiyor, sızıyor ya da açıkta sevişirken hoparlörlerden şehvetli müzikler geliyordu.

"Bir afyon mağarası mı?" Ağzımdan kaçırdım. Bu ülke ne kadar acımasız ve vahşi olsa da, uyuşturucuların çoğu hâlâ yasadışıydı. Bu yüzden karaborsa bu kadar iyi iş yapıyordu. Afyon, Fae'lerin bile yenik düştüğü uyuşturuculardan biriydi. Uyuşturucu üreticileri artık onu büyülü hale getiriyorlardı, bu da uyuşturucunun etkisini ve dolayısıyla bağımlılığını artırıyordu.

Afyon batakhaneleri son derece yasa dışıydı ama Vahşi Topraklar'da pek devriye gezilmez, hatta nadiren kontrol edilirdi. Istvan sadece asker göndererek harekete geçerci,

Leopold'daki seçkinler duvarın diğer tarafındaki olayları duymaya başladıklarında haklı çıkacaklardı.

"Buranın gündüzleri sadece bir kasap dükkânı olduğunu söylemiştim." Warwick bana göz kırptı.

"Bunun var olma sebebinin sen olduğunu söylediğini duydum." Tekrar ona baktım.

Başını sallayarak nefes verdi. "Gawel'i bu kasabayı yönettiğim günlerden beri tanırım. Bu süre zarfında girdiğim sayısız iş girişiminden biriymi diyelim."

"Bir şekilde kontrol edemediğiniz bir şey var mı?"

İfadesi tüm esprisini kaybetti, odağı beni yere sabitledi. "Sen."

Ciğerlerimdeki hava göğsümde sıkışıp kaldı, onun iddiasının gücünü hissettim.

Bana döndü, devasa gövdesi benimkinin üzerindeydi, parmakları havlumun üstünde geziniyordu.

"İkinci el afyon baş ağrısına iyi gelecektir." Elleri kalçalarımı kavradı ve beni kendisine yasladı. "Gerisini kendim halletmem gerekecek."

Zaten kafam iyiydi, ama hepsi onundu. Seçtiğim uyuşturucu.

Elimi tutarak beni arka taraftaki boş bir yatağa çekti. Tik ağacından yatağın üzerinde asılı duran şeffaf ipek perde bize mahremiyet sağlamıyordu.

Umurumda değildi.

Etrafımızdaki hiç kimsenin artık gerçekliği umursamaması ya da anlamaması bir yana, Warwick ve ben edep sınırlarını aşmıştık. Kahvaltıda edebi ellerimizle yedik.

Açlık gözlerini kararttı, parmakları havluyu çekiştirip yere düşürdü. Bakışları göğüslerime yöneldiğinde, dili dudağının üzerinde kayarken tüylerim diken diken oldu. Eğildi, ağzı meme ucumu kapladı, fiskeledi ve emdi.

Sırtım kamburlaştı, bir inilti içimi titretti. Tırnaklarım başının arkasını tırmalarken, dili diğer meme ucuma değdi.

"Warwick..." Nefes aldım, adı daha fazlası için bir talepti.

Göğsünde bir ses titreşti, tüm vücudu benimkine bastırırken çenemi sıkıca kavradı. Ağır ereksiyonu çıplak tenime karşı sıcaktı; ağzı bir hırıltıyla benimkiyle çarpışırken bana doğru itti.

Adam beni sadece bir öpücükle yok edebilir, daha fazla yara izi bırakabilir ve beni daha fazlasını aramak için harabelerden sürünerek çıkarabilirdi.

Beni kaldırdığında, bacaklarım kalçalarını çevrelediğinde, öpüşmemiz umutsuz ve muhtaç olduğunda acının sarsıntılarını görmezden geldim. Beni yatağa geri indirirken, ağırlığı üzerime bastırdı ve bacaklarımın arasına mükemmel bir şekilde oturdu. Kalçalarım onunkilerin içinde yuvarlanıyor, daha fazlasını arzuluyor, onu hissetmek için yanıp tutuşuyordum. Pantolonunu iterek elimi aramıza soktum, avucum etrafını sardı, başparmağım başının üzerinde sürtündü, kaygan pre-cum parçasını hissettim.

Üzerimden kalkmadan önce boğazından derin bir inilti yükseldi. Pantolonunu çekip sertleşmiş sikini serbest bırakırken ve botlarını fırlatıp atarken yoğun bir şekilde odaklanmıştı. Tekrar üzerime çıkmak yerine dizlerinin üzerine çöktü ve beni yatağın kenarına doğru çekti. Elleri iç çamaşırımın kenarlarına dolandı, yaramın etrafına dikkat ederek aşağı doğru sürükledi. Bacaklarımı ayırdı ve etrafımızda her şeyi görebilen insanların zing'ini hissettim.

Dişleri uyluğumun iç kısmını ısıyor, dili yukarı kayıyor ve kıvrımlarımı sıyrıyordu. Başımı geriye attım, tırnaklarım yatağın üzerine kıvrıldı, dişlerim dudaklarımı kesti.

"Bana bak." Arkasına yaslandı, gözlerim ona dikilene kadar bekledi. Yatağın yanındaki sehpadan bir afyon piposu aldı. Pipoyu yakıp derin derin içine çekerken bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı. Her hareketini takip ederek bacaklarımı daha da araladı, dudakları uyluğuma kadar uzanıyor, bana karşı aç bir şekilde mırıldanıyordu. Dumanı içime üflemeden önce ağzı amımı kapladı. Vücudum sarsıldı ve dili içimi yalarken dudaklarımdan yüksek sesli, uzun bir inilti yükseldi. Bir nefes daha aldı, onun Dilim daha derine kayıyor, afyonun daha fazlasını içimin derinliklerine itiyordu. "Oh, tanrılar," diye haykırdım, kabarak, omurgam mutlak mutluluk içinde kamburlaştı, benim Kalçalarım umutsuzca onun ağzına doğru sallanıyordu. Beynim artık hesap yapamıyordu. Tek anladığım zevkti. İhtiyaç ve arzu baş döndürücü bir hızla içimde dönüyordu.

Emiyor ve ısıyor, ağzı beni bütünüyle tüketiyordu. Alevler omurgamı yaktı, orgazmım çoktan sınıra doğru hızla ilerliyordu. Bunun bitmesini hiç istemedim. Sonsuza dek benimle ziyafet çekmesini istiyordum.

"Warwick!" İnledim. İçimden sesler yükseldi; daha önce hiç duymadığım çığlıklar. Elleri kıcımlı kavradı, bacaklarım omzunun üzerinden geçti, beni ona yaklaştırdı ve kalan her şeyi yuttu. Zihnim renk cümbüşüne dönmüştü; kanlı bir alanda sevişiyorduk, bir savaşın içinden geçiyorduk, etrafımızda ölü insanlar vardı.

Gri.

Kurt.

Orgazmıma acımasızca dalarken dudaklarımdan dökülen ıglık odada yankılanıyor ve yukarıdaki dünyaya çarpıyor gibiydi. Yüksekte, bağlantının geriye doğru örüldüğünü, tenimin üzerinde kaydığını ve ruhumu okşadığını hissedebiliyordum. Onun varlığı etrafımda, iimdeydi.

Ağzı hl üzerimdeydi, keskin bir şekilde emdi ve ikimizin de içine işlediğini hissetti.

Bağ, doymuş bedenimi çiğ bir ihtiyaa dönüştürdü. Hiçbir ilacın dokunamayacağı kadar çaresizlikle büküyordu.

"Warwick," diye homurdandım. Başını tutarak onu yukarı çektim. Ayağa kalktığı anda onu yatağa ittim ve üzerine süründüm.

Gözleri parlıyordu, siki o kadar sertleşmişti ki damarları deriye doğru gerilmişti. "Brexley," diye hırladı onu kucaklarken. aresizliğini duyabiliyordum.

vokalinde sıkı. "Sr beni, kadın." Elleri kalçalarıma kenetlendi. Onu kavradım, girişime yerleştirdim, bacaklarımin ihtiyaçla titrediğini hissettim.

"Ko-vacs." Homurdandı, beni tuttuğu gibi aşağı çekti.

Ben.

"Fuucck!" İkimizin de bğrdğn duydum. Neredeyse çok fazlaydı. Yüksek Afyon ve aramızdaki bağ beni vahşi bir canavara dönüştürdü. Ham, vahşi ve dizginlenemez. Ona yeterince sert binemiyor gibiydim.

Gürültülü, vahşi ve acımasızdık.

Gözlerin üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum; bizimle birlikte inen insanları görebiliyordum. İnemeleri ve ıglıkları aramızda sadece daha fazla enerji yaratıyordu, tıpkı kayaların üzerinden kırılması asla durmayacak bir dalga gibi. Asla yetinmiyorduk, asla yeterince yaklaşamıyorduk.

"Siktir, prenses," diye tısladı Warwick, bana çarparak daha derine indi.

"Asla durma." Geriye doğru eğildim, pozisyonumu hafifçe değiştirdim, bu da onun havlamasına neden oldu, gözleri geri döndü.

"Asla," diye homurdandı, elini kııma vurarak içime karıncalanmalar gönderdi.

"Warwick..." Tırnaklarımla göğsünü tırmaladım.

"Ne istediğini biliyorum prenses." Bunu söyler söylemez, gölgesi arkamdan süzüldü ve kulağımı ısırdı. "*İkimize de sahip olmak.*"

Warwick'in diğer ellerinin tenimin üzerinde kaydığını, göğüslerimi avuladığını, teninin arkamdan bana baskı yaptığını hissederek inledim.

Boynumu ısırın bir ağız.

Ritmimiz yavaşlayarak daha derin ve uzun vuruşlara dönüştü, arzu ve şehvet başımı tekrar gölgeye doğru kıvrıldı. Henüz tamamen sağlam değildi ama düşüncelerimi bırakıp kendimi bize bıraktıkça daha da gerçek oluyordu.

"*Brexley,*" diye fısıldadı kulağıma, avuç içi omurgamdan aşağı inerek beni hafifçe itti. Warwick'in içine daha da yuvarlandım, parmakları kalçalarımı kazarken diğer dilinin sırtımdan aşağı kaydığını ve beni arkadan ayırdığını hissettim.

"Oh, Tanrım..." Dilinin daha da derine indiğini hissettiğimde nefes verdim, göz kapaklarım titredi, bakışlarım su rengi gözlerle birleşti.

"Bu hâlâ acıtabilir." Warwick yüzümü kavradı, göğsümü kendine doğru çekti ve beni derinden öptü. "Rahatla." İşte o zaman sikini arkamdan bana doğru bastırıldığını hissettim.

Nefesim kesildi, sinirlerim yandı, o içime doğru iterken göğsümdeki hava kilitlendi.

"Lanet olsun." Warwick'in başı geriye doğru eğildi, parmağını klitorisimin üzerinde kaydırıp başparmağını üzerinde gezdirirken yüksek sesle inledi.

Warwick'in gölgesinin içimde daha da derinleştiğini, başımı döndürdüğünü ve damarlarıma coşku yaydığını hissediyordum.

İçime bastırılmış iki bedenin arasında sallanarak haykırdım ve içimdeki vahşi parçayı yeniden hayata döndürdüm. Warwick oturdu, daha derine uzandı, gölgesi beni arkadan becerirken ağzı göğüslerimi emdi, dudakları boynumu ısırdı.

Kendimi ona teslim ettim, mutlak mutluluğun tadını

çıkdım. Suçluluk ya da ölüm yok.

İşkence ya da acı yok.

Hapishane ya da test

laboratuvarı yoktu.

Sadece biz vardık.

Yakında her şeyle yüzleşmek zorunda kalacaktık ama şu anda zevk aldık, neşeyi çaldık, kederin üzerimizdeki etkisini yok ettik.

"*Hoşuna gitti mi prenses?*" Warwick'in ruhu kulağımda homurdandı, daha sert ve daha hızlı vurdu. "*Amını ve götünü sikmem.*"

"Evet," diye bağırdım, sıcaklığın vızıltısını, unutuşun kıyısının bize doğru geldiğini hissediyordum.

Warwick hırlayarak beni ters çevirdi ve ellerimin ve dizlerimin üzerine kaldırdı.

"Gerçek olanı hissetmeye ihtiyacım var." Saçlarımı tuttu, içime doğru iterken geri çekti, ellerim yatağı tırmaladı ve tırmaladı. Gerçek şeyi hissetmek sanki beni parçalara ayırıyormuş gibiydi. "Kutsal sik... kutsal fuuuuccckk," diye inledi.

"Warwick!" Gözlerim yaşardı. Acıya rağmen kaslarım arzuyla yanıyordu.

"*Seni yakaladım prenses.*" Gölgesinin dili amıma girdi ve klitorisimi emdi.

Beni göğsüne doğru çekerken böğürdüm, eli boynumu çevreledi, amımı yutarken içime vurdu.

"Oh, tanrılar... oh, tanrılar..." Vücudum şiddetle sarsıldı.

Gölgesi önümde hareket etti. Kendini en az diğeri kadar gerçek hissederek, amıma girmeden önce beni ikisinin arasına sıkıştırarak kendini konumlandırdı.

Çığlık bile atamıyordum. Beni bu kadar derinden doldurduğu için sinirlerim harap olmuş ve parçalanmıştı. Neredeyse birbirlerine sürtündüklerini, kemiklerimi tırmaladıklarını hissedebiliyordum. Haykırdım, bedenim neredeyse gevşeyecekti. İki Warwick beni aralarına sıkıştırdı, vücutlarımız birlikte yuvarlanıyor ve hareket ediyordu.

Zevk.

Acı.

Warwick'in temposu arttı, eli boynumu daha sıkı kavradı, göz kapaklarımın arkasında kıvılcımlar patlayana kadar sıkı. Çığlık atarak patladığımı hissettim. Warwick'in gölgesi hareket etti, ben boşalırken ağzı kıvrımlarımı yaladı ve beni o kadar sert orgazm etti ki gözlerim kamaştı.

Ateş ampulleri titredi, birkaçı patladı, tavandan aşağıya cam serpildi, bir gök gürültüsü, durgun yeraltı odasını süpüren bir esinti, kalın afyon bulutlarını dağıttı. Yüksek sesli inilti odada hep bir ağızdan yankılandı, herkesin aynı anda salgıladığı enerji bizimkini daha da yükseltti.

Warwick kükredi, sıcak dölleri içime o kadar çok aktı ki kalçalarımın aşağı fışkırdı. Göğüslerimiz birlikte kabardı, kaslarımız titredi. Nefes alabilmemiz bile birkaç dakika sürdü, ezici bir coşku içinde donup kalmıştık.

"Siktir, prenses... bu... siktir..." Warwick boynuma doğru nefes verdi. "Serbest bırakılmanın tadını dilimde hissederken aletimin hâlâ içine girmesini seviyorum."

Dudaklarımdan hiçbir kelime çıkmadı. Hâlâ üzerimde dolaşan telaş, tenimizin sıcaklığı ve bedenimin şiddetli titremesi dışında hiçbir beyin aktivitesi yoktu. Geri çekilmenin çoktan başladığını hissedebiliyordum. Daha fazlasına olan ihtiyacımı. Ona olan bağımlılığımı.

Warwick yavaşça çekildi, iddiasının daha fazlası bacağımdan aşağı kayıyordu.

Eli yanağımı kavradı, çenemi ona doğru çevirdi ve beni hararetle öptü. Beni yatağa indirdi, titreyen bedenimi topladı, beni kendine bastırdı, başımı sağlam omzuna koydu.

"Baş ağrın nasıl şimdi?" Sesi kendini beğenmiş ve ukala çıkınca homurdandım. Bundan sonra buna hakkı olmadığını söyleyemezdim ve yaralarımızın büyük ölçüde iyileştiğini biliyordum. Hiçbir yerimde acı hissetmiyordum, sadece mutlak bir haz duyuyordum, kaslarım onun içinde eriyordu.

Etrafımızı saran hareketlilik, yakınımızdaki insanların farkına varmamı sağladı. Aklıma yaşadıklarımız, öldürülen çocuklar, Caden'a olanlar geldi. Bize.

"Kes şunu." Başını salladı, gözleri kısa süreliğine kapandı. "Her şeyi daha sonra konuşabiliriz." *Kahretsin, beni çok iyi tanıyordu.* "Şu anda gerçekten uyumamız gerek."

"Uyku, ha?" Elim göğsünün üzerinde, dövmesini takip ederek gezindi.

"Seni sikmek için uyandırmadan en az birkaç saat önce duş al ve seni tekrar sikeyim, belki de seni üst kattaki kasapta sikmeden önce yemek yerim."

"Et kancalarını kullanabildiğimiz sürece."

Bana bakarak bir kahkaha attı, bu ses yüzümde baş döndürücü bir gülümseme yarattı. "Sadece benim sapkınlık seviyem."

"Beni bu yüzden seviyorsun," dedim hiç düşünmeden, yanaklarımdan hüznün aktığını hissettim, boğazımdan bir karşı çıkış yükseldi.

"Evet." Çenemi tutarak beni ona bakmaya zorladı, ateşli bakışları üzerimdeydi. "Bu o olmalı." Ağzı benimkine değdi. "Şimdi uyu."

Sanki bedenime kendini bırakmasını emretmiş gibi gözlerimi kapattım ve unutkanlığa daldım. İçimdeki ve etrafımdaki afyon beni daha hızlı uyuşturuyordu.

Tüm duvarlarımı yıkıyorum.

"*Brexley Kovacs.*" Fae kitabındaki kadim, insanlık dışı ses, sanki gölgelerde beni bekliyormuş gibi kafamın içine süzüldü. "*Doğanın kanunlarına meydan okuyan kız. Gücün seni çağırıyor...*"

Beni karanlığın içine daha da çekerken zihnimde görüntüler belirdi.

"Hayal mi görüyorum, yoksa o korkunç şey daha çok bir pitona mı benziyor?"

Chiiirrrppp!

"Değil mi?" Tanıdık bir ses beni uykumdan uyandırdı. "Hareket ediyor... görüyorsun değil mi?"

Chirppppp!

"Ona dokunuyorsun! Beni ısırmasından korkuyorum."

Göz kapaklarımı kaldırdığımda Opie'nin Warwick'in yanına tünediğini gördüm, şaşkınlıkla onun çıplak vücudunun alt yarısına bakıyordu, parmağını bir yılanı dürtecekmiş gibi uzatmıştı, Bitzy'nin elleri ise yüzünde tembel bir gülümsemeyle hava parçacıklarını tutuyordu. Bir uçurtma kadar yüksek.

Bir inilti çıkardım ve başımı Warwick'in göğsüne yasladım. Beni son kez uyandırdıktan sonra sızdığımız yerde bedenlerimiz birbirine dolanmıştı.

Zihnim şurup gibi olmuştu. Görüntüler ve hislerle kalın ve puslu - inanılmaz olanlar - ama zihnimin arkasında başka bir şey daha vardı. Sis bulutları gibi, hissedebiliyordum ama kavrayamıyordum. Ulaşamayacağım bir şey.

Afyon ve Warwick arasında kendimden geçmişim, ancak daha sonra onun içime dalmasıyla uyandım. Sadece yarı uyanıkken, vücutlarımız birlikte derin ve yavaşça sallandı, erotik bir rüya gibi hissettirdi, beni uzun ve anlaşılmaz bir orgazmla süpürdü, o kadar sert vurdu ki beni tekrar bayılttı.

"Eğer ona dokunursan," diye mırıldandı Warwick, gözleri hâlâ kapalıydı. "Seni ısırırım. İkiye bölerim."

Chirrrrrrp!

"Hayır, bunu iyi anlamda söylediğini sanmıyorum." Opie hafifçe geri çekildi. "Yine de biraz daha minnettar olacağını düşünebilirsiniz. Daha önce parmaklarımın olduğu yerden oldukça memnun görünüyordu."

Warwick derin bir nefes verdi. Gülmekten kendimi alamadım.

"Balık Usta!" Opie, Warwick'in üzerinden atlayarak bana doğru geldi ve kıyafetini daha iyi görmemi sağladı.

"O kasap kağıdı mı?" Gözlerimi kırıştırdım, gözlerimi temizlemeye çalıştım. Burada her şey sisli gibiydi; yüksek temas her şeyi gerçek dışı gösteriyordu, sanki gerçeklik ufuktaki bir serapmış gibi

"Beğendin mi?" Opie döndü. Kasap kağıdından sadece kalçalarına kadar uzanan küçük bir kimono yapmıştı. İpekle bağlanmıştı ve

Bu yatağın üzerinde gördüğüm işlemeli kumaştan bir tanga giymişti. Saçlarını yüksek bir topuz yapmış, etleri şişleyebileceğiniz çubuklar takmış ve sakallarının arasından haşhaş tomurcukları örmüştü. Bitzy ipek bir alt, kasap kâğıdından bir üst giymişti ve kulaklarından haşhaş tomurcukları sarkıyordu.

"Senin uyanmanı beklemekten çok sıkıldık." Kimonosunu okşadı. "Sert ve yumuşak zıtlığını işlemek istedim." Gözleri aramızda gezindi. "Ama sanırım siz benden önce davrandınız..." Başını iki yana salladı. "Bu şey hiç sertleşmiyor mu?" Warwick'in açıkta kalan vücuduna baktı. "Her an saldıracakmış gibi hissediyorum."

"Olacak. Ve eğer yakında gitmezsen, bunu iş başında göreceksin." Warwick homurdanarak elini yüzünde gezdirdi, diğer eliyle de üzerine yayılmış bacağına sıkarak beni üzerine çekti.

"Seni durmadan arıyorduk! Seni bulmak için neler çektiğimizi biliyor musun?"

Chiii-rp! Bitzy hıçkırdı.

"Güzel çocuğun mantar bahçesine gitmek senin fikrindi."

Civil, civil!

"İki gün boyunca onun süpürge makinesine yakalanmadım! Tamamen yalan!"

Chirp! Chiiirrrppp!

"Bir gün! Ve bu tamamen bir yanlış anlaşılmaydı." Opie ayağını yere vurdu, sonra kocaman bir gülümsemeyle bana döndü. "Senin için çok endişelendik, Fishy!"

Chiiirp.

"Yalan söyleme. Sen de endişeliydin."

Chirp!

"Anlayabiliyordum. İçerideydi."

Bitzy orta parmaklarını kaldırmaya çalıştı, ancak hareketten dolayı dikkati dağıldı, onları oynattı ve kıkırdadı. *Chhhiiirrrppp*. Hülyalı bir şekilde şarkı söyledi, poposunun üzerine çöktü, göz kapakları çırpındı.

"Tatlım, çocuklar yine kafayı bulmuş," diye şaka yaparak doğruldum. Uzanıp yatağın ucundan ipek bir örtü aldım ve alt kısmını şeritler halinde keserek üzerine örttüm.

"Uyuşturucuya hayır deyin çocuklar." Warwick hâlâ kıpırdamamıştı, sırt üstü yatıyordu, her santimini kimin görebileceği umurunda bile değildi. Sanırım onun için neden örtünmek istesin ki? Adam her yönüyle bir efsaneydi.

Chir-ppp. Bitzy devrilirken bir parmağını ona doğru kıvırdı ve Dışarı.

"İyi konuşmaydı." Warwick'i okşadım.

"Denedim." Omuz silkti, esnedi, gözleri nihayet açıldı. Yüzünü tekrar tarayarak kendini yukarı itti.

"Dikkat edin! Büyük kötü kurt sinsice dolaşıyor!" Opie gözlerini siper ediyormuş gibi yaparak ama parmaklarının arasından efsaneyi süzerek haykırdı. "Bu şey küçük köyleri yerle bir edebilir!"

Warwick alaycı bir tavırla kollarını gölgeliklere doğru uzatarak bana doğru eğildi. "Duş berbat ama en azından tüm vücut sıvılarını temizler." Göz kırptı.

"İğrenç."

"Laboratuvardaki kan ve plazmayı kastetmiştim." Kara kaşlarını kaldırdı. "Ne düşünüyordun Kovacs?" Daha da eğildi, ağzı benimkinin üzerinde gezindi, kulağımı ısırıldı. "Seni duşta becereceğime söz verdiğimi sanıyordum."

Isı yanaklarımı yaktı, uzuvlarımdan aşağı ve bacaklarımın arasına kaydı. "Sanırım yaptın."

Elimi tuttu, beni yukarı çekti ve kapıya doğru yürüdük. Arkadaşlarıma geri döndüm.

"Biz yokken afyon ya da herhangi bir uyuşturucu yok." Opie'yi işaret ettim. "Özellikle de bunu." Ağzı açık, horlayan Bitzy'yi işaret ettim.

"Uyuşturucu yok!" Beni selamladı. "Ve hiçbir koşulda bu yatağı yapmayacağım... ya da herhangi bir şekilde temizlemeyeceğim. Hayır. Herhangi bir dürtü hissetmiyorum. Sadece iğrenç olduğu ve düşünmek bile istemediğim kabuklu bir şeyle kaplı olduğu için. Hayır, hiçbir şeye dokunmayacağım."

Biz bu odadan çıkmadan önce yatak hazırlanmış olacaktı.

Warwick bizi açık tuvalet ve duşların bulunduğu çok ilkel bir banyoya açılan bir kapıdan geçirdi.

Alışık olduğumuz bir şey.

Warwick duşu açarak beni duvara doğru itti, soğuk suyun üzerimize yağmasına izin verdi, fiziği benimkine baskı yapıyordu. Bir kalıp sabun alarak elini vücudumda gezdirdi, parmakları kıvrımlarımın arasından geçerken göğüslerime sabun sürdü, odadaki duş alan diğer üç kişiyi umursamadı. Gözleri o kadar büyümüş ve kısılmıştı ki, hiçbir şey fark etmediklerini sanıyordum.

Dudağımı ısırırken, vücudum onun dokunuşuna anında karşılık verdi. Birkaç saniye içinde muhtaçlıktan çaresizliğe geçtim.

Ellerine doğru kıvrıldım, onu arzuluyordum. Beni kaldırdı, siki içime sürtünürken bacaklarım etrafını sarıyordu.

"Nasıl-?" Kollarımı boynuna dolayarak, dişlerimle alt dudağını ısırıp çekiştirerek mırıldandım. "Nasıl hâlâ senin için bu kadar çaresiz olabilirim?"

"Çünkü..." Beni daha yükseğe kaldırdı, devam etmeden önce ağzı benimkini ezdi. "Biz doğaya meydan okuyoruz Kovacs. Her yasayı çiğniyoruz." Beni üzerine yatırdığında sözleri beni çarptı, ağzım açık bir şekilde yüksek sesle ağlarken, rüyamın parçaları kafamdan geçti.

"Doğanın kanunlarına meydan okuyan kız. Gücün seni çağırıyor..."

Fae kitabı bana gelmişti, daha önce bir kez yaptığı gibi bana uzanmıştı, bir kulübenin, şöminenin ve kanepenin, dışarıdaki karanlık ormanın görüntüleri üzerinde yanıp sönüyordu.

"Siktir. Siktir!" Warwick içime girdi, omurgamı duvara sabitledi, kalçalarımı tutuşu morarttı, ama ben sadece daha fazlasını istedim. Daha sert.

Tek kelime etmeden bana uydu. Acımasız ve affetmez bir şekilde içime çakıldı, görüntüler daha da belirginleşti, her ayrıntı somutlaştı. Vücudum ham zevke teslim oldu, görüşüm kıvılcımlandı ve paramparça oldu.

"Kovacs!" diye bağırdı, amım onun etrafında acımasızca kenetlenirken içimde serbest kaldı, tırnaklarım sırtını tırmaladı, derisini yırttı.

Bir nesnenin parıltısı canlandı ve içinde bulunduğu kutuyu daha fazla yaktı. Nektar.

Warwick'e sarıldım, ikimiz de nefesimizi tutmaya çalışıyorduk, içim hâlâ onun etrafında daralıyordu.

Bakışları benimkilerle buluştu.

"Nektar," diye mırıldandım.

Başını sallayarak aynı şeyi gördüğünü onayladı.

"Nerede olduğunu biliyorum."

Bölüm 17

Soğuk yağmur ve rüzgâr yüzümü sert bir şekilde kırbaçlarken, motosiklet dağda bir virajı daha dönüyordu. Güneş çoktan ufku altına inmişti, sık ağaçlar dalların arasından yoğun bir sis salarak kemiklerimi ürpertiyordu. Warwick'e daha sıkı sarılarak Kasım ayının dondurucu yağmuruna karşı onun vücut ısınısını daha fazla emmeye çalıştım.

Haftalardır zaman kavramımız olmadığından, Warwick ve ben günün büyük bir kısmını uyuyarak geçirdiğimiz için akşamın erken saatlerine kadar afyon ininden çıkamadık. Yiyecek bir şeyler aldıktan sonra Gawe kıyafetlerimizi giymemize ve bir bisiklet "edinmemize" yardım etti, sonra da kitabın bana gösterdiği yöne doğru yola koyulduk. Nektarın bırakıldığı Vahşi Topraklar'daki Madách Tér'den bu kadar uzağa nasıl geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kitap bana bir haritanın resmini ve yerini göstermişti. Yaklaştıkça manzara daha da tanıdık gelmeye başladı ve içimden geri dönme isteği geldi, bu da bana tam olarak nerede olduğunu bildiğimi düşündürdü.

"Burayı bir büyü koruyor." Warwick'in gölgesi bana seslendi, kükreyen rüzgâr ve bisikletin sesi konuşulamayacak kadar yüksekti. *"Bizi uzaklaştırmaya çalışacak."*

Sadece sana gösterdiği şeye konsantre ol. Başka bir şeye değil."

Gece iyice yaklaşmıştı ve uzaktan vahşi hayvanların ulumaları duyuluyordu. Gawe'den ödünç aldığım çantayı vücuduma yaklaştırdığımda, muhtemelen hâlâ baygın olan arkadaşlarımdan ağırlığını hissettim.

İlaç yok kuralımı görmezden geldiler ve yanlarında getirdikleri mantarları "sebze" olarak kabul ettiler.

Warwick bisikleti eski bir toprak yola çevirdi, aşırı büyümüşü ve neredeyse bir yol değildi. Burayı biliyordum. Yolda ilerledikçe, geri dönme ihtiyacım daha da artıyordu. İçimdeki her şey yanlış yoldan gittiğimizi haykırıyordu. Buradan gitmeliydik.

Warwick, elleri parmaklıklara çarparak dışarı üfledi.

"Devam et," diye zorladım, oysa gerçekten geri dönmek istiyordum. Nefes alıp verirken, gitme dürtüsü kaslarımı kaşındırıyor, başım bu baskıyla çarpıyordu.

Warwick boğuk bir homurtu çıkararak motosikletin gaz pedalına bastı ve hızını artırdı.

Uzaktan, ağaçların üzerinde kıvrılan bir duman izi gördüm. Killian'ın kulübesi.

"Daha hızlı!" Warwick'in üzerine eğildim, elini gaza daha sert bastırarak motosikleti ileri doğru ittim. Örümcek ağlarının arasından geçiyormuş hissi, aşırı bir güç nabızı hissediliyordu.

Sonra koptu. Bir çağlayan gibi, rahatlama üzerime yıkıldı, kaslarımı gevşetti, ciğerlerimin bir an için içeri ve dışarı hareket etmesine izin verdi.

Bisiklet kulübeden metrelerce uzakta gıcırdayarak durdu, ikimiz de gerildik ve Killian'ın kulübesinin ön basamağında eğilmiş bir silüet gördük.

"Buraya gelmenin zamanı gelmişti." Kişi gölgelerin arasından ayaklarını sürüyerek çıktı. "Kitap sana iyi bir yol tarif etti o zaman?"

Gözlerimi kırpmadan, şaşkınlık içinde çarpık figüre baktım.

"Ta-Tad?" Kekeledim, hâlâ gözlerime inanamıyordum. "Burada ne işin var? Öldüğünü sanıyordum."

"Bazıları muhtemelen öyle olmamı isterdi." Bize dönmeden önce bakışları kulübenin yan tarafına gitti. "Gelin, burası soğuk ve ıslak. İçeride her şeyi açıklayacağım." Onu takip etmemizi işaret etti, çoktan içeriye dönmüştü.

Motosikletten inerken Warwick ve ben birbirimize baktık. Bir homurtu ile başını salladı. "Hayat seninle hiç sıkıcı değil."

Kapıya doğru yürüdü.

Girişe doğru ilerleyen diğer figürleri görünce bir şeyler tıkladı. "Warwick..." Dikkatini tekrar bana çevirerek seslendim. Ağzım onu hazırlayacak kelimeleri oluştururken bir çığlık gece havasını deldi.

"Warwick Amca!" Simon kulübeden dışarı fırladı, koşarak Onu.

Warwick onların hayatta olduğunu b i l i y o r d u , ama benim gibi o da Önce halledilmesi gerekenleri halledip gerisini sonra düşünecekti. Kız kardeşi ve yeğeni hakkında gerçekten düşünecek zamanı yoktu ya da en azından düşündüyse bile bunu bana hiç ifade etmedi.

Vücudu sarsıldı, beyni nerede olduğumuzu ve kimin onun için koştuğunu anladı.

Koca adamdan gırtlaktan bir ses geldi, tepkisi onu harekete geçirdi. Eğilip kollarını açarak yeğenini kucakladı ve Simon'ı hiç bırakmayacakmış gibi ona sarıldı. Göz kapakları bu duygu karşısında titriyor, göğsü acı ve rahatlama karışımıyla inip kalkıyor, muhtemelen öldüklerini sandığı anı yeniden yaşıyordu. Onları bir daha asla göremeyecekti.

Küçük çocuk amcasını sıkıca kavrayarak ona sarıldı.

"Warwick!" Eliza koşarak dışarı çıktı, kollarını kardeşine ve oğluna doladı, aile birbirlerine sarıldı.

Warwick asla duygularını göstermezdi, kendi çevresi dışındakilere göstermezdi, içindekilere de çok az gösterirdi. Ancak onu kız kardeşi ve yeğeniyle birlikte gördüğümde, onlara duyduğu derin sevgi hissediliyordu ve gözlerimi yaşlarla doldurdu.

Eliza omzunun üzerinden bana sulu bir gülümsemeyle baktı. Ben de gülümsedim ve onların kendi anlarını yaşamalarına izin verdim.

Eliza gözlerini sildi ve geri çekildi.

"Tanrım, çok endişelendik," diye boğuldu, boğazına ıslak bir kahkaha karıştı. "İyi olduğunuz için çok mutluyum."

Warwick yutkundu, başını salladı, kelimelerle cevap veremiyordu, muhtemelen onlar hakkında da aynı Geyi düğünüyordu. Ama Eliza'nın kelimeler duymaya ihtiyacı olmadığını biliyordum. Warwick'in ne kadar önemsedığını hissetmek için konuşmasına gerek yoktu.

Hayatımda kelimelerin çarpıtılabileceğini, yalan, hile ve yem olarak kullanılabileceğini fark ettim. Bir insanın gerçek karakteri eylemlerinde yatar; gerçekler söylenerek değil, yapılarak dile getirilir.

Warwick Simon'ı yere bıraktı, küçük çocuk çoktan elini çekiştirmeye başlamıştı, bir enerji ve kelime kasırgasıydı, amcasına yakaladığı bazı böcekleri ve sahip olduğu oyuncakları göstermek istiyordu.

Simon Warwick'i eve doğru çekerken, bakışları tekrar bana döndü ve gözleri benimkileri yoğun bir şekilde yakaladı.

"*Geliyor musun Kovacs?*" Sesi aramızda özeldi.

"*Her zaman öyle değil miyim?*" Onlara yetişerek göz kırptım. Eliza benim hakkımda haklıydı.

Warwick'in çok özel çevresinin bir parçasıydım. Ailesinin.

"O gece nasıl dışarı çıktın? Annem iyi mi?" Ayaklarım ateşin önünde bir ileri bir geri gidip geliyor, beynim milyonlarca soru sıralıyordu.

"Nektar nerede?" Gücünü yakınımnda hissedebiliyordum. Ona yaptığım çağrı bacaklarımı ileri geri hareket ettiriyordu. Fae kitabından gelen uğultuyu da hissedebiliyordum. "Kitap da burada... nasıl?"

"Otur kızım." Tad sakince beni izledi. "Her şeyi açıklayacağım."

Ellerim nemli saçlarımda geziniyor, küçücük alanda ileri geri adımlarım hız kesmiyordu. Dudağımı ısırarak kendimi Tad'ın karşısındaki sandalyeye tünemeye zorladım, dizlerim titriyordu. Hareket etme, çekimi takip etme ihtiyacı neredeyse çok fazlaydı.

"*Nefes al, Kovacs.*" Warwick'in komutu boynumu okşadı, gözlerim kanepedeki adama kaydı.

Simon kanepede amcası ve annesinin arasına sokuldu. Zander ise Eliza'nın arkasına yaslanmış, gözleri sürekli Eliza'ya kayıyordu. Şimdiye kadar ikisi de diğerine ekstra bir ilgi göstermemişti ama yine de aralarında bir elektrik, bir aşinalık ve yakınlık sezebiliyordum.

"Burada, değil mi?" Ellerimi birbirine kenetledim, bakışlarım kulübenin arka tarafına doğru kaydı ve oradan geldiğini hissettim.

"Seni çağırıyor." Tad sıkıntıyla başını salladı. "Gücü artmaya devam ediyor. Seninki gibi." Bakışları hafifçe kaşlarını çatarak Warwick ve benim aramda gidip geldi. "İkinizin arasındaki bağlantı da öyle. Bu olağanüstü bir şey. Hayatım boyunca buna yakın bir şey bile görmedim."

Gergin bir gurultu midemi yuvarladı.

"Önceden ikinizin arasında ağlar varmış gibi görünüyordu, ama şimdi o kadar kalın ki, bir duvara dönüştü. Az önce onu yanınızda, kanepede oturan adam kadar katı gördüm." Tad berjer koltukta kıpırdandı. "Ben de bundan korkuyordum."

"Korkmak mı?" Daha dik oturdum.

Tad'ın ağzı inceldi. "Kitabın buraya nasıl geldiğini mi sordunuz?" Parmaklarını sandalyenin kollarına bastırarak kendini yeniden ayarladı. "Beni çağırdı. Bana bir rüyada geldi ve kaçırıldığın gece olan her şeyi gösterdi. Herhangi birinin bulması için bırakılan tehlikeyi anladı. Ayrıca, onunla birlikte çantaya bırakılan eşyayı da."

Nektar.

"Vahşi Topraklar'da bir madeni para bile yere düşse biri onu cebe indirmes. Ama orada bir kitap işe yaramaz, ateş için yakıttan başka bir şey değildir. Onlar için değerli olan her şey yağmalanmıştı. Ben

Oraya zamanında varabildiğimiz ve güvenli bir şekilde geri alınana kadar onu örtebildiğimiz için şanslıyız."

Güvende olduğunu bilmeme rağmen yine de bir nefes verdim, yakılmadan ya da özellikle HDF tarafından bulunmadan önce Tad'in ona ulaşmış olmasına şükrettim.

"Nektar her geçen gün daha da parlaklaştı, sonra bir gece bol miktarda büyü ile parladı ve içinde bulunduğu kutuyu yaktı."

Yanaklarım kızardı. Evet, tam olarak neden ve ne zaman olduğunu hatırladım. Warwick'in duşta bana geldiği gece. Ve Tad'in gözlerindeki parıltıdan, ağzının kıvrımından, buna neyin sebep olduğunu tahmin etti.

Sandalyenin kollarını kavrayarak kendini ileri doğru itti. Eliza ve Zander anında tepki göstererek ayağa kalkmasına yardım etmek için iki yanına geçtiler ve artık alışkanlık haline gelmiş gibi bastonunu tuttular.

"Teşekkür ederim." Tad ellerini okşadı, esasına yaslandı, aralarında yumuşak bir yakınlık vardı. Bana döndü. "Gel."

Nektarı kendi gözlerimle görmek için sabırsızlanıyordum. Ona yakın olmak için.

Warwick tam arkamdaydı. Vücudunun sıcaklığı ve devasa gövdesinin yakınlığı içime bir sıcaklık yaydı.

Tad bizi arka mutfak kapısından çıkarırken Eliza Simon'a içeride kalmasını söyledi. Yağmur puslu bir havaya dönüşmüştü ve bulutlar ayın önünden ışık kırıntıları halinde geçip gidiyordu. Güzel bir gecede ateşin tadını çıkarmak için etrafında sandalyeler ve banklar bulunan büyük bir taş şömineyi görmek yeterliydi.

Yaklaştığımda, ateş çukurunun üzerinin örtüldüğünü ve kalın bir dalganın her şeyi kabarttığını fark ettim. Sihir.

"Nektarı dışarıda bir ateş çukurunda mı saklıyorsun?" Warwick'in derin tınısı zemini taradı, yanağı seğirdi.

"Ağır yazılıyor." Tad kaşlarını çattı, hâlâ Eliza'nın kolunu tutuyordu, ateş çukurunun kenarında durdu. "Bu bir uzlaşmaydı."

"Uzlaşmak mı?" Yanına yaklaştım.

Sorumu duymazdan gelerek nefesinin altında bir ilahi mırıldandı, çukurun üzerindeki büyü onun emriyle çözüldü. Çözüldüğü anda büyü göğsümün içine saplandı. Sertçe içine çeken Warwick beni tutarak sabit kalmamı sağladı.

"Kahretsin..." Nefes aldım, uzuvlarım yoğunluğun altında titriyordu. İlk seferinde hissettiğim gücün en az iki katıydı.

Zander tahta kalası iterek kaldırdı ve ortada duran yanmış ahşap kutuyu gösterdi.

Havayı yakalamak için mücadele ederken birkaç kez yutkundum. Şimdi onu cezbetmek neredeyse acı vericiydi.

"Vay canına." Tad hayretle bana göz kırptı ve mavi gözlerinde korku belirdi. "Geçen sefer auranın bir ipucunu nasıl görebildiğimi hatırlıyor musun?" Tad başını bana çevirdi.

Yine bir sinir yumağı midemi salladı. "Evet?" Sinirle yutkundum. "Yine mi gitti?"

Tad bir süre bana baktı, sonra Warwick'e doğru ilerledi. "Evet ve hayır." "Ha?"

"Bireysel olarak ikinizin de aurasını göremiyorum, ama aranızdaki aura? Daha önce fark ettiğim aynı gri yansıtıcı renk." Warwick ve bana başıyla işaret etti, boğazında garip bir kıkırdama vardı. "O kadar kalınlar ki başka bir şey görmek imkansız. Sanırım uzun zamandır oradalar ama fark edilmiyorlardı. Şimdiki gibi değil. Ama bunun yanında hiçbir şey." Ateş çukurunu işaret ederek odağımı içeriden gelen, artık bir fısıltı değil, bir çığlık olarak duyabildiğim güce çevirdi. "Nektarla aranızdaki güç inanılmaz." Onun içindeki bir şey tonuyla başımı tekrar Tad'e çevirdim, boğazı

titriyordu. "Ne?"

"Sanki siz onun pil kaynağısınız. Ne kadar çok bağlanırsanız, o kadar güçlenir."

Ağzımdaki tüm sıvı buharlaştı, göğsüm sıkıştı.

Yanlış ellere geçtiğinde medeniyetleri yerle bir edebilecek, dünyanın en çok arzulanan nesnesinin, daha güçlü olmak isteyeceğiniz son şey olduğunu söylemesine gerek yoktu.

"Bu ne anlama geliyor?" Warwick'in omuzları öne doğru kamburlaştı, göz kapakları parlayarak aşağı indi.

"El bombası fırlatıcısını boşaltmayı bırak demek, büyük kötü kurtçuk!" Sürümden bir ses geldi. Eller ve ayaklar omzuma tırmandı. Opie'nin kıyafeti ve saçları darmadağınktı, yanağına bir parça mantar ve gelincik çiçeği yapışmıştı, bütün gece süren bir geceden tökezleyerek dönmüş gibi görünüyordu. "Vay canına, şimdiden nefes nefese kaldım. Bu dik bir tırmanıştı." Dizlerinin üzerine eğildi, dramatik bir şekilde nefes alıp verdi.

Herkes omzumdaki brownie'ye baktı.

"Ne?" Ayağa kalktı, kimonosunu düzeltti. "Yanılıyor muyum? Efsanenin cesaretinde çok fazla yumruk var. Yılanında kek var. Kukusuna çok fazla hamur giriyor."

Ürperdim.

"Nizzle drizzle in his-"

"Aman Tanrım, dur." Yüzümü avuçladım.

Opie omuz silkti, yanağındaki mantar parçasını soydu ve yedi

o.

"Her ne kadar rahatsız edici olsa da, çok da uzakta olmayabilir," diye yanıtladı Tad. "Ne?" Warwick ofladı pufladı. "Bu benim hatam mı?"

"Hayır." Tad başını salladı. "Birlikte yarattığınız enerji

sadece bağınızı güçlendirmekle kalmaz, aynı zamanda nektarı da besler. Sanki çok fazla varmış gibi, bu yüzden nektar tutamadığınız şeyi sifonla çeker."

"İçine sihirli sıvılarını *pompalıyorlar*." Opie omzuma çöktü, kulağımın dibinde kıs kıs gülüyordu. Onları gerçekten uyuşturucudan uzak tutmalıydım. Gerçi bu aslında mantıklıydı. Birlikte enerjimiz etrafımızdaki her şeyi etkiliyordu: hayaletler, insanlar, fae'ler, elektrik, hava.

"Bana seks yapmayı bırakmamız gerektiğini mi söylüyorsun?" Warwick hırladı, boynu gerilmişti. "Öyle bir şey olmayacak."

"Ben sadece gözlemlediklerimi söylüyorum." Tad omzunu silkti. "Peki ya büyüü yaktığımda? Birkaç kez oldu ...ve bağlantımız kesiliyor." Warwick'i işaret ettim. "Bu onun gücünü azaltıyor mu?"

Tad başını eğdi. "Azaldığını ve sessizleştiğini fark ettik, ama her alevlendiğinde daha da güçlendi." Tad ayaklarını sürüyerek yürüdü, gözlerinde gergin bir tik vardı. "İkiniz de giderek daha güçlü oluyorsunuz. Bunu hissedebiliyorum." Tad'in eli, parmak eklemleri beyazlaşana kadar bastonunu sıktı. "Ama nektar çok daha hızlı büyüyor. Sanırım vücudunun kaldıramadığı büyüü çekip alıyor. Tıpkı sen doğduğunda yaptığı gibi." Tad'in ihtiyatı yüzünden okunuyordu, nektara bakıyor, sanki bilmecelerini ona açacakmış gibi onu inceliyordu.

Nektar kutunun içinde bir kalp atışı gibi gümbürdüyor, beni kendine çekiyor, bana fısıldıyordu. Onu tutmaya, o parçamı geri almaya ihtiyacım vardı. Belki bana sırlarını anlatırdı. Tüm bunların ne anlama geldiğini anlayabilirdim.

Eğilerek elimi kutuya uzattım, kolumda bir sarsıntı oldu, parmağım kapağı sıyırmak üzereydi.

"Yap. Dokunmayın. Dokunma. Dokunma." Duygusuz bir ses her kelimeyi sanki bir savaşmış gibi söylüyordu. Bir solukla başımı kaldırdım, gözlerim orman ağaçlarının arasından fırlayan, pelerinleri gölgelerin renginde olan ana hatlara takıldı.

"Uzlaşmadan bahsettiğimde mi?" Tad esasını daha sıkı kavradı. "Taviz onlardı. Onlar olmadan onu buraya getirmeme izin vermediler."

Yedi figür hayalet gibi sessizce ilerlerken hareketsiz durdum, öndeki kadın dikkatimi çekti. Teni solgun ve inceydi, kemikli elleri tırpanını tutuyordu.

"Anne?" Ona baktım, panik ve korku içimi kaplamıştı. Annem ve klanı önümde duruyordu; içlerindeki yaşam akıp gitmiş, geriye ne kaldıysa...

Ölü Çağırılar.

Bölüm 18

"Br-ex-ley." Eabha ismimi söylemekte zorlandı, sanki konuşmak için tüm konsantrasyonunu harcamış gibi ağzı kaskatı hareket ediyordu.

Duygularım beni boğdu ve yutkunmamı zorlaştırdı. "Anlamıyorum." Küçük farklılıkları görerek tüm klanı taradım. Yanaklarını ısıtan ve etlerini dolgunlaştıran hayat buharlaşıyordu. Annemin konuşması bile bana tamamen yok olmadıklarını gösteriyordu.

Henüz.

"Onlara ne oluyor?" Onlardan Tad'e zıpladım ve bir cevap istedim.

Tad içini çekti, omurgası ağırlığın altında daha da sarkmıştı. "Eski hallerine geri dönüyorlar."

"Ama nasıl? Neden? Onları geri getirdim. Sihrim onları kurtardı."

"Kara büyü, büyüünün en karanlığından yaratılır. Doğaya aykırıdır. Bir Druid'in büyüüne aykırıdır. Onu kullanmanın sonuçları vardır. Asla silinemeyecek sonuçlar." Eliyle bükülmüş omurgasını ovuşturdu ve bana annemin Fae savaşının olduğu gece Tad'i kara büyüyle vurduğunu hatırlattı. O yaşayan en güçlü Druid'di ama yine de durumunu düzeltemedi. "Babalarının yaptığı şey sonsuza dek taşıyacakları bir günah."

"Ama ben düşündüm ki..." Anneme baktım, o beni boş boş izlerken keder kalbimi düğümledi.

"Yapabileceklerinin hepsini bilmiyorum kızım ama kara büyüünün izlerini hiç değiştirememeliydin. Yaptığın gerçek mi?" Cümlesinin geri kalanını kendine saklayarak başını salladı.

Gözlerim yaşlarla doldu. Daha annemi tanımadan, o benden alınıyordu. Çocukken onun hayatımın bir parçası olmasını, onu tanımayı hayal ederdim.

Tad, "İnsanları ölümden geri getiriyorsunuz," dedi.

"Kesinlikle!" Çığlık attım, öfkem göğsümde patlamaya hazır bir şekilde yükseliyordu. "O zaman onları kurtarabilmeliyim!"

"Onlar asla canlı ya da ölü olmadılar." Tad'in ifadesi içime oturdu. "Onlar ikisinin arasındalar."

Bedenlerinden kayıp giden hayaletler gibi. Onları geri getiremezdim ya da mezardaki bir insanı hayata döndüremezdim.

İnkâr edercesine başımı salladım ve nektarın bulunduğu çukura doğru ilerledim. "Umurumda değil. Tekrar deneyeceğim. Gerekirse bunu her gün yapacağım!"

Parmaklar bileğimi sardı, kemikli ama sertti. Annemin ani yakınlığı karşısında sertçe içime çektim. Ne kadar da hızlı hareket ediyordu.

"N-o. Dau-gh-ter." İfadesi boştu ama gözlerinde bir hüzün titreşiminin dolaştığını fark ettim. "Bu bizim katlanmamız gereken bir yük."

"Yapabilirim," diye yalvardım. "Lütfen." Benden acı dolu bir ses geldi, dikkatim Morgan teyzeme, kuzenim Liam'a, Sam'e, Rory'ye, Roan'a ve Breena'ya yöneldi. Tanımam, hayatımda olması, birlikte gülmem ve belki de tatillerde görmem gereken aileme. "Seni *kaybedemem, bir daha olmaz.*"

Eabha'nın tutuşu sıkılaştı, bakışları hala orada bir şey olduğunu gösteriyordu. "Seninle tanıştığım için kendimi çok şanslı hissediyorum." Uzandı, iskelet eli yüzümü kavradı. "Seninle gurur duyuyorum. Sen. Sen. Ammm-a-zing. Tıpkı baban gibi."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı döküldü, başım bu sonucu reddederek sallanırken kalbim parçalara ayrıldı.

"Seni seviyorum anne." Bir hıçkırık boğazımı parçaladı.

Klanıyla birlikte geri çekilmeden önce aldığım tek tepki parmaklarını sıkma oldu. Morgan Teyze başını bana doğru eğdi, sonra ormana geri döndüler.

Keder ciğerlerimi tırmalıyor, beni küçük, kesik kesik nefesler almaya zorluyor, yere düşmemeye çalışıyordum.

Warwick konuşmadı ama arkamda hareket ettiğini hissettim, gölgesi içimde geziniyor, tek kelime etmeden bana ihtiyacım olanı almamı söylüyordu.

Ona doğru geri adım atarak, beni ayakta tutmak için onun fiziksel bedenini kullandım. Annemi geri getirip onu tanımaya fırsat bulamadan kaybetmenin acımasızlığı beni sakat bıraktı.

Tad bana doğru döndü, arkamdaki Warwick'ten tehditkâr bir hırıltı gelip sırtımı titrettiğinde ağzı açıldı.

Tad başını eğdi. "Siz hazır olduğunuzda biz içeride olacağız."

Eliza ve Zander Tad'e yardım ettiler, üçü de kulübeye çekilip bizi yalnız bıraktılar. Yapraklardan damlayan yağmur damlalarının tıkırtısı nemli toprağı dolduruyordu. Nektardan gelen sihrin nabızı annemin az önce terk ettiği yerde yankılanıyor gibiydi.

Onları yakınımnda hissedebiliyordum, sonsuza dek koruyorlardı, sonsuza dek bana yakındılar ama sonsuza dek kavrayışımın ötesindeydiler. İstedığım, hayalini kurduğum bir aile.

"Brexley," diye mırıldandı Warrick kulağıma karşı. Dudaklarından dökülen isminin sesi göğsümü yararak gırtlaktan gelen bir hıçkırığın oluşmasına neden oldu.

Öfkeli acı. Acı veren öfke.

Ruhumda bir ıstırap fırtınası koptu. Acıdan, kayıplardan çok yorulmuştum. Yok etmek istedim. Dünyanın benim hissettiklerimi hissetmesini istedim. Bir kez ve sonsuza dek bitirmek için.

Nektar kutunun içinde vurmaya devam etti, her vuruş bana onu almamı, acıma son verebileceğini söylüyordu. Bana aileme yeniden hayat verme ve beni incitenlerin canını alma gücü verecekti.

"Hayır." Kolları bana dolandı ve nektara ulaşmamı engelledi.

"Bırak beni!" Feryat ederek ve çırpınarak onu ittim. Beni durduran herkes bir tehdit gibi hissediyordu. İhtiyacım olan şeyden beni alıkoyuyordu. Harekete geçmezsem bir nefes daha alamazdım. Konteyneri açmazsam. "Bırak beni!" Dirseğimi karnına sapladım ama sadece bir huff sesi duydum.

"Devam et, dövüş benimle Kovacs. Vur bana. Hıncını benden çıkar." Beni daha sıkı kavradı.

Yıkım mantığı kapattı. Acımın yerine şiddet yükseldi, acıyı kesmek için çaresizce.

Bir çılgınlıkla ruhum onun içine daldı ve ondan enerji çekti. Gücünü ona karşı kullanarak başımı tekrar ona çarptım ve burnunu kırdım. Tutuşu gevşedi ve kollarından kurtulmama izin verdi. Etrafımda dönerken kolum dışarı fırladı ve çenesine çarparak onu daha da geriye savurdu. Adrenalin damarlarımda uğuldarken ona doğru atıldım. Dönerek yoldan çekildi, burnundan kan akarken ağzını vahşi bir gülümseme kapladı.

"Hadi prenses, göster kendini." Göğsünü sıvazladı.

Hırlayarak yana doğru hamle yaptım, bacağımı savurdum ve kalçasına tekme attım. Bir homurtu çıkardı, gözlerindeki vahşilik parlıyordu.

"Bana gerçekten meydan okumanı bekliyorum Kovacs."

Ona doğru geri sıçradım, yumruklarım vuruyor, ayaklarım çarpıyordu. Havada yaralı bir hayvanın ulumasına benzer sesler çıkıyordu ve yumruğumu karnına indirirken bunların benden geldiğini biliyordum.

Yüzüne vurduğumda gözlerinde öfke alevlendi.

Yumrukladığım ellerim gövdesini ve başını yumrukladı, yüzünde yeni kesikler açtı, yanaklarında morluklar oluştu. Öfkeden iniltiye dönüşen yüksek sesli çığlıklar boğazımı parçaladı.

Warwick bileklerimi birbirine kenetledi. Beni döndürerek kollarını etrafımda kilitledi ve vücudunu benimkine bastırdı.

"Bırak beni..." Enerjimin kırıldığını, kuma dönüştüğünü hissetmeden önce onunla sadece gönülsüzce savaşımaya çalıştım. Beni kendine daha sıkı çekti, bacaklarım altımda kaldı, sırtım öne doğru eğildi, keder beni ezdi. Hıçkırıklarım dalga dalga yayılırken bana sarıldı. Beni sıkıca kucakladı, sanki içimdeki acıyı söküp atıyordu. Ben de ona izin verdim, içine düştüm. Onun sağlam gövdesini, sıcak kollarını kullanarak. Onun sevgisini.

Cırcır böcekleri ve su damlaları sessizliği doldurana kadar çığlıklar yavaş yavaş sustu.

Başımı kaldırarak ona döndüm, gözlerim onunkileri buldu. Verdiğim zararı anladığımda yüzümü daha fazla keder kapladı. Uzanıp kesiklere dokundum ve başparmağımı morlukların üzerine sürttüm.

"Ben çok-"

"Yapma Kovacs." Eliyle yüzündeki yarayı kapatarak sözümü kesti. "İyileşeceğim. Ayrıca..." kollarını bana doladı ve alnımıza dokundu. "Bu bizim için lanet bir ön sevişme. Sana daha sonra yapacaklarımı bekle."

Gülümsemeye çalıştım ama boştu ve başımı onunkine yasladım. "İyi misin?" Ağzı saç çizgime değdi.

"Evet." Yalanın dilimi yaktığını hissettim.

Gevşek saç tellerimi kulağımın arkasına sıkıştırırken cevap vermedi, o da inanmadı.

Chirp! Chirp! Cıvıltı! Hâlâ üzerimde olan sırt çantamdan tiz gıcırtilar geliyordu.

"Sen mi? Kendimi harmanlanmış browni hamuru gibi hissediyorum!" Opie tepinerek omzuma geldi, bu kez Bitzy sırtındaydı, gözleri dik dik bakıyordu, orta parmakları yukarı kalkıktı. "Bir dahaki sefere çiftleşme ritüelinizin bir parçası olmadan kenardan izleyebilir miyiz?"

"Oh, kahretsin." Beklemediğim bir kahkaha patladı içimden, elim ağzıma yapıştı. Hala sırt çantamda olduklarını tamamen unutmuştum.

"Evet, onu da yaptık." Opie hışımlla kollarını kavuşturdu. "*Bunu* browni hamuru sanabilirsiniz ama öyle olmadığını garanti ederim."

Chirpchirpchirpchirp!

Warwick sırtarak, "Şu anda senden *gerçekten* hoşlanmıyor," dedi.

Bitzy beni azarlarken gözlerim büyüdü, boğazımda çığınca bir kahkaha daha patladı ama bu beni toprakladı, önümdekilere geri döndürdü. Kontrol edebildiğim şeylere. Annemle olan durum konusunda iyi olmaktan çok uzaktım, ama bir kez daha, bunun üzerinde çalışmak için zaman lüksüm yoktu. Bu başka bir gün içindi. Yapacak çok işimiz vardı. Tüm arkadaşlarımız hâlâ Vërhäza'daydı. Ve hiçbirimizin hazır olmadığı bir savaş kapımızın eşiğindeydi.

Bir gün, hepsi benim için geri gelecekti ve içimde derinlerde bir şey o zamandan korkuyordu, ama bugün o gün değildi.

Warwick beni bıraktı, bakışları üzerimdeydi, parmakları saçlarımın ucunda dolanıyordu.

"Hazır mısın?" Başını kulübeye doğru eğdi.

Derin bir nefes alarak başımı salladım.

"Önce sen

git." "Neden?"

"Çünkü kaya gibi sertim ve yeğenimin yapmak istediğim tek şeyin seni duvara karşı becermek olduğunu görmesini gerçekten istemiyorum," diye hırladı bana.

"Oh." Aynı şeyi yapma isteğiyle içime bir sıcaklık yayıldı. Önceki gecenin anıları zihnimde hâlâ tazeydi.

"Daha sonra yürüyüşe çıkmam gerekebilir. Duvarların aklımdaki şey için çok ince olduğunu zaten biliyorum." Eli sırtıma gitti ve beni hafifçe önüne koydu.

"Nasıl olsa daha sonra başka bir çiftle yarışacağız," diyerek sırttım ve ona göz kırptım. Eliza ve Zander arasında ne olup bittiğinden emin değildim ama aralarında yoğun bir kimya vardı.

"Bekle. Ne?" Warwick durdu, gözlerini kırpmadan bana baktı. "Kim?" Utangaç bir şekilde gülümsedim ve kapıya doğru yürüdüm.

"Kovacs?" diye zorladı.

Ona bakarken ormanda bir şey gözüme çarptı. Onu göremiyordum ama annemin bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum, ona dair doğuştan gelen bir farkındalık vardı.

Dişlerimi sıkarak kapının kolunu tuttum, tam içeri adım atacaktım ki ensemde bir fısıltı duyduğuma yemin ettim.

"Ben de seni seviyorum kızım."

Killian'ın birinci sınıf viskisi boğazımdan aşağı süzüldü, yumuşak yanığı karnımı ısıttı ve bir kutuya geri hapsetmeye çalıştığım acıyı uyuşturdu. Aynı zamanda nektarın çağrısını ve dışarı koşup onu kapmak, benim olanı almak için duyduğum sahiplenme ihtiyacını da azalttı.

Tad'e, "Belli ki biz ayrıldıktan sonra hepiniz Yüksek Şato'dan kaçmışsınız," diye sordum. Karşımdaki sandalyesine oturdu, sırtının arkasına yastık koyarak onu destekledi.

"Evet." Eliza yanındaki masaya bir fincan çay koyduğunda ona sıcak bir gülümsemeyle baktı.

Simon'un amcasına sarıldığı, onu gözünün önünden ayırmak istemediği kanepeye döndü. Küçük çocuk uyanık kalmak için çok çabaladı. Zander her zamanki gibi ortalıkta görünmüyordu ama her zaman Eliza'nın yanında olduğunu, çayı hazırlamasına yardım ettiğini ya da ne zaman hareket etse onu izlediğini fark ettim.

"Sizin de bildiğiniz gibi çok az şey hatırlıyorum; siz ayrıldığınızda aklım başımda değildi."

Tad, HDF tarafından birkaç kez vurulmuş ve kan kaybından ölmüştü. O tepede öleceğinden emindim.

"Uyandığımda tüm askerler ya kaçmış ya da ölmüştü ve yaralarım iyileşmeye başlamıştı bile." Çayından bir yudum aldı, elleri yaşlılıktan hafifçe titriyordu. "Eabha ve Morgan beni yeterince iyileştirdi. Gerisini ben halledebildim." Fincanını bana doğru kaldırdı. "Senin sayende olduğunu hissediyorum."

Annemin Tad'i ölüme terk etmeyeceğine inanmak istiyordum ama ona sadece benim yüzümden yardım etmiş olsa bile, nedeni ne olursa olsun minnettardım.

"Ne zaman eski hallerine dönmeye başladılar?" Bardağımı ellerimin arasında yuvarladım, kendimi çok bitkin ve tükenmiş hissetmeme rağmen dizlerim enerjiyle zıplıyordu.

"Ahh... hatırlama yeteneğimi sınıyorsun." Tad masaya koymadan önce bir yudum daha aldı. "İki yüz yıl önceki bir şeyi hatırlamak birkaç hafta öncesini hatırlamaktan daha kolay." Sanki anılarını dosyalıyormuş gibi göz kapaklarını kapattı. "Şimdi düşünüyorum da, Yüksek Şato'daki geceden hemen sonra onlarda hafif bir değişim fark ettim."

"Geri dönmeleri benim suçum mu?" Sesimin ağzımdan çıktığını zar zor duydum, suçluluk duygusu üzerime çökmüştü, bir şekilde suçlu olduğumu hissediyordum. "Bildiğin gibi büyü ve doğa bir dengedir. Çok fazla büyü kullandılar.

O gece saldırıya karşı bize barikat kuran büyü. Sonra da beni kurtardı." Zihnim, bizi kurtarmak için koruyucu bir kalkan oluşturarak bir büyü mırıldandıklarında klandan aktığını gördüğüm kan kırmızısı aurayı hatırladı. "Nektar aracılığıyla annenle bir bağın olduğu kesin, çünkü o da annenin bir parçası

-Bu yüzden onu her zaman koruyacak. Yani korkunuzda haklılık payı olabilir ama cadı olarak büyüleri sonsuz değildi. Bu kadar çok büyü kullanmanın her zaman bir bedeli vardır."

"Bizi... beni... korumanın bedeli onların insan hayatı mıydı?"

Tad cevap vermedi, mavi gözleri bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

Başım öne eğildi, her şeyin yükü daha da ağırlaştı. Başka şeyler daha kritikken bir kenara itmek zorunda kaldığım başka bir şey. Değiştirebileceğim şeyler. Derin bir nefes alarak başka bir konuya odaklandım.

"Warwick ve ben Istvan'ın laboratuvarından yeni geldik. Ne yaptığını biliyoruz." Efsane'ye bir göz attım. Kollarını kanepenin arkasına uzatmış, bir bileğini dizine çaprazlamış, Simon yanına sokulmuş, mışıl mışıl uyuyordu. Warwick rahat görünüyordu, dünya umurunda değildi ama enerjisini, bana bakarkenki yoğunluğunu hissedebiliyordum. Eğer biri kapıdan içeri girerse, biz daha hareketi fark etmeden o çoktan ayağa kalkmış, boğazını kesmeye başlamış olurdu.

Kurt her zaman savaşmaya hazırды. Avını öldürmek için. Ailesini korumak için.

"Durum herkesin bildiğinden çok daha kötü. Erişim alanı ve bağlantıları çoğumuzun düşündüğünden daha geniş. Prag, Ukrayna, Romanya ve muhtemelen daha birçok ülke şu anda onunla birlikte. Tüm bu yerlerden gelen askerler hapları alıp onları fae gibi yapıyor. Istvan şimdiye kadar görülmuş en büyük orduyu kurarken, güçlü liderleri de kontrolü altına alıyor."

Warwick, "Ayrıca onunla birlikte çalışan Fae'ler de var," diye ekledi.

"Onunla birlikte çalışan bir fae var da ne demek?" Zander sarsıldı.

Doğru. Ne kadar çok şeyden habersiz olduklarını unutmuşum. "Birincisi Boyd," diye belirttim.

"Boyd mu? Istvan'la mı çalışıyor?" Zander haykırdı.

"Gerçekten şaşırdın mı?" Ben de karşı çıktım.

Zander sorumu anlayarak gözlerini kırıştırdı. "Hayır, sanırım değil." Kafasını karıştırdı.

"Ayrıca Killian içeriden birinin sarayı havaya uçurduğundan şüpheleniyor." İçkimin kalanını yudumladım ve bardağı yere bıraktım. "Haklıydı. Iain'di."

"Iain?" Zander kanepenin ucundaki tüneğinden ayağa kalktı. "İmkânı yok... Onu ben eğittim. En iyi ihtimalle tatmin ediciydi ve en parlak ampul değildi. Bunu başarabilmesine imkân yok."

"Belli ki seni kandıracak kadar zekiymiş, midilli çocuk." Warwick Zander'a bir bakış attı. "Seninle oynuyordu. Kimse ondan şüphelenmesin diye rol yapıyordu."

"Sana inanmıyorum."

"Bu doğru." Avuçlarımı gergin dizlerimin üzerine bastırdım. "Vêrhăza'daydı."

Zander'in alnı kırış kırış oldu. "Bir mahkûm olarak mı?" "Misafir olarak," diye cevap verdim.

"Anlamıyorum." Zander başını salladı.

Warwick alay etti, bu yoruma cevap vermeye hazırdı ama ben ona ters ters bakınca durdu.

"Iain de senin gibi bir casus olarak çalışıyordu ama düşündüğümüz biri için değil." Bir an daha yerimde duramayarak ayağa kalktım. "Başbakan Leon için."

"Ne?" Eliza inanamayarak başını salladı. "Bir insan lider için mi çalışıyordu? Neden Çek başbakanı?"

"Çünkü o Sonya'nın oğlu. Eski Seelie Kraliçesi'nin bekleyen leydilerinden biri." Warwick kız kardeşine bilmiş bir bakışla karşılık verdi.

"Sonya?" Kadının ağzı açık kaldı. "Leon'la birlikte olan şu çekilmez kaltak mı?"

Elleriyle yüzünü ovuşturan Zander'dan bir inilti yükseldi. "Killian'ın koltuğuna oturmasını istiyorlar."

"Evet." Şömineye yaslandım. "Istvan ve Leon daha fazla kontrolü ele geçirirken, sonunda güç mücadelesini tersine çevirip yönetimi ele geçirirken, fae'leri kandırmak için bir paravan."

"Kısacası, başka bir Fae soykırımına doğru gidiyoruz." Eliza dirseklerini bacaklarına dayayıp yüzünü ovuşturdu. "Sonya gibi insanları anlamıyorum, kendi türlerine zarar vermek istiyorlar. Ne için?"

"Güç ve para." Bir omzumu silktim. "Ne yazık ki, diğer oğlu Lukas'tan geliyor, o hep böyleydi. İsteddiği yere ulaşmak için herkesi karşısına alacaktır. Ama Sonya'nın bu işin sonunda kendisinin galip geleceğini düşündüğünü hissediyorum. Koltuğa oturduktan sonra Leon ve Istvan'a karşı döneceğini görüyorum."

"Kulağa o gibi geliyor." Eliza kaşlarını çattı. "Onun hakkında uzun zamandır bir şeyler duyuyoruz. Öteki Dünya'nın eski soylu kanından geliyor -gücün gerçek varisleri olduklarına inananlar. Şimdi Leon'la birlikte olması mantıklı geliyor."

"Sonunda istediği şeye ulaşacağını düşünüyorsa, Istvan gibi yapacaklarının sınırı yok."

"Yine de bir numaralı önceliğimiz herkesi Věrhāza'dan çıkarmak. Beklediğimiz her gün daha fazlası ölebilir. İşkence gören, açlıktan ölen. Diyelim ki Věrhāza, Halálház'ı biraz daha az korkunç gösteriyor."

"Gerçekten mi?" Zander yüzünü buruşturdu, bakışlarımız karşılaştı. Bir an için, ikimizin de ben Oyunlara çıkmaya zorlanmadan önce nezarethanede birlikte geçirdiğimiz anları düşündüğümüzü görebiliyordum. Bana verdiği desteği, hissettiğim dehşeti, ikimizin de bir daha asla dışarı çıkamayacağımı düşünmemizi.

"Istvan burayı fae mermileri yapmak ve üniforma dikmek için bir işçi fabrikasına dönüştürdü. Hepsini Macaristan'ı ele geçirmeye hazırlanıyor. Ama orada durmayacak. Tüm Doğu Bloku'nun kontrolünü ele geçirecek ve eğer kanımı nasıl kullanacağını bulursa ya da nektarı ele geçirirse, Birleşmiş Milletler'in peşine düşecek."

"Ve dur tahmin edeyim, senin kanını taşıyor." Eliza içini çekerek tekrar kanepeye oturdu.

"Evet." Başımı salladım. "Onu havaya uçurduğumda ve o cehennem çukurundan kaçtığımızda biraz geri çekildi ama eminim hâlâ bir kısmı ondadır."

"Havaya mı uçurdun?" Tad ayağa kalktı. "Ne demek istiyorsun?" Tereddüt ettim.

Warwick kaşlarını bana doğru eğdi. *"Ona söyleyecek misin Kovacs?"*

"Çok sinirlendim ve bilmiyorum-bazen içimden güç çıkıyor. Tüm laboratuvarı yok etti." Ve tanklarda bulunan düzinelerce adamı öldürdü.

"Bu ilk sefer miydi?" Tad bana dikkatle baktı.

"Hayır." Ayağımdaki iki numara büyük ödünç botlara baktım. "Ayrıca onlarla savaşmak için çukura konulduğumuzda büyülerimle düzinelerce vahşi hayvanı katlettim."

Tad'in kaşları kalktı.

"Bu yüzden onları hemen Vêrhāza'dan çıkarmamız gerekiyor." Ayrıntılara girmek istemediğim için konuyu değiştirdim. "Ve madem heceledin. Büyüyü bozmak için yardımına ihtiyacım var."

Tad uzun bir süre beni inceledi, arka planda Simon'ın yumuşak horlamasının uğultusuyla birlikte ateşin çıtırtısı duyuluyordu.

"Bu kadar kolay olacağını mı sanıyorsun?" Tad sırtını düzeltmeye çalıştı.

"Hayır." Kollarım dışarı çıktı. "Ama denemek zorundayız. Orada öylece ölmelerine izin vermeyeceğim. Yapabilir misin? Hapishanenin büyüsunü bozabilir misin?"

Tad içini çekti, ağzı birbirine yapıştı.

"Bunu sadece içeriden yapabilirim. Bunu yapmak için esir alınmam ve içeri girmem gerekir."

"Ne?" Eliza tamamen doğrulup oturdu. "Hayır."

"Tam orada olmadan bu büyülerden bazılarını çözebilmemin imkânı yok. Onları bilerek bu şekilde yaptım, böylece kimse onları eğip bükemez."

"Bunu daha önce bilmek iyi bir bilgi olurdu," diye mırıldandım kendi kendime, Tad'in büyülerini bozabileceğimi hayal ederek ne kadar ukala olduğumu düşündüm.

"İçeri girmene imkân yok." Eliza ayağa kalktı, elleri kalçalarında. "Kesinlikle olmaz!"

"El..." Zander ona doğru uzandı, eli sırtına değdi ve vücudu onunkinin arkasına yaklaştı.

"Yataktan zar zor kalkabiliyor. Oraya geri dönmesine izin vermeyeceğim, özellikle de Istvan'ın altında. Onu öldürecek!"

"Hey, hey." Zander'ın sesi alçak ve yatıştırıcıydı. "Sorun yok."

Derin bir nefes alarak ona döndü, Warwick'in aralarındaki etkileşimin her bir nüansını yakaladığını fark etmedi. Bakışları onları yakıyor, yanağındaki bir sinir seğiriyor, çenesi kilitleniyordu. Zander'ın elini kız kardeşinden çekip koparmasına bir saniye kalmıştı.

"Bak." Dikkatini dağıtmaya çalıştım. "Keşke Tad'i de oradan uzak tutabilseydik ama binlerce hayat bize bağlı. Ash ya da Killian'ın orada ölmesini mi istiyorsun? Kitty'nin? Sloane? Neredeyse tüm Sarkis ordusunun?" Son kısımda ırkildim, aklımdan çıkmayan anıyı uzak tutmak için savaştım.

Sarkis artık lidersizdi.

"Tabii ki hayır." Eliza kollarını kavuşturdu.

"Brexley?" Zander bana doğru yaklaştı, yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Bize söylemediğin şey ne?"

"Andr-" Boğazımı temizledim. "Andris." Burun deliklerim gözyaşlarıyla yandı. "O ve Ling ikisi de öldü."

"Ne?" Zander sanki itilmiş gibi geri çekildi. "Andris öldü mü?"

Tek yapabildiğim başımı eğmek

oldu. "Onu Istvan mı öldürdü?"

"Evet," diye homurdandı Warwick.

"Hayır," diye cevap verdim aynı anda.

"Andris'in ölmesinin sebebi Istvan," dedi Warwick, bakışları beni delip geçerek. "Ling, Zuz ve Maddox da öyle."

"Hayır." Başımı salladım. "Öyleyim."

"Hayır, değilsin. Bunu kendine yakıştırma." Warwick'in gölgesi yanımda tısladı ama benim odağım adama kilitlenmişti. Gerçeklerden saklanamazdım.

"Istvan, Andris ve beni oyunlarda karşı karşıya getirdi."

"Aman Tanrım," dedi Zander. Bunun ne anlama geldiğini herkesten iyi biliyordu. Sadece bir kişi dışarı çıktı.

Hüzün, yemek borumu sararak geri dönmeye başladı.

"Suç Istvan'ın," diye konuştu Warwick. "Andris'i bir ateş çukuruna attırıp diri diri yaktırdı." Eliza nefesini tuttu, elini ağzına götürdü. "O sadece Andris'in acısına son veriyordu."

"Brex..." Eliza bana doğru döndü. "Çok özür dilerim."

Bunu düşünmek istemedim. Tartışmak istemedim.

"Halkının geri kalanını dışarı çıkarmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. O cehennemdeki herkesi." Duygularımı sıkıca bastırarak çenemi kaldırdım.

"Bunu tek başımıza yapamayız." Tad sandalyeye daha da gömüldü, bitkin görünüyordu. "Hapishane sadece bizim üstesinden gelemeyeceğimiz kadar büyük. Ve tüm büyüleri bozmam biraz zaman alacak. İhtiyacımız olan şey bir dikkat dağıtıcı."

"İşte bunu yapabilirim," diye sıırıttı Warwick, eli dalgın dalgın yeğeninin başının üzerinde gezinirken, çocuk tüm bunlar olurken mışıl mışıl uyuyordu.

"Bombalardan daha fazlasına ihtiyacımız var. İyi bir dikkat dağıtıcı ama yeterli değil. Bombalar hapishaneye zarar vermez, çünkü hapishaneyi derin inşa ettiklerinden eminler." Halının üzerinde bir ileri bir geri gidip geldim. "İhtiyacımız olan şey

hapishane. Tüm HDF duvarların dışına bu kadar odaklanırsa, mahkumların içeriden kaçtığını fark edemezler."

"Peki bu insanları saldırmak için nereden bulmayı planlıyorsunuz?" Warwick kollarını kaldırdı. "Burada sayılarla yüzmüyoruz Kovacs."

"Ama amcam öyle." Gruba döndüm, ateş arkamda alev alev yanıyordu. "Povstat'ın lideri muhtemelen başbakanı ve fae metresinin ne yaptığından haberdar olmalı." Plan kafamda şekillendi. "Onun da kaybedecek çok şeyi var. Onun halkı da hapishanede. Istvan kazanırsa tüm Doğu Bloku çöker. Prag'ın da bu işte en az bizim kadar payı var."

Herkes bunun içine işlemesine izin verdi, odaya ağırbaşlı bir hava çöktü. Tad zar zor uyanık kalabildi.

"Yani, yarın hava karardıktan sonra Prag'a gidiyoruz." Warwick başını salladı, koltuktan kalktı ve Simon'ı da yanına aldı. "Sabah plan yapabiliriz, ama sanırım şu anda hepimizin biraz uykuya ihtiyacı var."

Eliza oğlunu almak için hamle yaptı ama Warwick başını salladı. "Onu ben alırım." Gülümseyerek Warwick'e kendisini koridorda takip etmesini işaret etti.

"Andris'in öldüğüne inanamıyorum. Ve Ling'in." Onlar gittikten sonra Zander yanıma geldi ve beni kucakladı. "Kaybınız için çok üzgünüm. Andris gerçek bir kahramandı." Beni sıktı ve sırtımı sıvazladı. "Biraz dinlen. Koridorun sonundaki Killian'ın odasını alabilirsin. Warwick iyi bir köpek gibi verandada uyuyabilir."

Şaşkın bir kıkırdamayla koluna vurdum. "Dikkatli olsan iyi olur. Sanırım fark etti."

"Fark ettin mi?" Zander geri adım attı.

"Lütfen, Eliza'ya nasıl baktığını görüyorum. O da öyle."

"Biz sadece arkadaşız." İnkâr etmeye çalıştı ama yanakları renklendi.

"Elbette," diye alay ettim. "Nasıl olsa seni öldürecek, bari arkadaştan öte bir şey olarak dışarı çık."

Zander sanki ben saçmalıyormuşum gibi boğazından bir ses çıkararak Tad'e doğru ilerledi.

"Hadi, seni yatağa götürelim." Zander, Tad'in ayağa kalkmasına yardım etti. Yaşlı adam ayaklarını sürüyerek yanımdan geçti ve durup bana baktı.

"Sen benim için bir gizemsin, kızım. Ne olduğun. Neler yapabileceğin." Tad'in gözleri sanki içimi görmeye çalışıyormuş gibi kısıldı. "Bir zamanlar bunu heyecan verici bulurdum. Bilmediğim pek bir şey yok. Ancak..."

"Ancak, ne?"

"Senden korkmaya başlıyorum."

Bölüm 19

Sanki biri adımı haykırmış gibi gözlerim açıldı, kalbim kaburgalarımın çarptı. Etrafıma bakındım, görüşüm karanlık odaya alıştı, pencereden içeri bir parça ay ışığı süzülüyordu. Kulübedeki sessizlik gecenin karanlığında yankılanıyordu.

Huzursuzdum, kaslarım hareket etmek için ağrıyordu, ayağa kalkmak için açıklanamaz bir ihtiyaç tüm uzuvlarıma yayılmıştı. Dirseğimin üzerinde doğrulup yanımda yatan devasa figüre baktım. Warwick çıplaktı, sırtüstü uzanmış, kollarını başının altına sokmuş, bir bacağını yağlamıştı, sadece alt yarısını örten bir çarşaf vardı, yüzü uykuyla gevşemişti.

Dudağımı kemirirken, üzerine tırmanma, onu bedenimle, ağızla uyandırma ve tüm bu huzursuz enerjiyi ondan çıkarma ihtiyacı neredeyse galip geliyordu. Tamamen kemiksiz bir şekilde uykuya daldığımdan emin olmuş, sanki kokumuzun ve inlemelerimizin bu odayı sonsuza dek işaretlemesini istiyormuş gibi beni Killian'ın yatağında sahiplenmiş, fae lordunun bana kimin sahip olduğunu çok iyi bilmesini sağlamıştı.

Devasa yataktan yavaşça kayarken iskelet gıcırdadı, ayaklarımda tabanları yumuşak sahte kürk halıya değdi. Burası bir kulübe olabilirdi ama Killian yine de bir lord için uygun olduğundan emin olmuştu. Sadece bir kral yatak, komodinler, şifonyer ve küçük bir gömme dolapla sade bir şekilde dekore edilmişti, ancak tekstiller, avize ve benzersiz oyma ahşap mobilyalar birinci sınıftı.

Yerden Warwick'in atılmış gömleğini alıp başıma geçirdim, etekleri kalçalarıma kadar uzanıyordu, sonra Killian'ın bornozunu ve terliklerini ebeveyn banyosunun yanındaki kancada asılı buldum.

Koridorda gizlice ilerlerken, bir şeyler atıştırmak için mutfığa gidiyormuş gibi yaptım ama hem aklım hem de içgüdülerim nereye gittiğimi biliyordu. Arka kapıda duraklayarak, inkar etmeye çalıştım, kendimi geri dönmeye ve Warwick'le yatağa geri tırmanmaya zorladım. Bu anlamsızdı. Çekim gücü beni kapıya ve dışarı doğru çekmeye devam etti.

Sis nemli zemini buğulandırıyor, ağaçların arasından yuvarlanıp kıvrılıyordu ve dışarı adımımı attığımda yoğun ıslak hava ciğerlerime doluyor ve tenimi ısıırıyordu. Yıldızlar pırıl pırıl parlıyordu ve sadece birkaç bulut ayın üzerinden geçerek geceyi taze ve serin bırakıyordu. Adım adım ateş çukuruna doğru ilerledim. Kulaklarımdaki gümürtü daha da arttı. Parmaklarım ona dokunma, ellerimdeki gücü hissetme, o parçamı geri alma ihtiyacıyla kıpırdandı. Onunla aramdaki bağ yoğundu, tanımlaması neredeyse zordu. Bir cadının tanıdığına benziyordu, benim bir uzantımdı, başka hiç kimsenin anlayamayacağı bir bağdı. Beni korudu, kurtardı ve beni tamamladı. Duvar yıkıldığında ve Aneira öldürüldüğünde, diğer herhangi bir insanı, fae ya da insan, bebek ya da yetişkin, yok edebilecek büyüün çoğunu aldı ve beni korudu.

Kendimi ateş çukurunun kenarına bırakarak zararsız görünen kutuya baktım. Bir şeylerin ters gittiğine dair tek işaret kapaktaki yanık izleriydi. Yaklaştığımda ellerim titriyordu. Kutunun içinden kayan gücün parmaklarıma dolandığını ve onları daha da aşağıya çektiğini hissedebiliyordum. Onu almamı, güçlerimizi birleştirmemi istiyordu; sanki benim onu arzuladığım kadar o da benim sihrimi arzuluyordu.

"Onu yok etmeliyiz; tehlikenin de ötesinde. Bu küçük madde dünyadaki en güçlü şey. Verebileceği zarar." Andris'in sesi kafamın arkasından fisıldadı, ama onu uzaklaştırdım. Onu asla yok edemezdim. O benim bir parçamdı.

Nektar benimle fae kitabı gibi konuşmuyordu ama cazibesi kafamın içinde yüksek sesle çığlık atıyor, omurgamın dibinde boncuk boncuk terler oluşuyordu.

Parmaklarımin ucu kutuyu sıyırdı. İmgeler zihnimin zirvesinde geziniyor, o kadar hızlı ilerliyordu ki onları güçlkle çözebiliyordum.

Gök gürültüsü açık gökyüzünde çıtırdarken, rüzgâr ağaçların arasından geçerek yaprakları hışırdattı.

Bir savaş alanı görüntüsü, kan ve ölüm yere saçılmış, hava büyüün tatlılığı ve kanın keskin kokusuyla kokuyor. Ama bu sefer yalnızdım, kan revan içindeydım ama hissettiğim şey -güç ve büyü- içimi elektriklendirdi. Hiçbir kafa buna rakip olamazdı; hiçbir heyecan bununla yarışamazdı. Bu coşkuydu. Tekrar hissetmek için hayatınızın sonuna kadar peşinden koşacağınız bir şey.

Daha fazlasını istedim.

"Hayır." Bir tırpan parmaklarımı ısırarak kutunun tepesine çarptı.

Bir çığlık atarak kırımın üzerine düştüm, korku içinde olduğum transı yarıp geçti, bakışlarım üzerimde duran kapüşonlu bir figüre sıçradı. Annemin

Siyah, duygusuz gözler beni yere yapıştırdı. Kalbim küt küt atıyor, korku enseme ısıyor ve bana bir şeylerin ters gittiğini söylüyordu.

"Direnmelisin."

Bir çığlık çamurun içinden geri çekilmeme neden oldu, konuştuğunu anladım ama ağzı hiç hareket etmedi.

Hassiktir.

İçinde kalan insanlık kırıntısı irkilmesine neden oldu. *"Beni duyuyor musun?"*

Burnumdan emerek başımı salladım. "Nasıl?"

Eabha, sesi etrafımda dolandıktan önce uzun bir süre beni boş boş izledi.

"Bizi geri getirdiğinde bir şeyler değişmiş olmalı. Ölü Çağırانlar bir bağlantı aracılığıyla iletişim kurarlar. Laneti düşündüğümüzden daha fazla taşıyor olmalısınız."

Biliyordum. Warwick ve Scorpion ile aramızdaki bağı büyük bir parçasıydı. Ölmeden önce Andris'le de bunu deneyimlemeye başlamıştım.

"Ama neden?" Kendimi durdurdum, yutkundum ve ağzımı kapattım.

"Neden şimdi?"

"Sen bizi geri getirdikten sonra tekrar cadı olduk." Her kelime çok sertti. *"Artık bir bağlantı aracılığıyla iletişim kurmuyoruz."*

Yine de, şimdi yeniden büyücü olduklarına göre, öyleydiler. Ve belki de onları geri getirdiğim için, bu sefer ben de dahil oldum.

"Nektarla olan bağlantım onu hissetmemi, seni hissetmemi sağlıyor. Nektar seni çağırıyor. Seni istiyor. İkinizin de içinde büyüyen gücü hissedebiliyorum. Var olmaması gereken bir güç. Direnmelisin kızım." Kendini benimle kutunun arasına yerleştirdi. *"Sana karşı duyduğum herhangi bir duygunun görevime üstün geleceğini sanma. Eğer mecbur kalırsam, seni de durduracağım."*

Onunla savaşıma, benim olanı alma içgüdüğü beni ayağa kaldırdı. Silahına daha sıkı sarıldı. Ormanın kenarında kıpırdayan figürler vardı; diğer altı büyücü tereddüt etmeyeceklerini belli ediyorlardı.

Kimsenin önünde eğilmiyorsun. Bu düşünce içimdeki ateşten yükseldi. Nefesim kesildi, bakışlarım anneminkilere kilitlendi. Aramızda bir gerilim oluştu, ellerim yanlarımda esnedi. Sadece bir itiş kakış yetecekti ve o daha bir salınım bile yapamadan nektara ulaşabilirdim.

Her nefes alışımında ihtiyacım daha da artıyordu. Kaslarım seğirdi.

"Kovacs." Warwick verandanın basamağında boxer külotuyla duruyordu. Dışarıdan bakanlar onun sadece adımı söylediğini duyabilirdi ama ben her şeyi hissediyordum.

renkleri, tüm endişelerini ve alarmlarını tattı.

Annemin elindeki silah gibi, Eabha ve benim aramdaki düşmanlığı kesip attı ve beni sendeleyerek nefes vererek geri itti. Nektara ulaşma hissi hâlâ oradaydı ama mantığım her şeyi farklı bir renge boyamıştı. Annemle dövüşmek üzereydim. Yedi büyücüye meydan okumak üzereydim.

"Kovacs?" Warwick bana tekrar seslendi, ben ona doğru geri adım atarken daha da yaklaştı ve vücudumdaki gerginliği anında azalttı.

Eabha'ya bakıp başını salladı, eli belime gitti ve beni eve geri götürdü.

Kapıyı arkamızdan kapattıktan sonra beni soru yağmuruna tutmasını bekledim ama yapmadı. Warwick beni sessizce yatak odasına götürdü, kirli bornozu çıkarıp yere attı. Beni kendisine doğru döndürdü, ödünç aldığım gömleği başımın üzerinden çekti, beni yatağa doğru geri götürürken parmakları kalçalarımın arasına yerleşirken boxer'ını çıkardı. Bileklerimi tutarak neredeyse acı verecek şekilde başımın üzerine çekti, sırtımı kamburlaştırdı, içimde arzu patladı. Kollarımı sıkıca kavrayıp yatak başlığına sabitlediğinde küçük bir inilti beni terk etti.

Hiç birikim yoktu, hiç alay yoktu. İçime derin ve acımasızca girerken gözleri öfkeyle yanıyordu. Onun şiddetli saldırısı karşısında bir inilti çıkardım, beni o kadar çok dolduruyordu ki nefes alamıyordum. Geri çekildi ve tekrar içime girdi. Sarsıntı elektrik çarpmasına benziyordu. Sırtım eğildi, o cezalandırıcı bir tempo tuttururken göğüslerim kabardı. Onun gölgesini hissedemiyordum. Sadece o vardı ve içimdeki her acımasız darbeyi hissetmemi sağlıyordu. Yatak gıcırdadı ve gürültüyle çarptı, tahta kırıldı, ama o sadece daha da sertleşti. Sesler benden dışarı fırladı, onun intikamının altında boğuldu. Öfkesini içime damgaladı, korkusunu damgaladı, beni yırtıp yakarak küle çevirdi. Bu, beyaz bayrak sallasam bile beni yok edene kadar durmayacağı bir savaştı.

"Aman Tanrım..." Onun etrafında kenetlenerek haykırdım.

"Sen hiç..." İçime girerken çıkardığı ses, duvarları tokatlayan ıslaklık, kalçalarının benimkilere çarpması bir kreşendo gibi çalıyordu. "Bunu tekrar yap..." Dişlerini sıktı, o kadar sert ve derin vuruyordu ki, gözlerim geri yuvarlandı. "Eğer o çekimi bir daha hissedersen, hıncını benden çıkarırsın. Anladın mı Kovacs?"

Bir tahta parçası daha.
"Cevap ver bana," diye
hırladı.

"Evet, evet!" *Her şeyi* kabul edebilirdim. "Warwick!"

Kollarımı bıraktı, kalçalarımı kavradı ve beni yukarı çekip içine aldı. Ayak parmaklarımı kıvırdı, içimde serbest kalırken vücudumu kilitledi. Kasılmaya ve çırpınmaya devam ederken çığlıklarımı tutamadım, amım onu neredeyse acıtacak kadar sağıyordu.

"Siktir!" Başı geriye gitti, üzerime yığılmadan önce kendini boşaltırken kabzasına kadar itti.

Orada yatıyorduk, ağırlığı üzerimdeydi ama bana kendimi sağlam hissettiriyordu. Bu dünyaya demir atmış.

Birkaç dakika sonra derin bir iç çekerek üzerimden yuvarlandı. Hareket edemiyordum, tamamen yok olmuştum, uykunun beni çabucak bulacağını biliyordum.

Vücudumun yarısını onunkinin üzerine çekerek dudakları başımı okşadı. "Seni çağırdığını hissedebiliyorum." Öfkesinin korkudan kaynaklandığını biliyordum. Ben de korkuyordum. Nektardan çok değil ama o dünyadaki en güçlü nesnelerden biriydi. Eğer yanlış ellere düşerse...

Uykuya dalarken, fae kitabının sesinin bilincimin yanından geçtiğini duyduğumu sandım.

"Doğaya meydan okuyorsun, kızım. Ellerinin yanlış olmadığını nereden biliyorsun?"

Sonra ben karanlığa gömülürken sesim uçurumda kayboldu.

"Hayır!"

Bir çığlık beni ölü uykumdan uyandırdı, irkilen görüşüm yatağın ucundaki Scorpion'un gölgesine indi, yüzü dehşetle bükülmüştü. Sonra göz açıp kapayıncaya kadar hapisanedeydim ve onun yanında duruyordum. Çığlıklar ve kargaşa dikkatimi yemekhanenin ortasına çekti. Gardiyanlar yerde yatan Killian ve Sloane'un etrafını sarmışlardı, hareketleri sinsice dolaşan hayvanlara benziyordu, ikisine de vuruyorlardı, çığlıkları hiç de insani değildi.

Rosie çığlıklar atıp onlara doğru savrulurken birkaç muhafız onu geri çekti.

"Killian!" Scorpion dışında kimse beni duyamasa da çığlık attığımı duydum.

Nöbetçilerde gerçekten bir sorun vardı. Sırtlanlar ve şempanzeler gibi uluyor, kollarına vuruyor ve feryat ediyor, çivili sopaları hiçbir kısıtlama ya da beceri olmadan iki adamın üzerine tekrar tekrar indiriyorlardı.

"Hayır! Dur!" Yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bildiğim için içimde kızgınlık ve korku patladı.

Bir asker çivili sopayla Killian'ın sırtına vurarak omurgasını eğdi. Dudaklarından durduramadığı bir çığlık yükseldi. Kan sarı üniformasını kahverengiye boyadı.

Muhafız copu başının üzerine kaldırdı. Samu'yu tanıdığım da boğazımda bir nefes düğümlendi. Yüz hatları çarpıktı, neredeyse insanlık dışıydı.

"Hayır! Dur!" Sloane kükreyerek Killian'ın üzerine atladı.

"Sloane, hayır!" Killian, Sloane tam sopa yere inerken üzerine düştüğünde feryat etti.

Çıtırtı yemekhanede yankılandı. Ezilen kemik ve parçalanmış etin sesi.

Sloane'un kafasından kan ve irin fışkırmasını, kafatasının çökmesini izlerken çığlığımın bedenimi parçaladığını duydum.

Gördüklerimi inkâr etmek midemi tekmeledi, yemek boruma kadar asit yaktı. İnançsızlık içinde uyuşmuş bir şekilde bakarken, gözlerim Sloane'un kıpırdamayan bedenine kilitlendi. Beni Halálház'a götüren, Killian'a olan sadakati ve saygısı onu müttefikim haline getiren metanetli asker. Bize dost diyemezdim ama artık düşman olduğumuzu da söyleyemezdim. Hem de hiç.

İnilti ve korku çığlıkları odaya yayıldı.

Tek yapabildiğim bakmaktı, zihnim az önce ne yaptığımı kaydetmek istemiyordu. gördüm.

"Yeter!" Boyd'un sesi yemekhaneyi böldü. "Kuralımız nedir sıradaki dövüşçüler hakkında ne düşünüyorsunuz?" Boyd onlarla sanki embesillermiş gibi konuştu. "Efendiniz bundan memnun olmayacak!"

"Kovacs." Hem Scorpion hem de ben hapishanede arkamızdaki Warwick'i görmek için döndük, dikkati ortadaki gösteriden bana sıçradı. Özellikle duygularım yüksek olduğunda ikisini birden aynı anda çekebileceğimi biliyordum.

"Git." Scorpion başını ona doğru sallayarak bana fısıldadı.

Gözyaşlarım boğazımda düğümlendi, başım titriyordu.

"Hayır."

Scorpion yatağın ucunda durmuş, Warwick ve bana bakıyordu. "Bizi buradan çıkar."

Sonra bağlantı kesildi.

Vücudum ben daha düşünmeden hareket etti, sanki sahneye geri dönebilir ve hapishaneye geri dönebilirdim. Çılgınca Scorpion'a geri bağlanmaya çalıştım ama o bağı bloke etmişti, beni içeri almadı.

"Dur." Warwick beni yakaladı. "Onlara bu şekilde yardım edemezsin." Beni tekrar kendine çekti. Çenemi tutarak beni ona bakmaya zorladı. "Şu anda orada olmalarına yardım *edemezsin. Onları oradan çıkararak yardım edebiliriz.*"

Gözlerimi öfke ve keder dolu yaşlar doldurdu. "Savaş fitili." Sesim çatallaştı, zihnimdeki görüntüler ham ve acımasızdı.

"Biliyorum." Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu, ne söyleyeceğimi zaten biliyordu ama kelimeler yine de çaresizlik içinde çıkıyordu.

"Onları yakalamak zorundayız. Başka kimseyi kaybedemem."

"Ve yapacağız." Elleri saçlarımda gezindi, başımın arkasını kavradı, kararlılığı yüzüne yerleşti. "Biz. Yapacağız."

Onun gücü gözyaşlarımı kuruttu ve kederimi yuttu. Çenemi yukarı kaldırarak onun güçlü su rengi gözlerine baktım, kararlıydım. Başarısızlık bir seçenek değildi.

Bizim için bir sınır yoktu.

Gölgenin ve ölümün vadisinde yürüyecektik. *Ve bizden* korkarlardı.

Bölüm 20

"Planımız güneş battığında yola çıkmak ve gece yarısından çok önce Kutná Hora'ya ulaşmak." Warwick masaya oturdu, Simon yanında bir *túróstáska* atıştırıyordu, tatlı süzme peynir yüzüne bulaşmıştı. "Umarım bir sonraki gece karanlığında bir orduyla buraya dönmüş oluruz."

"Sence amcan yardım eder mi?" Eliza mutfak tezgâhına yaslanmış, kahvesini yudumluyordu. Sabahın erken ışıkları odayı sisli bir aydınlığa boğuyordu. Zander ve Tad masanın diğer ucunda oturmuş çay içiyor ve kendi hazırladıkları hamur işlerini yiyorlardı.

Başımı salladım, ayaklarım mutfakta ileri geri hareket ediyordu. Mykel tehlikenin farkında olmalıydı; kendi başbakanı bile bu işin bir parçasıydı. Dürüst olmak gerekirse, o olmadan ne savaşabilir ne de arkadaşlarımızı Věrhāza'dan çıkarabilirdik. Yine de bunun halkı için çok büyük bir risk olduğunu söyleyerek beni geri çevireceğinden korkuyordum. Zaten benim yüzümden dört üst düzey askerini ve güçlü bir iblisi kaybetti. Birini kalıcı olarak.

"Kovacs," diye homurdandı Warwick nefesinin altından, eli beni durdurmak için uzandı.

Tedirginlik beni derimden koparmak istiyordu, ayaklarım durmaksızın volta atıyordu. Yerimde duramıyordum ve gitmemize daha saatler olduğunu bilmek daha da sinir bozucuydu. Beklediğimiz her saniye işkence gibiydi. Hapishanede yaşananların görüntüleri, Věrhāza'yı parçalayıp oradaki her askeri öldürmek istememe neden oluyordu.

Warwick kalçamın dış tarafını kavradı, gözleri benimkilerle buluştu.

"Nefes al," dedi gölgesi boynuma vurarak. Denedim ama işe yaramadı.

"Hayır. Yapamazsın. Bu çok tehlikeli." Zander ayağa kalktı ve fincanına daha fazla sıcak su doldurmak için tezgâha uzandı, vücudunun bir tarafı Eliza'ninkine tamamen değiyordu. Eliza uzaklaşmadı. "Son birkaç haftada her şey çok hızlı değişti. Şehrin dışındaki yollar askerler tarafından gözetleniyor."

Warwick'in göğsü şişti; göz kapakları daraldı. "Affedersin, midilli çocuk?" Sesi öfkeyle titriyordu. "Yollar haydutlar ve fae askerleri yüzünden her zaman tehlikelidir. Beni henüz hiç yakalayamadılar."

"Artık dışarıda Fae askerleri değil, HDF var."

Botlarım gerçekten durdu. "Ne? Fae tarafında HDF mi?"

Zander başını sallayarak Eliza'nın yanındaki tezgâha yaslandı.

Bu ülke faşizme yabancı değildi, ancak bu kadar sessiz ve hızlı gerçekleşmesi her zaman çılgıncaydı. Sıradan insanlar sadece günü atlatmaya ve hayatta kalmaya çalışırken, bu onların burnunun dibinde gerçekleşiyordu. Istvan göz önünde saklanıyor ve yönetimi tamamen ele geçiriyordu. Adım adım otoriter yönetimini ilan ediyordu ve bu öyle bir noktaya varacaktı ki, onu durdurmanın hiçbir yolu olmayacaktı.

"Peki ya yan yollar?" diye sordum. "En azından sınıra varana kadar."

"Şu anda bilmiyorum ama geçen hafta etrafı kontrol ettiğimde hâlâ korumasız görünüyordlardı. En az iki saat daha ekleyecek ve haydutlar için çok daha fazla tehlike yaratacak."

"Şansımızı deneyeceğiz." Warwick Zander'a ters ters baktı.

Zander dudaklarını birbirine bastırdı ama yumuşadı. "Tamam, ama ben de seninle geliyorum. O yollarda yalnız olmak çok tehlikeli."

Aynı fikirde değildim. O yollarda bizi bekleyen bela muhtemelen daha da kötüye gidiyordu ve tek bir bisikletle olmak bela için yalvarmaktı. İki bisiklet hala kolay bir avdı ama Povstat'a varana kadar çok fazla seçeneğimiz yoktu.

"O halde ben de gidiyorum," dedi Eliza fincanını sertçe yere bırakarak. "Ne?" Warwick ve Zander hep bir ağızdan haykırdılar.

"Siktir, hayır."

"Kesinlikle olmaz."

Eliza'nın çenesi yuvarlandı ve her iki adama da bir bakış fırlattı.

"Bana çaresiz bir kızmışım gibi davranma. Özellikle de *sen*." Kardeşini işaret etti. "Bana dövüşmeyi öğreten sendin. Neler yapabileceğimi biliyorsun."

"Liz..." Warwick kız kardeşinin en sevdiği ismi söyleyerek nefes verdi. "Dövüşemezsin demiyorum ama burada Simon'la kalmalısın." Yeğenine bir göz attı.

"Ona göz kulak olabilirim." Tad çocuğun başını okşadı. "Tamamen çaresiz değilim. Ve bütün kurabiyelerin nerede saklı olduğunu biliyorum," diye fısıldadı.

komplocu bir şekilde. Simon'ın gözleri parladı ve hevesle başını salladı.

"Hayır." Zander'ın çayı tezgâha çarparken sıçradı. "Buna izin vermeyeceğim."

Eliza'nın bedeni sarsıldı, kaşları yukarı kalktı, başı yana eğildi, öfkesi burnuna kadar geldi.

"Oh, kahretsin," diye alay etti Warwick nefesinin altından.

"Özür dilerim?" Warwick'in yüzünde defalarca gördüğüm o inatçı kararlılıkla, sesi öfkeyle titreyerek tamamen Zander'a döndü. "Bana ne yapacağımı söyleyebileceğini bilmiyordum."

"Yapmıyorum. Ben sadece-" Zander bocaladı.

"At kıcı olmak mı?" Kollarını kavuşturdu. Ağzını açıp burnundan soludu, gözleri sanki ona bir can simidi atmamızı istercesine çılgınca etrafına bakıyordu. Boğulmasına izin verdik.

"Bana *asla* ne yapıp ne yapamayacağımı söyleme," diye çıkıştı. "Beni tanımıyorsun. Ve muhtemelen hiçbir zaman da tanımayacaksın."

Zander sarsıldı, kadının sözlerinin gerçek anlamını duyunca kahverengi gözlerinde acı titreşti.

"Özür dilerim," diye nefes aldı. "Sadece düşünce..."

"Neyin?" Öfkelendi. "Atların kendi yöntemleriyle hareket ettiğini biliyordum ama cinsiyetçi olduğunu düşünmemiştim."

"Öyle değil."

"Ne o zaman?"

"Eğer sana bir şey olursa!" Kollarını iki yana açtı. "Yaralanman fikri." Başını salladı. "Seni *kaybetme fikri!*"

Oda sessizliğe gömüldü. Eliza donakaldı, ağzı açık kaldı.

"Son bir ayda birlikte yaşadıklarımız..." Omuzlarının genişlemesine izin vererek onun üzerinde yükseldi. Nazik bir adamdı ama yine de bir hâkimiyeti vardı. Killian ve Andris için asker olmasının bir nedeni vardı. "Bunu beklemiyordum, aslında durdurmaya çalıştım ama yapamam. Sana değer veriyorum. Hem *de çok*. Simon'a tapıyorum. Bunu istiyorum..." Aralarını işaret etti. "*Daha fazlası olsun.*"

Warwick'in sandalyesi ahşap zeminde gıcırdadı. Ayağa kalkmadan önce ona bir bakış attım.

"*Bu işe karışma.*" Gölgemin eli göğsüne gitti ve onu tekrar aşağı itti.

Burnundan hava üfledi, vücudu gergindi, sıçrayıp Zander'i yere devirmeye hazırdı ama Zander olduğu yerde kaldı, parmak eklemleri neredeyse yarılıyordu.

onları çok sert sıkıyor.

Eliza bağıını ovuştururken ağzından çılgınca bir kıkırdama çıktı, ama dudaklarında bir sırıtmanın kıvrıldığını gördüm.

"Gitmem için bir neden daha." Cesaretle ona baktı, gülümsemesi giderek büyüyordu.

Kaşları şaşkınlık içinde birbirine çarptı.

"Ben de seni önemsiyorum." Avuçlarını onun göğsüne koydu. "Ve sana bir şey olmasını istemiyorum. Arkanı kollayacak birine ihtiyacın var."

Zander'ın gözleri onunkiler arasında gidip geliyor, gözlerinde neşe parlıyor, dudakları gülümseyerek yayılıyordu.

"*A ló farát!*" *Atın kıcı.* Warwick sandalyesinden itti, nefesinin altında daha fazla küfür homurdandı, elini saçlarında gezdirdi. "*Lófaszt!*" *Atın siki.* Kapıyı arkasından çarparak dışarı çıktı. Küfürleri hâlâ uzaktan duyulabiliyordu.

"Tamam." Ellerimi birbirine vurarak içime çektim. "Yürümesine izin vereceğiz."

Warwick, Tad ve Simon'a ateş için yakıt bırakmak üzere odun kesmeye giderken, ben de Eliza ve Zander'la planın üzerinden tekrar geçtim ve güvenlik nedeniyle amcamın üssünün tam yerini söylemedim. Eğer bilmezlerse, yakalanıp işkence gördüklerini söyleyemezlerdi.

"Gün batımına kadar yola çıkmamız gerekiyor, ancak fazla uzağa gidemeyeceğimizden endişeliyim.

Motosikletimiz buraya kadar zar zor geldi. Daha iyi bir tane çalmalıyız."

Zander alay etti, "Burası saklı bir kulübe olabilir ama yine de Lord Killian'ın ve o oyuncaklarını sever. Tamamen dolu olarak geliyor."

O akşamın ilerleyen saatlerinde Zander bizi ağaçların ve çalıların arasına gizlenmiş, kendini gizleyen bir garaja götürdü ve bize tam olarak ne demek istediğini gösterdi.

"Vay anasını." Ağzım açık kaldı, dikkatim parlak metal sırasına yöneldi.

Killian kulübenin duvarları içinde mütevazı olabilir, ancak evin yakınında gizlenmiş gizli garaj için hiçbir masraftan kaçınmadı.

Dört motosiklet, bir cip ve bir arazi aracı ışıkların altında parıldıyordu. Hepsi birinci sınıf. Killian'dan daha azını beklemezdim.

Zander garajın derinliklerine doğru ilerledi ve duvara gömülü büyük bir dolabı açtı.

Göz kırptım.

"Kahretsin, sertleştin," diye mırıldandı Warwick yanımda, homurdanma neden oldu.

Yine de muhtemelen onunla aynı fikirde olmalıydım.

Tüm dolap silahlarla doluydu. Tabancalardan tüfeklere, bıçaklardan kılıçlara, dinamit lokumlarından el bombalarına kadar. Killian, herhangi bir düşman topraklarına girecek olursa savaşa hazırды.

Warwick doğrudan bisikletlere yöneldi, elleri şık siyah tasarımın kıvrımlarında gezinirken gözleri saygıyla parlıyordu. Killian'ın bunları Birleşmiş Milletler'den aldığına hiç şüphem yoktu. Doğu Bloku'ndaki herhangi bir şey için fazla iyi yapılmışlardı. "Killian'ın sahip olduğu bir şeyi isteyeceğim hiç aklıma gelmezdi." Avucunu motosikletin motorunda gezdirdi.

Kaşımı kaldırarak ona yaslandım. Warwick ayağa kalktı, formu üzerimde belirdi, sesi çakıltılıydı. "İyi ki hiçbir zaman onun sahip olduğu bir şey olmadın Kovacs."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Killian'ı verandada öptüğüm zamanı düşünerek alay ettim, Warwick'in gölgesi araya girmişti.

Saçlarımı kavradı ve başımı yerinde tuttu. "O zaman ikisini de ondan aldım ve benim olduklarını bilene kadar uzun ve sert bir şekilde onlara bineceğim." Dudaklarıma karşı gürlledi, arzuyu bacaklarımin arasına soktu ve nefesimi kesti, bir hırıltı dudağıımı kaldırdı. "Şu anda damlamıyormuş ve seni bu bisikletin üzerinde becerebilmeyi dilemiyormuş gibi davranma. Amının zonkladığını hissedebiliyorum prenses." Dişleri alt dudağıımı ısırdı, çekiştirdi, geri çekilmeden önce dilinin kıvrımlarımda kaydığını hissettim, silah dolabına doğru yürürken beni boğuşurken ve azgın bıraktı.

"Siktir git," diye mırıldandı gölgem onun kulağına.

Bir kahkaha attı, dönüp bana göz kırptı. Gerçekten çekilmez biriydi ama lanet olsun ki haklıydı.

Eliza ve Zander çoktan silah ve bıçaklarını yüklenmiş, garajdan bir bisiklet çıkarmışlardı. Bir at değiştirici olan Zander kendi ulaşımını sağlayabilirdi ama bu kadar uzun süre ve hız için değil.

Hepimiz benzer kıyafetler giymiştik, siyah üzerine siyah. Eliza bazı kıyafetlerini ödünç almama izin verdi, Warwick de Killian'ın dolaplarında ne varsa aldı. Kıyafetleri Warwick'e son derece dar geliyor, kalçalarındaki her kası ve kışının inanılmaz kavisini gösteriyordu.

Kendimi silahlarla doldurdum, botlarıımı bıçaklarla doldurdum ve Warwick'in arkasına tırmanarak şık bisiklete doğru ilerledim. Kollarımı ortasına dolayarak gölgemin pantolonunun içine kaymasına izin verdim, dilim sikiindeki damarı yaladı.

"Siktir!" Hayali dokunuşumla sarsılarak tısladı.

Komplocu bir sırtışla geri çekildim ve kulağına eğildim. "Uzun ve sert sür, Farkas."

Gecenin soğuğu tenimi acımasızca kesiyor, beremin altındaki saçlar ince kırbaçlar gibi yüzümü kamçılıyordu. Bulutlar gökyüzünün büyük kısmını gizliyor, motosikletler yolda ilerleyip Macaristan, Avusturya ve Slovakya sınırlarına yaklaşırken rüzgâr kulaklarımda uğulduyordu. Markos'un yeni erişimiyle birlikte, sınırları geçtikten sonra HDF'ye karşı güvende olacağımıza artık güvenmiyordum.

Omurgamda bir ürperti dolaştı ve enseme titretti. Başımı omzumun üzerinden çevirdiğimde tek gördüğüm arkamızdaki Zander ve Eliza'ydı, yoldaki tek yolcu onların tek farıydı. Killian'ın evinden ayrılıp otoyola çıktığımız andan itibaren huzursuz ve ürkek, kaşıntılı bir hisle koltuğumda kıpırdandım.

Bakışlarım sürekli etrafta gezinirken, her an bir şeylerin üzerimize atlayacağını hissederek silahımı elimde hazır tutuyordum. Ama miller ve miller geçti ve hiçbir ipucu yoktu. Sınıra çok yaklaşmıştık, sadece bir mil kalmıştı.

Nefes vererek yüzümü Warwick'in sırtına yasladım ve bir anlığına onun sıcaklığını içime çektim. Yüzüm soğuktan acıyordu, her parçam Slovakya'ya geçmemizi istiyordu.

Tek gereken bir andı.

Havada küçük sesler çıkartıyor, altımızdaki lastiklerin havası inerken motosiklet patinaj yapıyor, kayıyor ve bizi yoldan çıkarıyordu. Karanlık yol boyunca uzanan sivri bir şerit gözüme çarptı.

Kör edici farlar tam sınırda önümüzde patladı, arabanın yanındaki üç motosiklet bize doğru hamle yaparken lastiklerin gıcirtısı havayı çınlattı.

"Pusu!" Warwick Zander'a bağırды ve kullanılamaz hale gelen bisikleti eski tren raylarının yanındaki bir hendeğe doğru sürdü. Birlikte atlayarak, Zander ve Eliza'yı korumaya çalışırken bilinmeyen saldırganlara çift elle ateş etmeye başladık. Zander çivili şeride çarpmadan önce durdu ve yolun diğer tarafına geçti, Eliza ise ateş etmeye başlamıştı bile.

Motosikletimiz çalışıyor olsaydı, çimenlerin üzerinden kolayca geçip ana otoyola çıkabilirdik ama şimdi sıkışıp kalmıştık.

Arkamızdan gelen bir motor homurtusu başımı salladı; üç motosikletli başka bir büyük kamyon arkamızdan geliyordu.

Korku içimde yuvarlandı.

"Warwick?" Dikkatini bize doğru yaklaşan gruba çektim. "Bu bir baskın partisi gibi hissettirmiyor."

"Hayır, değil." Nefesinin altında küfretti. Silahlarından birini kılıfına sokarak bisikletin arkasından bir silah çıkardı, bu bana yol boyunca kaybettiği pençe tırpanını hatırlattı. "Koru beni."

Başımı salladım, ilk üç motosiklet yaklaşırken parmağım tetikteydi. Warwick beklemedi bile. Onlara doğru hızla ilerleyerek satırı bir kükremeye savurdu. Bıçağın eti ve kemiği keserken çıkardığı ses kulaklarıma çarptı, ardından bir adamın gürleyen çığlığı geldi ve kafası kaldırıma yuvarlandı. Motosikleti devrildi, yol boyunca kayarak gökyüzüne kıvılcımlar saçtı.

Diğer adamlardan bağırışlar ve çığlıklar geliyor, kurşunlar üzerimize yayılıyordu. Warwick tekrar dönerken Eliza bir diğerini kafasından vurdu, son adamın kolunu kesti, uzuv botlarımın yanında yere sıçradı. Gırtlaktan gelen bir çığlıkla bisikletten düştü ve Eliza onu kafasından vurmada önce kan kaybından öldü.

Ayaklarımın dibinde yatan giyinik kolun üzerindeki sembolü gördüğümde damarlarıma buz doldu, midem dehşetle doldu.

Vêrhâza'da sayısız üniformaya diktiğim yama. HDF.

Panikle arkama dönüp bize doğru gelen kamyonu ve önündeki motosikletlere baktım. Normal bir araç değildi. Zırhlı bir kamyonu. Istvan'ın.

"Bu HDF!" Herkese bağırdım. Çukurda yaptığım gibi güçlerimi çekmeye çalıştım ama pek işe yaramadı.

"Yürü! Yürü!" Warwick, Zander ve Eliza'ya el salladı. "Sizi istemiyorlar. Sınırı geçin."

"Seni bırakmıyoruz!" Eliza bağırarak karşılık verdi.

Önümüzdeki zırhlı kamyon kükreyerek hareket etti. İçinde bize doğru gelen tek bir sürücü görebiliyordum. Bu beni şaşırttı çünkü HDF her zaman çiftler halinde olurdu.

"Hemen arkasında olacağız. Kaçacağız." Warwick, yaklaşan atlılardan silah sesleri gelirken cevap verdi.

"Hayır!" Kardeşi gibi inatçı bir şekilde yere çöktü. Kız silaha yabancı değildi, tam bir baş belası gibi görünüyordu.

"Kahretsin, Eliza, git!" diye bağırarak Zander'i işaret etti. "Git!"

Zander başını sallayarak motoru çalıştırdı ve Eliza'yı arkaya binmeye çağırdı. Bisiklete doğru koşmadan önce gözlerine yansıyan kederle aramızda bakıştı.

"Eliza..." Ona seslendim, başını bana doğru çevirdi. Bir nefes aldım. "Sedlec Ossuary," Povstat'ın altında saklandığı kilisenin adını söyledim. Düşman tarafından keşfedilirse içindeki her yaşamı yok edebilecek kutsal bilgi. Eninde sonunda öğrenecekti ama içimden bir ses ona şimdi söylememi söylüyordu.

Başını sallayarak motosiklete tırmandı ve Zander çimlerin üzerinden geçerek ana otoyola doğru ilerledi. Karşıdan gelen saldırganların silah sesleri onlara doğru patladı.

"Haydi!" Warwick yanıımızdaki raylara doğru dönerek koştu ve saldırganların odağını böldü. Hemen arkasından koşarken, aynı karıncalanmanın derimin üzerinde kayarak beni uyardığını hissettim. Daha önce de hissettiğim bir şeydi bu.

"Savaş-"

Adını söyleyemeden iki el silah sesi duyuldu. Bir şey göğsüme çarptı, ciğerlerimdeki havayı yırttı ve bacaklarımı düşürdü. Warwick bir kükreyle tökezledi, sonra yanıma düştü. Aşağı baktım, kan görmeye, bunun son olduğunu anlamaya hazırdım. Ama göğsümden çıkan büyük bir ok, damarlarıma bir ilaç pompalıyordu.

Ölümden bile daha kötüsü, saldırganınızın sizi hayatta tutmak istediğini bilmektir.

Yere yığıldığımda dünyam sallanıp yuvarlandı ve noktalar çevremi sardı. Bilincimi kaybetmeye başladığımda kulaklarım ayak izlerinin yankısını duydu.

Üzerime bir yüz geldi. Korku içinde kıvranarak, gözümü ondan ayırmadım.

Ölümün efendisi Kalaraja bana sırıttı.

"Bayan Kovacs." Tanıdık, genizden gelen ses kulaklarımı tırmaladı. "Unuttunuz mu? Ben *her zaman* erkeğimi elde ederim. Ve bu durumda, kadınıma da," dedi karnıma bir ok daha fırlatmadan önce.

Zalim kahkahasının sesi beni karanlığın çukurlarına kadar takip etti.

Bölüm 21

Patlamalar ve çığlıklar yankılandı ve gürledi.

Acı kemiklerimi zonklattı ve bir şeyin beni boğduğu hissi boynumu sıktı.

Vücut kokusu, idrar ve nemli toprak kokusu umudun kanatlarını kırptı, beynim nerede olduğumu anlamadan önce anladım.

Kirpiklerim kalktı, bulanık ve şaşkın bir şekilde altımdaki soğuk, sert zemini gördüm. Görüşüm parmaklıkları, gözetleme kulesini, mahkûmlarla dolu binlerce kafesin arka planını içine aldı.

Doğrulduğumda kalbimin atışları vahşi çırpınışlarla hızlandı. Vêrhăza.

"Evine hoş geldin, Brexley. *Sonuncusuna*." Bu ses bende kusma isteği uyandırdı. Istvan kollarını arkasında kavuşturmuş, hücremden dışarıya doğru ağır adımlarla yürüyordu. Yüzü morarmış ve kesilmişti, ona laboratuarda yaptığım şeyin izlerini hâlâ gösteriyordu, bu da zaten bildiğim bir şeyi daha da netleştiriyordu. O hâlâ bir insandı. Istvan formülü almak için bekliyordu, diğer herkesi kobay olarak kullanıyordu. Formül mükemmelleşene kadar kendi hayatını riske atmayacaktı. "Diyebilirim ki, hayatının seni götüreceğini hayal ettiğim onca şey arasında, büyüyünce ne olacaktın? Bu değildi." Bir kolunu bana doğru kaldırdı.

Otomatik olarak aşağıya baktım, dar bir hava yolu yemek borumdan aşağıya doğru sıkışıyordu. Boynumda elektrikli bir tasma vardı. Bana giydirdikleri üniforma artık gri değildi.

Siyah giydim.

Hiçbir şeyin rengi.

Istvan'a göre bu renk üzerimdeki bir lekeydi, benim kızıl harfimdi. Gerçekte ne olduğum konusunda yanılıyor olsa bile, bunun bir önemi yoktu. Bu beni HDF askerleri için daha da büyük bir hain haline getirdi. Beni hedef almak için kendi yollarından çıkacaklardı çünkü kendilerini kandırılmış hissedeceklerdi, sanki onları bilerek kandırmışım gibi.

Beni bebekliğimden beri tanıdıkları ve büyümemi izledikleri gerçeğini bir kenara iterek kötü bir cazibe.

"Beğendin mi?" Yakasına dokunduğumda başıyla onayladı. "Çok nadir bulunur ve elde etmesi zordur ama senin için sadece en iyi goblin metalini istedim."

Hay sikeyim. Beni her an elektrikle öldürebileceği gibi, goblin metalini kırmak neredeyse imkansızdı ve kan dolaşımınıza karışırsa tüm fae'ler için zehir gibi kullanılabilirdi. İnsanları bile etkiliyor, uyuşuk ve hasta olmalarına neden oluyordu. Fae mermilerine demirin yanı sıra goblin metali de koyarlar. Büyümü kontrol altına almak, laboratuvarı ve arenada yaptıklarımı tekrar yapmamı engellemek istedi. Çünkü ben farklıydım. Sahte Fae'ler gibi benim güçlerim de burada işe yarıyordu.

"Senin için yaptığım her şeyi." Istvan başını salladı. "Seni büyüttüm, besledim, giydirdim, en iyi eğitim ve öğretimi verdim, sana kendimden biri gibi davrandım."

"En yüksek teklifi verene satılacak bir mülk gibi demek istiyorsun." Ayağa kalkarak tersledim, sistemimdeki ilaç beni titretiyordu. "Deney olarak kullanmak için. Karınızı ve oğlunuzu denek olarak kullandınız!"

Istvan'ın botları bana bakarken durdu, ağzı öfkeyle sıkıştı. "Caden'i bu işe karıştırma. Ben sadece onun için en iyisini istedim. Onun için en iyisini istedim.

En iyisi," diye cevap verdi öfkesini kontrol etmeye çalışarak. "Ama tıpkı senin gibi, o da büyük bir hayal kırıklığı gibi görünüyor. Artık onu kurtaramayacağımı fark ettim."

"Ona ne yaptın?" Korku boğazımı kapladı. "Nerede o?" Istvan cevap vermedi, boş ifadesi hiçbir şey ele vermiyordu. "Söyle bana!" İstedim, damarlarım buzla dolmuştu.

"Caden artık seni ilgilendirmiyor."

Azı dişlerim birbirine çarpıyor, boğazımı ve gözlerimi yakan ve kalbimi parçalayan duyguyu zapt etmeye çalışıyordum.

"O öldü mü?"

"*Fae sevgilini* değil de onu bu kadar önemsiyor olsaydın, onu terk etmezdin, değil mi?" Warwick ile aramdaki vızıltıyı hissedebiliyordum, onun sadece hayatta değil, aynı zamanda yakınımda olduğunu biliyordum. "Daha birkaç ay önce *çok* sevdiğini söylediğin çocuk. Ne kadar da kolay sırtını döndün ona. Ama neden şaşırayım ki? Fae'ler çok vefasız ve acımasızdır."

Çenem titredi. "Andris haklıydı. Senin aşk için kapasiten yok."

Istvan ileri atılarak parmaklıklara tutundu, onun bu hareketi benim geri adım atmama neden oldu.

"Yaptığım her şey ailem ve halkım içindi."

"Gerçekten mi?" Alay ettim. "Sen politik bir hamle için genç, boş bir kaltağa geçerken Rebeka'yı bir kafese kilitlemek onun için miydi? Yüzlerce fae ve *insanı* öldürmek onların yararına mıydı?"

"Evet!" diye haykırdı. "Çünkü yaptığım şey milyonlar için, sadece birkaç kişi için değil. Dünyamızı geri alıyoruz. Fae'lerin kalıcı olarak yok edilmesi gerekiyor."

"Sizin için çalışan Fae'ler bunu biliyor mu?"

"Bazen ulaşmanız gereken yere varmak için düşmanla ittifak yapmanız gerekir."

Muhtemelen onlar da onun için aynı şeyi hissediyorlardı ama ne zaman Istvan'ın gücü mutlak hale gelmişti?

"Artık onlardan biri değilsin. İstedığimi yapsaydın hayatın güvende olurdu ama kanının istediğim şey için işe yaramadığı kanıtlandığından beri... ortadan kaldırılman gerekiyor." Kollarını bir kez daha arkaya doğru çekerek kontrolünü yeniden sağladı. "Nektar avucumun içinde. Her şey tam da umduğum gibi gidiyor."

Ne bir kası oynadı, ne de bir seğirme oldu. Hiçbir tepki göstermemeye çalışarak, onun bildirisini bir kalkan gibi savuşturdum.

Yalan mı söylüyordu? Muhtemelen. Istvan'ı bu kadar iyi tanıdığım için içimde bir korku hissettim. Onu elde etmek için yapmayacağı şey yoktu.

"Kalaraja." Adını hayranlıkla söyledi. "İşinde olağanüstüdür. Herkesin ya da her şeyin izini sürebilir."

Kıpırdamadan durdum, hiçbir şey belli etmiyordum ama nabzım kulak zarımda atıyordu.

"Adamlarımın sizi sınırda beklemesi tesadüf değildi. Kaçtıktan kısa bir süre sonra takip edilmeye ve izlenmeye başladınız. Birkaç kuruş karşılığında biri bize senin köhne bir afyon batakhanesinde görüldüğünü ihbar etti. Kalaraja oradan aldı." Ağzına vurdu, dudakları kıvrıldı, ayakları tekrar hareket etti. "Seni bulduğumuz gece birkaç askerin Yüksek Kale'den kaçtığını biliyorsun, bir kutu ve onu hayatları pahasına koruyan yedi büyücünün hikâyesini anlatıyorlardı." Bir kıkırdama çıkardı. "İtiraf etmeliyim ki onlara inanmadım; ta ki tam yedi büyücünün gece boyunca seyahat ederken görüldüğü ve Gerecse Dağları'nda davetsiz misafirleri uzak tuttuğu söylenen belirli bir bölgede aniden ortadan kaybolduğu haberini alana kadar.

Killian'a miras kalacak olan son Fae lorduna ait topraklar. Daha da tuhaf olan şey, sizin de aynı yere gitmiş olmanızdı."

Tepki verme. Tepki verme.

Tavır aniden değişti ve kendini parmaklıklara doğru çekti. "Orada ne olduğunu biliyorum Brexley. Ne sakladığını." Dudaklarının arasından tısladı. "Büyüleri kırıp nektarı almam sadece bir zaman meselesi olacak. Ve emin ol alacağım; o *benim olacak.*"

Çılgın sesi karşısında irkilerek titreyen nefesler aldım.

"Bunu bu kadar kolaylaştırdığın için teşekkür ederim. Başıma bela olmaktan başka bir şey yapmamış olsan da, sonunda bana gelmiş geçmiş en iyi hediye verdin."

Boğazını temizledi, dik durdu ve ödülleriyle ağırlaşmış ceketini çekti. Başını çevirdi, sanki birini çağırıyormuş gibi salladı.

Ayak sesleri metale çarptı, Boyd onun arkasına geçtiğinde midem düğümlendi. Gözleri intikam ve nefretle parlıyordu, dudaklarında kendini beğenmişlik vardı.

Istvan resmi ses tonuyla, "Mahkûmun yarın akşamki Oyunlar için hazır olduğundan emin olun," diye konuştu.

"Ne durumda olması gerekiyor efendim?" Boyd neşeyle bana baktı. "Yani, eğer çizgiyi aşarsa?"

"En azından ayakta durması ve iyi bir gösteri sunabilmesi gerekiyor. Yarın eğlendirmem ve ikna etmem gereken konuklarım var."

Boyd'un dudakları büküldü. "Tabii ki."

Boğazımın arkasındaki safra alevlendi. Istvan önemli bir gri alan bırakmıştı. Muhafızlar için sınırları zorlama izni. Istvan beni cezalandırmak, yaptığım şey için bana acımasız bir ders vermek için bekliyordu. Bunu Caden ve bana sık sık yapardı, öyle ki bunun olmasını beklerken kendimize daha çok işkence ederdik.

Laboratuvarına yaptıklarımın, kaybettiği deneylerin ve en önemlisi ona istediği sonuçları verememenin hayal kırıklığının bedelini ödeyeceğimden hiç şüphem yoktu. Diğer liderlere karşı onu utandırdığım için, ona yaptığım her yanlış bana hissettirecekti.

"Fae sevgilisi de aynı şekilde," diye hırladı Istvan. "O da etkisiz hale geldi. Onun iyiliğini daha da az önemsiyorum."

Bu, Caden'in Istvan'ın umduğu efsanevi savaşçı olamadığı anlamına geliyordu.

"Daha da iyi, efendim." Boyd'un sırtışı genişledi.

Istvan başını eğerek konuşmalarının sona erdiğini işaret etti ve uzaklaşmaya başladı.

"Oh, ve Brexley, daha önce sizinle birlikte olan arkadaşlarınız?" Üst kısmı bana doğru döndü. "Sınırı geçmeden önce ağır şekilde yaralanmışlardı. Emin olun, artık ölüler."

Boyd ve Markos gözden kaybolduğunda omurgam duvara çarptı ve başımı dizlerime bastırarak aşağı kaydım. Zander ve Eliza'nın öldüğünü hayal etmenin verdiği bıçak gibi acı kalbimin etrafında bir ip gibiydi ama daha fazlasını hissedemiyordum. Ölüm artık o kadar çok başıma geliyordu ki beni hissizleştiriyordu. Halının altına atılacak ve daha sonra başa çıkılacak bir başka şey.

Beni dehşete düşüren iki şey vardı. Birincisi, kimse bizim için gelmiyordu. Tad ya da Mykel'in yardımı olmadan buradan çıkış yolumuz yoktu. Hiçbir zaman peri masallarına inanan biri olmadım. Sonunda birinin gelip beni kurtaracağını hiç düşünmemiştim. Hayat öyle değildi. Kötü insanın kazanması umurumda değildi. Yine de sanırım içten içe, babasından sonunda iyiliğin kazandığı hikâyeler dinleyen umutlu bir çocuk gibi, inanmak istediğin bir taraf hep vardı.

İkinci şey, ki en yıkıcı olanıydı, Istvan nektarın nerede olduğunu biliyordu. Onu ele geçirmesi an meselesiydi. Tad ve büyücüler güçlüydü ama Istvan'ın ödülünü alacağından hiç şüphem yoktu. Aşmayacağı bir çizgi, gitmeyeceği bir alçak yoktu. Ve büyülerini kıldığında Istvan'ın bin kişilik ordusunu engelleyen tek şey yedi büyücü, küçük bir çocuk ve yaşlı bir adamdı.

Tiz bir alarm havayı çınlattı, nefesim hızlandı, endişe başladı. Hücre kapıları açıldı, gıcırta kemiklerimi titretti. Şartlandırılmış bir köpek gibi ayağa kalkarak yürüme yoluna çıktım ve sıramdaki diğerleriyle birlikte tuvalete doğru yürüdüm. Daha önce bulunduğum yerin iki kat üstündeydim, mahkûm sayısı her geçen gün artıyordu.

Tuvalete girerken, mahkûmlar işlerini yaparken, hiç ayrılmamışım gibi hissetmekle geri döndüğümü inkâr etmek arasında bocaladım. Warwick ve ben içeri girmemiz gerekebileceğini biliyorduk ama bu Tad'le birlikte planlanmıştı. Bu kez sistemdeki diğer mahkûmlardık, hayvan gibi kullanılmak üzereydik ve hayatta kalmak için birbirimize düşecektik. İhtimaller bize karşı çok yüksek olacaktı.

"Küçük kuzu mu?"

Başım yana kaydı, tanıdık bir ses duyunca gözlerim dolmaya başlamıştı bile. Kırmızı üniformasıyla tezat oluşturacak şekilde bir omzunun üzerinden sarkan mavi saç örgüsünü görünce hiç düşünmeden hareket ettim.

"Kek!" Kollarım ona dolandı. Kek her zaman küçüktü ama şimdi kemiklerini hissedebiliyordum. Yiyecek ve güçlerini korumalarına yardımcı olabilecek büyülerinden mahrum kalmış aç fae'lerdi. Etrafıma bakındıkça, hangi renk üniforma giyerlerse giysinler, buradaki mahkûmların ne kadar cılız olduklarını fark ediyordum.

"Hey! Konuşmak ya da herhangi bir etkileşimde bulunmak yok." Tanımadığım genç bir asker duvara yaslandığı yerden havladı.

İkimiz de çekilmeden önce beni sıkıca kavradı, bakışları siyah üniformama gitti ve geniş gözlerle geri döndü. "Üniforma değişikliği mi?"

Homurdandım.

"Kahretsin, küçük kuzum, yaşadığını ya da öldüğünü bilmiyordum. Ne oldu?" diye fısıldadı ve başını sallayarak onu açık tuvalete kadar takip etmemi istedi.

"Uzun, uzun hikaye." *Ve gerçekten boku yedik.* Son kısmı atladım. "Peki ya burası?"

İkimiz de oturmuş, dışarıya bakıyor ve birbirimizle alçak sesle konuşuyorduk.

"Daha da kötüleşti. Sen gittiğinden beri çok daha kötü. Oyunlar artık haftada üç kez yapılıyor. Sürekli dayak ve işkence var. İnsanlar her gün öldürülüyor. Killian'ın muhafızı dün idam edildi."

"Biliyorum." Yutkundum, Sloane'un ezilmiş yüzünün hatırası aklımdan çıkmıyordu.

Başını bana doğru çevirdi.

"Scorpion'dan öğrendim."

"Doğru ya. Onun aracılığıyla burada olabileceğinizi unutmuşum." Pantolonunu yukarı çekerek sildi. "Bu arada, bu garip olmayı bırakmayacak." Ben de aynı şekilde lavaboya, onun yanına gittim. "Hepsi bu değil." Ellerimizi yıkadık. "Gardiyanlar..." Sesini daha da alçalttı. "Buraya ilk gelenler. Tanıdıklarınız mı?"

"Öyle mi?"

"Onlar-"

"Hey!" Kimliği belirsiz bir başka muhafız arkamızdan geldi ve Kek'i metal aynaya çarptı. "Sana ne demiştik? Aptal iblis." Silahını şakağına dayadı. "Konuşmak ya da etkileşimde bulunmak yok. Şimdi siktir olup gidin."

Başka bir gardiyan beni çıkışa doğru iterken onu iterek banyodan çıkardı.

"Bundan sonrasını ben hallederim." Boyd bizi tam kapıda durdurdu, bakışları müstehcen ve nefret dolu bir şekilde vücudumda geziniyordu. Kolumdan tutarak beni ileri doğru çekti, nöbetçinin cevap vermesini beklemedi. "Aramıza dönmen çok güzel Kovacs. Seni özlediğimi söyleyebilir miyim? Burası sensiz aynı değildi." Beni zorla yemekhaneye doğru çekerken parmakları pazımı zedeledi.

Kafalar döndü, gözler bana dikildi, birkaç nefes sesi çoğunlukla sessiz olan odayı doldurdu. Duvara dizilmiş muhafızların hepsi yeniydi. Hiçbirini HDF'den tanıımıyordum. Hepsi yeni üniformalarını giymişlerdi, yüzleri taze, gözleri odaklanmıştı.

"Bakın, yeni kıyafetinizle şimdiden ortalığı karıştırmaya başladınız." Bizi ortada durdurdu, tam dört silahlı muhafızın içeri girdiği sırada yüzünü odaya döndü, boyu başlarının çok üzerindeydi, boynunda da elektrikli bir tasma vardı. Fırtınalı bakışları benimkilerle buluştu.

"*Warwick.*" Bağlantımızı kullandığımdan daha çok zihnimin onu çağırdığını hissettim; boynumdaki goblin metali onunla bağlantı kurmamı zorlaştırıyordu. Onun iyi olduğunu görünce ciğerlerimden bir hava seli boşaldı. Onu etrafımda hissedebiliyordum, benim de tek parça olduğumu iki kez kontrol ettim. Çenesindeki bir sinir seğirmesi bana kendi goblin tasmaının bariyeriyle savaştığını söyledi.

Sanki Halálház'dan hiç ayrılmamış gibi siyah bir üniforma giymişti. Siyahlı adamı ilk sabah odanın karşısında ilk kez gördüğüm anı hatırladım. Bakışlarının gücü, sürüsünü gözetleyen bir aslana benziyordu. Ona yaklaşma fikri bile beni aynı anda hem dehşete düşürmüştü hem de heyecanlandırmıştı. Hâlâ da öyle.

"Hey, pislikler! Bakın kim dönmüş!" Zion bir karnaval şefi gibi kollarını açarak yemek tezgâhının üzerine atladı. "Büyük efsane ve HDF prensesi tekrar aramızda olduğu için ne kadar mutluyuz değil mi? Oops, sanırım tacı düşmüş. Farklı renkte bir üniforma mı görüyorum? Sanırım prenses dışlanmış."

"Zion, kapa çeneni," diye tersledi Boyd, boğazını temizleyerek, beni sıkıca kavrayarak. "Ama dışlanmış oldukları konusunda haklı. Siyah üniforma onların bir hiç olduğu anlamına geliyor. Hiçbir yere uymuyorlar. Alacağınız tek uyarı bu. Onlardan biriyle konuşur ya da ona bakarsan cezalandırılırsın. *Şiddetle*. Onlar burada cüzzamlı. Hayaletler. Sizin için var değiller." Boyd beni bıraktı. "Yani, bunu yaptığımda." Yumruğu yanağıma çarptı, acı sinirlerimde patladı, güç beni yere savurdu. "Tepki vermiyorsun!"

"Kovacs!" Warwick bana seslenirken aynı anda onun da Boyd'a doğru bağırdığını duydum. Bir adım attı ve elektrik havada uğuldadı ve çatırdadı. Sarsıldı, vücudu elektrik çarpması altında seğirdi ve gerildi, elektrik kesilmeden önce dizlerinin üzerine düştü.

Odanın her yanından bağırışlar ve durmaları için yalvarışlar geliyor, bir kargaşa yaratıyordu.

"Hey! Hey!" diye bağırdı Boyd, başımda dikilerek. "Ne dedim ben?" Cebinden bir nesne çıkardı ve düğmeye bastı. Kaslarım sarsıldı ve kasıldı, acı sürekli bir akış halinde üzerime hücum ederken dişlerim birbirine çarptı.

Oda sessizliğe gömüldü.

Düğmeyi bıraktı, bedenim gevşedi ama ben kıvrılıp kaldım, nefes almaya çalıştım.

"Ne kadar çok karşılık verirsen, *onları* ve seni o kadar çok cezalandırırım." Boyd botunu bana doğru iterek sahip olduğu gücün altını çizdi. Kontrolü. "Yaşamak mı istiyorsun? Onlara ayakkabındaki boktan daha kötü davranıyorsun."

Warwick'e baktığımda bakışları çoktan üzerimdeydi, boynu ve yüzü gerilmişti. Uzanmaya çalıştım ama yapamadım. İçimdeki her şey kızarmış ve boştu, güçlerim elektrik çarpması yüzünden sarsılmıştı.

Bir zil sesi duyuldu.

"Bakın, çocuklar. Siz daha kahvaltı yapamadan kahvaltı saati bitti." Zion parmaklarını şıklatarak 'şansınız yok' işareti yaptı ve tezgâhtan aşağı atladı. "Merak etmeyin, akşam yemeğiniz olarak burada bekleteceğiz. Onlara teşekkür edebilirsin." Bizi işaret ederek, bizi tanımayanlar arasında daha fazla nefret ve gerilim oluşmasına neden oldu.

"Ayağa kalk!" Boyd beni ayağa sürükledi, başım dönüyor, kaslarım titriyordu.

Warwick yanımda ayağa kalktı, omuzları bana çarptı, beni öne doğru savurdu, mahkûmlar yanımdan geçti. "Seni kendim öldüreceğim, kaltak." Bana doğru tıslamalar ve tehditler mırıldanıldı. İşin garibi, kimse Warwick'e yaklaşmadı, hâlâ Kurt'tan çok korkuyorlardı.

Bir kez daha sırtımda hedef tahtası vardı.

Boyd bizi fabrika katına elden teslim etti, yol boyunca aldığım her darbeden ve vuruştan zevk aldı.

"Otur." Beni bir dikiş makinesinin başına itti. "Yetişmen gereken çok şey var. Ve gittiğin her gün için kotanı doldurmadan gidemezsin."

Düşüncelerimi içimde tutmaya çalışarak çenemi sıktım. Bu bir haftadan fazlaydı. Normal bir günün kotasını doldurmak on saatten fazla sürüyordu.

"Şimdi uslu dursan, eğitmenlerini dinlesen ve diğerleriyle iyi geçinsen iyi edersin." Başımı küçümseyerek okşadıktan sonra eğildi ve ağzıyla kulağımı okşadı. "Senin yokluğunda işler biraz değişti. Burada ekstra kredi kazanmak için yeni bir yöntemimiz var." Ayağa kalktı ve uzaklaştı.

Elime bir iğne alarak kirpiklerimin arasından masanın etrafındaki insanlara baktım. Nora en uçta, Kek ve Birdie ortada, Rosie ve Hanna ise bana daha yakındı.

Hepsini görmek içimi rahatlatmıştı ama bir kez daha yukarı bakmaya cesaret ettiğimde, Rosie yüzünü görebileceğim kadar eğerek bana doğru baktı.

Kalbim boğazıma kadar fırladı.

Yüzünün bir tarafı siyah ve maviydi, dudağı yarılmış ve sanki sert ve defalarca yumruk yemiş gibi şişmişti. Boğazının etrafındaki morluk izlerini seçebildiğimde rahatsızlığım daha da arttı. Hanna ve Birdie de dövülmüş gibi görünüyorlardı. Tek umabildiğim sadece dayak yemiş olmalarıydı. Başka bir şey değil. Ancak Rosie'nin bakışlarındaki bir şey boğazıma safra kaçmasına neden oldu. Açlıkla hiçbir ilgisi olmayan bir kofluk. Hızla işine geri döndü, Hanna ve Birdie de aynısını yaptı.

Her birkaç dikişte bir, odanın diğer tarafına hızlıca bakıyordum. Tek bir askeri bile tanıyamadım. Hepsi yeni yüzler ve yepyeni üniformalar, sanki tanıdığım HDF silinip gitmişti.

Dikkatimi erkekler tarafına verdiğimde, nüfuslarının bir hafta içinde daha da arttığını fark ettim. Yeni kadın mahkûmlar da vardı ama hapishaneye tek bir cinsiyetin hâkim olduğu açıktı.

Warwick en kötü işe verilmişti, ateşin içine kömür atıyor ve külleri temizliyordu, yüzünden ter akmaya başlamıştı, cildi kızarmış ve kabarmıştı.

Yanındaki tek kişi Kitty'ydi. Korkunç görünüyordu. Sıska, dudağı patlamış ve omuzları çökmüştü. Gömleğini çıkarmamıştı ve bu beni çok üzmüştü. Sonunda onu kırmışlardı. Başını öne eğmiş, cevheri ocağa sokup çıkarıyordu.

Ash, Scorpion, Wesley ve Lukas makinelerin yanına yayılmış, metali kesip şekillendirerek mermi kovanları haline getiriyorlardı.

Killian yok.

"*Nerede o?*" Gölgem Scorpion'a sıçradı, tamamen katı hale gelmek için mücadele ediyordu, enerjim hala bozuktu ve goblin metaliyle savaşıyordu.

"Siktir." Scorpion sıçradı, nefesinin altından tısladı, başını bana doğru eğdi.

"Killian nerede?"

Scorpion etrafına bakındı, başını eğip çalışıyormuş gibi yapmadan önce ağzını birbirine bastırdı. Gölgesi dikiş makinelerinde yanımda duruyordu, sanki benim için fazladan zorlandığını hissetmiş gibiydi.

"Muhtemelen deliktedir. Olanlardan sonra kendini kaybetti. Canına okudular ve onu sürükleyerek götürdüler." Scorpion'un bakışları önce Hanna ve Rosie'ye, sonra da yere kaydı. Çenesi yuvarlandı, yumrukları sıkıldı. *"Onları korumaya çalışıyordu. Özellikle de onu."*

Neden bahsettiğini zaten biliyordum: Rosie'nin çılgılık atarak geri çekildiği görüntü. O batma hissi tekrar çöktü ve boşa akmaya başladı.

"Burada işler çok daha kötüye gitti. Tanıdığınız o eski muhafızlar vahşileşti."

Ayrılmadan önce görmüştüm, onları ele geçiren vahşiliği.

Scorpion tekrar yola baktı.

"Ne?" Mırıldandım.

"Ve sanırım Hanna'da bir sorun var."

Dikkatim doğrudan ona yöneldi. Bu sefer gerçekten ne kadar huzursuz olduğunu gördüm, temel becerilerini kaybetmiş gibi dikişle uğraşıyordu.

Istvan ona da hap vermişti. Sadece bir ya da iki günlüğüne, ama ya yeterli olsaydı? Killian'ın grubunda değişim çok hızlı oldu.

Scorpion'un gölgesi homurdandı, bağlantımız kesildi ve beni odanın diğer ucuna çekti. Bir muhafız ona sopayla vurarak hızlanmasını söyledi.

Dişlerimi sıktım, asidin burnumu yaktığını ve boğazıma geri döndüğünü hissettim. Arkadaşlarımla yaşadığım acı ve eziyetten, maruz kaldıkları cinsel, zihinsel ve fiziksel istismardan dolayı öfke midemde gurulduyordu.

Üç muhafızdan oluşan bir grup içeri girerek dikkatimi çekti. Egoları onlardan önce içeri girdi. Onları daha önce hiç görmemiştim ama sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girdiler ve bir kişiye odaklandılar.

"Kurva!" Yirmi yaşlarında siyah saçlı bir çocuk ona seslendi, fae özü göğsünü şişiriyordu, bana Kristof'u hatırlatıyordu, aynı kibirli yetki.

Rosie içine çekti ama vücudu hiçbir şey yansıtmadı.

Dik.

"Seni ben çağırdım, *Picsa*." Arkasından gelip başını tuttu.

Rosie her zaman parmakla gösterilir, geçimini sağlamak için yaptığı şey yüzünden istismara uğramayı hak ediyormuş gibi davranılırdı. Bir adam hayatta kalabilmesi için onu bu hayata zorlamıştı ve şimdi bunun için onu suçluyorlardı. Rosie'nin geçmişte para karşılığı seks yapmış olması, bunun büyütülecek bir şey olmadığı anlamına gelmiyordu. Bu hâlâ tecavüzdü.

Rosie'nin saçını çekiştirerek masanın karşısındaki Hanna'yı işaret etti. "Arkadaşım Petro seni istiyor. Josef de seni istiyor, Sarışın." Birdie'ye başıyla selam verdi. Rosie'nin kafa derisini tutarak ayağa kalkmasını sağladı. "Şimdi kımıl!"

"Hayır!" Petro Hanna'yı yukarı çekerken Nora oturduğu yerden kalkarak bağırdı, eli kızına uzandı. Başka bir gardiyan copunu çekerek Hanna'nın kafasının arkasına vurdu.

"*Any!*" *Anne*. Nora dikiş makinesinin üzerine düşüp bayılınca Hanna çığlık attı.

Birdie zorla ayağa kaldırılmış, elleri taşaklarında, yüzü taş gibi kilitlenmişti. Josef'in elleri göğüslerini ovmaya başlamıştı bile.

Bunun olmasına izin veremezdim.

Ayağa kalkarken ciğerlerimin öfkeyle dolduğunu hissettim. "Sakin onlara dokunma," diye feryat ettim.

Üç adam durdu, arkalarını döndüler, birinin bir şey söyleme cüretini göstermesine şaşırmışlardı.

"Affedersiniz?" Asıl adam bana göz kırptı, sonra durakladı. "Vay, vay, merhaba." Bakışları vücudumda ve yüzümde gezindi. "Çok çekicisin. Sanırım ağzının sikimin etrafında olmasını tercih ederdim." Rosie'yi masaya iterek bana doğru yürüdü. Benden yaklaşık bir santim kısaydı ama kendini şişirmeye çalışıyordu. "Sana biraz terbiye öğretmeliyim. Söylenmediği halde konuştuğun için o ağzı cezalandır, öğrenecek çok şeyin var yeni balık."

"Balık mı?" Tek kaşımı eğerek başımı yana eğdim. "Yanılıyorsun." Sıkıca gülümsedim. "Ben lanet bir piranayım."

Sanki Warwick daha ben ne yapacağımı bilmeden neye ihtiyacım olduğunu hissetmiş gibi, gücünü bana akıttı, beni her zamankinden daha hızlı, akıcı ve hassas bir şekilde hareket ettirdi. Parmak eklemlerim boğazına çarptı. Geriye doğru tökezledi, nefes almak için boğuluyordu, parmakları boğazını pençeliyordu. Öne atıldım, yumruğumu Josefe indirdim, burnundan kan fışkırdı, Petro üzerime atlarken güç onu yere düşürdü. Dönerek, botumla tam kasıklarına tekme attım ve onu anında yere düşürdüm.

Yüksek tavadan yükselen bağırışlar beni odaya doğru döndürdü. Geniş deponun her yerinden muhafızlar silahlarını çekmiş bana doğru koşuyordu. Göz ucuyla Warwick'i gördüm, elindeki ağır kül küreğiyle bana doğru koşturaya başlamıştı, ama kısa sürede durdu, dikkati Kapı aralığı.

Vücuduma elektrik çarptığında bakışlarını takip etmeye çalıştım, acı her sinirimi ve kasımı yırtıp keserken beni olduğum yere kilitledi. Bedenim yere çakıldı, çırpınıyor, sarsılıyor, tükürüyor ve boğuluyordum.

Durdu ve nefes nefese kaldım.

Botlar yere vurdu, bir yüz bana bakıyordu. "Bir saat bile dayanamaz." Boyd'un kendini beğenmiş gülümsemesi görüş alanımda bulanıklaştı. "*Yarın* gece ayakta olduğun sürece dedi." Düğmeye tekrar bastı.

Vücudum kendini kapattı, kendini mutlak acının saldırısından korudu. Sanki bu yeni bir şeymiş gibi.

Bölüm 22

"Kovacs." Mürekkep gibi bir yapışkanın içinden ismim seslenildi. Çekim, kahvenin içine dökülen süt gibiydi, kremsi bulanıklık şurup gibi karanlığı aydınlatıyordu. Belirsizlik beni korumuştı, kaslarımı istila eden acıya karşı bir bariyer, tüm vücudum boyunca açık bir tel gibi. Kollarımı ve bacaklarımı tutan ağırlığın, kemiklerime batan soğuk, sert taşın ve duvarlara sinmiş, hafızama kazınmış özel bir kokunun farkına vardım.

Delik.

"Kovacs?"

Gözlerimi açtığımda Warwick'in üzerime eğildiğini gördüm, gölgesi çabayla titriyordu. Sertçe emerek doğruldum, tüm bunların bir kabus olduğunu ve Warwick'le birlikte yatakta uyanacağımı umuyordum. Ama uzanıp yüzüme dokunan adam gerçek değildi ve biz de rahat bir kulübede değildik.

Zincirlenmiş ve cehennemde, deliğin boğucu bayat havası ciğerlerime dolanmıştı. Bu sefer yüksek sesler ya da yanıp sönen ışıklar yoktu, bunu tuhaf buldum. Sadece karanlık vardı. Paniğimi bastırmak için yavaş yavaş nefes alıp vermek zorunda kaldım. Sadece kapının etrafındaki çatlaklardan gelen küçük bir ışık, katı karanlığa bir ara verdi ve önümde çömelen adamın marjinal ayrıntılarını görmeme izin verdi.

"Zincirlenmekten hoşlandığını düşünmeye başlıyorum prenses." Warwick'in gölgesi başparmağını patlamış dudağımın üzerinde gezdirdi. Petro, ben onu yere sermeden önce sağlam bir darbe almıştı. *"Her an kahraman olmayı bırak."*

Farkı hissedebiliyordum, varlığı zar zor somutlaşıyordu, alnında boncuk boncuk ter vardı.

"Arkama yaslanıp izleyemezdim. Bunun arkadaşlarıma olmasına izin veremezdim," diye mırıldandım ona, duvara doğru sarkarak. Bacaklarımın ve kollarımın etrafındaki kelepçeler bana hareket etmek için neredeyse hiç alan bırakmıyordu.

"Kendi kendinize mi konuşuyorsunuz Bayan Kovacs? Yoksa burada göremediğim birinin olduğunu mu varsaymalıyım?" Bir ses beni sarsarak zincirlerimi salladı. Kalbim bir adrenalin patlamasıyla güm güm attı, burada benimle birlikte başka birini beklemiyordum. "Geri döndün. Bencilce gelebilir ama sevindim. En azından hayatta olduğunu biliyorum."

Biraz garip geliyordu ama bu sesi tanıyordum.

"Kil-Killian?" Şok ve mutluluk ses tonumda bir kasırğa gibi dönüyor, gözlerim kısılıyor, yoğun karanlığın içinden duvardaki şekli görmeye çalışıyordum. "Aman Tanrım... iyisin."

"Tamam göreceli bir terimdir."

Başımı eğerek dudaklarımı yuvarladım, "Sloane'a olanlar için üzgünüm."

Killian cevap vermedi ama sessizliğinde, konuşmak istemediği tüm duyguları hissedebiliyordum. Acı, suçluluk, öfke ve keder. Killian sadece seçkin bir askerini kaybetmemişti. Bir arkadaşını kaybetmişti.

Onunla tanıştığım andan itibaren, hatta belki de daha önce, HDF'nin tepesinde oturup sarayına baktığımda, sanki balkonunda durup karanlıkta bana baktığını biliyormuşum gibi, Killian'a karşı açıklayamadığım bir bağ hissediyordum. Scorpion ve Warwick'ten farklıydı ama yine de oradaydı.

Sonunda konuşmak için boğazını temizledi ve konuşmasında sanki zorlanıyormuş gibi bir bulanıklık duyabiliyordum. "Buraya girmek için ne yaptın?"

Zihnim Killian ve Sloane'un muhafızlar tarafından saldırıya uğradığı, Rosie'nin geride tutulduğu ve yüzünde şimdiden darbe izlerinin görüldüğü ana gitti. Ama şimdi onu tutarken gördüğüm askerlere bir isim koyabiliyordum. Bugün onun için gelenlerle aynıydılar.

"İçimde bir his var, seninle aynı şeyi yapıyorum." Tekrar sessizleşti.

"Ve bize canavarlar diyorlar," dedi duvara yaslanırken çıkardığı sürtünme sesleri arasında sessizce. "O- onlar iyi mi?"

"Umarım öyledir." İkimiz de burada durumun nasıl olduğunu biliyorduk. Muhtemelen sadece acılarını erteledik, aslında durdurmadık. Ve belki de durdurmaya çalışmak sadece daha da kötüleştirdi. Buradan çıktığımda yeni hedeflerinin ben olacağımdan hiç şüphem yoktu.

"Eğer o lanet korkaklardan biri sana ya da onlara dokunursa..." Warwick hırladı.

"Ne yapacaksın? Sen de buraya düşeceksin." Mantığımın yanlış olduğunu biliyordum, çünkü ben de aynı tepkiyi vermiştim. Ama midem kaldırmıyordu.

Warwick'in başına daha fazla bir şey gelmesini istemiyorum. Son seferinde ona burada yaptıkları yeterliydi. Ve şimdi Boyd'un ya da herhangi birinin geçemeyeceği bir çizgi yoktu. Istvan onlara izin verdi.

"Scorpion burada seninle mi? Nasıl çalıştığından hâlâ emin değilim."

"Uh... Hayır." Şimdi tepemde dikilen canavara baktım. "Warwick'le bir bağlantım olduğunu da söylememiş miydim?"

"Warwick mi?" Killian sıkıntıyla içini çekti, "*Elbette biliyorsun.*" Zincirleri şingırdadı. "Görüyorum ki bir tipiniz var Bayan Kovacs. Sanırım sizin zevkinize göre fazla terbiyeli ve kibarım." Bu bana değil, Warwick'e yönelik bir hakaretti.

"*Eminim sen de bu şekilde sevişiyorsundur, pislik.*" Warwick hırladı. "*Onunla başa çıkamazsın. Bu kız vahşi, özellikle de sikişirken. Ve senin yatağında.*"

"Warwick." Killian onu duyamasa da yanaklarım kızarmaya devam etti.

"Dur tahmin edeyim, bana tutucu bir pislik mi diyor?" Killian kuru, boş bir kahkaha attı. "Çok tahmin edilebilir, Farkas. Bıktırıcı bir yanıt. Ayrıca, benim nasıl biri olduğum ya da neler yaşadığım hakkında hiçbir fikrin yok. Zamanla bıkacağı kişinin *ben olduğumu* sanmıyorum."

Alçak bir hırıltı içimi kazıdı.

"*Seni kızdırmaya çalışıyor.*" Bir an için deliğin çok yukarısındaki hücresindeydim ve onun ileri geri adım atışını izliyordum.

"Erkek arkadaşlarından biriyle zincirlenmiş olman zaten beni sinirlendirmede mi?" diye homurdanarak elini karışık saçlarında gezdirdi. Ruh halinin Killian'la hiçbir ilgisi yoktu ama her şey fabrikada olanlarla ilgiliydi.

"*Ben iyiyim,*" diye mırıldandım ona.

Homurdandı, yüzünü ovuşturdu, sonra uzaklara baktı, çığlıklar ve patlama sesleri cezaevi boyunca uğulduyordu. "Kimse bizim için gelmiyor."

"*O zaman başka bir yol buluruz,*" diye bana daha önce söylediği cümleyi tekrarlardım. "*Biz normal kurallara göre oynamayız, Farkas. Sen ve ben kendi kurallarımızı koyarız.*"

Başını bana doğru çevirdi, gözleri karardı ve yoğun bir şekilde beni deldi. Bu, Warwick'in beni nasıl çırılçıplak soyduğunun, beni sadece temellerime kadar soyduğunun bir başka örneğiydi. Katliamın içinde sürünen ve ölüme kafa tutan yanım.

Kapı menteşelerinin gıcirtısı bağlantımızı kopardı ve bakışlarımı deliğin sağlam hücre kapısına yöneltti. Bedenim otomatik olarak duvara doğru kıvrıldı,

Açıldığında iyi bir şey gelmeyeceğini bilerek.

Işık içeri süzülürken gözlerim Killian'a kaydı, midem bulanıyordu ve boğazıma bir nefes doldu. Duvara zincirlenmiş, omuzları çökmüş, bitkin ve gücü tükenmiş görünüyordu. Ama cezasının en ağır kısmını yüzü çekmişti. Ezilmiş, çürükler ve yaralarla şişmişti. Neden net konuşmakta zorlandığını anlayabiliyordum. Boynundaki demir tasma, açlık ve tükenmişlik yüzünden normalde yapabildiğine yakın bir şekilde kendini iyileştiremiyordu.

Birkaç figür içeri girerek dikkatimi tekrar üzerime çekti. İçlerinden birini tanıdığımdu duvara daha da sıkı sarıldım. Boyd.

"Onu buraya zincirleyin," diye emretti Boyd iki askere, bir adamı Killian'ın karşısındaki duvara sürükleyerek. Onu zincire vurduktan sonra bir muhafız yoldan çekilerek mahkûmu görmemi sağladı.

Küçük bir nefesi geri yuttum.

İz sürücü.

Burnumdan keskin bir nefes vererek başımı duvara vurdum, onu görmeyi beklemiyordum. Ama sonra İz Sürücü'nün alfa olmaktan ne kadar hoşlandığını hatırladım, ki bu da burada pek hoş karşılanmadı.

Bugün onu gördüğümü hiç hatırlamıyordum ama onu aramamıştım da, bu da onu bu kadar kolay unuttuğum için suçluluk duymama neden oluyordu.

İz Sürücü muhafızlara hırslayarak kalın kelepçeleri çekiştirdi.

Boyd, hırçın bir köpek gibi davranan bir köpek yavrusundan başka bir şey değilmiş gibi sırttı.

"Gördüğünüz gibi bazı şeyleri değiştirdik." Boyd esas olarak bana hitap etti, sırtışı giderek büyüyordu, kollarını iki yanımdaki adamlara doğru açmıştı. "Burada tek başınıza çok yalnız olduğunuzu fark ettik. Bu yüzden neden birbirimizin deneyimlerini paylaşmayalım, izlemeyelim ve onlara katılmayalım?"

Anlayış üzerime çökerken kaburgalarıma baskı uygulayarak havamı kısıtladı. Bu daha da iğrenç ve çarpıktı. Bizi diğerlerine işkence edilmesini izlemeye zorlayacaklardı.

"Misafir ağırlamaktan hoşlanıyor musunuz, *majesteleri*?" Boyd Killian'a doğru yürüdü ve unvanını küçümsedi. "Burası o kadar ıssız değil mi?" Alaycı ses tonuyla Killian'ın yanına çömeldi. "Şimdi hiç kimse olmak nasıl bir duygu? *Bana* boyun eğen biri olmak?" Boyd onun kafasını tutup sertçe sıkarak duvara çarptı.

"Dur!" Kelepçeleri zorluyordum, korku göğsümde ağ gibi örülmüştü. "Onu rahat bırak." Sözlerim anlamsızdı ama kendimi durduramıyordum. İhtiyaç

Killian'ı korumak için, daha fazla dayanamayacağını bilerek, içimde yükseldi. Tanıdığım güçlü Fae lideri yavaş yavaş aşınıyordu. Burası bunu yapmak için yaratılmıştı, sizi bir balkabağı gibi içinizden söküp atmak, kendinizin kesilmiş, uğursuz bir kabuğu olarak bırakmak için. Büyücülerin canlandırabildiği iskeletlerden daha iyi olmayan yürüyen bir hayalet.

Boyd başını bana doğru eğdi ve tekrar Killian'a döndü. "Şuna bak. Düşmüş prenses seni *korumak* istiyor," diye alay ederek güldü. "Muhtemelen ona izin verirsin, ha? Kendini kurtarmak için saklanırsın." Boyd ayağa kalktı ve Killian'a tükürdü. "Şu haline bak, *Lord Killian*."

Killian'ın burnu alevlendi, çenesi gerildi ama Boyd'a hiçbir karşılık vermedi.

Boyd başını ileri geri sallayarak ofladı. "Bilin diye söylüyorum, tahtınızı gerçek bir lider alacak. Fae üstünlüğünü, bizim yönetme hakkımızı sağlayacak ve siz burada öleceksiniz. Yalnız ve unutulmuş olarak, tarih kitaplarında sadece bir nokta, kolayca atlanabilecek bir paragraf olarak."

"Öyle diyorsun ama bir *insan* için çalışıyorsun." Killian'ın menekşe rengi gözleri eski çalışanına dikildi.

"Onun için çalıştığımı *sanıyor*," diye hırladı Boyd. "Onun cehaleti seninkinden bile kötü. Sonunda insanlar düşecek. Saklanmak zorunda kalanlar onlar olacak."

Sonya kendi sevgilisine karşı bir darbe planlıyordu. Bunun başından beri onun planı olduğuna inanmaya başlamıştım. Ya Başbakan Leon'un sevgilisi olmak her zaman bir plan idiyse? Düşmanı hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenirken kendini iktidara taşımak için. Kelimenin tam anlamıyla düşmanla yatmak. Eğer bu doğruysa, lanet olsun, Istvan'ın ondan aşağı kalır yanı yoktu. Herkesin fark ettiğinden çok daha zeki, sinsi ve işbirlikçiydi. *Uzun bir* oyunun içindeydi. Sabır ve hassas zamanlama gerektiren bir oyun.

Ondan nefret ediyordum ama bu oyunda açık ara daha iyi bir oyuncu olduğu için ona puan vermek zorundaydım. Diğerleri ölümüne dövüşürken otların arasında bekleyen yılan, son öldürmeyi yapmaya hazır gerçek yırtıcıyı fark etmedi.

"Sadece kendine yardım etmek için kendi türüne ihanet etmeye hazırsın," diye mırıldandı Killian, şiş gözleri yarık yarıktı. "Sen Fae'ler için bir utanç kaynağısın."

"Bir köpek gibi duvara zincirlenmişken bunu gerçekten söylemek istiyor musun?" Boyd, Killian'ın yan tarafına defalarca tekme atmadan önce kafasını tekrar tutup geriye doğru kırdı.

"Hayır! Dur!" İleriye doğru çekiştirirken kelepçeler bileklerimi kesti. Killian'ın canının yanmasını izlemenin acısı, Boyd'un bana vurmasından on kat daha kötü hissettiriyordu. Deliğin bu versiyonu beni daha hızlı kıracak,

ikiye bölecekti.

Öfke, korku ve keder içimde çalkalanıyor, kütük üstüne kütük yığıyor, içimde bir ateş yakıyordu.

"Dur!" Koridorda küçük bir rüzgâr uğultusu yükselirken odanın dışındaki bir ampul çatladı. Boyd'u dışarıda bekleyen muhafızlar korkuyla bağırarak dikkatini Killian'dan uzaklaştırdı.

"Bu da neydi böyle?" Hiçbir şey yokken arkasını döndü. Geldiği gibi hızla kayboldu, ter şakağımdan aşağı damlıyordu, başım çarpıyordu.

Bakışları bana yöneldi ve beni şüpheyle kısırdı. Oradaydı ve vahşi hayvanları öldürdüğüm gece Oyunlarda neler olduğunu görmüştü - nereden geldiği belli olmayan rüzgâr ve şimşek arenayı çınlattığında.

Korku en çok öfkeyle saldırmasına neden oldu. Fae büyüünün burada engellendiğini biliyordu, bu yüzden kafa karışıklığı kaşlarını tek bir çizgi haline getirdi ve omuzlarını öfkeyle sıkarak bana doğru yaklaştı. Boyd bağlantıyı kuracak kadar uzun süredir buradaydı. Hapları alan başka hiçbir insanda buna benzer bir büyü belirtisi görülmemişti. Fae benzeri bir güçleri vardı ve daha güçlü şekil değiştirici niteliklere sahip görünüyordlardı ama fırtınalar yaratabilecek bir büyüleri yoktu. Öldürebilecek fırtınalar.

Bana doğru baktı, gözleri öfkeyle seğiriyordu.

Darbeyi hissetmeden önce duydum. Derimin ve kemiğimin duvarlara çarpmasıyla başım yere çarptı ve acı yanağımdan geçerek gözümün arkasından kulağıma doğru yayıldı.

Killian bağırды ama Boyd üzerime eğildiği için sesi kayboldu.

"Yarın gece ölümünü izlemek için sabırsızlanıyorum. Tek üzüntüm bunu kendim yapamayacak olmam." Eli zaten şişmiş olan çenemi sıktı. "Kovacs, senin, efsanenin ve fae lordunun uzun, dayanılmaz ölümlemlerle ölmesini sağlayacağım. Son nefesini verene kadar kahkahalarımın ve tezahüratlarımın kulaklarında yankılandığını duyacaksın."

Ayağa kalkıp arkasını dönmeden ve çıkışa doğru yürümeden önce beni daha sert bir şekilde yere itti. Kapıyı arkasından çarparken kapı çığlık attı, karanlık boğucu bir battaniye gibi odayı sardı.

"Brexley?" Killian mırıldandı.

Kanın metalik tadına bakarak birkaç yudum aldım. "Ben iyiyim." Kendimi yukarı iterken yüzüm zonkluyordu, hâlâ elinin yankısını hissediyordum. "Sen iyi misin?"

"Harika," diye mırıldandı Killian kuru bir sesle, hareket ettiğinde zinciri takırdayınca küçük bir inilti duydu.

"Cidden bela için bir mıknaatıs gibisin." İz sürücü alay etti ve benimle konuştuğunu anladım.

"Bana öyle söylendi." İrkildim, tamamen doğruldum ve başım duvara yaslandı.

Killian nefesinin altında kıkırdadı.

"Sanki konuşabiliyorsun da." Ona ateş ettim. "Ya da sen." Beni göremese de çenemi Tracker'a doğru salladım. "Burada ne işin var?"

"Dövüş," diye cevap verdi çabucak. Konuşmasını genişletmesini bekledim ama genişletmedi. Tekrar konuşmadan önce bir durgunluk oldu. "Komik, en son hep birlikte o kilisedeydik, efsanevi bir nektar bulmaktan bahsediyorduk, adamlarınız kafamıza silah dayamıştı."

Killian alaycı bir ifadeyle, "Eski güzel günler," diye cevap verdi.

"Bahse girerim senin içindi, *Fae*." Derin bir nefes aldığını duymadan önce beni şaşırtan, kontrolsüz bir öfke çizgisi dışarı fırladı. "Onu gerçekten bulduğuna inanamıyorum." Tüm öfke kayboldu, sesinde bir huşu ipliği belirdi. "İtiraf etmeliyim ki ilk başta gerçek olduğunu düşünmemiştim ama Mykel kararlıydı. Onun bundan haberi var mı? Senin bulduğunu?"

Zonklayan yanağımı elimde tutarken, bir suçluluk duygusu başımı aşağı eğdi.

"Hayır." Kirpiklerim birbirine çarptı, duygularımı boğazımdan uzak tutmaya çalışıyordum. "Hiç şansım olmadı... ve yakalandığımızda aslında Povstat'a gidiyorduk." Eliza ve Zander'ın muhtemelen vurulup öldüğü yere.

"Sorun nedir?" Killian hareket ettikçe duvara sürtünen kumaş hışırdadı. "Sesinde bir sorun olduğunu duyabiliyorum."

Boşluğa bakarak boğazımdaki safrayı yuttum. "Eliza ve Zander."

"Ne. Hakkında. Onlar hakkında?" Gerginlik ve endişe her kelimedede daha da artıyordu. "Onlar bizimle birlikteydi." Gözyaşlarımı geri akıtmaya zorladım.

Pantolon.

"*Şimdi* neredeler, Bayan Kovacs?" Killian soyadımı kullanmaya geri döndü, tonu kısılmıştı. "Lütfen bana kaçtıklarını söyleyin."

"Bilmiyorum." Tırnaklarımı pantolonuma geçirdim ve parmaklarımı daha da sıktım. "Istvan bana ölümcül şekilde vurulduklarını söyledi ama onları henüz bulamadık."

Killian keskin bir nefes aldı. Birinin rehine, diğerrinin de kendisine karşı casus olması gerekse bile onları önemsemeye başladığını biliyordum. "Peki ya Simon? Ve Tad?"

"Kulübeye geri döndüler, güvendeler." Nefesini bıraktı.

"Bekle. Bekle." İz Sürücü şaşkınlıkla haykırdı. "Şu anda Povstat'a giden bir grubunuz olabilir mi?"

Dişlerimi sıkarak, sinirlerime daha fazla acı saplanmasına neden olarak tavana göz kırptım ama sadece karanlığı gördüm. "Umarım..." Ya da ölmüş olabilirlerdi ve kimse bizim için gelmiyordu.

"Mykel *şu anda* buraya geliyor olabilir mi?" İz Sürücü son cümleyi vurguladı bir parçası.

"Tekrar ediyorum, bilmiyorum." *Lütfen, lütfen kaçtıklarını söyleyin. Onlar Canlı.*

"Ama bu mümkün." Aslında bu bir soru değildi. "Söylediğin gibi nektarı Mykel'e verecek misin?"

"Ona vereceğimi hiç söylemedim."

"Çünkü bana bir söz verdiniz Bayan Kovacs," dedi Killian. "Baskı altında..."

"Anlambilim."

"Ben hala Fae değilim, Killian. Bir söze bağlı değilim."

"Sen de insan değilsin, o yüzden bir kez daha söyleyeyim, insan gibi davranmayı bırak," diye cevap verdi, sesi alçalarak. "Belki de nektara ihtiyacım yoktur. Sana *sahip* olabilirim."

"O konuda iyi şanslar," diye homurdandım ama iddiasının omurgamda yarattığı sıcaklığı inkâr edemedim. Killian ve benim aramda her zaman bir kıvılcım olacaktı. "Ama tahmin et ne oldu? Ben yükümlülüğümü yerine getirdim. Sende zaten var."

"Ne?" Killian yerine İz Sürücü patladı. "Nektar onda mı?" "Biz kaçırıldıktan sonra Tad buldu. Tahmin et nereye götürdü?"

"Kulübe," diye mırıldandı Killian rahatlayarak.

"Evet, ayrıca Druid ile birlikte yedi büyücüyü de miras aldınız."

Killian'dan kuru bir kahkaha geldi. "Elbette. Seninle birlikte bile değilim ve tüm ailen tarafından istila edilen benim."

Bir kahkaha attım. "En azından başka bir koruma katmanı **o l u ş t u r u y o r l a r .** Onlar ve Druid büyülerıyla, kimse öylece içeri girip

" Son birkaç kelimeyi söylediğim anda beynimde bir şey tıklandı, eksik olduğunu bile bilmediğim bulmacanın bir parçası.

Olduğum yerde donup kaldığımda farkına vardığım şey büyüdü, içime ve boğazıma doğru genişleyerek havamı kesti. Kısa, sert nefesler burnumdan girip çıkıyor, göğsüm panikle sıkışlıyordu.

"Sorun nedir?" Killian'ın sesi bana ulaştı.

"Aman Tanrım..." Ağzım açık kaldı, bu fikir şaşırtıcı bir dehşetle içime işledi.

"Ne?" Killian'ın prangaları şingirdadı.

Birden Warwick ve Scorpion'u yanımda hissettim, korkum gölgelerini çekiyordu, duygularım goblin büyüsünü kâğıt gibi itiyordu.

"Kovacs?" Warwick bana doğru ilerledi.

"Brex, ne oldu?"

İki adama bakarken dehşet seslerimi bastırdı. Teorim gittikçe daha da katılaşp, tüm açıklığıyla içime işlerken kıpırdıyamıyordum. Bunu nasıl kaçırmıştım?

"Ne var, Brexley?" Killian da korkumu anlayarak hırladı.

"Öylece içeri girebilirler." Boğazım şişti ve kelimelerimi çıkarmakta zorlandım.

"Kim? Nereye yürüyeceksin?" Killian'ın ses tonu boğuktu, sanki bu işin nereye varacağını sezmiş gibiydi.

"Bu bağlantıyı hiç kurmadığıma inanamıyorum." Beynim keşfimle birlikte dönüp duruyordu.

Warwick, "*Şimdi neden bahsettiğini açıklasan iyi edersin,*" diye sordu.

"Buradaki insan muhafızların hepsi hapları aldılar ve bu da onlara fae özellikleri kazandırdı, değil mi?"

"Yessss," diye yanıtladı İz Sürücü şüpheyle. "Yani?"

"Bu hapishanenin tamamı Druid büyüsüyle yazılmıştır, bu yüzden fae'ler güçlerini burada kullanamazlar. Ama bu insan-fae askerleri için geçerli değil çünkü onlar doğal büyüden yapılmadılar. Ya da benim için. Canım acıdı ama yine de yapabildim." Gözlerim Warwick'inkilerle buluştu ve onunki anlayışla genişledi ve fısıldadım. "Üstesinden geldik."

Killian'ın keskin bir nefes aldığını duydum, muhtemelen noktaları birleştiriyordu.

"Anlamıyorum. Bunun konuyla ne alakası var?" Tracker sordu.

"Çünkü..." Killian derin bir nefes verdi. "Benim mülküm Druid büyüleriyle yazılmıştır. *Doğanın büyüü.*"

"Ve?" İz Sürücü'nün sesi rahatsız olmuş gibiydi. "Yani..." diye devam etti.

"Bu, Fae'leri dışarıda tutan ve insanları oraya gitmekten caydıran bariyerlerin Istvan'ın yeni askerleri için geçerli olmadığı anlamına geliyor." Ağlamamak için dudağımı ısırdım. "İçeri girebilirler."

Bölüm 23

Küçük odayı kalın, ot gibi bir sessizlik kapladı, bilgi ağır bir anlayışla içimize işledi. Eğer Istvan bunu anladiysa, mahvolmuştuk.

Kalaraja bir Fae'ydi. Hissettiği şeyin hepsini engellediğini varsayardı. Ama eğer o fae-insan askerlerin büyüü geçebileceğini bilselerdi, bizim için her şey biterdi. Yedi büyücü ve bir Druid bile Istvan'ın onlara göndereceği gücü durduramazdı.

"Bazni!" Warwick tavana doğru kükredi. Sesi hücrede gümbürdüyor, koridorda yankılanarak bana kadar geliyordu, sanki ben de onun çığlığını çok yukarıdaki hücrelerinden duyabiliyordum.

Scorpion yüzünü ellerinin arasına almış, tıslıyor ve nefesinin altında küfrediyordu. Adamlarım önümde öfkeli adımlarla yürürken ve küfrederken, hücredeki diğer iki kişi hareketsizdi.

"Bizim çözmüş olmamız Istvan'ın da çözeceği anlamına gelmez." Umutlu görünmeye çalıştım. "Kim bilir, belki de yanılıyorumdur."

"Bizim öyle bir şansımız yok prenses," diye homurdandı Warwick.

Kime cevap verdiğimi görmeyen iki kişiye muhtemelen çılgınca gelen kuru bir kahkaha attım.

"Umalım da öyle olsun," dedi Killian nefesinin altından.

"Bunu anladığımdan emin olmak istiyorum." Tracker'ın zincirleri sağımda şingırdadı ve başımı ona doğru eğdim. "Bu hapları alan insanlar onun arazisine girip bu nektarı alabilirler mi? Tanklara girmiş olanlar da mı?"

"Sanırım öyle." Teorimin doğru olduğundan oldukça emindim. "Kolay değil, unutmayın; Druid büyülerini hâlâ delicesine güçlü." Daha önce, Tad'ın büyülerini bu hapisane üzerinde "bükebileceğimi" ve bizi dışarı çıkarabileceğimi düşünmüştüm. Yanılmışım. Onları kıramazdım ama bu yeterince zorlarsam içinden geçemeyeceğim anlamına da gelmiyordu. Sahte fae'ye benzer şekilde, büyüm burada hâlâ işe yarıyor gibiydi. "Bence bu mümkün çünkü büyülerini doğanın bir parçası.

denge. Yapay ya da anormal büyüü tanımiyorlar... olmaması gereken bir şey."

Benim gibi.

"*Brexley Kovacs, doğaya meydan okuyan kız.*" Fae kitabının sesi kafamın içinde tekrarlanıyordu. Başından beri doğru olmadığımı, var olmamam gerektiğini biliyordu. Ama ben vardım. Üretilmemiştim ama normal de değildim ya da fae büyüü tarafından tamamen kabul edilmemiştim.

Her zamanki gibi arada kaldım.

Gri.

İçimdeki güç fısıldadı. Bu korktuğum bir şeydi çünkü aynı zamanda derinlerde bir kazan gibi fokurdadığını ve çalkalandığını hissedebiliyordum. Dövülüyor ve inşa ediliyordu. Enerjim tek başına yeterliydi, bu da omurgamdan aşağı korku ve heyecan ürpertileri gönderdi, ama aynı zamanda nektarı da hissedebiliyordum. Bizi birbirimize bağlayan ağlar sıkıca örülmüştü. İçimizde barındırdığımız güç ve tenimizde saklı olan vahşi güzellik, derinlerden yukarı doğru süzülüyor, omurlarımı sarıyor ve örüyordu. Beni aştığını hissettim. Eski güçler bedenimin sınırları içinde kısıtlanmıştı.

Birlikte olduğumuzda ne yapabilirdik?

"*Brexley.*" Warwick sanki düşüncelerimi sezmiş, içimdeki değişimi hissetmiş gibi eğildi ve parmaklarıyla çenemi kavradı. Dudaklarındaki ismim, tenimde çakıl taşlarının izi, kulağımın arkasında bir kısırtma, ruhumda sert bir kavramaydı. Zevkin acımasız dalgalanması arttı, yalaması bacaklarımın arasından kayıyordu.

Sertçe içime çekerek gözlerimi kırptım, gözlerim Warwick'inkilerle aynı hizaya geldi.

Hiçbir şey söylemedi, bakışları beni olduğum yere kilitledi. Dünyaya. Kendime.

"*Hayır... hayır! İkinizin sevişmesini izledim ve bunu sayısız kez hissettim. Siz iki nemfosa bağlı olmaktan hiç bitmeyen mavi taşaklarım var.*" Scorpion sinirli bir homurtuyla parmaklarını saçlarına doladı. "*Ne kadar çok mastürbasyon yaparsam yapayım aletim çiğ kalıyor.*"

Warwick'in su rengi gözleri benimkileri hiç terk etmedi, kaşları sırtarak yukarı kalktı ve vücudumda bir sıcaklık yarattı.

İz Sürücü nefesinin altında bir mırıltıyla yer değiştirdi.

"Bayan Kovacs..." Strain, Killian'ın vokallerini çeğiştirerek ayarlamaya çalıştı. "Sakıncası var mı?"

"Evet, hepimiz bunu hissediyoruz." Scorpion huffed.

"İki erkek arkadaşına da siktirip gitmelerini söyle." Warwick içimde gürledi Kulak.

Çok baştan çıkmıştım.

"Git," diye fısıldadım ona. "Ben iyiyim. Bu seni tüketiyor. Sana tam gücünde ihtiyacım var."

Warwick kımıldamadı.

"Şu anda yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Aynı fikirde değilim. Şu anda yapabileceğim çok şey var."

İçimdeki her şey ihtiyaçla sıkıştı. O coşkuyu yaşamak, bedenimin iyileştiğini hissetmek ve tüm bu hapishaneyi keyifli bir zevke boğarken hayatın dehşetini unutmak.

"Git," demeye çalıştım sertçe, ağzım müstehcen bir gülümsemeyle kıvrılırken. Warwick ayağa kalktı, bana bakışları fikrimi değiştirmeme neden olmak üzereydi. "Gitmek mi? Nereye gideyim? Kiminle konuşuyorsun sen?" İz sürücü şaşkınlıkla sordu. Killian, *"Efsanevi bir pislikle konuştuğumu varsayıyorum,"* diye alay etti.

"Aslında ikisi de burada." Scorpion'a göz kırptım. "Ama bu ikisi için de işe yarıyor."

Warwick ve Scorpion onaylayarak omuz silkti.

"Ahh... tabii ki öyleler." Killian dilini şaklattı. "Oldukça iyi bir hareminiz var Bayan Kovacs."

Warwick kollarını *"değil mi?"* der gibi uzattı. Ona ters ters baktım.

"Aslında buraya isteğim dışında getirildim." Scorpion elini kaldırdı.

Gözlerimi Akrep'e çevirdim. Bağlantıyı koparıp ortadan kaybolmadan önce bana göz kırptı.

"Siz neden bahsediyorsunuz?" İz Sürücü'nün sinirli sesi karanlığın içinde yankılandı.

Warwick'e çenemi hafifçe vurarak gitmesini söyledim.

Öne doğru eğilmeden önce göğsünden düşük bir titreşim geldi, ağzı benimkine çarparken parmakları saçlarımın arasından kayıyordu. Dudakları şiddetle dudaklarıma yapıştı, beni işaretledi, bana sahip oldu ve sonra gitti. Beni sağlam zeminde tökezleyerek bıraktı.

"Pislik herif," diye mırıldandım.

Bang. Bang. Çarpan metalin boş yankısını Tracker'ın bağırması izledi.

"Hey!" Kapıyı tekrar tekmeledi. "Hey! Aç kapıyı! İşemem lazım."

"Ne yapıyorsun?" Tısladım.

"Tuvalete gitmem gerekiyor," diye cevap verdi İz Sürücü.

"Kes şunu!" diye bağırdım. Ne düşünüyordu ki? Burada işler böyle mi yürüyordu? Bunun için hiçbir tepki olmayacak mıydı? İz Sürücü kibirliydi ama bunun onun sağduyusundan daha ağır bastığına asla inanmadım. Povstat'ta en üst seviyedeydi. Aptal olarak o kadar ileri gidemezsin.

Botları kapıyı tekmelemeye devam etti ve koridorda bir kargaşa duydum.

"*Hülye fasz!*" *Salak herif.* Killian ona ateş etti. "Kapa çeneni. Kapa çeneni."

Artık çok geçti. Kapının kilidi tıngırdayarak açıldı ve geçitten gelen ışıkla irkilmeme neden oldu. Bir avuç muhafız içeri girdi.

"Ne oluyor lan?" Baştağının kel bir kafası ve yırtık kolları vardı. Yine hiçbirini tanıımıyordum. Tanıdığım tüm muhafızlara ne olmuştu?

"İşemem lazım, göt herif." İz Sürücü başını kaldırıp onlara baktı.

"Oh, öyle mi? Buranın nesi var?" Gardiyan Killian'la bana baktı, izlediğimizden emin olduktan sonra uzanıp Tracker'ın gömleğini tuttu ve onu zincirlerin izin verdiği ölçüde ayağına kaldırdı. "Belki işini kolaylaştırırım, burada kendi üzerine işemeyi sağlarım ya da aletini kırarım, böylece bir tüpten işemek zorunda kalırsın?"

İz Sürücü'nün yüzünde hiç korku görmedim, bakışları gardiyana odaklanmıştı. "Tuvaleti kullanmam gerekiyor. Hemen!"

İlk darbeyi beklerken irkildim.

Kel adam onu bıraktı, Tracker'a vurmadan önce düşündüğümde daha uzun süre tereddüt etti ve onu tekrar yere çarptı. Muhafızın botu onun karnına tekme attı. Tracker'ın ağzından tükürük püskürdü. "Tuvaleti çok mu istiyorsun? Tamam, bunu yapabiliriz. Küçük bir gezi, ha Tracker?" Keltoş uzaklaştı, ses tonundaki bir şey içime kurşun gibi indi. "Kelepçelerini çözün," diye bir başkasına emretti. On yedi yaşlarında genç bir çocuk öne atılarak İz Sürücü'nün zincirlerini çözdü. Diğer üç muhafız onun etrafında toplanarak kollarından tutup kapıya doğru çektiler.

Korku göğsümü ele geçirdi, Tracker bu odadan alınırsa geri gelmeyeceğini anladım.

"Hayır!" Bağırarak ileri atıldım, kelepçelerim bileklerimi ve ayak bileklerimi kesiyordu. "Hayır! Lütfen!"

Onu sürükleyerek dışarı çıkardıklarında Tracker kıpırdandı ve bağırdı, kapı üzerimize geri çarptı. Çılgınlıkları koridor boyunca yankılandı ve uludu. Sonra sessizleşti.

Ani sessizlik bomba gibi patladı. Şok beni hareketsiz kıldı, az önce olanları kavradım.

Ne Killian ne de ben konuştuk. Ben konuşamadım. İçimdeki bir ses bana onun geri dönmeyeceğini söylüyordu. Belki Tracker'a yakın değildim ama bu, bir insanı daha acımasızca kaybetmenin yarattığı travmayı ortadan kaldırmıyordu. Halının altına atılacak, ölüm, acı ve kederle yüzleşeceğim güne kadar bir kutuya kilitlenecek bir başkası daha.

Birikiyor, taşıyor ve şişiyordu. Her şeyin patlayacağı, ruhumun kanlı parçalarının yağacağı günden korkuyordum.

Killian sonunda, "Onu öldürmeyebilirler," diye konuştu.

Yalanı hem hissettik hem de duyduk. Burası af vermiyordu. Bunlar Istvan'ın daha da acımasız ölümlerle işkence etmek istediği kurbanlar için saklanıyordu.

Takipçi bir numaradan başka bir şey değildi.

Zaman ilerledikçe ilerledi. İz Sürücü'nün dönmediği her geçen saat, onun kaderinin ağırlığı üzerime çöküyordu. Açlık, acı, sıkıntı ve keder beni daha da içime gömüyordu.

"Brexley?" Killian adımı birkaç kez söylemişti. "Konuş Ben."

Umudumu kaybetmek istemiyordum ama içimdeki savaşı kaybediyordum. Bu yüzden

Gerçek, cesurca yüzüme bakıyordu. Kimse bizim için gelmiyordu. Pek çok kişi ölmüştü. Ve bir çıkış yolu göremediğim için, birçoğumuz daha bizi takip edecekti. Belki de bu bir lütuf olurdu. Eğer Istvan nektarı bulursa, bu ülke ve muhtemelen dünya zaten cehenneme dönecekti.

"Benden vazgeçmeyin, Bayan Kovacs. Şimdi olmaz."

"Ne anlamı var ki?" Sesimdeki acınası kırılmadan nefret ediyordum.

"Bütün bunların ne anlamı var?" diye cevap verdi. "Amcanın meydanda bir gece ne dediğini hatırlıyor musun? *Sevgi, dostluk ve aile. Tüm bunlar için savaşmanın nedeni onlar. Hayatın tek gerçek noktası. Gerisi saçmalık.*" Andris'in sözlerini alıntılıdı.

Başım dizlerimin üzerine düştü, gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı, hıçkırıklarımı tutabilmek için ağzımı kenetledim. Amcamın anısı keskin ve çiğdi. Hiçbir işkencenin dokunamayacağı bir zalimlik. Babamın ölümü

Beni mahvetti ama bu acının içinde bir saflık, onun anısıyla doldurabileceğim bir boşluk vardı.

Andris'in kaybı mı? Bununla başa çıkmanın hiçbir yolu yoktu. Suçluluğu ve suçu aşkımdan ayırmanın bir yolu yoktu. Ellerimden onun kanı damlıyordu. Kalbim yaptıklarım yüzünden yaralanmıştı. Bana yalvarmış olması ya da yapılacak doğru şeyin bu olması önemli değildi. Onu öldüren bendim. Bu yükü taşıyacak olan bendim.

"Brex, sen her şeye sahipsin. Sevgi, dostluk... bir *aile*."

Nemli gözlerimi pantolonuma sildim, dizlerimi göğsüme daha sıkı bastırdım.

"Ve size hatırlatırım, Neandertal'den sıkıldığınız anda ben buradayım."

Boğazımda fokurdayan kahkahayı bastırdım. "Gerçekten mi? Çünkü başka bir *çiçeği* koparıyormuşsun gibi görünüyor."

Killian benim sevimsiz kelime oyunum karşısında ofladı.

"Lütfen. Yaptığım şey her düzgün insanın yapacağı şeydi."

"Uh-huh."

"Siz de aynı şey için buradasınız. O hasta piçlere karşı durmak için."

"Sesin biraz savunmacı geliyor, Killian," diye alay ettim.

"O sadece çekilmez değil, aynı zamanda insan. Ne onunla ne de başkalarıyla ilgileniyorum."

Kitap beni geçmişe götürdüğünde, seksi korsan ve çarpıcı siyah saçlı kadının onunla birlikte tünelde olduğu zamanı hatırladım. Ona olan hisleri yüzünden okunuyordu, kalp kırıklığı ve incinmişliği.

"Kimdi o?"

"Kim mi?"

"Fae kitabı beni geri götürdüğünde tünelde gördüğüm kız. Sanırım ona Kat diyordun."

Killian sesli bir şekilde içine çekti. "O hiç kimse değil."

"Muhtemelen bu cehennem çukurunda öleceğiz. Bana geçmişinden bir şeyler anlat. Yüzünü gördüm; ona aşık olduğunu biliyorum."

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki beni reddettiğini düşündüm ama sonra usulca konuştu.

"Birlikte büyüdük. O benim en iyi arkadaşımdı... ilk aşkımdı."

Boğazını temizledi. "O aynı şeyleri hissetmiyordu. Benim ona hissettiğim gibi değil."

Onunla olan etkileşimi daha da anlamlı hale geldi. "Nerede büyüdün?"

"Nerede yapmadım? İnsanların sadece şu anda olduğum hükümdarı görmelerini sağladım. Yüksek Fae lideri." Sesi resmileşti. "Ama her zaman öyle değildim. Yoksulluktan geldim. Şu an bulunduğum yere gelebilmek için çalıştım, savaştım ve kan döktüm. Unvanım bana miras kalmadı. Onu ben *kazandım*. Gerçi bazıları çaldığımı söyleyebilir. Eski bir korsandan ne bekleyebilirler ki?"

"Korsan mı?" Hırıltılı bir sesle söyledim. Diğer adamın geçitte olduğunu varsaymıştım ama Killian'a bakıp da kirli, acımasız, ahlaksız bir korsan düşünmek zordu - yine de denemeye hazırdım.

"Ben denizlerde büyüdüm Bayan Kovacs. Var olan en ünlü, en acımasız korsanın yanında eğitim aldım. Bana bu dünya hakkında çok şey öğretti. Nasıl işlediğini. Oyun nasıl oynanır."

Aklıma tünelde Killian'la birlikte gördüğüm siyah saçlı seksi adam geldi ve kızın onu çağırdığını hatırladım.

"Gördüğüm Croygen denen adam mıydı?"

Killian cevap vermedi ama sessizliğindeki bir şey beni buna inandırdı öyleydi.

"Bir korsan olarak seninle ilgili hikâyeler duymayı çok isterim. Senin skandal deniz maceraları."

"Bu, Bayan Kovacs, başka bir zaman ve yer için."

"Bunu dört gözle bekliyorum."

"*Yapmalısın*."

Kapının açılma takırtısı dikkatimizi kapıya çekti. Zincirlerimiz duvarda ve yerde şingirdarken geri çekildik ve kendimizi bizi bekleyen cehenneme hazırladık. Korku içimi kavradı, birkaç figür içeri girerken ciğerlerimi çırpıştırdı.

Boyd liderliği aldı.

"Hepimiz nasılsınız?" Alaycı. Zalimce. Gözleri aramızda bir ileri bir geri dans etti. "Söylemeliyim ki, *efendim*, kendinizi gerçekten bırakmışsınız."

İçeri dolan ışıkla Killian'ı daha iyi görebiliyordum ve bu göğsümün sıkışmasına neden oldu. Demir onun iyileşmesine izin vermiyordu, yaraları hâlâ hamdı ve kanıyordu, kabarıktı ve enfeksiyon kapmış gibi görünüyordu. Tüm bu süre boyunca benimle birlikte uyanık ve uyumlu kalması, *benim için* endişelenmesi, onun gücü ve kararlılığı hakkında çok şey anlatıyordu.

Killian bir dayağı daha kaldıramazdı. Ben dayanabilirdim. Boyd'un dikkatini kendime çekmeliydim.

"O zaman bahanen ne?" Kaşımı kaldırdım.

Boyd'un kafası bana doğru döndü, sinirleri boynu boyunca zıplıyor, botları bana doğru ilerliyordu.

"Hayır!" Killian kelepçelerine karşı çırpındı. "Gel bana, *gennyla'da!*"
Bok çuvalı.

Boyd'un darbesi başımı duvara çarptı ama ben hissetmedim. İçimdeki yakıcı öfke tüm acıyı yok etmişti. Başımı tekrar ona çevirdim, dilimde kanın tadı vardı ve sııttım.

"İnsan gibi vuruyorsun." Loş ııkta bile Boyd'un yüzünün kıpkırmızı olduğunu, çenesinin gıcırdadığını, ellerinin yumruk olduğunu görebiliyordum. İstedigimi almıştım. Odağı ve öfkesi tamamen benim üzerimdeydi.

Killian'ın bağırışları arka planda kayboldu; tek dikkatim Boyd'daydı ve sırtarak saldırmasını bekliyordum.

Hayal kırıklığına uğratmadı.

Darbe üstüne darbe yiyor, öfkesi onu tüketiyor ve tükürüyordu. Zihnim beni hızla saldırıdan uzaklaştırdı, sanki etrafımda garip bir koruyucu kabuk varmış gibi onun tekmelerini ve darbelerini hissediyordum. İçimdeki sıcaklık artıyor, beni dışarıdaki tüm acılardan uyuşturuyordu.

"Boyd! Dur!" Başka bir muhafız ona bağırdı; Tracker'ı dışarı çıkaran kel olan. "General onun gösteri yapabilmesini istiyor. Dur."

Boyd adama yumruk atacakmış gibi görünüyordu ama geri çekildi, sertçe nefes alıyordu, bakışları tekrar bana dönmüştü. Parmak eklemlerinden kan damlıyordu ve bu kanın benim mi yoksa onun mu olduğunu bilmiyordum.

"Durmamın tek nedeni kaltak, çünkü önündeki şey daha da kötü." Boyd üniformasını düzelitti ve bana bakarak alay etti. "Sözlerimi bir kenara yaz, bu gece öleceksin, yavaş ve acı verici bir şekilde... ve duyacağın son ses benimki olacak."

Bölüm 24

Muhafızlar Killian ve beni zincirlerimizden kurtarıp dışarı çıkardıklarında başımıza gelecekleri biliyordum. Bizi nereye götürdüklerini.

Oyunların zamanı gelmişti.

Arenaya giden tünele ulaştığımızda kalbim her adımda çarpıyor, hava değişiyordu. Enerji havada tırtıklı bıçaklar gibi asılı duruyordu, kalabalığın sloganları geçitte yankılanıyordu, kan için bir çağrı. Ölüm için. Kendi çaresizliklerinden ve öfkelerinden uzaklaşmak için her şeyi yapıyorlardı. Hepimiz ne kadar kolay birbirimize düştük, onların bize reva gördüğü canavarlar haline geldik - bir araya gelip bizi aç bırakan ve işkence edene saldırmak yerine kendimizinkini yiyen yamyamlar.

Bakışlarım Killian'a kaydı, onu gerçekten içine çekti -solgun, terli, zayıf ve kırık. Demir onun iyileşme enerjisini alıyor, içindeki yaşamı emiyordu.

"Kil-"

"Endişelenmeyin, Bayan Kovacs." Dudaklarında zoraki bir gülümseme belirdi, saklayamadığı bir kederle kanıyordu. "Karşıma ne çıkarsa çıksın yüzleşmeye hazırım." Sanki ölüm onun için de gelse hazırdı. "Her zaman sonuna kadar savaşacağım."

Tünelin dışındaki tezahüratlar gitgide yükselirken, ayak sesleri ve el çırpma sesleri duyulurken, ringin parlak ışığı geçitte parlarken, Boyd'a, "Çıkar şu tasmayı," diye terslendim.

Boyd başını eğdi.

"Ona bir bak. Demirin onu öldürdüğünü biliyorsun. En azından bize bir şans ver. Daha iyi bir gösteri olmaz mı zaten?"

"Bu benim kararım değil." Boyd aramızdan geçerek kapının kilidini hoppa bir zalimlikle açtı. "Umurumda da değil."

Clank.

Kapının açılma sesi nabzımı anında üç katına çıkardı, daha önce burada bulunduğum tüm zamanların travmalarını hatırlattı. Kilitte yankılanan anahtarın tıngırtısı, kapının açıldığında çıkardığı belli ses, sanki omurgama çivi çakılıyormuş gibi hissettirdi.

Kaç kez içeri girip çıkabilirim? Bu seferlerden birinde, yapamazdım.

Ve bu gece, yapmadığım zaman olabilir. Ya da daha kötüsü, Killian'ın yapmadığı.

"İkinizin mutlu olacağını düşünmüştüm." Boyd'un ağzı kıvrıldı, omzu kapıyı tamamen açtı. "Tüm arkadaşlarınızla yeniden bir araya geleceksiniz." Arkamızdan el salladı. Gözlerim onun el hareketini takip ederek arenaya gitti.

Bedenim kendi üzerine kıvrılmak, gördüklerimi inkâr ederek çılgık atmak ve feryat etmek istedi.

Markos bir kez daha, benim için önemli olan herkesi araya koydu. Sadece ben ve Killian'ı düşünmek yeterince korkunçtu, ama tüm arkadaşlarımı, *ailemi* görmek, Istvan'ın sakladığı şeyin çok daha kötü olduğunu biliyordum. Ve sayımız zaten önemli ölçüde azalmıştı.

Kitty, Ash, Scorpion, Rosie, Wesley, Birdie, Lukas, Kek, Hanna ve beni dehşete düşüren Nora bile çukurda duruyordu.

İri bir figür önlerinde hareket etti; gözleri dövülmüş yüzümü incelerken çenesi seğirdi.

"*Warwick*." Adını aramızda gizlice söyledim, bacaklarım ona doğru hareket etmeye başlamıştı bile. Kolları beni kavradı, göğsüne bastırdı, ağzı açlıkla benimkini kaptı.

Ne yaptığını hemen anladım, gölgesinin sıcaklığı, birlikte ördüğümüz büyü damarlarıma aktı, beni iyileştirdi ve güçlendirdi. Boyd'un çalışmasına bir göz attığımda, beni savaşa hazırlıyordu.

Öpüşmeyi keserek dudaklarıma karşı hırladı, başparmağı yanağımdaki çürük ve kesiklerin üzerinde gezindi. "*Ne gerekiyorsa yap, prenses. Hayatta kal.*"

Yavaş alkışlar başımı balkona doğru çevirdi. Warwick beni yere bıraktı, bedenim hepimizin burada olma sebebine doğru döndü.

En iyi üniformasını giymiş olan Istvan tepemizde dikiliyordu, kibir yüz hatlarını keskin bir şekilde kesiyordu. Solundaki Olena da aynı kibirli ifadeye sahipti.

Istvan'ın konuk listesi iki katına çıktı.

Ukraynalı Lider ve Olena'nın babası, partilerde birkaç kez karşılaştığım ve her seferinde bana teklifte bulunan Ivanenko

kızının diğerk tarafında. Istvan'ın sağında Leon, Sonya, Romanya Başbakanı Lazar ve sosyopat oğlu Sergiu vardı. Evlenmem gereken adam.

Koyu renk gözleri tam bir tiksinti, nefret ve öfke karışımıyla bana dikilmişti. İçindeki şiddet ve zalimlik aurası ondan yayılıyor, kaderimin hayatımı farklı bir yola soktuğu için ne kadar şanslı olduğumu fark etmemi sağlıyordu.

Sergiu'ya sırtarak Warwick'e yaklaştım. Bir tutsak, işkence görmüş, dövülmüş ve ölmek üzere olabilirdim ama hayatım onun karısı olmaya zorlanmaktan milyonlarca kez daha iyiydi.

"Bir yıl önce evime aldığım, büyüttüğüm, sevdiğim ve kızım gibi baktığım kızın beni sırtımdan bıçaklayacağını söyleseydin?" Istvan'ın sesi dikkatimi ona çevirdi. "Şimdi karşımda fae arkadaşları ve melez sevgilisiyle mi duracaktı? Buna inanır mıydım emin değilim. Yine de sanırım bu benim hatam. Aldatmak ve arkadan bıçaklamak onun damarlarında dolaşüyor."

Istvan kollarını arkasına koyarak birkaç adım volta attı. "Sana çok kızgın olmalıyım Brexley. Laboratuvarıma, deneylerime yaptığın şey yüzünden." Dilini şaklatarak bana baktı. "Şimdi oraya birini gönderip boğazını kestirmeliyim."

Yanımda bir hırıltı yankılandı, Warwick'in çerçevesi sert ve tehditkârdı. Göz ucuyla Ash ve Lukas'ın yanıma yaklaştığını gördüm, Scorpion'u arkamda hissedebiliyordum ve Killian'ın da yakınımda olduğunu biliyordum.

Istvan'ın ağzı eğlenerek sıkıştı, onların etrafta dolaşmalarını izliyordu Ben.

"Sürünün alfasının kim olduğunu görüyorum." Gözleri parlıyordu. "Ne büyük kayıp.

Olağanüstü bir lider olabilirdiniz."

"Ben zaten öyleyim." Kimsenin beni korumasına ya da kollamasına ihtiyacım olmadığını göstermek için küçük bir adım öne çıktım. "Sadece bundan hoşlanmıyorsunuz çünkü artık etrafta dolaştırabileceğiniz, evlendirebileceğiniz ya da daha fazla ülkenin yönetimini ele geçirmek için casus olarak eğitebileceğiniz bir satranç taşı değilim." Lazar ve Sergiu'ya bakmaya özen gösterdim.

Başbakan Lazar, Istvan'a kızgın ve şaşkın bir bakış fırlatırken Istvan'ın çenesi yuvarlandı ve başı yukarı kalktı.

Istvan bana sadece sırtıttı. Midem düğümlendi. Gülümsemesi, karşısındakinden daha fazla şey bildiğinde tanıdığım bir gülümsemeydi. Sana sahip olduğunu bildiğinde.

"Bütün bunlar ne için? Egonuz için mi? Hastalıklı bir eğlence mi? Artık liderler böyle mi yapıyor? İnsanların ölümünü izlerken şampanya

yudumlamak ve gurme peynirlerden atıştırmak mı? Doğru ya, hepinizin yaptığı *tam olarak* bu. Arkasına saklanın

İnsanlar sokaklarda açlıktan ölürken, siz koruyucu duvarlarınızla, paranızı ve gücünüzü gösterişli partilerde bir sık ölçme yarışması gibi sergiliyorsunuz. Tüm kârı alırken yoksulları fabrikalarınızda köle olarak kullanıyorsunuz. Çocuklar her gün hastalıktan ve açlıktan ölüyor ve siz hiçbir şey yapmıyorsunuz."

"Oh, Brexley." Istvan başını salladı. "Seni aptal, *saf çocuk*. Önemli olan *tek* şey güçtür. Bu dünyayı değiştirebilecek tek şey, ki ben bunu yapmayı planlıyorum. Bu dünyayı olması gerektiği gibi yönlendiren kişi olmak. Olması gerektiği gibi. *Tek* hükümdar, *tek* tür."

Leon ve Alexandru sarsılarak Istvan'a döndüler. Birbirlerine ve sonra da Istvan'a bakarken şaşkınlıkla ayaklarını kaydırdılar, açıkça bunun nereye gittiğini merak ediyorlardı. Ivanenko cevap vermedi ama gözlerinde kendinden memnun bir parıltı fark ettim.

"Ve senin sayende." Istvan beni işaret etti, kendi kendini beğenmişliği yüzüne bulaşmıştı. "Düşündüğümünden daha çabuk oldu." Diğer iki lidere tepki vermedi, sinirleri onları savunmacı ve öfkeli hale getirmişti. Bu sadece Istvan'ın hâkimiyetini arttırdı. "Bana bilmem gereken her şeyi anlattın." Arkasında duran bir muhafıza başıyla işaret etti. Arkasında gürültü ve hareket oldu, daha fazla muhafız Istvan'ın özel geçidinden birini balkona çıkardı, ilerleme yavaş ve hantaldı.

Sanki boynuma bir ip dolanmış gibi, kalbimin sesi kulaklarımda cınladı, tüm dünyam altüst oldu.

Istvan hafifçe yana çekilerek muhafızların kişiyi öne çekmesine izin verdi.

Gördüğüm şeye inanmak istemediğimden, korkudan boğazıma bir çılgılık düğümlenirken bacaklarım aşağıya indi.

Vücudu kırılganlıkla sallanırken, ağzı konuşmasını engellemek için kapatılmışken, kristal mavisii gözleri beni güçle sabitledi.

Ya da bir büyü söyle.

"Hayır." Başımı salladım ama bunu inkâr edemezdim. Tad.

Istvan, Druid'in ilahi söylemesini veya herhangi bir büyü yapmasını engellemek için kollarını bağlamış ve ağzını kapatmıştı.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan Istvan'ın eğilip parmaklığın altından bir şey kaldırdığını gördüm; bir tutam siyah saç ve mavi-yeşil gözler.

"HAYIR!" Warwick gürledi, sesi duvarlarda yankılandı ve çatladı, öfkesiyle arenayı çınlattı, ileriye doğru yalpaladı.

Istvan Simon'u kalçasının üzerine oturtmuş, sanki çocuklarla ne yapacağını bilmiyormuş gibi çocuğu beceriksizce tutuyordu. Parmaklarını çocuğun gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarında gezdirdi.

"Ben olsam yapmazdım, Farkas." Istvan'ın sesi Warwick'i durdurdu. "Bu yaşta çok kırılanlar. Çok kolay incinebilirler."

Warwick dişlerinin arasından, "Sakın ona dokunma," diye homurdandı, her hecesi bir uyarıydı.

"Bu artık sana bağlı, değil mi?" Istvan'ın meydan okuyan tehdidi çok açıktı. "Çok etkilenebilir bir yaşta. Doğru bir rehberlik ve aile ile iyi bir HDF askeri olabilir. Şu anda bir yetim gibi görünüyor." Istvan'ın Eliza'nın kaderi hakkındaki iması açıktı.

Warwick öfkeyle kasıldı, vücudu yok etme ihtiyacıyla seğiriyordu. Ailesine yönelik tehdide saldırmak için.

"Warwick amcamı istiyorum." Simon kıpırdandı ve Istvan'dan uzaklaşmaya çalışarak telaşlandı.

Istvan onu yere bıraktı. "Amcan kötü şeyler yaptı. Kötü şeyler yaptığında ne olur biliyor musun? Cezalandırılırsın."

Simon Istvan'a ters ters bakarak Tad'e yaklaştı. Tad kolunu ona doladı, onu kendine çekti ve Simon'ın cüppesinin içine saklanmasına izin verdi. Ancak o zaman Warwick'ten biraz olsun kurtulduğumu hissettim. Bu tehdidi azaltmadı ama Tad'in onun yanında olduğunu bilmek daha iyi hissettirdi. Simon yukarıda tamamen yalnız değildi.

Onları görmenin şoku hafifliyor, mantığın yerleşmesine izin veriyor, kafamı yakalandıkları ve bunun ne anlama geldiği fikriyle dolduruyordu.

"Oh, Tanrım..." Oksijen ciğerlerimden kayarak başımı döndürdü. "İçeri girmişsin." Sesim zorlukla çıkıyordu, boğazımdaki kuru bölgelere yapışıyordu.

Istvan'ın üstün gülümsemesi bana dokunaklı bir şekilde odaklandı. "Doğru yürüdük içeri."

Göz kapaklarım dalgalandı, görüşüme karanlık noktalar sızdı.

"Fae'leri dışarıda tutan ve insanları caydıran bariyerler anlamına geliyor. Istvan'ın yeni askerleri için geçerli değil. Doğrudan içeri girebilirler."

Beni duymuştu.

"Nasıl?"

"Nasıl değil." Dudağı kibirle kıvrıldı, gözlerinde zalimlik parlıyordu.
"Ama *kim*."

Tad ve Simon daha geriye itilirken başını çevirdi ve yeni HDF üniforması giymiş bir adam öne çıktı, omurgası gururlu bir kibirle dikti, gözleri derin bir iyileşme morluğuyla şişmişti.

Boğazımdan uzun bir nefes koptu.

"Vay anasını," diye bağırdı Lukas arkamdan.

İkimizin de ağzı açık kalmıştı, beynim bu engeli aşmak, gördüklerimi kabul etmek için mücadele ediyordu. Noktaları birleştirmek beni balkonda Istvan'la birlikte duran kişiye götürdü.

İz sürücü.

Bana baktı, ağzında alaycı bir ifade vardı.

"Anlamıyorum." Anladım ama inanmak istemedim.

"Sizden bilgi almak için güvendiğiniz birini göndermekten daha iyi bir yol var mı? Özellikle de onu *ölüme* terk ettiğin için kendini suçlu hissediyorsan." İz Sürücü'nün kolunu okşadı. "Tracker HDF için oldukça faydalı biri oldu. Uzun süredir bizimle olmamasına rağmen, inisiyatifi ve davaya olan bağlılığı onu en değerli askerlerimden biri haline getirdi." Istvan'ın sözleri Tracker'ın gururla gülümsemesine neden oldu. "Buraya ve sizinle birlikte deliğe girip alabileceği tüm bilgileri almak onun fikriydi. Gerçekçi görünmek onun fikriydi." Istvan Tracker'ın morarmış gözüne başıyla işaret etti.

Kendini beğenmiş bir şekilde bana gülümserken dikkatim Tracker'a yöneldi. Muhafızın ona ilk ismiyle hitap etmesi gibi küçük anlar aklıma geldi. Genelde bunu yapmazlardı, özellikle de Tracker gibi birine. Onu sadece numarasıyla tanırlardı. Ve aniden tuvalete gitme ihtiyacı duyması.

"Tuhaf olan, bir su tankının içinde olduğuma dair tuhaf rüyaların yanı sıra, komadan uyanmam. Hayatımda hiç bu kadar iyi hissetmemiştim." Hiç anlamamıştım. Sadece zenginler tanklara konurdu. Özellikle de eski Povstat seçkinleri, tabii Istvan'ın onun için planları yoksa. Hanna bu muameleyi bile görmedi.

"Arkadaşlar hiçbir zaman tüm dünyası sizin ellerinizde olan bir insan kadar sadık değildir."

Göz kapaklarım bir an için kapandı ve onun bu hapis haneye adım attığı ana geri döndüm. Hepsi bir yalandı. Bir tuzaktı. Her konuşma benden bilgi almak içindi. Başından beri Istvan için casusluk yapıyordu. Takipçi, kibirli, öfkeli, aşağılık kompleksli, kaybolmuş ve

ihanete uğramış hissediyordu. Istvan bunun üzerine atladı ve ona takip etmesi için bir lider verdi. Suçlamak için bir sebep ve ona tapmak ve borçlu olmak için bir sebep. Onu Fae'lerle eşit yaptı.

Hâlâ Mykel'e sadık olduğunu düşünerek bu işin içine girmiştim.

"*Zrádce!*" *Hain!* Lukas Çekçe bağırdı. "Seni bok parçası! Seni geberteceğim!" Lukas öfkeleni, Ash ve Kek onu tutuyordu.

"Bana yol gösterildi. Gerçeğe uyandım," diye karşılık verdi İz Sürücü Lukas'a. "Annen ve kardeşin bile gerçeği görüyor. Belki de hain olan sensin."

"Beyninin yıkanması uzun sürmedi. Yine de şaşırmadım, zaten o konuda çok da güçlü değildin." Kek alay etti, kaşlarını bilmiş bir ifadeyle kaldırdı. "Üst katta *ya da* alt katta."

Lukas ve ben ona bakmak için döndük, o da bir omzunu silkti.

Tanrım, bilmek istemiyordum.

"Kapa çeneni *iblis*," diye hırladı Tracker, vücudunu parmaklıklara çarparak. Istvan elini kaldırdı ve Tracker anında geri adım atarak yeni efendisine itaat etti.

"Tracker daha önce ne kadar manipüle edildiğini çabucak gördü, yollarının yanlışlığını anladı, bizi sürüler halinde öldürürken hepimizin eşit olduğuna dair sahte yalanlara inandı," diye konuştu Istvan bize doğru. "*Kendi* grubu ona sırtını döndükten, onu sokaklarda ölüme terk ettikten ve onun yerine fae'leri seçtikten sonra, şimdi sadakatının nerede yattığını görüyor."

"Ava'ya ne oldu? Onu umursamadın mı? Sab? Blade? Jak ve Lea?" Lukas Povstat'ın ilk birliğindeki yoldaşlarını sıraladı. "Biz senin arkadaşın değil miydik?"

"Arkadaş mı?" İz Sürücü ofladı pufladı. "Hayır. Asla *arkadaş* olmadığımı fark ettim. Ve tüm ekipteki tek insan olduğumu görmek de gözümünden kaçmadı. Mykel'in tercihi *çok* açıktı. Ve benim orada olmamın tek nedeni aranızdaki en iyi kişi olmamdı."

"Şimdi daha da iyisin." Istvan başını salladı, yüzünde Caden'den memnun olduğu zamanki ifadenin aynısı vardı ve boğazımda kötü bir tat bıraktı.

"Mykel'in benim yerime daha fazla *fae* getirmesi uzun sürmezdi." İz Sürücü son kelimeyi dilinde kötü bir tat varmış gibi tıslayarak söyledi.

İz Sürücü'nün egosu ve hak sahibi olma duygusu Istvan'ın eğip bükmesi ve kontrol etmesi için biçilmiş kaftandı. Bükmek ve şekillendirmek için mükemmel bir aday. İstedğin şekle sokmak için.

Asla eğilmem.

"Madem Fae'lerden bu kadar nefret ediyorsun, neden onlardan biri olmaya bu kadar istekliydin?" Ona ateş ettim.

"*Daha* da güçlü olacağım." Onun ürpertici güveni içimi sızlattı. Cilt.

"Öyle olacak." Istvan onunla bilmiş bir sırıtış paylaştı ve benim Midem bulandı. "Önünde harika şeyler var."

"Istvan, neler oluyor?" Leon kıpırdandı, hem kendisi hem de Alexandru atmosferdeki değişimden tedirgin olarak bir araya geldiler.

"Leon, neden çeneni kapatıp normalde yaptığın gibi fae metresinin arkasına saklanmıyorsun?" Istvan onu kovdu.

Leon'un gözleri şokla irileşti, ağzı şişti, yanakları utanç ve öfkeyle kızardı. "Bu ne *cüret!*"

"Kapa çeneni dedim!" Istvan'ın sesi boşluğu yarıp geçti. "İkiniz de benim için baş belasından başka bir şey olmadınız. Ve artık iyi davranmak zorunda değilim."

Ivanenko ve kızı birbirlerine kibirle baktılar ve büyük bir değişim yaşandığını anladım.

"Burada durup bana bu şekilde saygısızlık edilmesine izin vermek zorunda değilim." Lazar öfkeyle yüzünü buruşturdu.

"Biliyorsun ve bileceksin Alexandru." Istvan güçle parıldıyordu. Bu adamlara söylediği her söz hâkimiyetle söylenmişti. Sonunda aradaki hoşluk perdesini kaldırabildiği için rahatlamış görünüyordu. "*İşler değişti.*"

İz Sürücü bir postacı çantasından bir şey çıkardı ve yukarı kaldırarak görüntüye getirdi.

Tüm evrenim durdu, oksijen ciğerlerime doldu.

Elinde, köşeleri ve kapağı yanmış bir kutu vardı. Her bir izi sanki tenimdeki bir dövme gibi tanıyordum. Onlarda olduğunu biliyordum, hissedebiliyordum ama Tracker'ın nektarı Istvan'ın ellerine koyduğunu görmek... Gerçeklik bana bir tsunami gibi çarptı. Dehşet çalkalandı ve beni bütünüyle yuttu. Esir almıyordu. Zaman ve mekân algısı yok oldu, beynim bu anın kesinliğini hesaplayamadı.

Istvan'ın nektarı vardı.

Yanlış kişinin eline geçmesine izin *verdiğim* tek bir kusur yüzünden adamlarına içeri girip onu aldırıldı. Dünyanın en güçlü maddelerinden biri benim yüzümden en narsist, en psikopat, en şeytani pislğin eline geçmişti.

"Bu da ne?" Leon homurdandı ama Sonya kıpırdamadan duruyordu, gözleri kutuya kilitlenmişti. "Oyunlarından bıktım artık, Markos." Leon çıkışa doğru döndü. Sergiu babasına dokunarak onu takip etmek istedi ama Lazar onu durdurdu, başı titriyordu.

"Bir adım daha atarsan Leon, bu son adımın olur." O konuşurken Istvan'ın odağı İz Sürücü'nün elindeki kutuda kaldı.

Leon'un kaşları birbirine çarptı, sanki "*Buna katlanacak mısınız?*" der gibi herkese baktı. Diğerleri, insan olsunlar ya da olmasınlar, Istvan'ın elinde tuttuğu şeyi hissetmişler, büyüsünü hissedebiliyorlarmış gibi kıpırdamadılar.

"Bu çok saçma!"

"Bir kez olsun çeneni kapa ve tuzağını açmadan önce dinle," diye tükürdü Sonya, yüzünde kızgınlık ve tiksinti vardı, sanki artık ona iyi davranmak zorunda değilmiş gibi.

Lazar'ın ve Sonya'nın gergin figürlerine bakarak, onun tepkisi karşısında şok olmuş bir halde hareketsiz kaldı.

Ama artık bunların benim için bir önemi yoktu; tek gördüğüm Istvan'ın elindeki nesneydi.

Beni çağırdığını hissedebiliyordum. Birinin sizden bir parça almasının verdiği sahiplenme duygusu... Bu ihlal edici ve yanlıştır bir şeydi. Kutudaki güç, nabzımla senkronize bir davul ritmiyle gümbürdüyordu. Onu geri almamı istiyordu. Hakkım olana sahip olmamı. Sahip olmanın ötesine geçti, sadece benim için önemli olan bir büyü. Ciğerlerimden oksijen çekildi, gıcırdayan dişlerimin arasından bir hırıltı süzüldü. Başka hiçbir şey hissetmedim ve görmedim.

"*Kovacs,*" diye seslendi Warwick, tenimin üzerinde gezinip altına daldığını hissediyordum. Gerçek eli benimkini açmaya çalıştı. Aşağı baktığımda, elimden toprağa kan damladığını fark ettim, tırnaklarım tuttuğum avucumu derinlemesine kesiyordu.

"*O benim.*" Beni çağırdığı güç, onu alma ve ona dokunmak isteyen herkesten koruma ihtiyacı kaslarımı titretti.

"*Biliyorum,*" diye cevap verdi Warwick, derin sesi beni gerçekten balkona sıçramaktan alıkoyarak. "*Onu geri alacağız.*"

Istvan'ın parmakları kapağı kavradı, kutuyu yavaşça açtı, gözleri içindeki nesneyi taradı. Dudaklarında bir gülümseme kıvrıldı, gözleri parladı, yüzünde açgözlülüğün ve gücün ışıltısı parladı. Omuzları dikti

Sırtını döndü, omurgası dikleşti; kendine olan güveni boyunun uzadığı izlenimini yarattı. Kibir ve üstünlük etrafındaki boşluğu dolduruyordu.

"Bu da ne?" Leon kutuya baktı, burnu kırıştı, aşırı özgüveni aralarında büyüyen gerginliğe çarptı. Sonya'nın perde arkasında ipleri elinde tuttuğunu ve Leon'a acımasız ününü kazandırıldığını düşünmeye başlamıştım. Öyle olduğundan şüphem yoktu ama kendi kibri sağduyusunu köreltmış, onu dokunulmaz olduğuna inandırmıştı. "Üzerinde titrediğiniz şey bu mu? Katılaşmış bal ya da her neyse."

"Nektar," diye yanıtladı Istvan, sesinde daha önce hiç duymadığım bir baş dönmesi vardı.

"Efsanevi nektar *bu mu*?" Leon gırtlaktan bir kahkaha patlatmadan önce haykırdı. "Sen aklını kaçırmışsın. Bu sadece bir masal değil, aynı zamanda o iğrenç yapışkan maddenin her şeye kadir olduğuna inanmamı mı bekliyorsun? Muhtemelen bir ağaçtan topladığın özsu-"

"Onun gücünü hissetmiyor musun Leon?" Istvan'ın eli nektara doğru kalkarken titredi.

Warwick ve Ash'in kollarımı tuttuğunu hissedene kadar öne doğru savrulduğumu fark etmemiştim bile.

"Bu kadar mı kalın kafalısın? Sonya'ya nektarın bir efsane olduğunu düşünüp düşünmediğini sor.

Lazar bile neye sahip olduğumu anlamış görünüyor."

Leon, ikisi de birer heykeli andıran Sonya ve Lazar'a baktı. Sergiu, Leon'un örneğini takip etmek ister gibi görünse de, babasının kolunu tutuşu onu bir çocuk gibi tepinmekten alıkoyan tek şeydi. Ivanenko ve Olena otorite ve üstünlükle parlıyorlardı. Ivanenko, kızı aracılığıyla gücün tarafındaydı. Ukrayna'nın Romanya ya da Çekya'dan çok daha güçlü bir müttefik olduğunu inkâr edemezdim.

Istvan elini geri çekmeden önce keskin bir nefes çekti ve Tracker'a başını salladı. İz Sürücü kapağı kapattı.

"Sonya, gidelim." Leon onu bir köpeği çağırır gibi çağırdı, hâlâ inatçı yoluna devam ediyordu. Biri alfa olmaya ya da en azından öyle davranmaya alıştığında, aptal olmama zamanının geldiğini anlayamıyor gibiydi. "Oyunlarınla işim bitti, Markos." Kapıya doğru yürüdü.

Istvan'ın çenesine önemsiz bir fiske vurmasıyla HDF askerleri içeri girerek Leon'un yolunu kesti.

"Çekilin!" Leon böğürdü. "Ne cüretle yolumu kesersin? Hâlâ benim için çalışıyorsun."

Bang!

Silah sesi çınlayarak duvarları delip geçti. Lazar ve Sonya zar zor tepki verirken, Leon'un bedeni yere düşerken Sergiu çığlık attı. Gözlerinin arasındaki delikten kan akıyordu.

"Yanılıyorsun Leon. Onlar *benim için* çalışıyorlar," diye karşılık verdi Istvan. Güçteki, liderlikteki değişim bir ışık düğmesi gibiydi, muhafızlar Sonya, Lazar ve Sergiu'nun etrafında dolaşüyor ve onları silah zoruyla tutuyorlardı.

"Leon uyarıldı." Istvan diğer liderlere dönüp baktı. "Bu size bir uyarı olsun... *işler değişti*," diye ilan etti Istvan, başı hiç kuşku duymadan dik bir şekilde. "Artık kralınız benim."

Olena zalim bir gülümsemeyle Istvan'a yaklaştı ve başını aynı kibir ve kendinden eminlikle tuttu. Onun kraliçesiydi.

Ivanenko, Istvan'ın onun üzerinde olmasından hoşlanmıyor olabilir ama kızıyla birlikte onun yanında olmak ona daha önce sahip olduğundan daha fazla güç ve kontrol sağladı. Bir alt-kral olarak Istvan'ın yasalarını yönetebilir ve dikte edebilirdi. Kral ancak bu kadarını yapabiliyordu, bu yüzden Ivanenko kendisini ikinci yetkili haline getirmişti.

Istvan tek bir hamleyle sadece Romanya ve Çekya'ya sahip olmakla kalmadı, Ukrayna'yı da ele geçirdi. Üç büyük güç sahibi ülke. Doğu Bloku'nun geri kalanını ele geçirmesi uzun sürmeyecekti. Sadece Çin karşı çıkabilirdi; geri kalanlar çok fakirdi ve savaşmak için yeterli askeri güçleri yoktu.

"Ne?" Sergiu püskürdü. "Baba, bunu onun yanına mı bırakacaksın?"

Lazar oğlunun kolunu tekrar tuttu, başı "kapa çeneni" hareketiyle sarsıldı.

"Oğlun bir aptal, Alexandru." Istvan kollarını arkasında kavuşturarak biraz daha yaklaştı. "Ve eğer Romanya'nın yönetimini ele geçirirse, ülken yok olur. Adının seninle birlikte utanç yerine onurla anılmasına izin verdiğim için bana teşekkür etmelisin."

"Konuşmalısın." Alexandru dişlerinin arasından sızlandı. "Nerede bu Oğlun Markos?"

Istvan başını öne eğdi. "Evet, hayal kırıklığı yaratan bir oğlum olduğunu çok iyi biliyorum. Ama senin aksine, ben onun aksini iddia etmiyorum. Gerçek şu ki, halef olarak artık ona ihtiyacım yok."

İddiasını duyunca dilimde asit oluştu. Bu doğrudu. Nektarla bir fae ömrü kadar yaşayabilirdi. Yüzyıllar boyunca hüküm sürebilirdi. Caden'ı ve onu nasıl bıraktığımızı düşündükçe midem bulanıyordu, şimdi hayatta mı yoksa ölü mü olduğunu bilmiyordum.

"Gerçi altı ay içinde bir çocuğum olacak. Bir oğlan." Istvan Olena'nın yanına gitti ve karnına dokundu. "*Gerçek* bir oğul ve krallığının varisi."

Oh, Tanrım. Olena hamile miydi? Şimdi baktığımda elbisesinin altında hafif bir şişlik olduğunu görebiliyordum.

Olena gururlu bir gülümsemeyle parladı, elini onun elinin üzerine koydu ve kendini beğenmiş bir neşeyle bebeğinin yumrularını ovuşturdu. Artık kalıcı olarak Istvan'a bağlıydı.

Eğer hesabı doğru yapıyorsam, Caden'la nişanlandığı sıralarda hamile kalmış olmalıydı. O zamanlar bile Istvan, oğluyla evleneceği varsayılan kadından bir varis daha doğurmak için yedek planlar yapıyor ve stratejiler geliştiriyordu. Ne olacağına bağlı olarak çocuğu Caden'in olarak ilan edebilir ya da bebeğe sahip çıkabilirdi. Rebeka'nın kaderi de o zamanlar belirsizdi. Her şeyi planlamıştı, birden fazla sonuca hazırды.

Şimdi, Caden yedek olmuştu. Artık ihtiyaç duyulmayan kişi.

"Sanırım saltanatımın gücünü korumak için ne yapacağımı görüyorsunuz. Şimdi arkanıza yaslanın ve bu akşam sizin için planladığım eğlencenin tadını çıkarın." Istvan'ın işaretini bile görmeden hizmetkârlar ona ve Olena'ya taht benzeri sandalyeler getirdiler. Daha fazla hizmetçi yiyecek ve içecek tepsileriyle gelirken, birçok muhafız silahlarını Sonya, Alexandru ve Sergiu'nun kafalarına dayayarak artık misafir değil rehine olduklarını bilmelerini sağladı. Leon'un cesedi hâlâ orada yatıyordu ve insanlar sanki hiçbir şey değilmiş gibi üzerinden geçiyordu. Bu oyunun ne kadar hızlı değiştiğini ve sizi ne kadar kolay saf dışı bırakabileceğini hatırlatıyordu.

Istvan ve Olena yerlerine oturdular, Ivanenko da bu olayda nerede durduğunu unutmamak için onların biraz gerisindeki daha alçak bir sandalyeye tünedi.

"Şerefe, canım." Istvan, Olena ile kadeh tokuşturdu. İçecekler ellerinde, hizmetkârlar siparişlerini bekliyorlardı. Çift, köylülerine tepeden bakan mağrur bir kral ve kraliçenin timsali gibi görünüyordu.

"Manzara nasıl, sevgilim?" Istvan bir eliyle Olena'nın elini okşarken, diğer eliyle de Tracker'ın yanındaki masaya koyduğu kutuyu tutuyordu. Bakışları benim üzerimde kaldı. İz Sürücü sandalyesinin arkasında duruyordu. Tam bir prens pozisyonu sayılmazdı ama

seçkin bir gardiyanın ya da sağ kolun olması gereken yerde. "Biraz eğlenmeye hazır mısınız?"

"Senin bildiğinden çok daha fazlası, aşkım." Ona sokuldu, sanki başında bir taç varmış ve kendisi de her şeyin kraliçesiymiş gibi ona baktı.

"Öyle olduğunu hayal edebiliyorum..." Neredeyse komplocu bir tavırla kıkırdadı. "Devam et. Bu şerefe nail ol."

"Ne oluyor lan?" Warwick mırıldandı, aniden başını savaşçıların tünellerine doğru salladı, alnı kırıştı, vücudu bir şey hissetmiş gibi sertleşti. Ben onun bakışlarını takip edemeden Olena'nın sesi hoppa bir kız öğrenci gibi haykırdı.

"Muhafızlar, onları dışarı çıkarın!"

Göründüğü kadar boş biri olmadığını düşünmeye başlamıştım. Kaltak işbirlikçi ve manipüle ediciydi.

Warwick'in tüm dikkatini verdiği yan kapılar arkamda gıcırdadı. Alnı kırıştı ve bakışlarını takip etmem için beni döndürdü.

"Lanet olsun." Warwick'in mırıldandığını duydum, ardından iki figür kabaca toprağın üzerine itildi ve vücutları gümbürtüyle yere çarptı.

Ciğerlerimden oksijen çekildi, yer bir kez daha ayaklarımın altında parçalandı.

Bir kadın ve bir adam. Yırtık pırtık giysiler, kirli ve dövülmüş.

"Aman Tanrım..." Biri korku ve şaşkınlık içinde etrafına bakınırken, diğeri ne olduğunu anlamış gibiydi, kahverengi gözleri doğrudan Warwick'e bakıyordu, bakışları bana sıçramadan önce alnı bir şaşkınlık aynasında kırışıyordu.

"Caden," diye mırıldandım şok içinde, bakışlarım onun yanındaki kadına kaydı. "Rebeka."

"Oyunlar başlasın!" Olena'nın sesi tezahürat yaptı.

Bölüm 25

"Rebeka!" Nora'nın arkadaşına seslenişi arenada çınladı ve Rebeka'nın başını döndürdü. En eski arkadaşının hapishane kıyafetiyle kendisine yaklaştığını görünce ağzı açık kaldı.

"Nora?" Ayağa kalkarken Rebeka'nın sesi çatallaştı. Rebeka her zaman zayıftı ama şimdi bir deri bir kemik kalmıştı. İpeksi saçları kirli ve düğümlüydü, güzel yüzü yara bere içindeydi. Birlikte büyüdüğüm, tasarım kıyafetler giyen, pahalı parfümler sıkıan, kraliçe gibi tavırları olan o muhteşem kadından çok farklıydı.

"Yaşıyorsun." Nora kollarını kavradı, arkadaşına sarılmadan önce başı titriyordu.

"Ne yapıyorsun burada?" Rebeka'nın sorusu bir makinenin çalışırken çıkardığı gürültülü bir sesle bastırıldı.

"Kahretsin," diye mırıldandım, bu yankıyı kâbuslarımın içine işlemiş gibi biliyordum. Dikkatim çukurun zeminine kaydı. Kafesler aşağıdan hızla yükseliyor, içlerinden gelen çığlık sesleri ve ulumalar beni yine vahşi hayvanlarla dolu olduklarına inandırıyor.

Kafesler yerle aynı seviyeye geldiklerinde tıkırdadı, şekiller hızla ve çılgınca hareket etti, çığlıkları daha yüksek ve daha delici hale geldi.

"Geçen seferkiyle aynı mı?" Akrep'in gölgesi Warwick'le benim aramda duruyordu, oysa o çukurun karşısındaydı.

"Evet..." Kalemlerin içinde ne olduğunu anladığımda cevabım azaldı. Her şey değişmişti. Planlarım, düşüncelerim dibe battı, uçurumda boğuldu.

"Aman Tanrım." Dehşet sistemimi kırdı. "Bunlar da ne?" Ash'in şoku onu geri adım attırdı. "Kutsal.

Siktir." Warwick söyledi.

Vahşi. Yabani.

Ama içeride hayvanlar yoktu.

Hepsi eski gardiyanlardı. Istvan'ın ilk doz hapını alan HDF'den tanıdıklarım.

Dikkatim adamlara kilitlenmişti. Ya da eskiden erkek olanlara. Hepsi artık daha çok kuduz hayvanlar gibi davranıyordu. Düşüşü daha önce fark etmiştim, kendilerine verilen her türlü fae özünü almalarından korkuyordum.

En derin kâbusum gerçekleşmişti.

Kafeslerin kapıları büyük bir gürültüyle açıldı. İçerideki figürler anında dışarı fırladı. Yere eğildiler ve saldırmaya hazırldılar, içlerinde hâlâ dört ayak üzerine düşmeyecek kadar insan vardı.

İlk çıkan Joska oldu ve kendini öne attı. Zaten iri olan adam göğsünü şişirdi, bir gorilin yapacağı gibi göğsüne vurarak arkasındaki düzinelerce canavar gibi adamı bir araya getirdi.

O alfaydı.

"Joska?" Caden eski sınıf arkadaşını görünce hırıltılı bir ses çıkardı. Sonra bakışları çok geride olmayan Samu'ya kaydı. "Samu?"

Joska ve Samu'nun başları Caden'a döndü, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi ve isimlerine karşılık verdiler.

Onu anladılar.

Joska'nın uluması havayı delip geçti ve tüylerimi diken diken etti. ıktığı kafesi kavradı, kolları esnedi. ılgınca homurdanarak metal bir çubuğu kopardı, karanlık gözleri bana dikildi. Tanıdım. Hor görüyordu. Joska'nın daha önce bana karşı beslediği hisler bu durumda daha da artmış gibiydi.

Tekrar uludu, metal çubukla birlikte yumruğunu havaya kaldırdı ve arkasındaki grubu saldırıya hazır hale getirdi. Teker teker, her biri kafeslerinden bir çubuk kırarak aşırı güçlerini sergilediler ve silahlarını onunkilerle birlikte salladılar.

Sonra içime dehşet salan bir şey yaptılar. Etrafımıza yayıldılar ve eskiden yaptığımız gibi etrafımızda dolaşmaya başladılar. Metodikti. Planlanmıştı.

"Kahretsin." Geri adım attım, oksijen ciğerlerimden çekildi, bakışlarım Caden'dan Hanna'ya kaydı, gözleri aynı dehşet ve anlayışla bana geri döndü. Onlar da görmüşü. Yaşlı muhafızlar hâlâ bir insan kadar bilişsel kavrayışa sahip görünüyorlardı ama şimdiye kadar gördüğüm tüm fae'lerin iki katı güce ve öldürmek için hayvani içgüdülere sahiplerdi. Vahş hayvanlardan çok daha kötüydüler.

Gerçek dünyada bir tarafı yarıp geçerek, çemberin dışına taşarak süpürmeye karşı koymanın yolları vardı. Burada gidecek hiçbir yer yoktu. Kurtulmak yok.

Tek şansımız silahlarını ellerinden almak ve geçen sefer yaptığımız gibi dağılarak grup olarak sahip oldukları gücü azaltmaktı. Joska sürünün lideri olduğu için çoğu onun işaretlerini takip etti. Tek başlarına o kadar güçlü olamazlardı. Hangi fae özünü aldıklarına bağlı olarak, bazıları savaşmada diğerlerinden daha iyi olacaktı.

Sanki Joska ne düşündüğümü biliyormuş gibi bir çığlık attı ve tüm kalabalık bir savaş alanındaymışız gibi bize doğru koşmaya başladı. O kadar hızlı hareket ediyorlardı ki insani tepkilerimiz yetişemiyordu.

"Anne!" Hanna'nın sesi stadyumu inletti. Samu elindeki metal çubuğu bir cirit gibi fırlattığında Nora'nın dönmeye bile vakti olmadı.

Sivri uç hedefine çarptı ve Rebeka'nın yüzüne kan sıçradı. O kadar hızlıydı ki, Nora gözlerini kırpmadan Rebeka'ya baktı, vücudu ne olduğunu anlamamıştı. Konuşmak için ağzını açtı, ağzından kanlar akıyordu.

"Nora!" Nora'nın bedeni nihayet yere yığılırken Rebeka çığlık attı.

"Moouoommmmm!" Hanna ileri doğru hareket ederek feryat etti. Wesley onu yakaladı ve çırpınırken geri çekilmesini sağladı. "Hayır! Bırak beni! Anne!" diye hıçkırdı, vücudu çaresizlik içinde ona doğru çöküyordu.

Caden, Rebeka'nın yanından geçerek onu yolundan itti, asker canavar bize doğru savrulurken Nora'nın barını parçaladı, eğitimi vücuduna şartlanmıştı, bir fırsat gördü ve onu değerlendirdi.

Nora'nın ölümünü kaydetmeye ya da yasını tutmaya vaktimiz olmadı, canavar kalabalığı doğrudan üzerimize geliyordu.

Goblin metalini iterek Warwick ve Scorpion'a uzandım. *"En zayıf halkaları çıkarın. Silahlarını alın. Scorp, sen arkadaki grubun peşinden git. Biz Joska'yı halledeceğiz."*

Wesley onu ayağa kaldırmaya çalışırken Scorpion başını sallayarak Hanna'nın önüne geçti. Bir an için bunu yapıp yapamayacağını bilmiyordum ama o özüne kadar eğitilmiş bir askerdі. Bölümlere ayırmayı öğrendin. Görevini yap. Sonra yas tutarsın. Killian ve Rosie onlarla grup oluşturdu.

"Ash!" Başka bir canavar katmanına başımı salladım. Anında tepki verdi. Kek, Kitty, Birdie ve Lukas, melez canavarların önce saldırmasını beklemeden onunla birlikte koştu.

"Ne yapıyor lan bu?" Caden aldığı çubuğu kavradı ve kafası, insandan çok gergedana benzeyen en büyük canavarlardan birine doğru koşan küçük sarışına doğru sallandı.

"Oh, lanet olsun." Ne yaptığını çok iyi biliyordum. Birdie'nin hafif gövdesi, yaratık daha orada olduğunu anlamadan bir sincap gibi adamın sırtına tırmandı. Adamın omuzlarına tırmanarak bacaklarını boynuna doladı. Bu hareketi, yarı dev olması ve kazanması gereken bir adam üzerinde kullandığını görmüştüm.

Adam pençelerini savurarak kızı üzerinden atmaya çalıştı ama Birdie tutundu, bacaklarını kasarak adamın yemek borusuna bastırdı. Adam dizlerinin üzerine düşmeden önce yüzü morardı. Kız rahat durmadı, kalçaları bir boa yılanı gibiydi. Adamın gözleri geri döndü, devrildi ve yere çarptı. Acımasız darbe onu toprağın içine fırlattı ve bize doğru yuvarladı.

Bir iniltiyle öksürerek ayağa kalktı.

"Yalan söylemeyeceğim ve bunun aynı anda hem korkutucu hem de tuhaf bir şekilde ateşli olmadığını söyleyemem," diye homurdandı Caden, başı titriyordu.

"Oh, güzel ocuk, eğer bunun korkutucu olduğunu düşünüyorsan..." diye göz kırparak kendini *savuşturdu*, "senin küçük vanilya dnyan benim *yatakta* gerçekte yaptıklarımı kaldıramaz."

Caden onun ifadesi karşısında hafifçe sarsıldı. Dönüp bize doğru gelen canavar dalgasına bakarken ağızında bir gülümseme belirdi.

Onları yarı yolda karşıladık, Samu'nun yumruğu yanağıma kesti, muhtemelen ilk vuruşu yaptığı tek zamandı ve o da artık insan olmadığı içindi. Bir hırılıyla dirseğimi karnına geçirdim ve geri sendelemesine neden oldum. Topuğum ona çarparak kıcını yere savurdu.

O da hırılayarak karşılık verdi, gözleri Caden'ın üzerinde gezindi. Vücudu ona doğru dönüktü. Caden onunla hiç arkadaş olmadığı için içindeki düşmanlığı, kıskançlığı ve incinmişliği hissedebiliyor ve görebiliyordunuz. Bedelini ödemesini istiyordu.

Hareket edemeden ona doğru atlarken, bir g bana çarptı ve beni bir yük treni gibi duvara fırlattı. Başım tahtaya çarparak zihnimi döndürdü. Kan ensemden aşağı süzülürken göz kapaklarımı kaldırdığımda Joska'nın benden sadece bir metre ötede olduğunu gördüm. Aldığı her nefeste öfke ve hiddet kabarıyordu. Gözlerini bana dikti, dudağı kıvrıldı, elindeki sopayı kaldırıp bana doğru fırlattı.

Adrenalin ve korku kaslarımda patlayarak bedenimi daha da aşağıya çekti. Çubuğun başımı sıyırdığını, kafa derimin üst kısmını sıyırdığını ve arkamdaki duvara saplandığını hissettim.

Vay anasını.

Öfkeli bir kükreme arenayı doldurdu, Warwick Joska'ya çarptı, her iki adam da sert bir şekilde toprağa çarptı ve birlikte yuvarlandı. Joska böğürdü, dişleri Warwick'in boynunu ısırırken inanılmaz gücü Efsane ile eşleşiyordu. Başını şiddetle sallayarak Warwick'in etini parçaladı.

"Hayır!" Çılgılık attım, ayağa fırladım ve mızrağı duvardan çekip çıkardım. Parmaklarım metalin etrafını sararken Warwick'in feryadı arenayı dolduruyordu. Düşünmedim; tek içgüdüm onu kurtarmaktı.

Joska'nın arkasından koşarken kollarım havaya kalktı. "Çekil!" Warwick'e bağırdım.

Ben çubuğu sırtına bir balta gibi indirirken Joska'yı itti. Mızrak Joska'nın kürek kemikleri arasına saplanırken kemik, kas ve madde sesleri yükseldi. Joska bir haykırıyla geri çekildi, ben çubuğu çekip kurtarıırken Warwick altından sıyrıldı. Bana dönerken Joska'nın ağzından tükürük damlıyordu, kanlı, etli elleri beni yakalamaya çalışıyordu. Çubuğu boğazına sapladım, sivri ucun toprağa gömüldüğünü hissettim, yankılanma kaslarımı sarstı. Kan yüzüme sıçradı, metal boynunda tünel açmıştı.

Joska'nın kahverengi gözleri bana bakıyordu. Gürleyerek ağzı açıldı ve yere kan birikti.

Warwick ayağa kalktı, yüzü ve kolları kötü bir şekilde kesilmişti ama iyileşeceğini biliyordum.

Birdie bir gardiyanı daha düşürdü, üniformasının üstünü kullanarak onu boğdu, vücudu hemen yanımızda gevşedi. "İkisi gitti. Sadece bir tane mi var?" Sırttı.

"Hatırlat da seni asla kızdırmayayım." Caden bize doğru ilerleyerek karşılık verdi. "Bu mu? Lütfen. Gerçekten sinirlendiğimde neler yaptığımı görmelisin."

Tam o sırada Joska'nın ölü bedeninden gelen bir homurtu bizi geriye döndürdü. Gözleri açıldı, eli direğe uzandı, dudakları hırılayarak direği boynundan çekip çıkardı.

"Vay anasını." Birdie geriye sıçradı. "Hâlâ hayatta amına koyayım!"

Joska ayağa kalkarken hırladı, ölümcül bakışları sadece benim üzerimdeydi. Öldürdüğümüzü sandığımız diğer muhafızlar da seğirerek uyanıyorlardı.

En karanlık korku göğsüme çöktü. İlaç sayesinde daha güçlü olmalarının yanı sıra, öldürülmeleri de daha zordu... imkânsız değilse bile. Hızla iyileşiyorlardı ve Killian'ın laboratuvarında hatırladığım kadarıyla acı hissetmiyorlardı.

Joska kükreyerek diğerlerinin de ürpertici bir çığlıkla karşılık vermesine neden oldu. Bir savaşçının ölüm çıığı.

"Kovacs!" Joska fırlayıp zıpkınla bana doğru gelirken Warwick beni itti.

BOOOOOOOOM!

Toprak şiddetle sarsıldı ve hepimizi yere savurdu. Tribünlerden ve çukurdan gelen çığlıklar uzaktaki patlamayla birlikte kıvrılırken omurgam toprağa çarptı. Hemen ardından bir başka patlama hapishaneyi öylesine sarstı ki tavandan parçalar düştü ve ışıklar söndü.

"Kovacs!" Warwick üzerime yuvarlandı, vücudu beni düşen enkazdan korudu. Jeneratör ışıkları yandı, oda loş bir ışıkla parlıyordu. Su rengi gözleri benimkileri yakaladı ve Halálház bombalandığında yaşadığımız güçlü bir déjà vu hissine kapıldım.

Amcam bizi kurtardığında.

"Bu da neydi böyle?" Caden öksürdü ve yanımıza doğru eğildi, serpilten toprak hala aşağıya damlıyordu. Annesini enkazın çoğundan korumaya çalıştı, panik, dehşet ve keder kirli yüzünü kapladı. Birdie onun diğer tarafındaydı.

Birdie'nin bakışları Warwick'inkilerle buluştu ve yüzlerinde yavaş bir gülümseme belirdi.

İkisi de aynı anda "*Dikkat dağıtma,*" dedi.

"Sence...?" Umut köpürdü ve çalkalandı. Mykel burada olabilir miydi? Eliza ve Zander onlara ulaşmış olabilir miydi? Halálház'daki yıkımın yakınında bile değildik ama bu kez yeraltında çok daha derindeydik. Amcam bizi yine kurtarıyor olabilir miydi?

Şaşkınlık ve korku çığlıkları kubbede çınladı. Bize saldırmaya hazırlanan vahşi hayvanlar bile tehlikeyi sezmiş, hepsi korunmak için kafeslere koşmuş, hayatta kalma içgüdülerini devreye girmişti.

Warwick üzerimden kalkıp beni ayağa kaldırdı, Caden ve Birdie de onu takip ederek Rebeka'nın ayağa kalkmasına yardım ettiler. Kaybolmuş, dehşete düşmüş ve uyuşmuş görünüyordu. Son birkaç hafta içinde tüm dünyası altüst olmuştu. Tamamen anladığım bir şeydi bu. Ben savaş eğitimi almıştım ama o almamıştı.

"Nasıl ık a c a ę ız ?" Caden sordu. "Babam buranın güvenli olduğundan emin oldu. Ve hecelendi."

Hecelendi mi?

Başım balkona doğru savruldu. Kargaşa, pus ve karanlığın içinden gözlerim balkona gitti. Askerler Istvan, Olena ve Ivanenko'yu tünellerden dışarı çıkarıyorlardı. Marko'nun elinde nektar kutusu vardı. Muhafızlar yeni kraliyet ailesinin arkasından Sonya, Lazar, Sergiu, Simon ve Tad'ı taşıyorlardı.

Büyüleri bozmak için ihtiyacımız olan Druid... *içeriden*.

Buradan çıkmanın tek yoluna doğru gidiyorlardı. Fabrika katına, kaçış araçlarının beklediği yere ve bizi kurtarabilecek kapıya.

Arkamı döndüm ve beni duyabilecek herkese bağırdım. "Herkesi fabrika katına götürün! Silah olarak kullanabileceğiniz her şeyi alın." Gölgem de arenanın öbür ucundaki Akrep'e aynı şeyi söyledi. "Şimdi!"

Ash, Lukas, Kek ve Kitty bana en yakın olanlardı ve komutumla başlarını salladılar.

"Gidin!" Caden ve Birdie'ye emrettim.

"Ne yapıyorsun?" Caden'ın alnı, neyin peşinde olduğuma dair hiçbir fikri olmadığı zamanki o tanıdık, endişeli haliyle kırıştı.

"Gitmesine izin veremem." Nektarla, Simon'la ya da Tad'le. Etrafımda dönerken, Warwick'in benimle birlikte koştuğunu hissettim. Konuşmadan anlaşmıştık. Herkes yukarıdaki fabrikaya doğru akarken, yolumuz kesilecekti. Ve Simon ve nektar hatta olduğu için, hiçbir şey ikimizi de onlara ulaşmaktan alıkoyamazdı.

Warwick önümde koştu, ilk kata, çok yukarıya sıçradı, kendini yukarı çekti ve aşağı eğilip beni de kendisiyle birlikte yukarı çekmeden önce korkuluklara tırmandı. Tekrarlayarak, balkona ulaşana kadar beni bir sonraki kata çekti. Ayaklarım beton zemine değ er değ mez tünele doğru koştum, neredeyse Leon'un cesedine takılıp düşüyordum. Botlarımızın sesleri yere çarpıyor, nefeslerimiz senkronize oluyordu.

Nektarı hissedebiliyordum ama boynumdaki goblin tasmaı, kaynaktan bir şey çekmemi, hatta kendi güçlerime dalmamı bile engelliyordu.

Dehşet omuzlarıma oturmuş, ense mi ısı rıyordu ama bunu kabullenmeme izin veremezdim. Eğer kabul edersem, beni sakat bırak ır dı. Tüm cesaretimi ayaklarımın altından çeker ve beni iş e yaramaz hale getirirdi.

Her şey bize karşıydı ama umut güçlü bir silahtı. Uğruna savaşıacak bir şeyiniz olduğunda, bu sizi her şeyin mümkün olduğuna inandırıyor.

Tünel yukarı çıkan merdivenlerde sona eriyordu. Yukarıdan gelen seslerin aşağıya yankılandığını duyabiliyordum. Emirler veriliyor, araba motorları dönüyordu.

Panikle basamakları daha hızlı çıktım. Istvan'ın kaçacağı, her şeyin parmaklarımın arasından kayıp gideceği düşüncesi ayaklarımı ikişer ikişer basmaya itti, kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu.

Warwick ve ben fabrikanın açık kapısından içeri daldık. Jeneratör ışıkları, Vêrhăza'da çalışan yüzlerce HDF askerinin etrafta koşuşturduğunu görmeye yetecek kadar ışık veriyordu. Altı zırhlı kamyon sıralanmıştı, farları yanıyor, motorları devirleniyor, muhafızlar çeşitli grupları aceleyle araçlara bindiriyordu. Gözüm son araca takıldı. Beyaz saçları ve cübbesiyle koyu renk üniformalar denizini bir fener gibi yaran küçük bir çocuk önündeki kamyonu bindiriliyordu.

"Tad!" Adını haykırdım ve bir mermi gibi ona doğru fırladım. Bunun dikkatini daha fazla üzerime çekeceğini biliyordum ama duraklayamazdım. Arabaya bindirilmeden önce tereddüt edersem, onları sonsuza dek kaybederdim.

Başını çevirdi, gözleri sanki nerede olduğumu tam olarak biliyormuş gibi geniş, loş odada benimkileri buldu. Ağzı tıkalıydı ve kolları bağlıydı. Gardiyanlar bakışlarını takip edip beni bulmaya çalışırken başının eğildiğini gördüm. İşte o anda bakışlarımız kilitlendi ve yemin edebilirim ki içindeki yaşamları hissedebiliyordum.

Muhafızlar bize doğru hareket etmeye başladı ve Tad'in göz kırptığını görene kadar her şey ağır çekimdeydi. Sonra her şey kaosa dönüştü.

Tad, çelimsiz, kıvrımlı gövdesiyle kendisini tutan muhafıza çarparak onun şoktan yere yığılmasına neden olurken, Tad kafasını arkasındaki muhafıza çarparak burnunu kırdı ve muhafızın elinden kurtuldu.

Warwick ilk tepkiyi verdi, çoktan onlara doğru koşmaya başlamıştı. Kendisi için hazır olmayan bir muhafızın üzerine hızla atladı, boynunu kırdı, Warwick tüfeğini çalmadan önce ceset yere bile düşmedi, bir sonrakini kafasından vurdu ve dönüp bir diğerini vurdu.

Kahretsin, bu adam beni tahrik etti.

Koşarak yanıma düştüm ve bir gardın içine kaydım. Topuğumu dizine vurup ters yöne kırdım. Muhafız çığlık attı ve acı içinde yere düştü. Silahını alıp yukarı sıçradım, kafasına indirdim, sonra dönüp bana doğru gelen birkaç kişiye daha ateş ettim. Kesmek

Benim için hiçbir şey kıpırdamadan Tad'e doğru ilerledim ve onu arabaya itmeye çalışan bir gardiyanın arkasına geçtim.

Bang!

Kurşun kafasına isabet etti ve ağırlığı her ikisini de yere düşürdü.

"Tad!" Tırnaklarımla üzerindeki ağır yükü parçaladım ve cesedi üzerinden ittim. Yüzü kana bulanmış halde bana göz kırptığında rahat bir nefes aldım. Parmaklarım ağzının etrafındaki bezi çekiştirdi.

"Mükemmel zamanlama, kızım."

"Gidin! Gidin!" Bir askerin bağırdığını duydum, arkadaki kayıplarını kesiyordu. Büyük kapı gıcırdayarak açıldı ve arkamda, fabrika katına çıkan merdivenleri tırmanan insan yığınlarını duyabiliyordum, mahkûmlar bölgeye akın etmek üzereydi.

Istvan'ın arabası öne doğru savruldu, nektar avuçlarımdan kaybolmak üzereydi.

"Kalkmama yardım et!" Onu ayağa kaldırdığımda Tad inledi, ağzı zaten hareket ediyordu, alçak bir ilahi gözlerini kapatıyordu.

"Simon!" Yolcu koltuğundaki biri arkasına yaslanıp kapıyı tuttu ve çarparak kapatırken bağırdım. Kapı kilitlendi. "Hayır!" Zırhlı kamyon uzaklaşırken kolu çekiştirdim.

"Simon!" Warwick feryat etti, yürek acısı ve dehşet sert haykırışına karıştı, ayakları aracın peşinden fırladı, arkaya atladı, kaçak bir yolcu gibi karavanla birlikte gitti.

Kamyon çıkışa doğru ilerlerken göğsümün parçalandığını hissettim. Kapının etrafındaki büyü bizi içeride tutmak için yazılmıştı. Warwick'in bir kaçak olduğunu anladı ve vücuduna elektrik akımı verdi. Warwick içinden voltaj geçerken sarsıldı ve kasıldı, onu bir gümbürtüyle betona geri fırlattı.

"Warwick!" Ona doğru koştum. Savaşmak için bırakılan gardiyanlara saldıran mahkûmların gürültüsü arka planda kesilmişti. Dizlerimin üzerine çökerek ellerimi yüzüne dokundurdum ve kıpırdamayan göğsüne doğru kaydurdum.

Kalp atışı

yok. Nefes

almıyor.

Hayat yok.

Bölüm 26

"Warwick!" Ellerimi göğsüne indirdim, içimde bir sıcaklık hissettim, alev alev yanan bir alev. "Beni terk etmeye *cüret etme*. Ne pahasına olursa olsun."

Kendimi onun içine bırakarak, beni zapt etmeye çalışan goblin metalini ittim, mücadele ederken ve geri iterken alnımdan ter damlıyordu, güçlerimin mırıltısının kulaklarımda fısıldadığını hissediyordum, derinlikten fokurduyor, bana tam olarak anlayamadığım bir şey söylüyordu.

Gök gürültüsü etrafımda mırıldandı, bir şimşek çaktı, rüzgar yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Sana ölmeyi yasaklıyorum, pislik." Derisinin altına kayarak daha da derine indim, göğsüne pompalarken kalbinin etrafını sardım.

Warwick öne doğru atıldı, nefesi kesildi, gözleri benimkilere gelene kadar etrafta dolaştı. Burnu alevlendi, derin bir nefes daha aldı ve yutkundu. Eli yüzümü kavradı, alnımı kendine doğru çekti, sesi çakıl ve toprağı tırmıkladı.

"*Sotet démonom.*"

Dudaklarımdan onunkilere doğru bir rahatlama nefesi yükseldi, göz kapaklarım kısa süreliğine kapandı. "Bir daha asla böyle aptalca bir şey yapma."

"Bunun neresi eğlenceli?" Espri yapmaya çalıştı ama oturduğu yerden kalkarken yüz hatları endişeyle çizgiliydi. "Simon."

"Onu yakalayacağız." Ayağı kalktım, onu da yanıma çektim.

Büyü tısladı ve kapıya doğru kıvılcımlar saçtı, sanki beni kendisine doğru çekiyordu. Büyünün içindeki enerjinin savaştığını ve geri teptiğini hissedebiliyordum. Boynumu çevirdiğimde Tad'ın kapıya doğru yürüdüğünü gördüm. Büyü ondan binlerce parlayan ağ gibi yayılıyordu. Gözleri kapalı, mırıldanıyor, vücudu zar zor ayakta duruyordu. Alnı sanki kendisi de bir savaştaymış gibi acı ve kararlılıkla kırıışmıştı. Onları yerine koymuş olması, aşağı çekmenin kolay olduğu anlamına gelmiyordu. Büyük ihtimalle

İkisini de yapmak için muazzam bir enerji. Ve sihrin kendine ait bir yaşamı olduğunu, gerçek bir al-ver olduğunu giderek daha iyi anlıyordum.

Warwick ve ben onun etrafında koşturduk, çalışırken korunduğundan emin olduk, yaklaşan her askere ateş ettik.

Fabrikadaki çatışma giderek şiddetlendi. Silah sesleri ve çığlıklar giderek daha fazla mahkûmun odaya akın etmesiyle çınladı, ancak HDF muhafızları tamamen silahlarla ve fae benzeri bir güçle doluydu ve olasılıkları hala kendi lehlerine tutuyorlardı.

Çok geçmeden, vahşi fae de kargaşayı takip edecekti.

Oda kaosla çalkalanıyor, korku ve adrenalin tüm alana yayılıyordu. Dilinizde acı bir hap gibi tadını alabilir ve keskin bir koku duyabilirdiniz. Yaşayan, nefes alan bir varlıktı. Istvan her saniye bizden biraz daha uzaklaşırken, endişe kalbimi kaburgalarımın vuruyordu.

Tad yalpaladı, her bir kelimeyi çıkarmaya çalışırken yüzü gerildi, yüzünden ter damlaları döküldü, konsantrasyonu tamamen karşı büyüsendeydi. Bir çığlık atarak kelimeleri tükürdü. Gürültülü bir çatırtı havayı patlattı, bize geri üfledi, gücü Warwick ve beni yere çarptı. Tad en ağır darbeyi aldı ve büyü onu süpürürken ondan boğuk bir feryat geldi.

Sonra dağıldı, geriye sadece havada uğuldayan elektrik iplikleri kaldı. Hava. Vücudu yere yığıldı. "Tad!"

Ona doğru süründüm.

Nefes nefese bana baktı, yüzü solgundu. "Ben iyi olacağım. Git kızım. Kaçmasına izin verme. Çocuğu getir."

"Haydi!" Warwick kolumdan tutarak beni ayağa kaldırdı ve kapıya doğru koşmaya başladı. Güçlendirilmiş metali kavrayan kasları esnedi ve gerildi, onu çekerken göğsünden gırtlaktan bir kükreme yükseldi. Kapıyı açmaya zorlarken metal parçalandı ve eğildi, bir homurtu boğazını tırmaladı ve ses tellerinde daha fazla yarık açtı.

Şak!

Kapının menteşeleri kırıldı ve kapı açıldı. Arkamızdan hem tezahüratlar hem de protestolar eşliğinde bağırışlar ve daha da fazla silah sesi yükseldi. Biz içeri koşarken silah sesleri duvarlardan kafamıza çarptı, ayaklarımız bizi güvenli bir yere götürdü. Şimdilik. Arkamızdan birçok kişinin geleceğini biliyordum. Mahkûmlar ve gardiyanlar.

Her düzine metrede bir yanan ampuller nereye gittiğimizi görmemize yetiyordu. Tünel sürekli olarak yüzeye doğru eğimliydi; araçların gürültüsü hala ayaklarımızın altında hissediliyordu.

Çok geç kalmadık.

"Hurr-!"

BOOOM!

Tünel öfkeyle titreyerek Warwick'in cümlesini yuttu. Toprak ayaklarımızın altında kabardı ve tavanı üzerimize yıktı.

"Kovacs!" diye bağırdı, fiziği benimkine çarparak ikimizi de yere serdi. Parçalar yağarken onun sıcak, iri gövdesi benimkini kapladı ve bizi duvara yasladı. Ağır parçalar hafifleyerek bir pıtırtya dönüşürken beni korudu.

Öksürerek ve hıçkırarak yavaşça başımızı kaldırdık ve önümüzdeki yıkımı gördük. Tavanın büyük bir kısmı çökmüştü.

Yürüyen bir kişi hala geçebilirdi, ancak arabalar yakın zamanda girip çıkamayacaktı. Ve eğer tünelde olsalardı, muhtemelen ezilmiş ya da en azından durdurulmuş olurlardı.

"Simon," diye fısıldadı Warwick, aklına aynı düşünce geldi Onu.

İkimiz de ayağa kalkmıştık, panik bizi herhangi bir acı hissetmemeye itiyordu. Düşen kayalar derimizi yaralıyor ve kesiyordu. Kayaların, toprak yığınlarının ve çimentonun üzerinden tırmanarak tüneli bir engelli parkur yarışı olarak gördük. Kazanmamız gereken bir yarış.

İleride, doğal ışık karanlığa yayılıyor, yaklaştıkça daha da parlaklaşıyor ve gözlerimin daha fazla şekil seçmesine izin veriyordu.

"Warwick..." Yutkundum, yaklaşık yüz metre ilerimizi işaret ettim. Fren lambaları enkazın içinden parlıyordu. Zırhlı araçlar yıkıma dayanmış ama göçüğün altında kalarak hapsolmuşlardı.

Silahlarımız hazır bir şekilde gizlice yaklaşıırken, açık bırakılmış birkaç araba kapısı fark ettim. Warwick ve ben her arabayı kontrol edip boş bulduğumuzda nabzım boynuma çarptı, midemde hayal kırıklığının tıngirtisi oynuyordu, dışarı çıkmış olmalarından ve şimdi yakalamayı geçmiş olmalarından korkuyordum.

"Siktir!" Warwick kontrol ettiğimiz son arabaya çarptı, Simon'ı koruyamadığı için öfkeliydi.

Dışarıdan tünele giren silah sesleri birbirimize bakmamıza neden oldu, umut aramızdaki havayı bir balon gibi doldurdu. Bacaklarımız ileriye doğru fırladı, yolumuzu kapatan son moloz yığınının tırmanmaya başladık.

Güneş dağın üzerine alçalıyor, gökyüzünü koyu maviler ve morlarla kaplıyor, Elizabeth Gözetleme Kulesi'nin etrafındaki ormanın uçları turunculara, kırmızılara ve kahverengilere boyanıyordu. Sadece bir saniyeliğine taze, berrak havayı içime çektim ve ciğerlerime lezzetli bir bıçak saplandı. Çoğu insan

basit şeylerin, gerçek özgürlüğün armağanlarının kıymetini bilmedi. Açıkta kalan teninize çarpan soğuk havanın verdiği his, içinizi canlılıkla dolduruyor. Hayatla dolup taşan doğanın görüntüsü, gün batımının zengin renkleri, gökyüzünde cıvıldaayan kuşlar.

Ama bu durumda, silah sesi de var.

Kazılmış tünelden dışarı fırlayarak, eski bir taş anıtın arkasına tüneyerek kargaşaya doğru ilerledik.

"Vay anasını." Aval aval baktım. Buraya girip çıkan tek şeridin aşağısında, arabalar ve SUV'lardan oluşan bir barikat yolu kapatmış, kolay bir kaçıışı engelliyordu. Ve arabaların arkasında, gözlerim tanıdık yüzlere takıldı.

Göz kapaklarımın arkasında
rahatlama gözyaşları cızırdadı. Eliza,
Zander ve Mykel.

Warwick'in başı bir an için düştü, yanağı seğirirken bir an durdu. Başka bir şey göstermedi ama ben bunu her yerde hissedebiliyordum. Rahatlama. Mutluluk. Gurur.

Kız kardeşi hayattaydı. Sadece bu da değil, bizim bitiremediğimizi o bitirdi. Amcamı buldu ve bize yardım etti.

Bu rahatlama kısa sürdü. Bizden çok uzak olmayan bir yerde, zemin düzleştirilmiş ve ormanın içine doğru yeni binalar için hazırlanmıştı. Povstat'a ateş eden en az yüz HDF askeri için biraz koruma sağlayan kısmi kalınlıkta taş duvarlı birkaç yapı inşa ediliyordu. Istvan'ın burayı bir kale haline getirerek asla kaçamayacağımızı garanti altına alma planları olduğu açıktı. Bütün bu zaman boyunca başımızın üstünde koca bir tabur olduğunu bilmiyordum.

"Git!" Istvan'ın sesi dikkatimi ona yöneltti ve onu yeni duvarın bir bölümünün arkasında buldum. Olena ve Ivanenko'yu kendisini takip etmeleri için iterek İz Sürücü'ye el salladı. Sadık köpeği çömelmeye devam etti, kraliçe özentisi ve babasıyla birlikte kulenin arkasına kaçtı ve Istvan ile Simon'u diğer dört muhafızla birlikte bıraktı. Diğerleri Povstat'a karşı hattı korumak için savaşıyorlardı, Istvan kuvvetlere emirler ve komutlar yağırdırıyordu.

Sonya, Alexandru ve Sergiu artık yanında değildi. Istvan ve muhafızların dikkati dağılmışken, hiç şüphesiz fırsatını buldukları anda ormana doğru kaçmışlardı.

Parmaklarım silahımın üzerine düştü, elindeki kutuyu fark ettim, diğer eli Simon'ın ensesindeydi.

Ölmeyi hak etmişti. Çok fazla acıya sebep olmuştu.

Parmağım tetiğe daha sıkı bastı.

"Hayır." Warwick silahımı hedefin dışına itti. "Simon'ı vurabilirsin."

Mükemmel bir nişancıydım ama Warwick haklıydı. Simon ona çok yakındı. Her an bir saç teli değişebilirdi ve onun yerine küçük çocuğu vurabilirdim.

"Ayrıca, bu iş kişisel," diye homurdandı Warwick. Çömelerek taş anıtın etrafından dolaştı, yavaşça hareket etti... avını takip eden bir yırtıcı hayvan gibi.

Ben de hemen arkalarından geldim. Bu mesafeden Mykel'in ordusunun bizim siyah hapishane kıyafetlerimizle HDF'nin koyu renk üniformalarını ayırt edemeyeceğini bildiğimiz için alçakta durduk.

Silah sesleri HDF ve Povstat arasında yüksek sesle yayılıyor, mermiler kuleye ve etrafımızdaki zemine isabet ediyordu. Adrenalin kanımda dolaşıyor, bizi arkadan savunurken sırtımdan ter damlıyordu. Ateş sesleri arasında bile, tünelin aşağısından gelen uzak yankıların bana diğer mahkûmların ve muhtemelen gardiyanların yakında bu tarafa doğru geleceğini, kargaşa ve karışıklığa katkıda bulunmak üzere olduklarını söylediğini duyabiliyordum.

Kan dökülecekti.

Warwick hedeflerimizin arkasından sessiz bir katil gibi süzüldü ve göz açıp kapayıncaya kadar en yakındaki memura doğru fırladı. Elleriyle muhafızın boynunu kavradı ve ben tabancamı bir diğerinin sırtına saplarken ikisi de yere düştü. Biz son iki muhafızın üzerine atlarken diğerleri bize döndü.

Pop! Pop! Silahları ateşlendi. Yere düştüm ve yumruğumu bir nöbetçinin kasıklarına indirdim. İnleyerek acı içinde yere eğildi ve ben ayağa fırladım, dirseğim ensesine çarparak onu yere serdi. Son muhafız da Warwick'in ölümcül darbesi altında parçalandı.

Warwick ona doğru sinsice yaklaşıırken Istvan'ın gözleri korkuyla irileşti. Geri çekilerek bir bıçak kaptı ve kollarındaki nektar kutusunun devrilmesine neden oldu, içindeki madde aramızdaki toprağa yuvarlandı.

Bir nefes. Bir göz kırpma. Istvan ve ben birbirimize bakarken zaman durdu. Ve aynı hızla kırıldı.

Bıçağa doğru hamle yapan Istvan'ın botu bıçağı önümden çekerek Simon'ın derisine sapladı. Küçük çocuk acı ve şok içinde haykırdı.

Warwick ve ben donup kaldık.

Bakışlarım Simon'ın boynunu kesen bıçağın kenarına takıldı, kan aşağıya doğru akıyor ve tişörtünü ıslatıyordu.

"Geri çekilin! Ona dokunursan onu öldürürüm," diye hırladı Istvan, çaresizlikten eli bıçağa sarılmış, hareketleri daha çılgınca bir hal almıştı. "Bir an için bile yapmayacağımı düşünme."

"Sen..." Warwick'in vücudu, dişleri birbirine kenetlenmiş bir öfkeyle titreşti. "Ve seni parça parça ayıracam, her anını hissettiğinden emin olacağım."

"Geri çekil dedim," diye bağırdı Istvan, bıçağı daha derine iterek. Simon yutkundu, dehşetini gizlemeye çalışıyor, amcası gibi metanetli olmaya çabalıyordu.

Warwick geri adım attı, burnu alevlendi.

"Seni yanıma aldığım andan itibaren başımın belası oldun." Istvan Simon'u düzeltti ve nektara yaklaştı. "Babanın benden sakladığı asıl gerçeği çok az biliyordum."

Dikkatim Istvan'a yöneldi, göğsümde bir şey korkuyla kıvrıldı.

"Seni farklı yapanın haplar olduğunu sanmıştım. Bu seni değiştirdi... ama öyle değilmiş." Alay etti. "Benet başından beri senin ne olduğunu biliyordu. Bu yüzden mi kardeşi *Mykel* Povstat ile ittifak halindeydi?"

Istvan'ın amcamın kimliğini ve benimle olan ilişkisini açıkladığını duyunca omuzlarım geriye gitti.

Tabii ki. "İzleyici." Dudaklarım kalktı. "Son liderine bu kadar kolay sırtını dönen birine güvenmek akıllıca mı?"

Istvan gülerek başını geriye attı. "Bunca zamandır *Mykel*'i bilmediğimi mi sanıyorsun? Kim olduğunu?" Bana acıyarak başını eğdi. "Ah, *Brexley*, ne kadar safsın. Babanın, *Andris*'in bile haberi olmadan, bana karşı bir darbe başlatmak için *Fae* ve *Fae* sempatizanlarıyla birlikte çalıştığını biliyordum."

"Ne?" Sarsıldım.

"*Kalaraja*'ya babanı takip ettirdim, *Gödöllő*'deki gizli kulübesini buldurdum. Oraya gittiğin gece sana saldırmak için nasıl bu kadar hazırlıklı olduğumuzu sanıyorsun?"

Farkındalık mideme düştü, asit gibi yanıyordu.

"Baban senin için her şeyden vazgeçti. Ahlakına, halkına... *bana* sırtını döndü."

Istvan'ın en nefret ettiği şey buydu. Babam artık onu takip etmek istemiyor, Istvan'ın yetenekli bir lider olduğunu düşünmüyordu.

Istvan'ın yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Yani, onu ben öldürdüm."

Dünya bir iğnenin üzerinde durdu. Artık etrafımdaki hiçbir şeyi göremiyor ya da duyamıyordum.

"Ne?" Fısıldadım, nefesim ciğerlerime zar zor dokunarak girip çıkıyordu.

"O gece savaş alanında boğazını kesen bendim. Kendi kanında boğulurken son görüntüsü benim yüzümdü. Çok kolaydı. Herkes onun Fae'ler tarafından öldürüldüğünü düşündü, bu da askerlerin Fae'leri yok etmek için daha fazla kana susamasına neden oldu. Mükemmel sonuçlandı."

Babamı öldürdü. Tüm dünyamı yok etti.

İnandığım her şey ateşe verildi, beni dizginlenemez bir keder ve öfkeyle yaktı. Istvan'la yaşadığım her gün bana bakıyor ve biliyordu. Babam için döktüğüm her gözyaşı, kalp kırıklığı ve keder... hepsi onun yüzündendi.

İhanet seviyesinin dibi yoktu, sonsuz bir öfke ve nefret çukuru, siyah lav gibi kabarıyor, ardındaki her şeyi yakıp kavuruyordu.

"Kovacs..." Warwick alçak sesle, duygusuzca, sadece uyararak konuştu. Etrafımdaki her şey sanki bir kar küresinin içindeymişim gibi uzakta hissediyordum,

Dünyadan korunmuştum. Nektarın çağrısı içime işledi, beni içine çekti ve bana başka seçenek bırakmadı. Bir siren gibi damarlarıma işleyen şarkı beni cezbettiler ve gücünün içine çekti. Onu yok etmek için. Her şeyi yerle bir etmek için.

Sakladığım ve görmezden geldiğim tüm acılar bir intikamla kükredi. Acı, ıstırap, keder, ıstırap. Istvan bunların çoğuna sebep olmuştu. Şimdi bile. Kirpiklerimin arasından Elizabeth Gözetleme Kulesi'nin etrafındaki alana baktım. Mykel'in ordusu HDF ile çatışırken tünelden daha fazla mahkûm ve HDF askeri dökülüyordu.

Istvan bıçağı boğazının derinliklerine saplarken Simon içine çekti ve beni Markos'a geri döndürdü, gözleri vahşiydi. Çaresizlik insanları öngörülemez yapıyordu. Tehlikeli.

Ama en tehlikeli şey *bendim*.

Hareket ederek, nektarı elime aldığımda hiçbirine tepki verecek zaman bırakmadım, güç anında elimde titreşmeye başladı. Sanki nektar onu çağırılmış gibi içimden güç fışkırdı, ulumam gökyüzünü delip geçerken öfkem beni ele geçirdi.

Rüzgâr ağaçların arasından geçerek dalları kırıyor, gökyüzünde bir kasırga gibi dönüyordu. Gök gürledi; şimşekler berrak akşam göğünde çıtırdadı.

"Kovacs!" Warwick'in bana bağırdığını duydum, sanki beni geri çekmeye çalışıyordu. Akıl sağlığımdan geriye kalanlara tutunmaya çalışıyordum.

Hiç kalmamıştı.

Tek hissettiğim gazaptı.

"Seni çok seviyorum, Brex." Babamın sesinin anısı kafamın içinde konuştu. *"Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok. Sen benim tüm ruhumsun."*

Istvan'ın masasında duran resim, babamın yüzündeki gerginlik, bana daha net bir şekilde geri geldi. Istvan bu resmi benimle acımasızca alay etmek için mi saklıyordu? Babamın hastalıklı bir hatırası mı? Babamın sadakati hakkında küçümseyici sözler söylediği onca zaman.

"Eğer bir şey olursa, her zaman sana göz kulak olacağımı bil. Seni güvende tutmak için yapmayacağım şey yok. Amcan da sana göz kulak oluyor. Hepimiz seni koruyacağız."

Babam biliyordu. Onun başına neler gelebileceğini biliyordu. Fae değil, Istvan.

Öfke içimde yuvarlanıyor, kazığa geçiriyor ve yutuyordu, boynumdaki ağırlık beni kontrol altında tutması gereken yorucu bir yükü. Oysa benim için hiçbir şeydi. Külfetli bir süs. Bir dekorasyon.

Parmaklarım goblin metal tasmaının üzerinde kıvrıldı. Kaslarım esneyerek onu çektim, metal baskı altında inledi.

"Ne yapıyorsun sen?" Istvan geri çekildi, boğazı titriyordu. Daha sert çektiğimde yüksek sesli bir homurtu sesimi ve yüzümü zorladı. Gerdanlık koptu ve şangırdarak yere düştü. Geri adım atarak inledi.

Rüzgâr tellerimi kırbaçlıyor, şimşek gökyüzünde hızla ilerliyor, ağaçların uçlarını öpüyordu. Uzun zamandır içimde fokurdayan güçten, büyüden korkuyordum. Uzak durdum çünkü onu tamamen kabul etmekten korkuyordum. Sihrimin sınırlarını test etmekten.

Karanlık bir Druid ve aydınlık bir Seelie kraliçesi neler yaratabilir. İyi ya da kötü değil, sadece gri.

Artık korkmuyordum.

Sınırlar yoktu.

Ben hem her şeydim hem de hiçbir şey. Ve dünyadaki hiç kimse, şimdiki ya da geçmişteki, benimle aynı değildi. Savaşta doğdum, büyüden yaratıldım, bir kraliçeden inşa edildim ve bir lanetten gebe kaldım.

Yaşam ve ölüm çizgisinde yürüdüm. Hayatı aldım ve onu büyüttüm.

Ben *Gri*'ydim.

Uzaklardan gelen hayaletler kraliçelerinin çağrısına kulak verdiler, savaşa ve beni savunmaya hazırıldılar. Elimdeki nektar sinirlerimi dağladı. En yüksek mertebe beni ele geçirirken mutlulukla yanıyordu. Güç tükendi ve

yutuldu. İçimdeki her kırık parça bir araya geldi, alevlere karşı daha güçlü
durdu, asla başkalarına boyun eğmedi.

Bakışlarım Istvan'a gitti. Dehşet gözlerini kocaman açmıştı, korkusu
dilimde şeker gibi tat bırakıyordu.

Babamı o öldürdü.

Hiç veda edemedim.

Andris'i benden aldı.

Derin ihanet, keder ve öfke göğsüme kazındı. Benim en iyi parçamı
yok etti. Ailemi, güvenliğimi, evimi... aşkımı aldı. Ling, Maddox, Nora,
Albert, Zuz-hepsini kendi eliyle ya da benim elimle zorla aldı. Çok fazla
Ölüm, işkence ve ıstırap ondan kaynaklandı. Beni şu anda önünde titrediği
varlığa dnşmem için şartlandırdı.

İçime attığım tüm acı ve ıstırap patlak verdi, keder dalgaları halinde
dışarı taştı. Her lm ve kaybı yeniden hissettim; duygular beni öylesine
derinden delip geçti ki, içim kor halinde yanıyormuş gibi burkuldu.

"Kovacs!" Warwick'in sesini duydum, araya girmesi beni daha da
kızdırdı. Aramızdaki kapıyı çarparak kapattığımda, etrafımda daha fazla
insanın canının yandığını gösteren çığlıklar ve haykırışlar içimde patladı.
Bu ığlıklardan biri Mykel ya da Eliza olabilirdi... Istvan yüzünden ölen
başka biri.

Bir şimşek Markos'un yakınına çaktı, rzgr daha yüksek sesle
uğulduyordu.

"Brexley, hayır!" Başka bir ses daha haykırdı; Tad'in eğilmiş figürü
topallayarak göz hizama kadar geldi. Onu görmezden gelerek nektarı sıktım
ve önümdeki tüm engelleri kaldırdım.

İçime aktı, beni o kadar büyük bir güçle doldurdu ki zaman artık
yoktu. İçimden beyaz bir ışık fişkırdı, hayaletler artık konuşmak zorunda
olmadığım bir emir aldılar.

Saldırım. ldr.

Hızlı hareket ettiler, görünmez askerlerim ruhları topladılar,
görünmeyen eller tarafından kesilen kurbanların acı ve korku dolu
ığlıklarından zevk aldılar.

Bir yıldırım daha yere çarptı ve ardında kömürleşmiş izler bıraktı,
enerji vücudumdan hançer gibi saplanarak Istvan'a, yolumdaki her şeye
yöneldi. Nektar beni içten içe yaktı, her damarımdan ve kasımdan geçerek
acımdan geriye kalanları dağladı.

Yaktı.

Yok etti.

Ve harika hissettirdi.

"Brexley, dur!" Tad, Istvan ve Simon'ın önüne geçti, kolları havada, sesi bir büyü yayıyordu. Ben duramadan büyüm ona çarptı. Büyünün yaşlı adama çarpışını izledim, sanki büyüyü ona yönlendirmiş gibi sadece ona yöneldi, gücümün ağırlığını aldı, Simon ve Istvan'dan kaçtı. Güç onu bir oyuncak bebek gibi havaya fırlattı ve tekrar toprağa düşürdü. Vücudu yere yayıldı, tıpkı annemin yirmi yıl önce yaptığı gibi, kara büyüyle vücudunu büktü.

İçinde bulunduğum trans hali bir tokat gibi paramparça oldu, farkındalık ve dehşetle üzerime yıkıldı. Az önce ne yapmak üzereydim? Simon masum bir çocuktı ve ben Istvan'a duyduğum nefretin ötesini düşünmemiştim bile. Tad onu korudu.

"Tad?" Adını fısıldadım, bedeni hareket etmiyordu.

Yaklaştıkça hava ciğerlerimde kilitlendi. Gözleri açıldı ama kırpmıyordu. Boş boş gökyüzüne bakıyorlardı.

"Oh. Tanrılar. Hayır. Tad!" diye haykırdığımı duydum, bedenim artık beni ayakta tutamıyordu, nektar ellerimden donuk, kömürleşmiş bir topak halinde düşüyordu. Yerde sürünerek ona doğru giderken, zaten biliyordum. Hissediyordum.

Boşluk.

"Hayır!" Warwick arkamdan bağırdı ve onu görece kadar döndüm, Istvan çoktan Simon'la birlikte ormana kaçmıştı, Warwick de peşlerinden kaybolmuştu.

Artık Warwick'i hissedemiyordum. Bağlantı yanmış, beni boş bırakmıştı. Soğuk. Bir çapa olmadan karanlıkta yüzüyordum. Suçluluk, öfke, yıkım ve dehşetle doluydum.

Tad'e bakan boş gözleri gökyüzüne boş boş bakıyordu. Yaşamdan yoksundu. Yeryüzünde örülü olan güçten, yanımızdaki ağaçlardan daha eski olan yaşamından. Binlerce yıl yaşamıştı. Arkadaşımdı. Halálház'daki yoldaşım.

Şimdi gitmişti.

Benim yüzümden.

Simon'ın hayatını kurtardı, onu korudu.

Benden.

Onu ben öldürdüm.

"Oh, Tanrım..." Hıçkırarak ayağa kalktım, yaptığım şeyin, yapabileceklerimin gerçekliği karşısında yıkılmışım.

Sesler dikkatimi yukarı çekti. Sadece bir avuç insan hâlâ ayakta ve araziye dağılmış cesetlere şok içinde bakıyorlardı. Dikkatim düzinelerce ve düzinelerce insanın üzerindeydi. Yanımdaki ölülerden birini tanıdım. Jan, Povstat'taki huysuz kahveci. Ölmüştü. Vücudunda hiçbir iz yoktu.

Büyük bir dehşetle geri çekilirken elim ağzıma kapandı. Saldırı çağrım ayrım gözetmiyordu. Kim olduğuna dair bir emir vermedim. Her iki tarafı da öldürdüler. Büyüm suçlu ve masum arasında ayrım yapmıyordu. Yerde HDF askerleri, Povstat askerleri ve katledilen mahkûmların bir karışımı vardı. Bazıları kurşun yaralarından ölmüştü ama çoğu ölmemişti.

Onları öldürmüştüm.

Aldığım yüzlerce ruh etrafımda dönerek ölümsüz orduma eklendi. Dehşet parmaklarım gibi boğazımı kavradı, gözlerim tekrar ayaklarımın dibindeki cesede kaydı ve gerçekten ne yaptığımı anladım. Büyüm yüz masum can almıştı ve dünyanın en güçlü Druid'lerinden birini öldürecek kadar güçlüydü.

Simon'ı neredeyse öldürüyordum.

İçimi burkan utanç boğazımda bir hıçkırık yaktı, Andris'in uyarısı kafamın içinde mırıldandı.

"Brex, bu tehlikenin de ötesinde. Bu küçük madde dünyadaki en güçlü şey. Verebileceği zarar. İnsanlar onu bulursa neler olabileceğini biliyor musun? Ya Istvan keşfederse?"

Korkması gereken Istvan değildi. Bendim.

Canavar bendim.

Kontrolüm yoktu ve daha ne kadar zarar verebileceğimi bilmiyordum. Kalbim ve beynim işlediğim suçları, yaptıklarımı kabullenemiyordu. Neler yapabileceğimi.

Büyüden arınmış, cansız nektara baktım. Ama gücün geri gelmesinin uzun sürmeyeceğini biliyordum. Ve gelmesini istedim. Bir uyuşturucu gibi, yüksekliğin tadına varmıştım... gücün. Daha fazlasını istiyordum.

Yanına yaklaşmak için kendime güvenmiyordum.

Etrafı tararken bazılarının sevdikleri için yas tuttuğunu ya da aileleri HDF'de çocuklarının artık hayatta olmadığını öğrenecek olan genç adamları düşündüğünü gördüm.

Ayaklarım birkaç adım geri çekildi, panik ve kaçma ihtiyacı kemiklerimi sarstı. Çok tehlikeliydim. Artık grinin içinde yürümüyordum. Karanlığın içine düşmüştüm.

Tehdit, tehlike.
Bunca zamandır bilmiyordum.
Ben kötü adamdım.

Bölüm 27

Warwick

Kulenin etrafından gelen lastik gıcırtısı, Istvan'ın Simon'la birlikte ormana kaçtığı yere doğru ilerliyordu. Arabaya bindikleri anda yeğenimi yakalama şansım kalmamıştı.

"Hayır!" Kükredim, dehşet öfkemi ateşledi, çizmelerimi zeminde yırttım. Arazi.

Bir kapı çarptı, lastikler gıcırdadı ve ağaçların arasından bir SUV hızla uzaklaşıyordu. Direksiyonda Tracker, yolcu koltuğunda Istvan ve arka koltukta Olena ve Ivanenko'nun gölgeli hatları vardı.

Enerjim azaldıkça panik kaslarımı şişirdi. Kovacs'a karşı her zaman hissettiğim uğultu gitmişti. İçimdeki her şeyin kor haline geldiğini hissedebiliyordum, acı neredeyse sakat bırakıyordu ama duramıyordum. Simon'ı kaybetmeyecektim.

"Simon!" Bağırdım, bacaklarımı daha sert ittim, ter boncuk boncuk dökülüyordu. yüz.

Burnumdan gelen bir ses beni durdurdu.

"Warwick Amca?" Simon ormandan çıktı, kanı hâlâ akıyordu. gömleğinin içine. Bana doğru koşarken yüzü buruştu.

Dizlerimin üzerine çökerek onu kollarımla sardım, ciğerlerim rahatladı ve minik bedenini kendime çektim.

O güvendeydi. Ve bir daha hiçbir şeyin ona zarar vermesine izin vermeyecektim. Onu öyle sıkı kavradım ki, gitmesine izin vermek istemiyordum.

"Annemi istiyorum." Göğsüme doğru burnunu çekti.

"Tamam, koca adam." Derin bir iç çekerek onu daha sıkı sıktım. "Hadi gidip onu."

Ayağa kalktım, onu kollarımın arasına aldım, başı omzuma düştü.

Birden göğsümde bir acı hissettim, içimden bir homurtu yükseldi ve ikimizi de yere bıraktım, bedenim kıvrıldı.

"Warwick Amca?" Parçalayıcı acıya rağmen dişlerimi sıkarken Simon'ın sesi korkmuş gibiydi.

Daha önce aramızdaki bağın yandığını hissetmiştim; benim enerjimi kullandığında bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum.

Bu farklıydı.

İçi boş. Boş. Sanki dünyamdaki tüm renkler benden koparılmıştı.

Kükredim.

"Warwick Amca!" Simon haykırdı. "Ne oldu?"

İçime çekerek acımı bastırdım, ayağa kalktım ve elini tuttum. Ormanın kenarına vardığımız anda bakışlarım onu bıraktığım noktaya gitti.

Gitti.

Panik boğazımda düğümlendi, elim Simon'ın elini daha sıkı kavradı ve koşarak olay yerine dönerken onu da yanıma çektim.

"Kovacs?" Dişlerimi sıkarak söyledim. Bakışlarım yerdeki ceset denizine daldıkça kendimi daha da u z a k t a hissediyordum.

"Anne!" Simon elimden kurtuldu ve kız kardeşimin durduğu yere doğru koşmaya başladı. Onu kucağına aldığı anda yaşadığı şok gözyaşlarına dönüştü, oğluna sarıldı ve büyük bir rahatlama ve sevgiyle onu kucakladı. Zander ve Mykel yakınlarda duruyordu.

"Warwick!" Ash'in sesi kulağıma çarptı ve bana doğru koştu, Scorpion da bana doğru hareket etti, ama dikkatim Tad'in yerdeki bedenini geçemedi. Dehşet verici şok. Tadhgan ölmüştü.

Yaşayan en yaşlı ve en güçlü Druid'i öldürmeyi başardı.

Yerdeki katliamın çoğu da ondan kaynaklanıyordu. Onun imzasını tadabiliyordum, büyüsünün kokusunu alabiliyordum, sanki sadece ona ayarlanmıştım.

"Kahretsin prenses, ne yaptın sen?" Mırıldandım, ona doğru uzandım ama hiçbir şey hissetmedim. "Kovacs!" Çığlık attım, gökyüzünde yankılandı, sanki onun peşindeymiş gibi ağaçların arasından sekti. Bağlantı yanmıştı, sonsuza dek yankılanan bir uçurumdu. Aramızda bir vızıltı bile hissedemiyordum, ciğerlerim alarm veriyordu, karanlık beni en temel içgüdülerime kadar çekiyordu.

Öldür. İntikamını al. Yok et.

"Nerede o?" Scorpion'un sesi dehşetle yükseldi, onu da hissediyordu ama benim gibi değil. Varlığımın her zerresiyle bunu biliyordum.

"Gitti." Ormana baktım, güneş ufku altına dalmıştı, onun orada bir yerde olduğunu biliyordum, her saniye daha da uzaklaşıyordu.

"Dikkat etsen iyi olur prenses," diye mırıldandım kendi kendime.
"Senin için geliyorum."

Kaçabileceğini, benden saklanabileceğini düşündüyse yanılmıştı.

Avımı avladım ve izini sürdüm.

Ben tehdittim, tehlikeydim.

Ben *Kurt'tum*.

Shadow Lands, 2022 İlkbaharının sonlarına doğru geliyor!

Tüm okuyucularıma teşekkür ederim. Görüşleriniz benim için gerçekten önemli ve başkalarının kitabımı satın almak isteyip istemediklerine karar vermelerine yardımcı oluyor. Bu kitabı beğendiyseniz, lütfen satın aldığınız siteye bir yorum bırakmayı düşünün. Bu çok anlamlı olacaktır. Teşekkür ederim.

Karanlık, Koleksiyoncu, Aydınlık ve Vahşi Topraklar Serilerinde yer alan yardımcı karakterlerimi seven ve daha fazlası için yalvaran herkese bir teşekkür olarak! İşte Sprig, Cal, Simmons, Grimmel, Opie ve Bitzy sadece sizin için özel bir Tatil sahnesinde bir arada!

Deri Tanga ve Bal- Bir Noel Kuyruğu

"Hepinize *Noel Şarkısı'nın* oyuncu kadrosuna hoş geldiniz demek istiyorum." Opie dışarı çıktı, kostümü şimdiye kadar yaptığı en özenli kostümdü. Pamuk toplarıyla süslenmiş kırmızı kadife pelerini üzerinden sarkıyor, köknar ağacı iğnelerinden yapılmış uzun eteği titizlikle birbirine diziliyor ve her hareketinde sallanıyordu. Büstiyeri ökse otu ve cicili biciliydi. (Deli gibi kaşındığını asla itiraf etmezdi. Stil için ödenen bedel buydu). Koyu kırmızı Atatürk çiçeği yaprakları boynunun arkasında eski bir kraliçenin yakası gibi uzanıyordu ve çobanpüskülü yaprakları başını taçlandırıyordu. Bitzy onun sırtında bir Noel Baba çantası içinde oturuyordu, kafasında Noel ağacı tepeliği gibi yanıp sönen bir yıldız vardı ve Opie'nin pelerininin daha küçük bir versiyonu aşağıya doğru akıyordu.

Sprig adında minik bir maymunun, Cal ve Simmons adında iki perinin ve kuzgun Grimmel'in önünde durdu. "Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim."

"İrade dışı." Kuzgun ciyakladı, orada olmaktan hiç memnun değildi. "Burada ışık çok loş."

Chirp! Bitzy kuzgunu tersledi.

"Evet, mantarlar ona iyi gelir. İyi bir Scrooge olabilir." Opie boğazını temizledi. "Tamam, başlayalım." Panosunu kaldırdı ve parmağını üzerinde gezdirdi. "Burada bir Sprig... Adının geri kalanını telaffuz edemiyorum... var mı?" Boynunda siyah iç çamaşırı olan ve elinde doldurulmuş bir keçi tutan maymuna baktı.

"Adım Spriggan-Galchobhar. Ama arkadaşlarım bana Sprig der." Yanındaki pelüş keçiyi sıkıyor, hızlı bir tren gibi konuşuyordu. "Pam'in benim için başka evcil hayvan isimleri de var, bal, ballı bisküvi, ballı kek, bal

Ayı. Gerçi bunu sevmedim. Ayılar beni korkutuyor. Bir de bana ballı erik, ballı çubuk diyor. Acıktım. Burada yemek olacak mı? Yani kahvaltı zamanı olmalı. Izel'in ballı kreplerine bayılıyorum. Onlardan alabilir miyiz?"

Opie, "Gece vakti," diye karşılık verdi.

"Oh, güzel. Akşam yemeği için krep. Tatlı olarak da churros. Ve beni oyalaması için bal kaplı mango cipsi. Muz yok... Onlardan nefret ediyorum. İnsanların sırf maymuna benzediğim için o yumuşacık şeyleri seveceğimi varsaymalarından nefret ediyorum. Sarı bir kabukta ölüm. Balla kaplı olsalar bile. *Bhean'in* ballı memeleri gibi. O şeyler tanrıların şeker tatlılığını üretir. Ballı memelere şükürler olsun!"

"Kes sesini maymun, yoksa boğazından aşağı başka bir tür muz sokarım." Cal, başını ovuşturdu. "Ardıç krakerleri. Bunun için fazla ayığım. Açık bar var, değil mi? Burada ardıç suyu olacağını varsayarak geldim."

"Ben öyle bir şey demedim." Opie başını salladı.

Chirp!

"Hayır, ben de mantar olacağını hiç söylemedim."

"Mantar mı? Onları da yapabilirim." Cal başını salladı.

"Tüm egitler." Kuzgun Grimmel ciyaklayarak etrafındaki alt-fae ve alt-zihinlere baktı.

"Neden burada olduğumuza geri dönebilir miyiz?" Opie öfkeyle ayağını yere vurdu, iğneli elbisesi bu hareketle öfkeyle parladı. "Hadi yoklamayı bitirelim."

"Altı kişi yiz! Etrafınıza bakın, hepimiz buradayız." Cal kolunu savurdu Dışarı.

"Yedi. Pam'i unutamazsın." Sprig onu kıpırdattı. "O alır Dışlandığında çok üzülüyor. Bana günlerce sessizlik muamelesi yapıyor."

"Keşke *yapsaydın*," diye mırıldandı Cal, elleriyle ceplerini yokladı ve barbie boyunda küçük bir matara çıkardı. "Oh bak! İşte *bu* tanrıların nektarı!" Bir yudum içti.

"Tamam, oyuna dönelim. Bu benim ilk yönetmenlik deneyimim. Kostümleri, oyuncularını ve her şeyi de ben yapacağım. Bugün oyuncu seçimine başlamak istiyorum. Önce bir Scrooge'a ihtiyacımız var-"

"Screw-uge?" Sprig gözlerini kırıştırdı. "Bu benim sevdiğim İspanyol pembe dizileri gibi mi olacak?"

"Scroo-ge." Simmons'ın mekanik kanatları onu havada tutuyordu. "Bu onun adı ama sinirli, kaba ve huysuzla eşanlamalı hale geldi."

"Oh, Viking demek istiyorsun!" Sprig'in gözleri kocaman oldu. "Bende onlardan bir tane var."

Ryker da bu Screw-ager'lardan biri o zaman."

"Hayır. Scrooge diye telaffuz edilir." Simmons oflayıp puflayarak kendini yere daha da yaklaştırdı.

"Ben de öyle dedim. Screw-ge. Bunu kesinlikle *Bhean*."

"*Noel Şarkısı'nı* hiç okumadın mı ya da izlemedin mi?" Simmons haykırdı.

"Carol kim? Onu tanımıyorsam neden izleyeyim ki?" Sprig başını eğdi.

"Carol değil, carol. Şarkı gibi."

"Carol şarkı mı söylüyor? Güzel bir sesi var mı?"

"O bir şarkı! Yani adı ilahi anlamına da geliyor." "Yani, Carol'ı tanıyor musun?"

Simmons'ın yüzü koyu kırmızıya döndü, hayal kırıklığı onu iniş için yere yaklaştırdı, ancak ayakları yere değerken bile robotik kanatları hareket etmeye devam etti.

"Ahhhhh!!" Simmons sahnede savruldu.

"Başparmağını düğmeden çek, Simmons!" Cal arkadaşına bağırdı. Simmons'ın kafa üstü sahneye düştüğünü ve büyük bir gürültüyle orkestra çukuruna indiğini gördü. Cal başını salladı ve içmeye devam etti.

"Etrafımız sarıldı. Ahmaklar." Grimmel tüylerini kabarttı.

Cıvıltı! Bitzy kuzgunla birlikte başını salladı, her ikisi de etraflarının daha az üstün varlıklarla çevrili olduğunu hissediyordu.

"Sanırım Minik Tim'imizi bulduk." Opie not defterine bir şeyler karaladı. "Ne-ne-ne?" Simmons çukurdan çıktı, 1960'larda giydiği Bir zamanlar bir Ken bebeği tarafından giyilen savaş pilotu kıyafeti. Öfkeyle kabardı ve sahneye geri döndü. "Az önce bana Minik Tim rolünü mü verdiniz?" "Bu ne cüret efendim! Bilmenizi isterim ki ben bir *Kaptan'ım!* Krallıktaki en iyi uçuşu. Bu hakaret karşısında dehşete düştü."

Opie nefesinin altından Bitzy'ye, "Belli ki en iyi iniş aracı değil," diye mırıldandı. *Chirp!*

"Bu konuyu açamazsın. Tamamen yanlış anlaşılma." Opie yanaklarının kızardığını hissetti. "Süpürge düşmemi engelledi."

"Artık kanatlarıma sahip olmadığım için mi?" Simmons söylenmeye devam etti. "Beni engelli olarak mı görüyorsunuz?" Simmons ellerini kalçalarının üzerine koyarak sinirlendiğini hissetti. "Yeni kanatlarımla çözmem gereken bazı sorunlar olabilir -"

"Yirmi yıl sonra..." Cal hıçkırdı. "Gerçek kanatların varken bile yere inemiyordun." Cal alnını sildi, Ağaçkakan Woody tişörtüne ve kot pantolonuna baktı. "Burası ısınıyor mu? Sıcak hissettiriyor." Soyunmaya başladı. "Çişlerim boğulmuş gibi hissediyorum."

"Cal." Simmons kollarını kavuşturdu. "Kıyafetlerini çıkarmayı bırak. Tekrar. Her yerde popo izi bıraktığınızda kadınının nasıl olduğunu bilirsiniz."

"Bırakın adam kendini ifade etsin." Opie elini kaldırdı, dikkati soyunan perinin üzerindeydi. "Burası özgür bir alan. Fin Usta çıplak dolaşmama asla izin vermedi... gerçi bir keresinde beni azarlamak için ofisine çağırmıştı... Bir tırmığa bir daha asla aynı gözle bakamam."

"Tırmık mı?" Simmons gözlerini kırıştırdı.

Opie etrafına bakındı, bütün gözler onun üzerindeydi. "Tamamen yanlış anlaşılma. Devam edelim, olur mu?" Boğazını temizledi. "Geçmiş Noel'in Hayaleti rolünü Bitzy oynayacak. Ben oyunun tamamında anlatıcı olacağım, dolayısıyla Şimdiki Noel Hayaleti, Gelecek, Jacob Marley, Scrooge ve Bob Cratchit'e ihtiyacımız var." Opie kuzgunu işaret ederek odaya göz gezdirdi. "Sen iyi bir Marley olabilirsin. Gizemli. Scrooge yolunu değiştirmezse kötü haberlerin ve karanlığın taşıyıcısı. Ve gerçek bir huysuz."

"Grimmel burada sadece karanlık ve boşluk görüyor." Kuzgun başını eğerek odayı taradı.

"Gördün mü, çoktan karaktere bürünmüşsün." Opie onu işaret ederek sarhoş periye döndü. "Cal, bence sen mükemmel bir kasık-it...yani Cratchit olurdun." Opie gergin bir kahkahayla başını salladı ve bakışlarını yerde kar melekleri yapmaya başlayan çıplak periden uzaklaştırdı.

"Ardıç suyu içebiliyor ve çişini özgürce yapabiliyor mu?" Cal'ın İskoç aksanı her kelimedede daha da kalınlaşıyordu.

"Elbette."

"O zaman bana şaplak at ve Bobby de." Cal matarasından biraz daha içti. *Chirp!* Bitzy parmaklarını oynattı.

"Evet, büyük ihtimalle o da bundan hoşlanacaktır." Opie başıyla onayladı. "Tamam, listedeki bir sonraki. Şimdiki Noel Hayaleti. Bu karakterin biraz naif, dalgın ve dikkat süresi kısa olması gerekiyor..."

"Öğle yemeği vakti gelmedi mi daha?" Sprig Opie'nin sözünü kesti. "Gerçekten çok açım. Karnımı doyurmazsam yakında öleceğim sanki. Küçük bir ölüm değil, ölmek, ölmek gibi. Gelmiş geçmiş en zalim, en acılı ölüm gibi!"

Chirp!

"Evet. Sanırım onu bulduk." Opie başını eğerek Bitzy'ye baktı. "Sprig, sen Şimdiki Noel Hayaletisin."

"Oh...tamam. Yemek yiyebiliyorlar mı? Çünkü bana bu roldeki kişi çok yiyormuş gibi geliyor. Özellikle de tatlılar. Ballı herhangi bir şey, gerçi onları ayı beyninden emmemeyi tercih ederim... ama gerçekten, mecbur kalırsam yerim. Bir de pelerin giyiyorlar, değil mi?" Boynunu saran siyah iç çamaşırını çekiştirdi, Pam kucağındayken ayağa fırladı, pelerini peşinden savurarak etrafta dolaştı. "Şimdiki Noel'in Süper Hayaleti! Da-ta-da! Etrafta koşturup tatlı bal memelerini emiyorum ve bal ülkesini koruyorum! Süper Sprig ve Pam kurtarmaya! Ve Matty de gelebilir! Ahhhhhh!" Maymun Sprite aniden durdu, devrildi ve bayıldı.

"O öldü mü?" Opie maymun suratlıya bakakaldı. "Yeniden yaratacak zamanım yok!"

Chirp!

"Doğru. Sanırım şimdi role daha da iyi uyuyor."

"Sadece beyin ölümü gerçekleşmiş." Sprig'den ağır bir horlama sesi gelirken Grimmel gagasını tıkırdattı.

Simmons, "O narkoleptik," dedi. "Bunu çok sık yapıyor."

"Tamam. Bu çok *ilginç olacak*," diye mırıldandı Opie ve listeye devam etti. "Viking mükemmel bir Scrooge'a benziyor. Bu nedenle Efsane, Geleceğin Noel Hayaleti rolünü üstlenecek. İçlerinde en korkutucu olanı o ve ölümü iyi bir şekilde temsil edecek."

"Şaka mı yapıyorsun?" Cal homurdandı ve var olmayan kar meleklerini durdurdu. "Sakinler Öteki Dünya'da eskiden *suikastçıydılar*. Daha iyi olurlardı."

"Ve adamımız ölümden döndü! O *bir* ölüm!" Opie elini salladı. "Bizim ölümümüz sizin ölümünüzden üstündür. Warwick Noel Geleceğinin Hayaleti." Dudağına vurdu. "Gerçi Ölüm'ün cehennem köpekleri var, değil mi? Evet, bu mükemmel olurdu. Seksi, çivili tasmaları olanlar."

"Teknik olarak, Gelecek Noel Hayaleti ölüm değildi, dolayısıyla cehennem köpekleri de olmazdı." Simmons kollarını kavuşturdu. "Hikayede de öyle bir şey yoktu."

Chirp! Bitzy, Simmons'ı tersledi.

"Aynen öyle."

"Ne dedi?"

"Viking olmayı bırak," diye mırıldandı Opie. "Yaratıcı lisans alıyorum. GCP'nin iki cehennem köpeği olacak."

"Bakalım doğru anlamış mıyım... Dragen kardeşleri bu adamın evcil köpekleri olarak mı oynatıyorsunuz? Tasma ve kayışları mı olacak?" Cal bir kahkaha attı ve başını sallayarak "Bu oyunu şimdiden sevdim" dedi.

"Hayır, Efendi Eli ve Efendi Lorcan bunu onaylamaz." Simmons ellerini ovuşturdu.

"Çok kötü, Küçük Tim. Artık kadrodalar." Opie sayfasına bir şeyler karaladı. "Şimdi sıra kostümlerde. Biraz daha avangart olmayı düşünüyordum. Mesela Future siyah deri ganimet şortu giyebilir ve başka hiçbir şey giymez... göğsü çıplak, sadece zincirler ve yırtık gövdesinden geçen kırbaçlar." Opie kendini yelpazeledi. "Devasa sihirli değneği için fazladan yer açmamız gerekecek ama bence bu izleyicilerin dikkatini çekecektir."

Chirp!

"Çok haklısın! Birinci ve belki de ikinci sıradakilere kask ve dolgu malzemesi almamız gerekecek." Opie bu notu panosuna yazdı. "Şimdi provalara geçelim." Opie başını kaldırıp odaya baktı.

"Grimmel'in içinde ışık taşımayanlara ayıracak vakti yoktur." Ofladı, kanatlarını çırttı ve havalandı.

"Bekle, daha işimiz bitmedi!" Opie ona geri dönmesi için el salladı ama kuzgun çoktan gitmişti. "Pekâlâ... *Sanırım bütün gün sizin olmalı. Ertesi sabah erkenden burada ol.*" Oyundan bir alıntı yaptı,

Chirp!

"Komik olduğunu düşünmüştüm."

"Geri kalanımız provaya hazır mı?" Opie odaya geri döndü. Maymun bir yandan horluyor, Cal diğer yandan sızmış, Simmons ise kaza sırasında bükülen bir kanadıyla uğraşıyordu. "Sanırım bunu yarına kadar halledeceğiz o zaman?" Kimse cevap vermeyince Opie'nin omuzları çöktü.

Chirp!

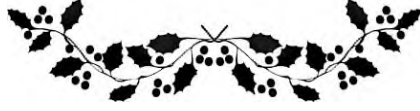
"Ohhhh!" Opie'nin gözleri büyüdü ve Bitzy'ye bakmak için döndü. "Evet, öyle yapalım. Kostümler her zaman oyunun tonunu belirler ve herkesin karaktere bürünmesini sağlar."

Bitzy içinde bulunduğu çantadan bir mezura çıkardı, orta parmağı havada daireler çiziyordu.

"Umarım Koca Adam uyuyordur da ganimet şortu için ölçülerini aldığımızı fark etmez... yoksa deri tanga mı demeliydim?"

Chirp! Chirp! Cik cik!

"Tanga o zaman."

Göz kapaklarım fırlayarak açıldı, vücudum hava yutkunmalarıyla kabardı, gözlerim etrafta gezindi, aletimin üzerinde gezinen topuzlu parmakları hâlâ hissettiğimden emindim. Örtüyü kaldırdığımda yanımdaki çıplak bedenden başka bir şey yoktu.

"Ne?" Kovacs irkilerek yanımda uyandı. "Neyin var?"

Karanlık odaya bakarken, rüyanın kırıntıları zihnimde dans ediyordu.

"Az önce çok kötü bir rüya gördüm." Üfledim ve yastığıma geri düştüm. "Evcil hayvanlarınız beni deri bir tanga için ölçüyorlardı... bir tatil ahlakı oyunu için."

"Evet, hiçbir şey deri bir tanga kadar ahlaklı olamaz," diye homurdandı. "Ayrıca, sen? Ahlak mı? O konuda iyi şanslar." Vücudu benimkine doğru kıvrıldı ve tekrar uykuya daldı.

Ona yaklaşmak için yer değiştirirken parmaklarım yatak örtüsünün üzerinde bir şeye dokundu. Başımı kaldırarak küçük nesneye baktım.

Bir mezura.

"Sizi bulduğumda ikiniz de ölmüş olacaksınız." Karanlık odaya doğru homurdandım.

Chirp!

Opie karanlığın içinden bir yerlerden, "Daha fazla katılamazdım," diye fısıldadı. "O tam bir Bah Humbug."

Chirp! Chirp!

İncirli pudingin içine bir imp ve brownie yapma zamanı gelmişti.

Yazar Hakkında

USA Today En Çok Satan Yazar, Stacey Marie Brown, ateşli kurgusal kötü erkeklerin ve kış tekmeleyen alaycı kahramanların aşığıdır. Ayrıca kitaplardan, seyahatten, TV şovlarından, yürüyüşten, yazmaktan, tasarımdan ve okçuluktan hoşlanıyor. Stacey yarı çingene olduğuna, dünyanın her yerinde yaşayacak ve seyahat edecek kadar şanslı olduğuna yemin ediyor.

Kuzey Kaliforniya'da ailesinin çiftliğinde hayvan yetiştirerek, ata binerek, fenercilik oynayarak ve saman balyalarını havalı kalelere dönüştürerek büyüdü.

Yazmadığı zamanlarda yürüyüş yapıyor, arkadaşlarıyla vakit geçiriyor ve seyahat ediyor. Ayrıca gönüllü olarak hayvanlara yardım ediyor ve çevre dostu. Tüm hayvanlara, insanlara ve çevreye nazik davranılması gerektiğini düşünüyor.

Stacey veya kitapları hakkında daha fazla bilgi edinmek için onu şu adresten ziyaret edebilirsiniz:

Stacey veya kitapları hakkında daha fazla bilgi edinmek için onu ziyaret edin: Yazar web sitesi & Bülten:

www.staceymariebrown.com

Facebook Yazar sayfası: www.facebook.com/SMBauthorpage

Pinterest: www.pinterest.com/s.mariebrown

Twitter: [@S_MarieBrown](https://twitter.com/S_MarieBrown)

Instagram: www.instagram.com/staceymariebrown/

Goodreads:
www.goodreads.com/author/show/6938728.Stacey_Marie_Brown

Facebook grubu: www.facebook.com/groups/1648368945376239/

Bookbub: www.bookbub.com/authors/stacey-marie-brown

Teşekkür

Bu seriye olan sevgi gerçekten beklediğimin de ötesinde! Vahşi Topraklar Serisi'ni yazmayı sevdiğim kadar yaşadığınız için hepinize çok teşekkür ederim!

Next Step Halkla İlişkiler'den Kiki & Colleen - Tüm sıkı çalışmalarınız için teşekkür ederim! Sizi çok seviyorum hanımlar.
Mo & Emily-İkiniz de bunu okunabilir kılıyorsunuz! Teşekkür ederim!
Jay Aheer-Çok güzel. Çalışmalarınıza bayılıyorum!
Judi Fennell www.formatting4U.com-Always **adresinde** hızlı ve her zaman yerinde!

Beni destekleyen tüm okurlara: Yaptığınız her şey ve bağımsız yazarlara saf okuma sevgisiyle yaptığınız yardımlar için minnettarım.

Bana ilham veren, meydan okuyan, destekleyen ve daha iyi olmam için beni zorlayan **tüm indie/hybrid yazarlara:** Sizi seviyorum!

Ve bağımsız bir kitap alıp tanınmamış bir yazara şans veren herkese.

TEŞEKKÜRLER!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.